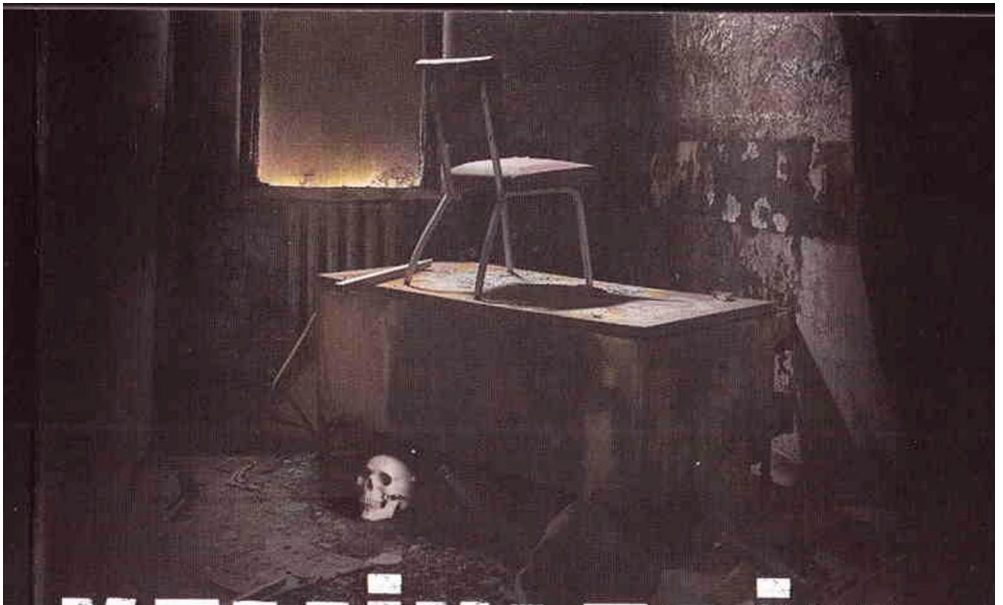

KEMİKLERİN ŞİFRESİ

SIMON BECKETT

Kaçış olmayan bir ada. Sınır tanımayan bir katil...

Ginny
Yuuki_zero

ŞOK EDİCİ
ULUSLARARASI
ÇOK-SATAR

ithaki

KEMİKLERİN ŞİFRESİ

SIMON BECKETT

İskoçya açıklarında küçük bir ada olan Runa'da,
adli antropolog Dr. David Hunter'ı tüyler ürperten bir keşif beklemektedir.

Ayakları ve bir eli dışında neredeyse tamamen yanmış bir ceset bulunmuştur.
Yerel polis kaza sonucu ölüm raporu vermekte acelecidir, ama Hunter'ın içgüdüleri aksini
söylemektedir: Karşılarındakinin bir cinayet vakası olduğu kanısındadır.
Gerçekte Runa ilk anda göründüğü gibi huzurlu bir toplum olmaktan çok uzaktır...
ve yanmış ceset de onun karanlık sırlarından sadece biridir.

Derken Atlantik'ten gelen fırtına adaya ulaşır ve bütün elektrik sistemi çöker,
anakarayla bütün bağlantı kesilir. Fırtına kasıp kavururken,
cinayetler de arka arkaya gelmeye başlar...

Etkili, sürpriz dolu ve sarsıcı...
***Kemiklerin Şifresi*, kitapları tüm dünyada çok satanlar listesinde yer alan birinci sınıf bir romancıdan, okurların kanını donduracak yeni bir polisiye.**

"Beckett beklenmedik manevralarla ve doruğa tırmandırdığı dehşetle
okuru diken üstünde tutuyor"
Daily Telegraph

Ginny
Yuuki_zero

EDEBİYAT - 558 | İNTERNET SATIŞ www.iknokta.com | www.ithaki.com.tr

ISBN: 978-605-375-089-5

ithaki

9 786053 750895

1

Uygun sıcaklıkta her şey yanar. Ağaçlar. Giysiler. İnsanlar.

250 derecede vücut tutuşur. Deri kararır ve yarılır. Deri altı yağları tıpkı kızgın tavadaki iç yağı gibi sıvılaşmaya koyulur. Yağlarının yakıt görevi gördüğü vücut yanmaya başlar. İlk önce tutuşan kollarla bacaklar, daha hacimli olan gövdenin yanmasında çıra rolü oynar. Tendonların ve kas liflerinin kısalması, yanmakta olan kol ve bacakların sanki canlıymışlar gibi korkunç bir şekilde hareket etmelerine sebep olur. En sonda organlar gelir. Nemlilikleri sayesinde koza içindeymiş gibi korunan organlar, çoğu kez yumuşak dokunun yanıp kül olmasından sonra bile kalırlar.

Ama kemik farklıdır. Neredeyse en kızgın ateşlere bile inatla direnir. Ve içindeki karbon yanıp tükenerek onu bir süngertaşı kadar ölü ve cansız bıraktığında bile şeklini korur. Ne var ki, artık eski halinin, dokunulsa unufak olacak hayali gibidir; hayatın son kalesi küle dönüşmüştür. Bu süreç bir iki değişiklikle birlikte aynı acımasız şablonu izler.

Ama her zaman değil.

Eski kulübenin sükuneti birinin ayak sesleriyle bozuluyor. Çürümeye yüz tutmuş kapı itilerek açılırken, paslı menteşeleri verilen rahatsızlığa itiraz ediyor. Kapının açılmasıyla

odaya giren gün ışığı, eşiği bir gölgenin kaplamasıyla kesiliyor. Adam içerinin karanlığında etrafı görebilmek için başını eğiyor. Yanındaki yaşlı köpek tereddütlü; duyuları daha şimdiden onu içerideki şey konusunda alarma geçirmiş. Şimdi adam da duraksıyor, eşikten içeri adım atmaya gönülsüz gibi. Köpek içeri girmeye kalkışınca adam onu geri çağırıyor.

"Gel buraya."

Köpek itaatkarca geri geliyor, katarakttan matlaşmış gözleriyle adama tedirgin bir bakış atıyor. Kulübedeki kokuyu almasının yanı sıra, sahibinin gerginliğini de hissedebiliyor.

"Bekle."

Köpek huzursuzlanarak seyrederken, adam sahipsiz kulübenin içine doğru ilerliyor. İlerledikçe, etrafını saran rutubet kokusuna bir başka koku daha ekleniyor. Adam yavaş yavaş, neredeyse isteksizce, arka duvardaki alçak kapıya yöneliyor. Kapı kapalı. Kapının kanadını itmek için elini uzatıyor, ama yine duraksıyor. Arkasında, köpek hafifçe inliyor. Adam onu işitmiyor. Sanki göreceği şeyden korkuyormuş gibi, kapının kanadını usulca itiyor.

Fakat ilk önce hiçbir şey görmüyor. Oda loş, içeriye sadece küçük bir pencereden ışık giriyor; pencerenin camı çatlak ve on yıllardır temizlenmediğinden örümcek ağlarıyla kaplı. Aralardan sızıp giren zayıf ışıkta, oda sırlarını birkaç saniye daha saklıyor. Adamın gözleri loşluğa alışınca, ayrıntılar ortaya çıkmaya başlıyor.

Ve odada yatan şeyi görüyor.

Sanki midesine yumruk yemiş gibi nefesi kesilerek, gayriihtiyari bir adım geriliyor.

"Ah, yüce Tanrım."

Yumuşak bir sesle söylenmiş olsalar da, sözcükler kulübenin sessiz sınırları içinde anormal derecede yüksek çıkıyor.

Benzi atan adam, orada kendisinden başka birini daha bulacağından korkarcasına etrafa bakınıyor. Ama yalnız.

Yerdeki şeye arkasını dönmek istemiyormuş gibi, kapıya geri geri gidiyor. Ancak yamuk kapı gıcırdayarak kapanıp odanın içi görünmez olunca arkasını dönüyor.

Sarsak adımlarla kulübeden çıktığında yaşlı köpek onu karşılıyor, ama adam köpeği görmezden gelerek elini paltosunun içine atıp, beceriksiz hareketlerle sigara paketini çıkarıyor. Elleri titrediğinden çakmağı ancak üçüncü seferde yakabiliyor. Dumanı ciğerlerine o kadar derin çekiyor ki, kor halindeki kül hızla filtreye kadar uzanıyor. Sigarası bittiği sırada titremesi de artık duruyor.

İzmariti çimenlerin üzerine atıp ayağıyla söndürdükten sonra eğilip yerden alıyor ve paltosunun cebine atıyor, ardından derin bir nefes alıp telefon etmeye gidiyor.

Telefon geldiğinde Glasgow havaalanına gidiyordum. Berbat bir şubat sabahıydı; iç karartıcı gri bir gökyüzü ve soğuk rüzgarların önüne katıp sürüklediği moral bozucu bir çisenti vardı. Doğu sahilinde fırtınalı sağanak yağış hüküm sürmesine rağmen, fırtına buraya, iç kesimlere henüz ulaşmamıştı, ama yine de durum ümit verici görünmüyordu.

Hiç değilse uçağıma yetişinceye kadar havanın daha da kötüleşmemesini umdum. Geçen hafta boyunca, Grampian Dağları'nda bozkırda bir cesedin toprak altından çıkarılıp incelenmesi işiyle uğraşmıştım ve şimdi Londra'ya dönüyordum. Nankör bir işti. Kristal gibi bir kırağı tabakası bozkırları ve tepeleri demir gibi sertleştirmişti; nefes kesecek kadar soğuk, bir o kadar da güzeldi. Sakatlanmış ceset, henüz kimliği teşhis edilememiş genç bir kadına aitti. Son aylarda Grampian Dağları'ndan çıkarılması için çağrıldığım ikinci cesetti bu. Şimdiye

dek basından saklanmıştı, ama inceleme ekibinden hiç kimsenin, iki kurbanın da aynı katil tarafından öldürüldüğü konusunda kuşkusu yoktu. Yakalanmazsa yine öldürecekti ve şimdilik yakalanabilecek gibi görünmüyordu. En kötüsü de, her ne kadar çürüme yüzünden emin olamasam da, sakatlamaların ölüm sonrası olmadığı kanısındaydım.

Yani sonuçta, meşakkatli bir seyahat olmuştu ve eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Son bir buçuk yıldır, bir üniversitenin adli tıp bölümünün bulunduğu Londra'da yaşıyordum. Daha kalıcı bir iş bulana kadar geçici sözleşmeyle çalışıyor, böylelikle laboratuvar imkânlarından yararlanabiliyordum, ama son haftalarda zamanımın büyük kısmını ofisimde çalışmaktan çok daha fazla sahada harcamıştım. Kız arkadaşım Jenny'ye bu iş bittikten sonra beraber vakit geçirebileceğimize dair söz vermiştim. Bu sözü daha önce de vermiştim, ama bu sefer tutmaya kararlıydım.

Telefonum çalınca arayanın o olduğunu, döneceğimden emin olmak için aradığını sandım. Fakat ekrandaki numarayı tanımıyordum. Telefonu açtım, diğer uçtaki ses sert ve doğrudandı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Dr. Hunter. Ben Inverness Kuzey Kuvvetleri Karakolu'ndan Başkomiser Dedektif Graham Wallace. Bir iki dakikanızı alabilir miyim?"

İstediğini yaptırmaya alışkın birinin ses tonuna ve daha yumuşak iniş çıkışlar sergileyen Inverness aksanından çok Glasgow sakinlerinin kulak tırmalayıcı aksanına sahipti.

"Sadece bir iki dakika. Uçağa yetişmeye çalışıyorum."

"Biliyorum. Grampian Polisi'nden Başkomiser Dedektif Allan Campbell'la az önce konuştum, bana buradaki işinizin bittiğini söyledi. Sizi yakaladığıma sevindim."

Campbell, cesedin çıkarılması işinde birlikte çalıştığım kı-

demli tahkikat memuruydu. Düzgün bir insan ve iyi bir polis olarak, kendini işinden ayrı tutmayı güç buluyordu. Bu takdir edebileceğim bir özellikti.

Taksi şoförüne bir bakış attım, kulak misafiri olduğunun farkındaydım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Yardımınızı umuyorum." Wallace sanki her bir sözcük ödemek istediğinden fazlasına maloluyormuş gibi cümlenin sonunu âdeta yuttu. "Bu sabahki tren kazası haberini seyretmişsinizdir?"

Etmiştim. Ayrılmadan önce otelde izlediğim habere göre, Batı Sahili banliyö treni, demiryoluna bırakılan bir minibüse çarparak raydan çıkmıştı. Televizyon kanalının çekimlerinden vaziyetin kötü olduğu görülüyordu, ezilmiş ve burulmuş vagonlar rayların yanında devrilmiş yatmaktaydı. Kaç kişinin öldüğü henüz bilinmiyordu.

"Elimizdeki herkesi kaza yerine gönderdik, ama şu an bir kaos yaşanıyor," diye devam etti Wallace. Kasten raydan çıkarılmış olması ihtimal dahilinde, o yüzden bütün bölgeyi suç mahalli sayıyoruz. Diğer kuvvetlerden de yardım istememiz gerekti, ama şu anda yoğun biçimde çalışıyoruz."

Arkasından neyin geleceğini tahmin ediyorum diye geçti aklımdan. Haber bültenine göre, vagonlardan bazıları alev almıştı, bu durumda kurbanların teşhis edilmesi öncelikli bir işti ve adli tıp açısındansa tam bir kâbustu. İlk iş olarak cesetlerin çıkarılması gerekecekti, oysa gördüklerimden anladığım kadarıyla o aşamaya daha çok vardı.

"Şu an ne kadar yardımım dokunabileceğinden emin değilim," dedim.

"Sizi kazayla ilgili olarak aramadım," dedi sabırsızca. "Batı Adaları'ndan bir yanarak ölme vakası rapor edildi bize. Dış Hebridler'de, Runa adında küçük bir ada."

Duymamıştım, ama bu pek şaşırtıcı değildi. Zira Dış Hebridler'le ilgili bütün bildiğim, bu adaların İngiltere'nin en uzak ileri karakollarından olduklarıydı, İskoçya'nın kuzeybatı kıyılarının millerce açığındaydılar.

"Şüpheli bir ölüm mü?" diye sordum.

"Öyle görünmüyor. İntihar olabilir, ama daha yüksek olasılıkla, kamp ateşinin dibinde uyuya kalmış bir sarhoş veya serseridir. Köpeğini yürüyüşe çıkartan biri, cesedi terk edilmiş küçük bir çiftlikte bulup polisi aramış. Adam emekli bir polis müfettişi, artık orada yaşıyor. Onunla çalışmıştım. İyi bir adamdı."

Geçmiş zaman kullanmasının bir anlamı var mı diye merak ettim. "Peki başka ne dedi?"

Cevap vermeden önce bir an durdu. "Sadece çok kötü yanmış olduğunu. Ama mecbur kalmadıkça kaynaklarımı elimdeki büyük olaydan çekmek istemiyorum. Stornoway'li iki memur bugün geç saatlerde feribotla oraya gidiyor; onlarla beraber sizin de gidip bir bakmanızı isterim. Bakalım, önceliği düşük kanaatine mi varacaksınız, yoksa olay yeri inceleme ekibi mi göndermem gerekecek. Panik düğmesine basmadan önce bir uzmanın değerlendirmesini almak isterim, Allan Campbell sizin fena halde iyi olduğunuzu söylüyor."

Bu pohpohlama çabası, dolambaçsız tarzıyla garip kaçmıştı. Ceset hakkında sorular sorduğumda da tereddüt ettiğini fark edince, acaba bana söylemediği bir şey mi var diye geçti aklımdan. Ama söz konusu ölümde şüpheli bir yan olduğunu düşünüyorsa, ilgilenmesi gereken bir tren kazası olsun veya olmasın, cesedin bulunduğu yere bir cinayet mahalli inceleme ekibi gönderirdi nasıl olsa.

Taksi havaalanına varmak üzereydi. Hayır demek için her türlü nedenim vardı. Büyük bir soruşturmadaki görevimi he-

nüz tamamlamıştım ve bu yeni vaka da, gazetelerde kendine yer bile bulamayan epeyce olağan, gündelik trajedilerden birine benziyordu. Jenny'ye bugün dönemeyeceğimi söylerken hayal ettim kendimi. Son zamanlarda vaktimin çoğunu evden uzakta geçirmiştim, o yüzden bu haberi iyi karşılamayacağını biliyordum.

Wallace bendeki isteksizliği hissetmiş olmalı ki, "Sadece iki gün sürer," dedi. "Oraya gidiş de dahil. Sorun şu ki, sanki bu vakada... tuhaf bir şey var."

"Şüpheli bir yanı olmadığını söylememiş miydiniz?"

"Yok. En azından, öyle düşünmemi gerektirecek bir şey duymadım. Bakın, çok fazla konuşmak istemiyorum, ama sizin gibi bir uzmanın görmesini istememin sebebi bu."

Bu şekilde yönlendirilmekten nefret ederim. Buna rağmen, merakımın uyandığını inkar edemezdim.

"Şu an bu kadar baskı altında olmasak bunu istemezdim," diye ekledi, hedefine doğru bir hamle daha yaparak.

Yağmurla bulanıklaşan taksi penceresinden, havaalanına yaklaştığımızı bildiren bir yol işareti gördüm. "Size geri döneceğim," dedim. "Bana beş dakika verin."

Bundan hoşlanmasa da pek itiraz edebilecek durumda değildi. Telefonu kapattım, bir süre dudaklarımı ısırarak öylece durdum, sonra ezbere bildiğim bir numarayı aradım.

Jenny'nin sesini duyunca her ne kadar gülümsesem de, az sonra yapacağımız konuşmayı iple çektiğim söylenemezdi.

"David! Tam işe gidiyordum. Neredesin?"

"Havaalanı yolundayım."

Güldüğünü işittim. "Tanrıya şükür. Bugün gelemeyeceğini söylemek için aradığını sandım."

Midemin kasıldığını hissettim. "Aslında onun için aradım. Sorun şu ki, az önce bir başka iş için istediler beni."

"Ya."

"Sadece bir ya da iki gün. Dış Hebridler'de. Bu işi yapacak benden başka kimse yok şu an." Tren kazasından bahsetmedim, kulağa sanki bahane yaratıyormuşum gibi gelirdi.

Bir süre sessizlik oldu. Jenny'nin sesindeki gülüşün kaybolmasından nefret ediyordum. "Peki sen ne dedin?"

"Haber vereceğimi söyledim. Önce seninle konuşmak istedim."

"Niçin? Çoktan karar verdiğini ikimiz de biliyoruz."

Konuşmamızın tartışmaya dönmesini istemiyordum. Şoföre bir bakış attım tekrar.

"Bak, Jenny..."

"Yani karar vermedin mi?"

Duraksadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Jenny..."

"Gitmem gerek. İşe geç kalıyorum."

Tık sesiyle telefon kapandı. İçimi çektim. Güne iyi bir başlangıç yapmıyordum. *O halde onu tekrar arayıp işi kabul etmeyeceğini söyle.* Parmağım tuşun üzerinde havada asılı kalmıştı.

"Aldırma ahbap. Karım da hep benimle uğraşır," dedi şoför omuzunun üstünden. "Atlatır, ha?"

Kaçamaklı bir yorumla geçiştirdim. Uzakta, havaalanında bir uçağın kalkış yaptığını görebiliyordum. Şoför dönüş sinyali verirken ben de numarayı tuşladım. İlk çalışta açıldı.

"Nasıl gideceğim?" diye sordum Wallace'a.

2

İş gününün büyük kısmını ölülerle geçiririm. Bazen uzun zaman önce ölmüş olanlarla. Ben bir adli antropoloğum. Bu bir uzmanlık alanıdır ve çoğu insan mecbur kalmadıkça yüzleşmemeyi tercih etse de, hayatın bir gerçeğidir. Bir dönem ben de o insanlardan biriydim. Karımla kızım araba kazasında öldükleri zaman, kaybettiklerimi bana her gün hatırlatan bir alanda çalışmak çok acıydı. Bu yüzden ölülerden çok yaşayanlara hizmet eden bir tıp doktoru, bir pratisyen hekim oldum.

Ama sonra gelişen olaylar asıl mesleğime dönmeye zorladı beni. Görev çağırdı da diyebilirsiniz. Kısmen patoloji, kısmen arkeoloji olan işim, aslında ikisinin de ötesine geçer. Çünkü insan biyolojisi dağıldıktan sonra, bir zamanlar yaşam olan şey bozulup çürüdüğü ve eski, kuru kemiklere dönüştüğü zaman bile, ölüler hâlâ tanıklık edebilirler. Hâlâ bir hikâye anlatabilirler, yeter ki nasıl yorumlayacağınızı bilin. Benim yaptığım işte bu.

Ölüleri, hikâyelerini anlatmaları için tatlılıkla ikna etmek.

Belli ki Wallace onu geri çevirmeyeceğimi tahmin etmişti, çünkü Dış Hebridler'deki büyük adalardan Lewis'e kalkan bir uçakta yerim ayrılmıştı bile. Kötü hava şartları yüzünden uçuş yaklaşık bir saat ertelendiğinden, gidiş yolcu salonunda

oturdum ve içinde olmam gereken Londra uçağına yolcular çağrılır, uçuş kapanır ve nihayet panodan silinirken bakmamaya çalıştım.

Sarsıntılı bir yolculuktu, ama neyse ki kısaydı. Geçimini hâlâ büyük ölçüde balıkçılık endüstrisinden sağlayan asık suratlı sanayi kenti Stornoway'deki feribot terminaline gitmek üzere havaalanından taksi tuttuğum sıralarda, günün yarısı geride kalmıştı. Taksiden indiğimde karşımda bulduğum rıhtım puslu ve soğuktu, limanların mazot ve balık kokulu o ağır havası ortalığı kaplamıştı. Gri limanın üstündeki yağmurlu gökyüzüne dumanlarını püskürten büyük arabalı vapurlardan birine bineceğimi sanmıştım, ama önünde dikildiğim tekne, yolcu taşımak için tasarlanmışa benzemeyen, daha çok küçük balıkçı teknelerini andıran bir şeydi. Bana doğru yerde olduğumu söyleyen tek şey, güvertenin büyük kısmını kaplayan ve tekneyi diğerlerinden ayıran polis *Range Rover*'ıydı.

Araca uzanan rampa, kabaran dalgalarla mide bulandırıcı şekilde sallanıyordu. Üniformalı bir polis çavuşu rampanın dibinde, beton rıhtımda ayakta duruyordu, ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu. Yanaklarıyla burnu, çatlamış kılcal damarlar yüzünden kırmızıydı. Ben elimdeki çantalarla boğuşurken, altları torba torba gözleri, kırçıl bıyıkların üzerinden tehditkar bir şekilde bakıyordu.

"Dr. Hunter mısınız? Ben Çavuş Fraser," diye bilgilendirdi beni aksi bir şekilde. İlk adını söylememiş, ellerini de ceplerinden çıkarmamıştı. Sert, neredeyse genizden gelen, anlaşılması güç bir telaffuz sergileyen konuşması, daha önce işittiğim İskoç anakarası şivelerinden çok farklıydı. "Gelmenizi bekliyorduk."

Böyle dedikten sonra, ağır bagajımı taşımama yardım et-

meyi önermeden dönüp rampaya çıktı. Omuz çantamla alüminyum malzeme çantamı yüklenip arkasından gittim. Rampa ıslak ve kaygandı, dalgaların çarpmasıyla dengesiz bir şekilde inip kalkıyordu. Düşmemek için adımlarımın temposunu rampanın dengesiz hareketine uydurmaya çalışırken, biri yukarıdan hızlı hızlı bana doğru geldi. Üniformalı genç bir polis memuru sırıtarak malzeme çantamı elimden aldı.

"Şunu ben alayım."

İtiraz etmedim. Memur, güverteye kayışla bağlı *Range Rover*'a gidip çantayı bagaja koydu.

"Bunun içinde ne var böyle, ceset mi?" diye sordu neşeyle.

Çantamı malzeme çantasının yanına koydum. "Hayır, insana öyle geliyor sadece. Teşekkürler."

"Önemli değil." Yirmisini çok geçmiş olamazdı. Cana yakın, içten bir yüzü vardı ve üniforması yağmurun altında bile düzgün görünüyordu. "Ben polis memuru McKinney, ama sadece Duncan deyin."

"David Hunter."

Sanki Fraser'ın eksiğini telafi edercesine coşkuyla elimi sıktı. "Demek, şu adli tıpçı sizsiniz?"

"Korkarım öyle."

"Harika! Yani harika değil, ama... şey, anlarsınız. Neyse, yağmurun altında kalmayalım."

Yolcu kabini, kaptan köşkünün altında camlı bir bölmeydi. Fraser, balıkçı muşambası giymiş sakallı bir adamla öfkeli bir şekilde konuşuyordu. Parmağını havaya dürterken, arkasındaki uzun boylu, yüzü aknelerle çukur çukur olmuş delikanlı asık suratla seyrediyordu.

"...zaten yeterince bekledik, şimdi de kalkmış henüz gidemeyiz mi diyorsun?"

Sakallı adam Fraser'ın bakışlarına kayıtsız bir şekilde kar-

şılık vererek "Bir yolcu daha var," dedi. "O gelmeden gitmiyoruz."

Fraser'ın zaten kırmızı olan yüzü daha da kızardı. "Tekne gezisi yapmıyoruz burada. Zaten programın gerisindeyiz, hadi çek şu rampayı, tamam mı?"

Diğer adamın gözleri siyah sakalların üzerinden dik dik bakarken, bu haliyle vahşi hayvanları andırıyordu. "Bu benim teknem, programı da ben belirlerim. Şimdi, eğer rampayı çekmek istiyorsan kendin yapmak zorundasın."

Fraser'ın otoritesini göstermek için sırtını dikleştirdiği sırada rampadan takırtılar geldi. Genç, minyon bir kadın telaşlı telaşlı rampayı çıkarken, ağır çantasını taşımak için mücadele ediyordu. Kendisine en az iki beden büyük gibi görünen, parlak kırmızı, kuş tüyü dolgulu bir mont giymiş, kalın yün şapkasını kulaklarını kapatacak kadar indirmişti. Sarımsı kızıl saçları ve sivri çenesi, çekici, muzip bir görünüm veriyordu ona.

"Merhaba beyler. Bana yardım edecek biri var mı?" dedi nefes nefese.

Duncan ileri atıldı, ama sakallı adam ondan önce davranmıştı. Yeni yolcunun çantasını zahmetsizce elinden alırken sırıtınca, siyah sakallarının arasından beyaz dişleri parladı.

"Tam vaktinde geldin Maggie. Sensiz gitmek üzereydik."

"Gitmemekle iyi etmişsin, yoksa büyükannem seni öldürürdü." Ellerini kalçalarına dayamış onları süzerken soluklanıyordu. "Merhaba Kevin, nasıl gidiyor? Baban seni hâlâ çok mu çalıştırıyor?"

Delikanlı kızarıp gözlerini indirdi. "Evet."

"Evet, bazı şeyler hiç değişmez. Şu an on sekizindesin, ücret zammı için başvurmak zorunda kalacaksın."

Polis *Range Rover*'ına kuşkuyla bakarken gözlerinde bir merak kıvılcımı parladı.

"Ee, neler oluyor? Bilmem gereken bir şey mi oldu?"

Sakallı adam, hafife alan bir edayla başıyla bizim tarafı işaret etti. "Onlara sormayı dene. Hiçbir şey söylemiyorlar."

Fraser'ı görünce genç kadının sırıtışı donar gibi oldu, ama kendini toparlayıp yüzüne çabucak bir gülümseme yerleştirdi, bu seferkinde bir meydan okuma havası vardı.

"Merhaba Çavuş Fraser. Bu bir sürpriz. Seni Runa'ya getiren ne?"

"Polisleri ilgilendiren işler," dedi Fraser tekdüze bir sesle ve başka tarafa döndü. Genç kadın her kimse, çavuş onu görmekten memnun olmamıştı.

Beklenen yolcu da artık feribotta yerini alınca, kaptanla oğlu işe koyuldular. Rampa vinçle kaldırılırken motor mızırtısı işitildi ve çapa zinciri tekrar makarasına sarılırken teknenin ahşap gövdesi titreşti. Benim olduğum tarafa son bir meraklı bakış daha attıktan sonra, genç kadın kaptan köşküne girdi.

Ardından da dizel motorun dumanını püskürtmesiyle birlikte feribot pat pat sesler çıkararak limandan açıldı.

İki saat sürmesi gereken yolculuğumuz denizin dalgalı olması yüzünden neredeyse üç saat aldı. Stornoway limanının korumasından ayrıldığımız an, Atlantik Okyanusu ününe yaraşır olduğunu gösterdi. Feribotun burnu çalkantılı gri enginliği oluşturan azgın dalgalara doğrudan giriyor, her seferinde şahlanıp dalganın üzerinden aştıktan sonra mide bulandırarak tekrar iniyor, ardından aynı süreç yineleniyordu.

Tek sığınılacak yer, mazot dumanı kokusuyla aşırı sıcak radyatörlerin rahatsız edici bir bileşim yarattıkları sıkışık yolcu kabiniydi. Fraser'la Duncan yolun büyük kısmında insanın keyfini kaçıran bir sessizlik içinde oturdular. Fraser'ın

ağzından cesetle ilgili bilgi almaya çalıştıysam da, benden pek de fazlasını bilmediği açıktı.

"Kolay iş," diye homurdandı; alnı boncuk boncuk terlemişti. "Muhtemelen, ayyaşın biri kamp ateşinin dibinde uyuyakalmıştır."

"Wallace bana cesedi emekli bir polis müfettişinin bulduğunu söyledi. Kimmiş o?"

"Andrew Brody," diye söze atıldı Duncan. "Stornoway'e taşınmamızdan önce babam anakarada onunla birlikte çalışmış. Eskiden onun çok iyi bir polis olduğunu söyledi."

"Evet, 'eskiden,'" dedi Fraser. "Buraya gelmeden onu sordum soruşturdum. Belli ki, kendi zararına olacak kadar yalnızlığı seviyormuş. Takım oyuncusuna benzemiyor. Karısıyla kızı kaçtıktan sonra iyice sıyırmış, o yüzden emekli olmuş."

Duncan utanmış görünüyordu. "Strestenmiş, babam öyle demişti."

Fraser ne fark eder dercesine elini salladı. "Aynı şey. Sadece artık polis olmadığını unutmasın yeter." Tekne birdenbire zangırdayıp dağ gibi bir dalganın üzerinden aşarken yalpalayınca Fraser kaskatı kesildi.

"Tanrım, gönderilecek bir sürü yer varken..."

Bir süre yolcu kabininde diğerleriyle oturdum; Atlantik'te bu küçük feribotta ne işim var, şimdi eve, Jenny'nin yanına gidiyor olmam gerekmez miydi diye geçti içimden. Son zamanlarda git gide daha fazla tartışır olmuştuk ve konu hemen her zaman aynıydı... işim. Bunları düşünmenin faydası olmuyordu. Ama meşgul olacağım bir şey olmayınca, verdiğim karar doğru muydu, Jenny'nin gönlünü nasıl alabilirim diye endişelenirken buldum kendimi.

Sonunda polislerin yanından ayrılıp güverteye çıktım. Şiddetle esen rüzgar yüzüme hızlı hızlı yağmur damlaları ser-

piştiriyordu, ama kabinin ekşi ve aşırı sıcak havasından sonra burası rahatlatıcıydı. Teknenin baş tarafında durup yüzüme püsküren yağmur damlalarının keyfini çıkardım. Feribot pat pat sesler çıkararak yol alırken, artık görüş mesafesine giren ada, denizden yükselen karanlık bir kütle halinde görünüyordu. Gözlerimi ayırmadan adaya bakarken, hem sinir gerginliğinden, hem de orada beni neyin beklediğini tahmin ettiğimden, midemde yine o aynı kasılmayı hissettim.

Bekleyen her neyse umarım buna değer diye düşündüm.

Birden yan taraftan kırmızı bir şey görüş alanıma girince dönüp baktım; genç kadın güvertenin karşı tarafından bana doğru sallanarak ilerlemeye çalışıyordu. O sırada tekne ani bir dalış yapınca, son birkaç adımında koşmak zorunda kaldı, onu durdurmak için kolumu uzattım.

"Teşekkürler."

Benimle birlikte korkuluğa tutunurken haşarı çocuklar gibi gülümsedi. "Sert fırtına. Iain tekneyi rıhtıma yanaştırmak eğlenceli olacak diyor."

Aksanı Fraser'ınkinin daha yumuşak, daha kıvrak bir versiyonuydu. "Iain?"

"Iain Kinross, kaptan. Runa'dan eski komşum."

"Orada mı yaşıyorsun?"

"Artık değil. Ailem Stornoway'e taşındı, orada bir tek büyükannem kaldı. Sırayla onu ziyaret ediyoruz. Demek, polisle birliktesin?"

Pek inandırıcı bulmadığım bir masumiyetle sormuştu bunu. "Öyle sayılır."

"Ama sen onlardan değilsin? Yani polis değilsin?"

Hayır anlamında kafamı salladım.

Sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Iain sana doktor diye seslendiklerini söyledi. Yaralı biri filan mı var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Daha da meraklandığını görebiliyordum.

"Peki, bir doktor polislerle beraber Runa'ya niye geliyor?"

"Çavuş Fraser'a sorsan daha iyi edersin."

Yüzünü ekşitti. "Hı-hı, aynen."

"Tanışıyor musunuz?"

"Sayılır." Ayrıntıya girmedi.

"Peki sen Stornoway'de ne iş yapıyorsun?"

"Ah... Ben bir yazarım. Bir roman üzerinde çalışıyorum. Bu arada adım Maggie Cassidy."

"David Hunter."

Bu bilgiyi dosyalıyor gibi göründü. Bir süre konuşmadık, zayıflayan ışıkta adanın yavaş yavaş şekil alışını seyrettik: Tepeleri sıradan yeşil alanla kaplı gri falezler denizden yükseliyordu. Siyah kayalardan oluşan doğal bir kule, sanki falezlerin önündeki dalgalardan fırlamış gibiydi.

"Neredeyse geldik," dedi Maggie. "Liman, Stac Ross'un, şu kocaman kaya gibi şeyin hemen arkasında. İskoçya'dakilerin en yüksek üçüncüsüydü galiba. Tipik Runa işte. Ünlü olma iddiası ancak 'üçüncü en iyi' olmakla sınırlı."

Korkuluğu bırakıp doğruldu.

"Pekala, tanıştığımıza memnun oldum David. Belki sen gitmeden önce tekrar görüşürüz."

Güvertenin karşı tarafına, kaptan köşkündeki Kinross'la oğlunun yanına gitti. Adımlarını yanıma gelirken olduğundan daha sağlam bastığını fark ettim.

Sonra dikkatimi yaklaşmakta olduğumuz adaya yönelttim yine. Stac Ross'un öteki tarafında, falezler küçük bir limana doğru iniyordu. Hava kararmaya başlamıştı, ama limanın etrafında genişçe bir alana saçılmış gibi duran evleri görebiliyordum... okyanusun yabanıllığının ortasında bir ileri kara-

kol olan küçük bir yerleşim yeri.

Arkamdan, rüzgarı bile aşan ve motorun sesini bastıran tiz bir düdük sesi geldi. Dönüp bakınca Kinross'un öfkeli el kol işaretleri yaptığını gördüm.

"İçeri gir!"

İkinci kere söylenmesine gerek yoktu. Dalgalar, limanı iki yandan âdeta parantez içine alan yüksek falezlerin arasında huni şeklini alırken deniz git gide sertleşiyordu. Şimdi tekne artık yukarı aşağı dalgalanmıyor, kabaran dalgalar birbirine sürtünüp güverteye tabaka tabaka su saçarken sadece mide bulandırıcı bir sarmal hareket yapıyordu.

Fazla sallanmamak için korkuluğa sıkıca tutuna tutuna, aşırı sıcak kabine döndüm. Duncan ve benzi atmış Fraser ile birlikte, feribotun dalgaların etkisiyle sarsıla sarsıla limana doğru manevra yapmasını bekledim. Kabinin penceresinden, dalgaların beton iskeleye sertçe çarptıklarını, bulut bulut beyaz köpükler havalandırdıklarını görebiliyordum. Sabit kalabilmemiz için motor tüm hızıyla çalışırken bütün feribot titriyordu, ancak üçüncü denemede yanaşabildik.

Kabinden çıkıp sallanan güvertede güçlükle yürürken rüzgara karşı korumasızdık, ama temiz tuz kokusuyla dolu soğuk havanın tazeliği harikaydı. Başımızın üstünde martılar dönüp çığlıklar atıyordu, iskeledeyse adamlar koşturup halatları bağlıyor, kauçuk usturmaçaları kontrol ediyorlardı. Falezlere rağmen, liman denize tamamen açıktı; dalgaların kuvvetini kesecek yalnızca tek bir iskele vardı. Demirlemiş bir iki balıkçı teknesi, tıpkı sabırsızlanan köpekler gibi, palamarlarından kurtulmak istercesine silkinip duruyordu.

Alçak evler ve kulübeler, limana doğru inen dik yamaca yapışmış kaya midyeleri gibi görünüyordu. Arkalarında uzanan kasvetli manzara, rüzgarlı ve ağaçsız bir çayırdı. Uzaklar-

da, adanın silüetine hakim olan ürpertici bir tepenin sivrilen zirvesi, alçak bulutların arasında kayboluyordu.

Kendini Maggie Cassidy olarak tanıtan genç kadın, rampa alçalır alçalmaz hızlı hızlı feribottan indi. Hoşçakalın dememesine biraz şaşırdım, ama fazla üstünde durmadım. *Range Rover*'ın motor sesini işitince dönüp arabaya gittim ve arka koltuğa geçtim. Fraser'ın sürücülüğü genç memura bıraktığını fark ettim. Feribot kabaran dalgalarla hâlâ inip kalkarken, genç memur arabayı aşağı yukarı sallanan rampadan dikkatle ve rahatça indirdi.

İskelede bizi bekleyen adam, ellili yaşların ortalarında, iri kemikli yüzlü, uzun boylu ve sağlam yapılıydı; nedense insanda polis olduğu izlenimi uyandırıyordu. Cesedi bulan emekli polis müfettişinin o olduğunu, kimse söylemeden anlamıştım.

Fraser pencereyi indirdi. "Andrew Brody?"

Adam hafifçe kafa salladı. Arabanın içine, üçümüze bakarken, rüzgar gri saçlarını dalgalandırıyordu. Feribot bağlanırken yardım etmiş olan ada sakinleri de arkasında durmuş merakla bakıyorlardı.

"Bu kadar mısınız?" diye sordu; sayımızı yetersiz bulduğu açıktı.

Fraser zoraki bir baş hareketiyle onayladı. "Evet, şimdilik."

"Peki ya olay yeri inceleme ekibi? Onlar ne zaman geliyor?"

"Henüz bir şey belli değil," diye sertçe karşılık verdi Fraser. "Böyle bir karar alınmadı."

Fraser'ın ses tonu karşısında Brody'nin dudakları kasıldı. Emekli de olsa, bu eski polis müfettişi, alt tarafı bir çavuşun kendisiyle küçümseyerek konuşmasından hoşlanmamıştı.

"Peki ya cinayet masası? Her halükarda hazır bulunmak zorundalar."

"Dr. Hunter cesedi inceledikten sonra Stornoway'den bir dedektif devam edecek. Dr. Hunter adli tıp uzmanı."

O ana kadar Brody bana dikkat etmemişti. Şimdi daha bir ilgiyle bakıyordu. Keskin ve zeki bakışlı gözleri karşısında, o kısacık anda değerlendirilip yargılandığımı hissettim.

Gökyüzüne bakıp "Karanlık iyice bastırmak üzere," dedi. "Yalnızca on beş dakikalık bir yol, ama biz oraya varana kadar hava kararmış olur. Belki siz benim arabamla gelmek istersiniz Dr. Hunter. Gördüklerimi yolda kısaca anlatırım."

Fraser hoşnutsuzluğunu belli ederek "Eminim daha önce yanık ceset görmüştür," dedi.

Brody ona bir an baktı, sanki artık rütbesi olmadığını kendi kendine hatırlatır gibiydi. Sonra bana dönüp sabit gözlerle baktı.

"Böylesini görmemiştir."

Rıhtıma park ettiği arabası, yeni görünümlü bir *Volvo Saloon*'du. Arabanın içinde tek bir leke dahi yoktu, oda spreyi ve daha hafif olarak da sigara kokuyordu. Arka tarafta bir battaniyenin üzerinde, siyah burnu yaşlılıktan ötürü grileşmiş bir *border collie* vardı. Brody arabaya binince köpek heyecanla ayağa kalktı. Yumuşak bir sesle "Otur Bess," deyince hemen oturdu. Brody kaşlarını çatarak kontrol panelinde kalorifer düğmelerini gözden geçirmeye başladı. "Kusura bakmayın, daha yeni sayılır. Ne nerede, hâlâ çözmeye çalışıyorum."

Biz arabayla limandan uzaklaşırken, *Range Rover*'ın farları Fraser'la Duncan'ın arkamızdan geldiğini gösteriyordu. Bu kadar kuzey kesimlerde, yılın bu zamanı günler uzun sürmez; akşam alacası daha şimdiden karanlığa dönmeye başla-

mıştı. Sokak lambaları yanıyor, kıyı kesiminden köyün içine ilerleyen ve anayol adını hak etmeyecek kadar dar olan caddeyi aydınlatıyordu. Köy, bir avuç küçük dükkan ve onların etrafında da eski taş kulübelerle geçici prefabrik evlere benzeyen daha yeni bungalovların karışımından ibaretti.

Henüz çok azını görmüş olsam da, Runa'nın beklediğim gibi hareketsiz, sıkıcı bir yer olmadığı açıktı. Yol kenarında harabe halinde, küçük, damsız bir kilise gördüm, ama yanlarından geçtiğimiz evlerin kapı ve pencerelerinin çoğu, sanki yakınlarda takılmış gibi yeni görünüyordu. Küçük ama modern bir okul ve biraz ileride de, *Runa Polikliniği* yazılı bir tabelası olan yeni ek binasını gururla sergileyen ahşap halkevi binası vardı.

Yol bile yeniden döşenmişti. Yaklaşık her yüz metrede bir yarım daire şeklinde ceplerin olduğu, tek şeritli, dar bir yol olmasına rağmen, pürüzsüz asfaltı anakaradaki yolların çoğunu utandıracak nitelikteydi. Yol köyün içinden geçerken git gide dikleşiyordu, son birkaç evi de arkamızda bıraktıktan sonra düzleşti. Evlere yukarıdan bakan çimenli bir tepenin doruğunda, yüksek ve eğri büğrü bir anıttaş, kararmakta olan gökyüzüne doğru suçlayan bir parmak gibi yükseliyordu.

"Bu Bodach Runa," dedi Brody, nereye baktığımı görünce. "Runalı İhtiyar Adam. Efsaneye göre, denize açılan oğlunun dönüşünü seyretmek için oraya gitmiş. Ama oğlu hiçbir zaman geri dönmemiş, ihtiyar adam da orada o kadar uzun süre durmuş ki, taşa dönüşmüş."

"Bu havada buna inanabilirim."

Yüzünde bir gülümseme belirdiyse de hemen silindi. Onunla gelmemi istemişti, ama şimdi, sanki nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi rahatsız görünüyordu. Mesajları kontrol etmek için cep telefonumu çıkardım.

"Burada sinyal alamazsın," diye uyardı. "Telefon etmek istersen ya bir sabit hat ya da polis telsizi kullanmalısın. Üstelik rüzgar fazla şiddetlenirse onlar bile çalışmayabiliyor."

Telefonu tekrar cebime koydum. Hiç ihtimal vermesem de, Jenny'nin mesaj bırakmış olabileceğini umuyordum. Onu daha sonra sabit hatlı bir telefondan arayıp aramızı yumuşatmaya çalışacaktım.

"Pekala, ne tür bir 'adli tıp uzmanı'sın?" diye sordu Brody.

"Adli antropoloğum."

Açıklamam gerekir mi diye anlamak için ona baktım. Bazen polisler bile yaptığım işten rahatsız olmuştur. Ama Brody memnun görünüyordu.

"Güzel. Hiç değilse aramızda ne yaptığını bilen biri olacak. Wallace sana ne kadarını anlattı?"

"Sadece yanma sonucu ölüm olduğunu söyledi. Bir de ne olduğunu söylemediği bir tuhaflıktan bahsetti, ama şüpheli bir ölüm olmadığını belirtti."

Çenesi hoşnutsuzlukla kasıldı. "Böyle mi dedi?"

"Niye, tuhaf bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir şey söylemiyorum. Gördüğün zaman sen kendi kararını verirsin. Ben yalnızca Wallace'ın tam bir ekip göndermesini bekliyordum, hepsi bu."

İçimde kötü hisler belirmeye başlıyordu. Eğer bir ölüm şüpheliyse izlenmesi gereken çok sıkı protokoller vardır ve normalde bir suç mahalli ekibi cesedin bulunduğu yerde işini tamamlayana kadar ben devreye girmem. Tren kazasıyla meşgul zihninin, Wallace'ın muhakemesini bulandırmasına izin vermemiş olmasını umdum.

Öte yandan, Brody hakkında söylediği de aklımdaydı. *İyi bir adamdı.* Artık içeriden doğrudan bilgi alamamak, emekli polislere çoğu zaman zor gelir. Brody de kendini yine heye-

canın tam ortasında hissetmek için olayı abarttıysa, bunu yapan ilk kişi olmazdı. Fraser'ın, adamın dağıttığıyla ilgili dedikodularına pek inanmamıştım, ama benzer şüpheler Wallace'ın da kararında etkili olmuş mudur diye merak ettim.

"Bütün yapmamı istediği bir bakmam," dedim. "Kaza olmayabileceğini düşündürecek bir şey görürsem, suç mahalli ekibi gelene kadar geri çekilirim."

"Yapılması gereken bu sanırım," dedi gönülsüzce.

Ama hâlâ memnun değildi. Belli ki, Wallace anlattıklarını harfi harfine kabul etmemiş, bu da kaçınılmaz olarak eski polis müfettişinin içine dert olmuştu.

"Cesedi nasıl buldun?" diye sordum.

"Bu sabah yürüyüşe çıkarttığımda köpeğim kokuyu aldı. Terk edilmiş bir çiftlik kulübesindeydi. Bazen orada buluşan çocuklar olur, ama genelde kışın gitmezler. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, hiçbir şeye dokunmadım. Emekli olabilirim, ama bunu yapmamam gerektiğini biliyorum."

Buna şüphem yoktu. "Kim olabilir, bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla adada kimsenin kaybolduğuna dair ihbarda bulunulmadı. Hem zaten adada yaşayanların sayısı iki yüzü bulmaz, o yüzden fark edilmeden birinin ortadan kaybolması çok zor."

"Anakaradan ya da diğer adalardan çok ziyaretçileriniz olur mu?"

"Çok değil, ama olur bazen. Şu tuhaf doğabilimciler ya da arkeologlar gelir. Bütün adalar serpiştirilmiş gibi harabelerle dolu: Taş devri, tunç devri ve Tanrı bilir daha neler. Dağda da höyük mezarlar ve eski bir gözcü kulesi olması lazım. Ayrıca halen devam eden birçok bakım ve onarım işi var, o yüzden inşaatçılarla müteahhitler de geliyor. Yol yeniden döşeniyor, evler restore ediliyor, böyle şeyler işte. Ama hava dön-

düğünden beri hiçbiri yapılmıyor."

"Cesetten başka kimin haberi var?"

"Bildiğim kadarıyla kimsenin. Anlattığım tek kişi Wallace."

Polis geldiğinde yöre halkının tuhaf tuhaf bakmasının sebebini açıklıyordu bu. Polisin varlığı, bu kadar küçük bir adada büyük haber demekti. Burada olma sebebimizin uzun süre sır olarak kalacağından çok kuşkuluydum, ama hiç değilse şimdilik turistler görecek diye endişelenmemiz gerekmiyordu.

"Çok kötü yanmış olduğunu söyledi."

Brody acı acı gülümsedi. "Ah, kesinlikle çok kötü yanmış. Ama kendin görsen daha iyi olur sanırım."

Son cümleyi, konuyu kapatacak şekilde, hem bir güven duygusuyla hem de kesin bir tonla söylemişti.

"Wallace bana eskiden onunla çalıştığını söyledi."

"Inverness'teki polis merkezinde bir dönem görev almıştım. Orayı bilir misin?"

"Sadece yolum düşmüştü. Runa o zamandan sonra çok değişmiştir herhalde."

"Evet, ama iyiye doğru. Yaşamak için iyi bir yer. Sessiz, sakin. Düşünmek için zaman da yer de var."

"Aslen buralı mısın?"

"Tanrım, hayır. Ben 'göçmenim'. Erken emekli olunca her şeyden uzaklaşmak istedim. Bundan daha fazla da uzaklaşamazdım."

Orası kesindi. Liman köyünden çıktığımız an, etrafta neredeyse hiç yaşam belirtisi kalmamıştı. Yanından geçtiğimiz tek yerleşim yeri, yoldan epeyce içeride kalan heybetli, eski bir evdi. Ondan başka, arada bir harabe halinde kulübeler ve koyunlar gördük sadece. Alacakaranlıkta Runa güzel ama terk edilmiş görünüyordu.

Ölmek için fazla ıssız bir yerdi.

Brody yoldan çıkıp otlarla sarılmış bir patikaya dalınca araba sarsıldı. Ön farlar, yıkılmak üzereymiş gibi duran eski bir kulübeyi aydınlatıyordu. Wallace cesedin küçük çiftliklerden birinde bulunduğunu söylemişti, ama bunun bir zamanlar işleyen bir çiftlik olduğunu gösteren pek bir şey kalmamıştı geride. Brody arabayı kulübenin önüne park edip motoru kapattı.

"Burada bekle Bess," dedi köpeğe.

Biz arabadan çıkarken *Range Rover* da gelip hemen arkamızda durdu. Kulübe artık doğanın yavaş yavaş geri çağırmaya başladığı, tek katlı, alçak bir binaydı. Arkasında, daha önce gördüğüm doruk bir karaltı gibi yükseliyordu; şu an mütecaviz karanlıkta siyah bir şekilden ibaretti.

"Bu Beinn Tuiridh,"[1] dedi Brody. "Buralarda dağlar böyle kabul edilir. Derler ki, eğer bulutsuz bir gün tepesine tırmanırsan bütün İskoçya'yı görebilirsin."

"Gerçekten öyle mi?"

"Bunu öğrenmeye kalkacak kadar aptal biriyle karşılaşmadım."

Brody torpido gözünden *Maglite* marka el fenerini aldıktan sonra, Fraser'la Duncan'ın yanımıza gelmesini bekledik. Ben de *Range Rover*'daki malzeme çantamdan kendi fenerimi aldım ve kulübeye doğru yürümeye başladık; fenerlerimizin ışıkları karanlıkta sağa sola zıplıyor, birbiriyle kesişiyordu. Altı üstü bir taş kulübe olan evin duvarları yosun ve likenle kaplanmıştı. Kapı o kadar alçaktı ki, içeri girebilmek için eğilmek zorunda kaldım.

Durup fenerimi etrafa tuttum. Kulübenin çoktandır terk edilmiş olduğu belliydi, unutulmuş yaşamların sahipsiz bir

1) Sözel anlamı 'matem tepesi.' –*çn*

enkazıydı artık. Damdaki bir delikten su damlıyor, alçak tavan bulunduğumuz daracık odanın verdiği klostrofobi hissini iyice arttırıyordu. Bir zamanlar mutfak olan bir yerdeydik. İçerideki eski fırının soğuk ocak ızgarasında, dökme demirden tozlu bir tava duruyordu hâlâ. Kırıldı kırılacak tahta bir masa, taş döşeli zeminin ortasına konmuştu. Yerde saçılmış duran birkaç teneke kutuyla şişe, buranın her zaman boş olmadığını kanıtlıyordu. Eskilik ve rutubetten kaynaklanan küf kokusu dışında başka bir koku gelmiyordu. Bir yanarak ölme vakası için, herhangi bir ateşe dair belirtiler dikkat çekecek kadar azdı.

"Şurada," dedi Brody, fenerini başka bir kapıya tutarak.

Yaklaşırken önce belli belirsiz, isli bir yanık kokusu aldım. Ama beklediğim kadar güçlü değildi. Kapı kırıktı, açılırken paslı menteşeleri karşı koydu. Adımıma dikkat ederek diğer odaya girdim. Harabe halindeki mutfaktan bile daha iç karartıcıydı. Ateş kokusu şimdi çok belirgindi. Fenerin ışığı, çıplak duvarlardaki eski, ufalanan sıvayı aydınlatıyordu. Duvarlardan birinde şömine ağzı vardı, ama koku oradan gelmiyordu. Kaynağı odanın ortasıydı; fenerimi oraya tutunca bir anda nefesim kesildi.

Bir zamanlar hayatta olan bir insandan geriye son derece az şey kalmıştı. Kötü mü yanmış diye sorduğumda Brody'nin yüz ifadesine şaşmamak gerekti. Kesinlikle öyleydi. Bir krematoryumun akkor ateşi bile bir insan bedenini küle çevirmeye yetmezdi, ama her nasılsa, buradaki işte tam bunu yapmıştı.

Yağlı küller ve cüruf yerde düzensiz bir yığın oluşturmuştu. Ateş, deri ve yumuşak doku kadar, kemikleri de kolayca yakıp kül etmişti. Sadece büyük kemikler kalmıştı; küllerin arasından görünen kemikler, tıpkı kar yığınlarından fışkıran

kuru dallara benziyordu. Aslında bunlar da yanarak kireçleşmiş, içlerindeki karbonun yanması sonucu grileşmiş ve gevrekleşmişlerdi. En tepelerinde kırık yumurta kabuğu gibi kafatası vardı, çene kemiği yan duruyordu.

Hal böyleyken, ceset dışında odadaki hiçbir şey hasar görmemişti. Bir insanı neredeyse tamamen yakıp kül ederek kemiklerini süngertaşı kıvamına getiren ateş, her nasılsa civardaki hiçbir şeyi yakmamıştı. Cesetten kalanların altındaki döşeme taşları kararmıştı, ancak yaklaşık bir metre ötedeki pis, yırtık pırtık şilteye hiçbir şey olmamıştı. Her yan kuru yaprak ve ince dallarla doluydu, ama alevler bunları bile yakmayı reddetmişti.

Fakat en kötüsü bu değildi. Nutkumun tutulmasına sebep olan şey, küllerin arasından çıkan iki ayakla bir elin yanmamış görüntüsüydü. Bağlı oldukları kemikler kavrulup siyah sopalara dönmüşlerdi, ama ayaklar ve bir el sapasağlamdı.

Brody gelip yanımda durdu.

"Ee, Dr. Hunter? Hâlâ bunda şüpheli bir şey yok mu diyorsun?"

3

Eski kulübenin dışında rüzgar kesik kesik inliyor, karşımızdaki ölüm sahnesine tüyler ürpertici bir fon müziği oluşturuyordu. Fraser'la beraber yerde yatan şeye bakarlarken Duncan'ın nefesini tuttuğunu, durduğum kapı eşiğinden algılayabiliyordum.

Ama artık şoku atlatmak üzereydim, gördüklerimi değerlendirmeye başlamıştım bile.

"Buraya biraz daha ışık sağlama şansımız var mı?" diye sordum.

"Arabada seyyar projektörümüz var," dedi Fraser, kemik ve kül yığınından gözlerini zor ayırarak. Sesine bıkkın bir ton vermeye çalışıyor, ama pek inandırıcı olamıyordu. "Git de getir Duncan. *Duncan.*"

Genç polis gözlerini dikmiş cesetten kalanlara bakıyordu hâlâ. Beti benzi atmıştı.

"İyi misin?" diye sordum. Sadece onun için kaygılanıyor değildim. Acemi polis memurlarının kalıntılara kustuğu vakalar görmüştüm. Bu insanın işini hiç kolaylaştırmıyordu doğrusu.

Evet anlamında kafasını salladı. Rengi düzeliyordu. "Evet. Affedersiniz."

Hızla dışarı çıktı. Brody kalıntılara bakıyordu.

"Wallace'a bunun garip bir vaka olduğunu söyledim, ama bana inandığını sanmıyorum. İşten uzak kaldığım birkaç yıl içinde yumuşadığımı düşündü herhalde."

Haksız sayılmazdı diye geçti içimden, ne de olsa daha birkaç dakika öncesine kadar benim de şüphelerim vardı. Ama Wallace'ı kuşkucu davrandığı için suçlayamazdım. Şu an baktığım şey, her tür düz mantıkla alay edercesine acayipti. Kendi gözlerimle görmemiş olsam, raporun abartılmış olduğunu düşünürdüm.

Ceset, yani ondan kalanlar, yüzükoyun yatıyordu. Daha fazla yaklaşmadan, fenerimi yanmamış uzuvlara tuttum. Ayaklar tam bileğin üstüne kadar sapasağlamdı ve görüntüyü daha da rahatsız edici kılan şey, iki ayakta da hâlâ spor ayakkabılarının oluşuydu. Işığı yukarı kaydırıp ele baktım. Sağ eldi; ufak tefek bir adama veya iri bir kadına ait olabilirdi. Yüzük yoktu, tırnaklar boyasızdı ve yenmişti. Bileğin açığa çıkmış dokusundan fırlayan önkol ve dirsek kemiklerinin üzerindeki et yanıp, siyaha çalan kahverengine döndükten sonra, kemikler hızla kararmış, ayrıca yüksek ısıdan dolayı yüzeyleri çatlaklarla kaplanmıştı. İkisi de, dirsekle birleşme noktalarının hemen altına kadar olduğu gibi yanmıştı.

Ayaklarda da aynısı olmuştu. Kaval ve kamış kemiklerinin kömürleşmiş gövdelerinin görünümü, sanki alevler baldırların ortasına varana dek her şeyi yakıp kül ettikten sonra birden durmuş izlenimi veriyordu.

Ama bunun dışında, sağlam kalan uzuvlarda, cesedin diğer kısmını tahrip etmiş olan ateşten pek bir ize rastlanmıyordu. Asıl hasarı, eti ve yanmamış kemikleri kemiren kemirgenlerle diğer küçük hayvanlar yapmıştı. Kararan derinin altındaki damarlı mermeri andıran görünümden açıkça anlaşılıyordu ki, kalan yumuşak doku normal biçimde çürümeye

başlamıştı. Genelde çürümenin ne kadar zamandır sürdüğünün canlı göstergesi olan böcek faaliyeti neredeyse hiç yoktu. Ama soğuk havayı ve kış koşullarını düşününce beklediğim zaten buydu. Sineklerin sıcağa ve ışığa ihtiyacı vardır.

Fenerin ışığını odada gezdirdim. Şöminede ateş kalıntıları vardı ve bir noktada da, taş döşeli zeminde daha küçük bir ateş yakılmıştı. Cesedin bulunduğu yerden yaklaşık iki metre uzaktaydı, ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Bilinci kapalı olmadığı sürece, alev alan hiç kimse kıpırdamadan durmazdı.

Fenerin ışığını tavana çevirdim. Cesedin tam üstüne denk gelen kısımdaki çatlak sıva isten kararmıştı, ama yanmış değildi. Yağlı, kahverengi bir tabakayla kaplanmıştı. Aynı yağlı tortu cesedin etrafında, yerde de vardı.

"O kahverengi şey de ne?" diye sordu Fraser.

"Yağ. Vücut yanarken çıkan yağ."

Yüzünü buruşturdu. "Kızartma tavası alev alır ya, onun gibi sanki, ha?"

"Öyle sayılır."

Duncan projektörle dönmüştü. Elindekini yere bırakırken, faltaşı gibi açık gözlerle iskelet parçalarına bakıyordu.

"Bunun hakkında bir şeyler okumuştum," deyiverdi aniden. Hepimiz dönüp ona bakınca utandı. "Yani sebep yokken alev alan insanlarla ilgili. Etraflarında başka hiçbir şey yanmıyor."

"Saçmalamayı kes," diye tersledi Fraser.

"Sorun yok," dedim Duncan'a dönerek. "Kendiliğinden tutuşma olayından söz ediyorsun."

Hevesle kafa salladı. "Evet, işte o!"

Kalıntıları gördüğüm andan beri bunu bekliyordum. İnsanın kendiliğinden tutuşması, genellikle *Yeti*ler veya

UFO'lar gibi, hiçbir gerçek açıklama getirilemeyen paranormal bir olay olarak düşünülüyordu. Oysa kendiliğinden yanma olgusu gerçekten görülen bir şeydi; ateşe hiç değmeden bir odada yanıp kül olmuş ve elleri veya bacaklarının alt kısmı küllerin arasında kısmen bozulmadan kalmış insanların olduğu vakalar vardı. Bunu açıklamak için cin çarpmasından mikrodalgalara kadar her tür teori ortaya atılmıştı. Ama popüler ortak görüş, nedeni her ne olursa olsun, bunun bildiğimiz bilimle açıklanamaz bir şey olduğuydu.

Buna bir an bile inanmadım.

Fraser, Duncan'a sert sert bakıyordu. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

Duncan bana sıkılgan bir bakışla baktı. "Fotoğraflar görmüştüm. Tıpkı bunun gibi yanan bir kadın vardı. Geriye tek kalan bir bacağıydı, ayakkabısı da hâlâ ayağındaydı. Ona kül kadın demişlerdi."

"Adı Mary Reeser'dı," dedim. "1950'lerde Florida'da yaşayan yaşlı bir duldu. Ondan geriye, incik kemiğinden aşağısı olmak üzere, tek bir bacağından başka bir şey kalmamıştı neredeyse, terliği hâlâ ayağındaydı. Oturduğu koltukla yanındaki sehpa ve lamba yanmış, ama bunların dışında odada hiçbir şey hasar görmemişti. Bu olaydan mı bahsediyorsun?"

Duncan şaşırmış görünüyordu. "Evet. Ayrıca başka olayları da okudum."

"Ara sıra ortaya çıkıyorlar," diye onayladım. "Ama insanlar hiçbir neden yokken öylece tutuşmazlar. Ve bu kadına her ne olduysa, doğaüstü ya da paranormal hiçbir yan yoktu."

O âna dek konuşmamıza katılmadan bizi dinleyen Brody lafa girdi.

"Kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

Emekli olsa da Brody'nin gözünden pek bir şey kaçmıyor-

du. "İskeletinden." Fenerin ışığını pelvisten kalanlara tuttum; küller örtse de hâlâ görülebiliyordu. "Geriye kalanlara bakarak bile, kalça kemiğinin bir erkeğe göre fazla geniş olduğu açıkça anlaşılıyor. Ayrıca pazı kemiğinin ucu fazla küçük... bakın şu üstkol kemiğinin omuza geçtiği yuvarlak kısım. Bu her kimse, iri kemikliymiş, ama kesinlikle kadınmış."

"Daha önce söylemiştim, yöreden biri olacağını sanmıyorum," dedi Brody. "Biri kaybolmuş olsa eminim farkına varırdık. Cesedin ne kadardır burada olduğuna dair bir fikrin var mı?"

İyi bir soruydu. Ne kadar kötü yanmış olsa bile, bir cesedin kalıntılarından bir şeyler anlamak mümkün olmakla birlikte, kesin ölüm zamanı genellikle bunlar arasında değildir. Zamanı belirlemek için, kas proteinleri, aminoasitler ve uçucu yağ asitlerindeki bozulmanın derecesini izlemeniz gerekir, oysa bu üç öğe de normalde ateşte yanar. Ama bu cesedin anormal durumu, yanarak ölümlerin çoğu için olanaksız olan testleri yapmaya yetecek kadar yumuşak doku kalmasını sağlamıştı. Bunun için bana bir laboratuvar gerektiğinden, şimdilik beklemek zorundaydı, ama bu arada eğitimli bir tahminde bulunabilirdim.

"Soğuk hava çürüme hızını yavaşlatmıştır," dedim Brody'ye. "Ama ayaklar ve el çürümeye başlamış, demek ki çok yakın zamanda olmuş olamaz. Cesedin başından beri burada olduğunu, başka bir yerden buraya taşınmadığını varsayarsak –ve altındaki döşeme taşlarının alazlanmış olmasına bakarsak, büyük olasılıkla öyle– tahminimce yaklaşık dört ya da beş hafta önce ölmüş biri var karşımızda."

"Müteahhitler o tarihten çok önce işi bitirip gitmişlerdi," dedi Brody dalgın dalgın. "Onlarla gelmiş biri olamaz."

Fraser git gide artan bir sinirle dinliyordu; eski polis müfettişinin idareyi ele almasından hoşlanmamıştı. "Evet, peka-

la, eğer buralı değilse, feribotun yolcu listesinden kim olduğunu bulabiliriz sanırım. Yılın bu zamanı pek fazla gelen olmamıştır."

Brody gülümsedi. "Kayıt tutulan bir hizmet mi bu sence? Üstelik Runa ile Stornoway arasında gidip gelen bir düzine civarında tekne var. Kimin gelip gittiğini kimse takip etmez."

Brody çavuşu başından savarcasına bana dönerek "Şimdi ne olacak?" dedi. "Herhalde Wallace'a suç mahalli inceleme ekibi göndermesini söyleyeceksin, değil mi?"

Cevap vermeme fırsat bırakmadan Fraser öfkeyle itiraz etti. "Dr. Hunter buradaki işini bitirmeden hiçbir şey yapmıyoruz. Bütün bildiğimiz, kafayı çekmiş bir ayyaşın kamp ateşinin dibinde uyuyakalmış olabileceği."

Brody'nin yüz ifadesi anlaşılmazdı. "İyi de, kışın ortasında Runa'da ne yapıyordu?"

Fraser omuzlarını silkti. "Burada arkadaşları veya akrabaları olabilir. Ya da şu *new-age* tiplerindendir belki, hani doğaya geri dönmek isteyenlerden ya da her ne yapıyorlarsa işte. Bundan daha ücra adalarda bile onlara rastlanabiliyor."

Brody fenerini kafatasına tuttu. Küllerin arasındaki yüz hafifçe bir yana ve yere doğru dönüktü, kafatasının bir zamanlar pürüzsüz olan arka tarafında şimdi açık bir delik vardı.

"Kafasına da kendisi mi vurdu sence?"

Sinirler iyice gerilmeden araya girdim. "Aslında çoğu kez kafatası bunun gibi kızgın bir ateşte parçalanır. Kafatası temelde çeşitli sıvı ve jeller ihtiva eden kapalı bir mahfazadır, bu yüzden de ısıtıldığında düdüklü tencere gibi davranır. Gazlar genleşip sonunda kafatasını patlatır."

Fraser'ın beti benzi atmıştı. "Tanrım."

"Yani sence hâlâ kaza olabilir, öyle mi?" diye sordu Brody şüpheyle.

Tereddüt ettim, ateşin insan vücudu üzerindeki etkilerinin ne kadar yanıltıcı olabileceğini biliyordum. Söylediklerime rağmen, kafamı kurcalayan kendi şüphelerimin de bilincindeydim. Ama Wallace gerçekleri işitmek isteyecekti, önsezileri değil.

"Mümkün," dedim, kaçamaklı bir şekilde. "Cesedin acayip göründüğünü biliyorum, ama şüpheli ölüm demem için bu yeterli değil. Doğru dürüst incelemem gerek, ama burada cinayet var diye bağıran bir şey görmüyorum. Kafatası hariç travma izi de yok. Ya da işin içinde bir başkasının olduğunu gösteren belirtiler görülmüyor... mesela kollar veya bacaklar bağlanmış olsaydı öyle olurdu."

Brody çenesini ovuşturdu, kaşları çatıktı. "Her şeyle birlikte ip de yanıp gitmiş olamaz mı?"

"Fark etmezdi. Ateş kasları kısaltır, bu yüzden kol ve bacaklar bir tür cenin pozisyonu alır. Buna boksör duruşu denir, çünkü savunma pozisyonu alan boksöre benzer. Ama eğer kurbanın elleriyle ayakları bağlanmışsa, bu gerçekleşmez, ip yanmış olsa bile."

Fenerin ışığını cesedin üzerinde gezdirip nasıl iki büklüm olduğunu gösterdim.

"Şayet bağlanmış olsaydı, kollarıyla bacakları böyle kıvrık değil düz olurdu. Bağlanmamış olduğunu buradan anlıyoruz."

Brody henüz tatmin olmamıştı. "Mantıklı. Ama otuz yıl polislik yaptım. Yanarak, kaza sonucu veya başka türlü ölümlerden payıma düştüğü kadarını gördüm, ama böyle bir şeye hiç tanık olmadım. Bir hızlandırıcı kullanmadan böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlamak zor."

Normal şartlarda haklıydı. Fakat buradaki şartların normallikle alakası yoktu.

"Benzin gibi bir hızlandırıcı bunu yapamazdı," dedim. "Yeterince kızgın yanmaz benzin. Ayrıca, bir bedeni bu derece yakıp kül etmek için o kadar çok benzin gerekirdi ki, bütün kulübe havaya uçardı. Bunun gibi sınırlı bir yangın olmazdı."

"Peki öyleyse nedeni ne olabilir?"

Bir fikrim vardı, ama henüz tahminde bulunmak istemiyordum. "Bunu bulmak için geldim zaten. Bu arada, işimizi sağlama alalım." Fraser'a döndüm. "Kapıdan başlayan bir geçit halinde cesedi kordon içine alabilir misin? Mecbur olduğumuzun dışında hiçbir şeyi bozmak istemiyorum."

Çavuş, kafasıyla Duncan'a işaret edip "Haydi, git de olay yeri şeridini getir. Bütün gece burada kalacak değiliz."

'Suç mahalli' yerine 'olay yeri' demekle bir imada bulunduğunu fark ettim. Brody'nin de gözünden kaçmamıştı. Duncan kapıya yönelirken Brody dişlerini sıkıyordu, ama bir şey demedi.

Duncan daha kapıya varmadan oda birdenbire aydınlandı, küçük pencereden içeri bir arabanın farlarının ışığı giriyordu. Ardından motorun durduğunu işittik.

Brody "Ziyaretçilerimiz var anlaşılan," derken, Fraser öfkeyle Duncan'a el işareti yaparak "Gidip bak ve kimseyi içeri sokma," demişti bile.

Ama çok geçti. Biz hızla odadan çıkarken ön kapıda biri bitivermişti. Feribotta konuştuğum genç kadındı; kulübenin iç karartıcı sepya tonlarının ortasında, kendine çok büyük gelen montunun parlak kırmızısı bas bas bağırıyordu.

"Onu dışarı çıkar," diye homurdandı Fraser Duncan'a.

Genç kadın fenerini indirdi; Fraser kendisininkini onun yüzüne tutunca elini gözlerine siper etti. "Bir basın mensubuna böyle davranılmaz, değil mi?"

Basın mı diye düşündüm umutsuzluğa kapılarak. Bana

romancı olduğunu söylemişti. Duncan durmuştu, ne yapacağından emin değildi. Genç kadınsa arkamıza bakıyor, karanlık odayı görmeye çalışıyordu. Brody kapıyı kapatmak istediyse de, paslı menteşeler âdeta donmuştu. Yüksek bir çatırtı koptu, ama menteşeler direndi.

Maggie gülümseyerek "Siz Andrew Brody olmalısınız," dedi. "Büyükannemden duymuştum sizi. Ben *Lewis Gazette*'den Maggie Cassidy."

Brody onun ansızın ortaya çıkışından telaşlanmış gözükmüyordu. "Ne istiyorsun Maggie?"

"Neler olduğunu öğrenmeyi tabii ki. Runa'da her gün polis görmezsiniz." Sırıttı. "Büyükannemi görmeye gelmem tamamen şans. Harika zamanlama, ha?"

Feribottan niçin o kadar hızla indiğini şimdi anlıyordum: Bir araba bulmaya gitmişti. Tek bir yol olduğu ve polisin *Range Rover*'ının da kulübenin hemen dışına park ettiği düşünülünce, bizi bulması hiç zor olmamıştı.

Bana döndü. "Tekrar merhaba Dr. Hunter. Burada bir hasta filan olmadığı kesin, değil mi?"

"Sen takma kafana," dedi Fraser, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Dışarı çıkmanı istiyorum! Şimdi! Seni kıçüstü oturtmadan çık buradan."

"Bu bir saldırı olurdu Çavuş Fraser. Suçlamada bulunmamı istemezsin ya?" Omuz çantasını didik didik arayıp bir ses kayıt cihazı çıkardı. "Sadece birkaç yorum almak istiyorum, hepsi o. Runa'da her gün bir ceset bulunmuyor. Oradaki ceset, değil mi?"

Fraser yumruklarını sıkıyordu. "Duncan, onu dışarı çıkart."

Maggie kayıt cihazını bize doğru sallıyordu. "Kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Şüphe uyandıran ayrıntılar var mı?"

Duncan onu kolundan tutarak, özür dilercesine "Hadi bayan..." dedi.

Maggie teslimiyet ifade eden bir şekilde omuz silkti. "Ah, peki. Denedi diye bir kızı suçlayamazsınız."

Gidecekmiş gibi dönerken çantası omuzundan kaydı. Duncan çantayı yerden almak için gayriihtiyari eğilince, Maggie hemen kafasını uzatıp Duncan'ın arkasından içeri baktı. Diğer odadaki şeyi görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım!"

"Dışarı, şimdi!" Fraser, Duncan'ı itip geçti ve Maggie'yi kolundan yakaladığı gibi kapıya doğru sürüyerek götürmeye başladı.

"Ah! Canımı yakıyorsun!" Maggie kayıt cihazını havaya kaldırdı. "Kaydediyorum. Çavuş Neil Fraser tarafından fiziksel güç kullanılarak dışarı atılıyorum..."

Fraser hiç aldırmadı. "Bir daha seni buralarda görürsem tutuklanırsın. Anlaşıldı mı?"

"Bu saldırı!"

Ama Fraser onu kulübeden atmıştı bile. Duncan'a dönerek "Onu arabasına bindir ve gittiğinden emin ol," dedi. "Bunu yapabilecek misin acaba?"

"Affedersiniz, ben..."

"Dediğimi yap!"

Duncan hızla dışarı çıktı.

"Harika!" Fraser hiddetlenmişti. "Lanet olası bir yazar eksikti bir tek!"

"Seni tanıyor gibiydi," yorumunu yaptı Brody.

Fraser ona yiyecekmiş gibi baktı. "Az sonra ifadenizi alacağım *Bay* Brody." Vurguyu aşağılamak için yapmıştı. "Ondan sonra size ihtiyacımız kalmayacak."

Brody'nin çenesi kasıldı, ama bundan başka kızgınlık be-

lirtisi göstermedi. "Burada kaldığın sürece komuta merkezi olarak nereyi kullanmayı planlıyorsun?"

Fraser kuşkuyla gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Burayı gözetimsiz bırakıp gidemezsin. Artık olmaz. İçinizden biri kasabaya benimle birlikte dönmek isterse, kullanabileceğiniz bir karavanım var. Lüks bir şey değil, ama adada başka bir araç bulmak için çok uğraşırsınız." Kaşlarını kaldırdı. "Tabii eğer burada bütün gece arabada kalmayı planlamıyorsan."

Çavuşun yüz ifadesinden o kadar ilerisini düşünmemiş olduğu açıktı. "Karavanı alması için Duncan'ı seninle göndereceğim," dedi huysuz bir sesle.

Bana başı ile selam verip "Tanıştığımıza sevindim Dr. Hunter. İyi şanslar," derken, Brody'nin keyiflendiği gözlerinden okunuyordu.

Fraser'la birlikte dışarı çıktılar. Onlar gidince küçük odanın sessizliği içinde öylece dururken, yalnız olmaktan dolayı hissettiğim huzursuzluğu üstümden atmaya çalıştım.

Aptallığın lüzumu yok. Ölü kadının kalıntılarının olduğu odaya tekrar girdim. Yapmam gerekenleri planlamaya başlarken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Duncan ya da Fraser'ın döndüğünü düşünerek hızla arkama döndüm.

Ama gölgelerin dışında odada kimse yoktu.

4

Fraser'ın kullandığı *Range Rover*'la köye geri dönerken ön koltukta oturuyordum; klimadan gelen boğucu sıcağın ve sileceklerin ritmik tıkırtısının etkisiyle uyku bastırmıştı. Farlar hipnotize edici bir şekilde önümüzdeki yoldan hiç ayrılmıyordu, ama yarattıkları ışık konisinin ötesinde, bütün dış dünya karanlıktan ve yağmurla yol yol ıslanan camdan ibaretti.

O gece için yapabileceklerimi yapmıştım. Brody karavanı almak için Duncan'la birlikte kasabaya gittikten sonra, Fraser kulübeye polis şeridi çekerken ben de onun telsiziyle Wallace'a bilgi vermiştim. Ona şimdilik bildiklerimi özetle anlatırken, başkomiserin sesinden sinirlerinin sabahkinden de bozuk olduğu anlaşılıyordu.

"Demek Brody abartmıyordu," derken sesi şaşırmış geliyordu. Bağlantı sanki her an kesilecekmiş gibi vızıltılıydı.

"Abartmıyordu," deyip derin bir nefes aldım. "Bakın, bundan hoşlanmayacaksınız ama, belki buraya bir suç mahalli inceleme ekibi göndermeyi düşünürsünüz."

"Yani cinayet olduğu kanısında mısınız?" diye sordu hiç beklemeden.

"Hayır, ama cinayet olmadığını da kesin olarak söyleyemem. Küllerin altında neler gizli, bunu bilmek imkânsız ve

ben de bir suç mahallini bozma riskini göze almak istemiyorum."

"Fakat şu ana kadar bunun bir cinayet olduğunu düşündürecek bir şeye rastlamadınız, değil mi?" diye üsteledi. "Aslında, dediklerinizden her şeyin tam tersine işaret ettiğini anlıyorum."

İçgüdülerim hariç öyleydi, ama onları sebep olarak göstermemem gerektiğini iyi biliyordum. "Bu doğru, ama..."

"O halde ekip göndermek bu evrede tamamen bir tedbir mahiyetinde olacak."

Ardından ne geleceğini tahmin edebiliyordum. "Bu şekilde ifade etmek isterseniz, evet."

Sesimdeki kızgınlığı algılayıp içini çekti. "Normal şartlarda yarın ilk iş yanınıza bir ekip yollardım. Ama şu an öncelik tren kazasında. Hâlâ sıkışıp kalan insanlar var, üstelik hava durumu da kurtarma çalışmalarını aksatıyor. Ayrıca, demiryolunda terk edilen minibüs galiba çalıntı ve oraya bilerek bırakılmış. Yani bunun bir terörist saldırı olma ihtimalini de göz önünde tutmak zorundayım. Çok büyük olasılıkla kaza sonucu ölüm olduğu ortaya çıkacak bir vaka için uzmanlarımı gönderemem şu an."

"Ya öyle değilse?"

"O zaman size derhal bir ekip yollarım."

Bir sessizlik oldu. Mantığını anlayabiliyordum, ama memnun değildim.

"Pekala. Fakat eğer hoşuma gitmeyen bir şey bulursam işi bırakır, ekip gelene kadar beklerim," dedim sonunda. "Bir şey daha. Kesin olmasa da maktulün kimliğini belirlemek için çalışmak istiyorum. Kayıp kişiler veri tabanından, ölen kadının profiline uyan genç kadınlara dair ayrıntıları bana gönderebilir misiniz? Irk, beden ölçüsü, yaş gibi şeyler."

Wallace kayıp kişilere ait dosyaları bana e-postayla yollatacağını söyledikten sonra, görgü kurallarıyla uğraşmadan telsizi kapatıverdi. Kendi kendime elimden geleni yaptığımı söyledim. Ayrıca Wallace muhtemelen haklıydı. Belki de ben fazla tedbirli davranıyordum.

O gece yapabileceğim pek fazla şey kalmamıştı. Fraser'ın getirdiği bataryalı projektör, normalde bu gibi suç mahallerini aydınlatmada kullanılan jeneratör beslemeli lambaların yerini tutamıyordu, o yüzden gerçek bir değerlendirme yapmak için günün ışımasını beklemeye karar verdim. Şüphelerimi bir yana bırakıp malzeme çantamdan dijital fotoğraf makinemi çıkararak kalıntıların resimlerini çekmeye başladım.

Alçak tavanı ve dökük duvarlarıyla, terk edilmiş kulübe insanı bunaltıyordu. Çalışırken, hissettiğim mantıksız huzursuzluğu göz ardı etmeye çalıştım. Odanın ortasındaki, acıma hissi uyandıran kemik ve kül yığınıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ölüler bende korku uyandırmaz. Ölümü hemen hemen bütün formlarında görmüşlüğüm var ve hayaletlere de inanmam. Ölüler yaşıyorsa şayet, ancak zihinlerimizde ve kalplerimizde yaşıyorlar.

En azından benimkiler.

Yine de bu kulübede tek başına olmakta insanın sinirini bozan bir yan vardı. Bu hissi yorgunluğuma ve rüzgarın kederli kederli dönenip durmasına verdim; projektör yüzünden de her köşede kara kara gölgeler oluşmuştu. Kendi kendime, en büyük tehlikenin, kulübenin çok eski damının kalıntılar üzerine çökme riski olduğunu söyledim. Her şey emniyetsiz görünüyordu ve havanın giderek kötülediğini de göz önünde bulundurunca, damın birdenbire çöküp de daha ben inceleme şansı bile bulamadan o kırılgan kemikleri bozmasını istemiyordum.

Fotoğraflama işini henüz tamamlamıştım ki, Duncan Brody'nin karavanıyla birlikte geri geldi. Aslında, yaşam alanı ayrılabilir olan o küçük *Winnebago*'lara benziyordu. İçi nispeten sıkışıktı, ama eski polis müfettişinin arabası gibi bu da titiz bir şekilde temizlenmişti.

"Rahat edeceksin. İçi güzel ve konforlu," dedi Fraser Duncan'a, karavanın yan tarafına pat pat vurarak. Gece burada kalacak kişinin genç polis memuru olmasına nedense şaşırmadım. Fraser kafasını kulübeye doğru salladı. "Kadın gelip canını sıkarsa, onu tutuklamana izin veriyorum."

"Olur, çok teşekkürler," dedi Duncan mutsuz bir edayla.

Fraser hırıltıyla kıkırdadı. Akşam için yemek getireceğine söz verdikten sonra, Duncan'ı karavanın gaz sobasını yakma işiyle başbaşa bırakıp beni kasabaya bırakmayı teklif etti. Karanlıkta deniz feneri gibi göze çarpan bir şey gördüğümde yaklaşık on dakikadır yoldaydık. Burası kulübeye giderken yolda fark ettiğim o heybetli evdi, şimdi spot ışıklarıyla aydınlatılıyordu.

"Yakacak paranın olması güzel olsa gerek," dedi Fraser somurtarak.

"Orada kim yaşıyor?"

"Strachan diye bir herif. Dediklerine bakılırsa, yöre halkı ona toz kondurmuyor. Buraya birkaç yıl önce gelmiş ve etrafa para saçmaya başlamış. Yolları ve evleri tamir ettirmiş, yeni bir okulla bir poliklinik yaptırmış. Tam bir para babası. Kendi yatı var ve karısı da bir afet olsa gerek." Alaycı bir homurtu çıkardı. "Bazıları her konuda şanslı."

Karanlıkta havada asılı gibi duran, neşeyle ışıldayan pencerelere bakarken, hayatın ve şansın niçin bazılarının yüzüne gülüp bazılarını harcadığını merak ettim bir an için. Sonra bir virajı döndük, ev gözden kayboldu.

Kısa süre sonra da köye vardık. Yol limana doğru alçalarak ilerlerken, karanlıkta önümüzde beliren köy, serpiştirilmiş bir avuç parlak sarı kor parçası gibi görünüyordu. Az sonra tek tek evleri seçebilecek kadar yaklaşmıştık; perdeleri dışarıdaki kış gecesine kapanmıştı.

Ana cadde limana varmadan, Fraser yokuş yukarı giden dar bir yan yola saptı. Tepede tek başına duran yüksek, eski bir binaya, üzerinde *Runa Oteli* yazılı düzgün bir tabela asılmıştı. Otel sıcacık ve davetkar görünüyordu, gerçi öğleden sonramı geçirdiğim kulübeye kıyasla her yer daha iyiydi.

Otelin önüne park ettik. Arabadan inerken yağmur da dinmişti. Simsiyah gökyüzünden parça parça bulutlar geçerken, parlak yıldızlar ve kırık bir opal gibi parlayan hilal bir görünüp bir kayboluyordu. Gece soğuktu, ama yağmurla yıkanan hava tuzlu bir tazelik taşıyordu. Burası bile o kadar sessizdi ki, karanlıkta görünmeyen kıyıya çarpan dalgaların sesini işitebiliyordum.

Fraser'ın arkasından merdivenleri çıkıp çift kanatlı kapıdan girdim. Sıcak bir aydınlatmaya sahip uzun bir koridora girdiğimizde, dört yanımı balmumu ve taze pişmiş ekmeğin cezbedici kokuları sardı. Çıplak döşeme tahtaları, nesiller boyu üstünde yürünmesi sonucu tarçın rengini almıştı, duvarlarla tavan da eski çam panellerle kaplıydı, bu haliyle koridorda yürümek eski bir geminin içinde yürümek gibiydi. Çok eskiden kalma sarkaçlı bir dolap saati bir duvara dayalı halde istikrarla tak tak zamanı vuruyordu, yanında da eskilikten sırrı yer yer dökülmüş kızıl kahve çerçeveli bir ayna vardı.

Koridorun diğer ucundaki kanatlı kapıdan içeri genç bir kadın girdi. Yirmili yaşların sonlarında görünüyordu; kot pantolonu ve koyu kızıl saçlarını tamamlayan mavi kazağı

içinde uzun ve inceydi. Takım halinde benek benek çillerle kaplı burnuyla, elmacık kemiklerinin üzerindeki deniz yeşili gözleri çarpıcıydı.

"*Feasgar math*," dedi ve benim anlamam için "İyi akşamlar," diye ekledi. Galce'nin bazı Hebrid adalarında hâlâ konuşulduğunu biliyordum, ama daha önce sadece kadeh kaldırılırken kullanıldığında işitmiştim. "Sanırım sizler Çavuş Fraser ile Dr. Hunter olmalısınız?"

"Evet," diye yanıtladı Fraser, ama dikkati kapı aralığından görünen bardaydı. İçeriden konuşma ve kahkaha seslerinin oluşturduğu cazip bir uğultu süzülüp geliyordu.

"Ben Ellen McLeod. Ne zaman geleceğinizden emin değildim, ama odalarınız hazır. Yemek yediniz mi?"

Fraser gözlerini istemeye istemeye bardan ayırıp "Henüz yemedik," dedi. "Çantalarımızı boşalttıktan sonra sıcak bir şeyler iyi olurdu."

"Ya Duncan?" diye hatırlattım.

"Ah. Haklısın," dedi Fraser, hevesli olmayan bir sesle. "Şu an görev başında olan bir memurum var, onun da bir şeyler yemesi gerek. Ona götürebileceğim bir tabak hazırlayabilir misiniz?"

"Elbette."

Fraser yine aç gözlerle bara bakıyordu. "Dr. Hunter'la da ilgilenin isterseniz. Ben, aa... ben burada beklerim."

Barın yolunu tutmuştu bile. Yanaklarıyla burnundaki çatlak kılcal damarlar yalan söylemiyormuş diye düşündüm.

"İçki içmek istiyorsa hayal kırıklığına uğrayacak. Çalışan sadece ben varım," dedi Ellen, bana suç ortağıymışız gibi gülümseyerek. "Size odanızı göstereyim."

Ağırlığımızdan merdivenin basamakları gıcırdıyordu, ama güven verecek kadar sağlamdılar. Koyu kırmızı halı yıpran-

mış ve solmuştu, ama otelin diğer kısımları gibi özenle temizlenmişti.

Birinci katın sahanlığında Ellen'ın arkasından giderken gözüme bir beyazlık çalındı. Yukarıdaki karanlık kattan geliyordu. Sonraki kat arasını çıkarken kafamı yukarı kaldırınca, trabzanların arkasından beni seyreden küçük bir kızın soluk yüzünü gördüm.

Kalbimin teklediğini hissettim.

"Anna, sana yatma vaktinin geçtiğini söylemiştim," dedi Ellen sertçe. "Haydi yatağına."

Küçük kız bunu aşağıya gelmesi için bir davet olarak aldı. Gölgelerden çıkıp geceliği içinde belirdiği sırada, onu görmekle yaşadığım şok zaten geçmek üzereydi. Kendi kızıma olan benzerliğin yalnızca yüzeysel olduğunu şimdi görebiliyordum. Alice daha büyüktü ve saçları sarıydı. *Annesininkiler gibi.* Bu küçük kızsa daha dört beş yaşlarındaydı ve saçları tıpkı genç kadınınki gibi koyu kızıldı.

"Uyuyamıyorum," dedi küçük kız, açıkça belli olan bir merakla gözlerini bana dikmişti. "Rüzgardan korkuyorum."

"Çok tuhaf, daha önce bundan hiç rahatsız olmamıştın," dedi Ellen ilgisiz bir ses tonuyla. "Hadi bakalım, küçük hanım, doğru yatağa. Dr. Hunter'a odasını gösterdikten sonra gelip sana bakacağım."

Bana son bir kez baktıktan sonra küçük kız kendisine söyleneni yaptı.

"Kusura bakmayın," dedi Ellen, koridorda ilerlemeyi sürdürürken. "Kızımın sağlıklı bir merak dendiğini düşündüğüm bir özelliği var."

Gülümsemeyi başardım. "Bunu duyduğuma sevindim. Bana David de. Kaç yaşında? Beş mi?"

"Dört. Yaşına göre büyük gösterir." Sesinde gizliden gizli-

ye bir gurur seziliyordu. "Çocuğun var mı?"

Yüzümün kasıldığını hissettim. "Hayır."

"Evli misin?"

"Evliydim."

Yüzü asıldı. "Sorma hakkım doğdu. Boşandın mı?"

"Hayır. Öldü."

Ellen'ın eli ağzına gitti. "Ah, özür dilerim..."

"Önemli değil."

Şimdi bana durumu kavramış bir ifadeyle bakıyordu. "Sadece karın değildi... Anna'yı gördüğün zaman o yüzden o kadar sarsıldın."

"Hemen hemen aynı yaştaydılar, hepsi o," dedim, olabildiğince renk vermeden. Ne demek istediğini gayet iyi biliyordum, ama onun kızını görmek kabuk bağlamış yaramı deşmişti. Gülümsedim. "Çok sevimli bir kız."

Ellen leb demeden leblebiyi anladı. "İstediği olmadığında onu görsen böyle söylemezsin. Çok küçük olabilir, ama istediğinde tam bir cadı olabiliyor."

"Ve özlemle bekleyeceğin bir de ergenlik zamanı var."

Güzel, berrak bir sesle kahkaha atınca kendisi bir genç kızdan farksız göründü. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Küçük kızın babasının nerede olduğunu merak ettim. Ellen nikah yüzüğü takmıyordu ve daha önce söylediklerinden, burada kızıyla yalnız oldukları anlaşılıyordu. Ama tabii bu beni ilgilendirmezdi.

Koridorun diğer ucundaki bir kapıyı açtı. "İşte burası. Korkarım pek gösterişli değil."

"Yo, iyi," dedim. Öyleydi de. Oda çok sade olsa da temiz ve rahattı. Tek kişilik pirinç karyolanın bir tarafında çam ağacından eski bir komodin, diğer tarafında gardırop vardı; düzgün şekilde bir ucundan açılmış ekose desenli yatak örtüsü-

nün altında kar gibi beyaz çarşaflar görünüyordu.

"Banyo koridorun sonunda. Ortaktır, ama sadece siz ve Çavuş Fraser varsınız. Yılın bu zamanı fazla misafirimiz olmaz." Bunu sesinde bir tevekkül tonuyla söylemişti. "Pekala, seni yalnız bırakayım da yerleş. Yemek için hazır olduğunda bara inersin."

Komodinin üzerinde bir telefon vardı, böylece hiç değilse Jenny'yi arayabilecektim. "İnternete bağlanabileceğim bir yer var mı? E-postalarımı kontrol etmek istiyorum."

"Dizüstü bilgisayarın varsa, buradaki telefon hattını kullanabilirsin. Henüz kablosuz erişimimiz yok, ama geniş bant bağlantı var."

"Geniş bant bağlantınız mı var?" diye sordum, şaşırmıştım.

"Hâlâ dumanla haberleştiğimizi mi sanıyordun?"

"Hayır, ben sadece..."

Sıkıntılı halime gülümsedi. "Sorun yok, seni suçlamıyorum. Hava kötü olduğunda elektriğimiz ve telefonlarımız hâlâ kesiliyor, yani henüz o kadar da ileri değiliz. Ama çoğu zaman gayet iyi çalışıyor hepsi."

Ellen gidince yavaş yavaş yatağa oturdum. Ağırlığımı verince yatağın yaylarından metalik bir hışırtı geldi. *Tanrım.* Zannettiğimden daha yorgundum. Merdivende yaşadığım olay, Kara ile Alice'in ölmelerinden sonra binbir zahmetle kurduğum savunma duvarlarımı delip geçmişti. O soğuk gerçekle, karımla kızımın öldüğü, benimse hâlâ hayatta olduğum gerçeğiyle ancak çok uzun zaman sonra barışabilmiştim. Jenny'nin bunda katkısı büyüktü ve bana ikinci bir şans verildiği için de son derece minnettardım.

Fakat şimdi bile kayıplarım bazen beni canevimden vuruyor, nefesimi kesiyordu.

Gözlerimi ovuşturdum, yorgunluk beni etkisine almıştı. Uzun bir gün oldu dedim kendi kendime. *Ve henüz bitmedi.*

Çantamdan dizüstümü çıkarıp komodinin üzerine koydum. Açılmasını beklerken Jenny'yi aramak üzere ahizeyi elime aldım. İşten dönmüş, gayriresmi şekilde beraber yaşadığımız Clapham'daki dairesinde olmalıydı. Gayriresmiydi, çünkü benim hâlâ Londra'nın doğusunda kendi dairem vardı, fakat orada hemen hemen hiç kalmıyordum. Bir buçuk yıl önce, Jenny'nin, ölmesine ramak kala kurtulduğu kaçırılma olayının ardından halen iyileşme sürecini yaşadığı Norfolk'tan ayrıldığımız zaman, ikimiz de bağımsızlığımızı belli bir ölçüde korumanın beraberliğimize iyi geleceğini düşünmüştük. Çoğu zaman da işe yaramıştı.

İlişkimizde ilk fay kırılması şu son zamanlarda ortaya çıkmıştı.

Daha fazla kabahatli olan tarafın ben olduğumu biliyordum. Jenny ile tanıştığımızda, pratisyen hekimlik yapıyordum. Teknik olarak hâlâ öyleydim, ama şu an yaptığım iş çok farklıydı. Sık sık evden uzakta olmamı gerektirmesinin yanı sıra, Jenny'nin unutmayı tercih ettiği bir zaman dilimini –ve bir deneyimi– ona hatırlatıp üzüyordu.

Bu çatışmayı nasıl çözeceğime dair en küçük bir fikrim yoktu. İşim tıpkı nefes almak gibi bir parçamdı, öte yandan Jenny'yi kaybetmeyi hayal bile edemiyordum. Yine de çok geçmeden aralarında bir seçim yapmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlıyordum.

Telefon bir müddet çaldıktan sonra açıldı. "Merhaba, benim," dedim.

"Merhaba." Gergin bir sessizlik oldu. "Ee? Dış Hebridler nasıl?"

"Soğuk ve ıslak. Günün nasıl geçti?"

"İyi."

Jenny öğretmendi. Londra'da kadro bulmak zordu, ama bir anaokulunda yarı zamanlı öğretmenlik bulmuştu ve bu işi seviyordu. İşinde başarılıydı, çocuklarla da arası iyiydi. Bir gün kendi çocuğu olmasını istediğini biliyordum. Benim emin olmadığım bir başka şey de buydu.

Aramızdaki yapay resmiyete daha fazla dayanamayıp "Dinle, olanlar için üzgünüm," dedim.

"Önemli değil."

"Hayır, önemli. Açıklamak istiyorum..."

"Yapma. Lütfen," dedikten sonra daha vurgusuz bir tonla devam etti: "Anlamı yok. Şimdi oradasın. Bugün dönmeyeceğini öğrenince hayal kırıklığına uğradım, o kadar."

"Yalnızca bir iki gün daha," dedim, bunun çok zayıf bir zeytin dalı olduğunun farkındaydım.

"Tamam."

Sessizlik uzadı. "Gitmem gerek," dedim bir süre sonra. "Seni yarın akşam ararım."

İç çektiğini işittim. "David..."

Midem kasıldı. "Efendim?"

Bir an durdu, sonra "Yok bir şey," dedi. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum, hepsi o."

Ben de ona aynı şeyi söyledim ve istemeye istemeye telefonu kapattım. Ahizeyi yerine koyduktan sonra bir süre daha yatakta oturdum, ne söylemek üzere olduğunu merak ettim. Her ne idiyse, işitmek istediğimden hiç emin değildim.

Derin bir nefes alıp fotoğraf makinemi dizüstü bilgisayarıma bağladım ve kulübede çektiğim resimleri indirmeye başladım. Çeşitli açılardan yüzden fazla fotoğrafını çekmiştim cesedin. Atladığım bir şey olmadığından emin olmak için resimleri hızlı hızlı gözden geçirdim. Flaş yüzünden bembe-

yaz görünen sağlam bir el ve iki ayak artık şok etkisi yaratmıyordu. Kırık kafatasının resimlerini daha uzun uzadıya inceledim. Yangınlardan sonra gördüğüm diğer sayısız örnekten farksızdı. Âdeta ders kitaplarında patlamış kafatası olarak sergilenebilecek kadar eksiksiz bir modeldi.

Peki o halde niçin bir şeyi gözden kaçırdığım hissini yaşıyordum?

Ekrana o kadar uzun süre baktım ki, gözlerim acımaya başladı, ama alarm zillerini çaldıran bir şey göremedim. Sonunda hiçbir şey bulamayacağımı kabul ettim. *Wallace muhtemelen haklı.Fazla tedbirli davranıyorsun.*

Dosyaları USB belleğe yedekledikten sonra e-postalarıma bakmak için dizüstünü otelin internet sunucusuna bağladım. Wallace'tan göndermesini istediğim kayıp kişiler dosyası gelmemişti, bunun üzerine ben de en acil mesajlara cevap verdim, ardından yatağa uzanıp gözlerimi kapadım. Midemden gelen gurultu, yorgun olayım olmayayım, yemek yemem gerektiğini gürültülü bir şekilde hatırlatmasa kolayca uykuya dalabilirdim.

Kendimi zorlayarak yataktan çıkıp kapıya yöneldim. Pencerenin önünden geçerken öylesine dışarı baktım. Yağmurla benek benek olmuş karanlık camda kendi yansımamla gözgöze geldim, ama bir saniye için dışarıda bir şeyin –birinin– gözüme iliştiğini sandım.

Cama gidip dışarı baktım. Aşağıda tek başına bir sokak lambası duruyordu; karanlıkta parlak sarı, flu bir leke halindeydi. Ama onun dışında gece boştu.

Işık oyunu dedim kendi kendime. Odanın ışığını söndürüp alt kata indim.

5

Bar, içine birkaç masanın sığdırıldığı dar bir odadan ibaretti. Koridor gibi o da çam panellerle kaplanmıştı, böylece insanda dev bir ahşap kutunun içindeymiş izlenimi yaratıyordu. Tamamen deniz kabuklarından yapılma şöminede bir blok turba kömürü yanıyor, havayı zengin, çeşnili bir kokuyla dolduruyordu.

İçeride ancak sekiz on müşteri vardı ama, mekânın tıklım tıkış hissi vermeyen bir yoğunluk izlenimi yaratmasına yetiyordu. Ortamda işitilen sesler kıvrak İskoç lehçesiyle Galce'nin daha sert ünsüzlerinin tuhaf bir karışımıydı. İçeri girerken birkaç meraklı bakışla karşılaştım. Hiç şüphesiz Maggie Cassidy sayesinde, küçük çiftlik kulübesinde ceset bulunduğu haberi yayılmıştı belli ki. Ama o ilk bakışlardan sonra herkes kendi işine döndü. İki yaşlı adam pencerenin kenarında domino oynuyor, siyah dikdörtgenlerin takırtısı kadeh şıngırtılarına kesik kesik ve kuvvetli bir kontrpuan oluşturuyordu. Sakallı feribot kaptanı Kinross, barda ağır göbekli dev gibi bir adamla konuşuyordu. Kırklı yaşlarda bakımsız bir kadın da onlarla birlikteydi; kadının boğuk kahkahaları ve sigara içenlere özgü ses tonu bar odasının velvelesini bastırıyordu.

Bütün masalar doluydu. Fraser'dan iz yoktu, o yüzden ka-

ravanda bekleyen Duncan'a yemeğini götürdüğünü düşündüm. Yabancı birinin insanlarla dolu kapalı bir yere girerken hissettiği o bildik dışlanmışlık duygusuyla biraz çekiniyordum.

"Dr. Hunter." Brody ateşin yanında bir masada oturuyordu, dikkatimi çekmek için elini kaldırmıştı. Yaşlı *border collie* yerde ayaklarının dibine kıvrılmış uyuyordu. "Bana katılır mısın?"

"Teşekkürler." Tanıdık bir yüz gördüğüme sevinmiştim. Domino oynayanların yanından dikkatle geçip Brody'nin masasına gittim.

"Sana bir içki alabilir miyim?" Önünde bir kupa çay vardı. Henüz yemek yememiştim, ama bir içki iyi giderdi.

"Viski, teşekkürler."

O bar tezgahına giderken ben de karşısındaki sandalyeye oturdum. Kinross geçmesi için ona yol verirken başıyla da selamladı. Saygısı arkadaşça olmaktan çok temkinlilikten kaynaklanıyordu. Müşteriye bakacak kimse olmadığından Brody bir bardağa ölçüyle viski koydu, ardından da tezgahta asılı bir tahtaya tebeşirle kaydetti.

"İşte geldi. On beş yıllık Islay malt viskisidir," dedi, su dolu küçük bir sürahiyle beraber bardağı önüme bırakırken.

Çayına bakıp "Sen içki içmiyor musun?" dedim.

"Artık içmiyorum." Kupayı kaldırıp "*Slàinte*," dedi.

Bardağa biraz su ekleyip "Şerefe," dedim.

"Ben ayrıldıktan sonra önemli bir şeyler buldun mu?" diye sorup ardından pişmanlıkla gülümsedi. "Affedersin, sormamalıydım. Eski alışkanlıklar işte."

"Aslında anlatacak kadar önemli bir şey yok henüz."

Kafasını sallayıp konuyu değiştirdi. "Karavanda rahatlar mı?"

"Sorun yok sanırım. En azından Duncan için."

Brody gülümsedi. "Kura ona çıktı, değil mi? Ah, bu işte daha ne beter yerlerde kalacak. İlk emekli olduğum sıralarda o karavan çok işime yaradı. Gerçi buraya geldiğimden beri pek lazım olmadı."

"Duncan eskiden babasıyla birlikte çalıştığınızı söylüyordu."

Gülümsemesi dalgınlaştı. "Evet. Dünya küçük, ha? İkimiz de yeşil üniformalı polis memurlarıyken Gönüllü Asker Örgütü'nün hizmetindeydik. Sandy'yi son gördüğümde oğlan daha öğrenciydi." Kafasını iki yana salladı. Zaman uçup gidiyor, ha? Bir an sahtekarların peşindesin ve terfini düşünüyorsun, bir an sonraysa..."

Ellen yaklaşırken Brody sözlerini kesip neşelendi. "Size yiyecek bir şey getirebilir miyim Dr. Hunter?" diye sordu Ellen.

"İyi olur. Ayrıca, David."

"David," diye düzeltti gülümseyerek. "Umarım Andrew canını sıkmıyordur. Bu eski polisler nasıldır bilirsin."

Brody şakadan ciddileşerek parmağını salladı. "Dikkatli ol, buna iftira denir."

"Bir dilim ev yapımı elmalı turta tazminatı karşılar mı?"

Brody maalesef dercesine midesine pat pat vurdu. "Çok baştan çıkarıcı, ama yemesem daha iyi."

"Bir kerecik kendini şımartsan dünya yıkılmaz."

"Ne kadar ölçülü olursan o kadar iyidir."

Ellen güldü. "Evet, bir dahaki sefere Anna'ya gizlice şekerleme verdiğini görürsem bunu hatırlarım."

Kinross'la birlikte olan iri yarı adam birdenbire sesini yükseltti. "Buraya birer tek daha Ellen."

"Hemen geliyor Sean."

"Kendimiz alamaz mıyız o halde? Öldük susuzluktan."

Konuşan bardaki kadındı. Sarhoştu, görünüşünden bunun alışılmadık bir durum olmadığını tahmin edebiliyordum. Birkaç yıl önce belki çekici bir kadınmış, ama şimdi yüz hatları şiş şişti ve yakıcı duygularla keskinleşmişti.

"Son sefer kendin aldığında Karen, tahtaya yazmayı unutmuştun," diye ânında karşılık verdi Ellen. Sesinde çelik gibi soğuk bir ton vardı. "Burada konuşuyorum. Bir iki dakika daha beklesen eminim ölmezsin."

Tekrar bize döndüğü için kadının yüzünü bulutlandıran öfkeyi göremedi. "Kusura bakmayın. Bir iki kadeh içince bazı insanlarda görgü kalmıyor. Evet, yiyecek ne istersiniz diye soruyordum. Kuzu yahni var, ya da istersen sana bir sandviç yapabilirim."

"Kuzu yahni kulağıma hoş geldi. Ama önce onlara bakarsan benim için sorun olmaz."

"Bekleyebilirler. Onlara iyi gelir."

"Ellen..." dedi Brody sessizce.

Ellen içini çekti, sonra Brody'ye yorgun bir edayla gülümsedi. "Evet, tamam. Biliyorum."

Onlara servis yapmaya giderken Brody arkasından baktı. "Ellen biraz... çabuk parlıyor olabilir," dedi, ama bunu şefkatle söyledi. "Bazen sürtüşmelere neden oluyor, ama bu otel Runa'daki kaliteli tek bar, o yüzden herkes ya onun kurallarına katlanır ya da evinde oturur. İyi bir aşçıdır da. Anakarada bu işin okulunu okudu. Çoğu akşam burada yerim."

Feribotta Fraser, Brody'nin karısıyla kızından ayrı olduğundan bahsetmemiş olsaydı bile, onun yalnız yaşadığını tahmin ederdim. Münzevi gibi bir havası vardı.

"Burayı tek başına mı işletiyor?"

"Evet. Kolay değil, ama bardan kazandıklarıyla, bir de ara sıra otelde konaklayanların ödedikleriyle idare ediyor."

"Kocasına ne oldu?"

Yüzü ifadesizleşti. "Kocası yoktu. Anna'nın babası anakarada tanıştığı biriymiş. Bundan hiç bahsetmez."

Bunu söyleme şeklinden kendisinin de konuşmayacağı anlaşılıyordu. Boğazını temizleyip bardaki gruba doğru kafasını salladı.

"Neyse, sana Runa'nın renklerinden söz edeyim. Kinross'la botta tanışmışsındır. Huysuz heriftir, ama zor zamanlar yaşadı. Karısı birkaç yıl önce öldü, o ve oğlu baş başa kaldılar. Şu bira göbekli, ağzı kalabalık tip Sean Guthrie. Eskiden balıkçıydı, ama banka borcundan teknesini kaybetti. Tamir etmeye çalıştığı eski püskü bir teknesi var, şimdi ufak tefek işler yaparak ve bazen de feribot seferlerinde Kinross'a yardım ederek geçimini güç bela sağlıyor. Çoğunlukla zararsızdır, ama içkiyi fazla kaçırdığı zaman ondan uzak dur."

Konuşması kadının boğuk kahkahasıyla kesildi.

"Bu Karen Tait. Ayık olduğunda ve zahmet olmazsa, marketi işletir. On altı yaşında Mary adında bir kızı var, kız... şey, olması gerektiği gibi değil diyeyim. Karen'ın onunla birlikte evde olması gerektiğini düşünebilirsin, ama o bunun yerine her gece buraya gelip bar tezgahında dirsek çürütüyor."

Brody'nin yüz ifadesinden bu konuda ne düşündüğü açıkça anlaşılıyordu.

Dış kapı açılınca içeriye aniden soğuk hava akın etti. Bir an sonra da içeriye bir *golden retriever* daldı, yeri tırmalayan pençelerinin sesi işitildi.

"Oscar! *Oscar*!"

Arkasından bir adam içeri girdi. Aşağı yukarı kırk yaşında olduğuna bahse girebilirdim; keskin yüz hatlarıyla yakışıklı bir çağdaş Byron gibiydi. Hava şartlarına dayanıklı siyah paltosu belli ki pahalıydı. Tıpkı adam gibi, paltosu da diğer

adalıların tercih ettiği eprimiş kabanlar ve muşambalar arasında uygunsuz görünüyordu.

Adamın içeri girişi herkesi susturmuştu. Domino oynayanlar bile ara vermişti. Gelişigüzel bir biçimde parmağını köpeğe şaklatınca hayvan kuyruğunu sallayarak hızla yanına gitti.

"Özür dilerim Ellen," dedi doğal bir özgüvenle, sesinde Güney Afrika'ya özgü kısa ünlüler dikkat çekiyordu. "Kapıyı açar açmaz içeri daldı."

Ellen yeni gelenden de özür dilemesinden de etkilenmemiş görünüyordu. "O halde onu iyi zaptetmelisin. Burası otel, köpek kulübesi değil."

"Biliyorum. Bir daha olmayacak."

Adam pişman görünüyordu, ama Ellen dönüp uzaklaşırken adamın yüzünden çabucak bir gülümseme geçtiğini ve bardakilere göz kırptığını gördüm. Karşılık olarak bardakiler de sırıttılar. Yeni gelen her kimse, popüler biriydi.

"Herkese iyi akşamlar. Bu akşam dışarısı soğuk ve yağışlı," dedi paltosunu omuzlarından sıyırırken.

Koro halinde *'Feasgar math'* ve 'evet'ler yükseldi. Bana öyle geldi ki, adam "Ne güzel bir akşam" deseydi de herkes ona katılırdı. Ama yeni gelen onların saygıdan kaynaklanan itaatlerinin ya farkında değildi ya da bunu zaten hakettiği bir davranış olarak kabul ediyordu.

"Bir içki alır mıydınız Bay Strachan?" diye sordu Kinross, beceriksizce resmi olmaya çalışarak.

"Hayır, teşekkür ederim Iain. Fakat herkese birer içki ısmarlamaktan memnun olurum. Kendiniz alın ve hesabıma kaydedin." Bardaki kadına gülümseyince göz kenarları kırıştı. "Merhaba Karen. Ne zamandır görünmüyorsun. Sen ve Mary iyi misiniz?"

Kadın, adamın cazibesine Ellen'dan daha duyarlıydı. Oturduğum yerden bile yüzünün kızardığı görebiliyordum.

"Evet, teşekkür ederim," dedi, seçilmekten memnun olmuştu.

Nihayet yeni gelen, Brody ile benim oturduğum tarafa döndü. "İyi akşamlar Andrew."

Brody zoraki bir baş selamıyla karşılık verdi. Yüzündeki ifade kaya gibi sertti. Bacaklarının yerini değiştirip, kendi dişi *border collie*'si ile onu koklayan *golden retriever* arasına uzattı.

Yeni gelen, eldiveniyle köpeğinin kafasına vurup "Onu rahat bırak Oscar, seni rezil," dedi.

Köpek kuyruğunu sallayarak olduğu yerden uzaklaştı. Sahibi bana sırıttı. Bütün o kendine güvenine rağmen sempatik bir yanı da vardı.

"Siz de işittiğim o ziyaretçilerden biri olmalısınız. Ben Michael Strachan."

Fraser'ın kulübeden dönerken bahsettiği kişi olduğunu tahmin etmiştim zaten. Runa'nın gayriresmi toprak sahibiydi ve gördüğümüz o büyük ev de ona aitti. Her nedense bu kadar genç olmasını beklememiştim.

"David Hunter," dedim uzattığı eli sıkarken. Eli kuru, tokalaşması sıkıydı.

"Sizlere de birer içki ısmarlayabilir miyim?" diye teklif etti.

"Ben istemem, teşekkürler," dedim.

Brody ayağa kalktı, yüz ifadesi buz gibiydi. Strachan'dan yaklaşık yarım baş daha uzundu.

"Gitmek üzereydim. Seni tekrar görmek güzel Dr. Hunter. Hadi Bess."

Köpek itaatkar bir şekilde tırıs tırıs arkasından gitti. Strac-

han, Brody'nin gidişini dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle seyretti, sonra bana döndü. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Eldivenlerini gelişigüzel bir şekilde masaya atıp Brody'nin oturduğu sandalyeyi çekmişti bile. Siyah kot pantolonu ve yenleri çekilince ortaya çıkan bronzlaşmış bilekleriyle *Swiss Army* marka kol saatinin göründüğü kömür grisi kazağı içinde, Dış Hebridler yerine Soho'ya daha çok yakışırmış gibi görünüyordu.

Golden retriever sahibinin yanına, çatırdayan ateşin olabildiğince yakınına pat diye oturuverdi. Strachan elini uzatıp köpeğin kulaklarını kaşırken son derece gevşediği görünüyordu.

"Andrew Brody'nin arkadaşı mısınız?" diye sordu.

"Daha bugün tanıştık."

Sırıttı. "Siz de fark etmişsinizdir herhalde, korkarım beni beğenmiyor. Eskiden iyi bir polis olduğundan eminim, ama ne asık suratlı Yarabbim!"

Bir şey söylemedim. Şu âna kadar Brody'den oldukça etkilenmiştim. Strachan iskemlesinde rahatça kaykılıp ayağını dizine koydu.

"Anladığım kadarıyla siz... neydi? Adli antropologsunuz, değil mi?" Şaşırdığımı görünce gülümsedi. "Runa'da herhangi bir şeyin sır olarak kalmasının zor olduğunu öğreneceksiniz. Hele de büyükannesi adada yaşayan bir muhabirimiz varken."

Maggie Cassidy'nin feribotta yanıma gelip benimle konuşmasını hatırladım. Tökezler gibi yapıp yanıma yaklaşmış ve romancı gibi davranarak ağzımdan laf almaya çalışmıştı.

Ben de tongaya basmıştım.

"Kendinizi o kadar kötü hissetmeyin," dedi Strachan, yüz

ifademi okuyarak. "Bu tür bir heyecanı sık sık yaşamıyoruz. İstediğimizden değil tabii ki. Buralarda bulunan en son ceset, malt viskiyi birkaç kadeh fazla kaçırdıktan sonra karanlıkta evine yürümeye çalışan yaşlı bir çiftçiye aitti. Yolunu kaybetmiş ve donarak ölmüş. Ama bu seferki böyle bir şeye benzemiyor."

Bir an sustu, yorum yapmam için bana fırsat verdi. Ben bir şey demeyince yine de konuya devam etti.

"Ne olmuş, kaza falan mı?"

"Üzgünüm, bunu gerçekten söyleyemem."

Özür dilercesine gülümsedi. "Evet, elbette. Merakımı mazur görmelisiniz. Bu yerde kazanılmış hak diyebileceğiniz bir şeye sahibim. Adada gerçekleşen birçok imar işinin sorumlusu benim. Bu yüzden adaya eskisinden daha çok insan gelmeye başladı, müteahhitler falan. Büyük şehrin sorunlarını da ithal ettiğimi düşünmek bile istemem."

Kaygısında samimi görünüyordu, ama ağzımdan laf alamayacaktı. "Yöre insanına benzemiyorsunuz," dedim.

Sırıttı. "Aksandan belli oluyor ha? Ailem aslen İskoçyalı, ama ben Johannesburg yakınlarında büyüdüm. Karımla beraber beş yıl kadar önce Runa'ya taşındık."

"Güney Afrika'dan bayağı uzak."

Strachan köpeğinin kulaklarıyla oynadı. "Galiba öyle. Fakat çok seyahat ederdik, artık kök salmanın vakti gelmişti. Buranın uzak oluşu hoşuma gidiyordu. Bazı bakımlardan bana büyüdüğüm yeri hatırlatıyordu. O sıralar epeyce durgun bir yerdi tabii. Yerel ekonomi yok gibi bir şeydi, nüfus azalıyordu. Birkaç yıl daha öyle devam ederse ikinci bir St. Kilda olabilirdi."

Hebrid adalarının bir diğeri olan St. Kilda'yı işitmiştim; 1930'larda terk edilmişti ve o zamandan beri boştu. Artık tek

sakinlerinin deniz kuşlarıyla araştırmacılar olduğu bir hayalet adaydı.

"Bu durumun değişmesinde katkınız olmuş anlaşılan," dedim.

Utanmış göründü. "Halen almamız gereken mesafe var. Ayrıca her şey benim sayemde oldu sanılsın istemem. Ama Runa artık bizim evimiz. Karım Grace okulda öğrencilerle ilgileniyor, ayrıca elimizden gelen başka işleri de yapıyoruz. Böyle bir olayı işitince endişelenmemin nedeni bu. Hey, Oscar, ne oldu?"

Golden retriever beklentiyle kapıya bakıyordu. Otele kimsenin girdiğini işitmemiştim, ama bir an sonra ön kapının açılma sesi geldi. Köpek heyecanla mırıldadı, kuyruğu pat pat döşemeye vuruyordu.

"Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama her zaman biliyor," dedi Strachan, kafasını iki yana sallayarak.

Neyi bildiğini merak ettim ve az sonra bir kadın bara girdi. Strachan'ın karısı olduğunu anlamam için birinin söylemesine gerek yoktu. Sadece güzel olduğu için değildi, ki bu arada kesinlikle güzeldi. *Prada* marka beyaz anorağı yağmur damlalarıyla benek benekti; kuzguni, gür saçları omuzlarına dökülüyordu. Saçları yüzünü çevreliyordu, cildi kusursuz, dudakları dolgundu, insan gözlerini ondan alamıyordu.

Ama hepsi bu değildi. Onda bir enerji vardı, salt fiziksel varlığı bile odadaki bütün ışığı âdeta üstüne çekiyordu. Fraser'ın kıskanç yorumunu hatırladım: *Karısı bir afet olsa gerek.*

Haklıydı.

Yüzündeki belli belirsiz gülümseme, Strachan'ı görünce büyüyüp göz kamaştırıcı bir gülücüğe dönüştü.

"Yakaladım seni! Demek 'işe' gidiyorum deyip soluğu burada alıyorsun!"

Kocası gibi aynı hafif Güney Afrika aksanına sahipti. Strachan ayağa kalkıp onu öptü.

"Suçluyum. Burada olduğumu nereden bildin?"

"Marketten bir şeyler almaya geldim, ama kapalıydı," dedi, eldivenlerini çıkarırken. Siyah deriden, içi kürklü eldivenleri pahalı ama mütevaziydı. Sol elinde altın bir alyans ve tek taşı mavi ışıklarla dans eden bir elmas yüzük vardı. "Bir daha gizlice içki içmek istediğinde, arabanı dışarıda bırakma."

"Kabahat Oscar'da. Beni buraya o sürükledi."

"Oscar, seni haydut, nasıl yaparsın bunu?" diyerek ilgi gösterirken, köpek kadının etrafında heyecanla hoplamaya başlamıştı bile. "Tamam, sakin ol."

Kadın tanıştırılmayı bekleyerek bana baktı. Kahverengi gözleri o kadar koyuydu ki, neredeyse siyah gibiydi.

"Bu David Hunter," dedi Strachan. "David, bu da karım Grace."

Kadın gülümseyip elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim David."

Elini sıkarken parfümünün hafif ve zarif, baharlı kokusunu alabiliyordum.

"David adli tıp uzmanı. Polisle birlikte gelmiş," diye açıklama yaptı Strachan.

"Tanrım, ne korkunç bir iş," dedi Grace, ciddileşmişti. "Umarım buralı biri değildir. Bencilce geldiğini biliyorum, ama... şey, ne demek istediğimi anlamışsındır."

Anlamıştım. Kötü şans söz konusu olduğunda hepimiz aslında bencilizdir, aynı duayı ederiz: *Ben olmayayım, bana olmasın. Daha değil.*

Strachan gitmek üzere ayağa kalktı. "Evet, tanıştığımıza memnun oldum Dr. Hunter. Belki gitmeden yine görüşürüz."

Grace alaycılıkla tek kaşını kaldırdı. "Hazır buradayken bir içki bile içemeyecek miyim?"

"Size ısmarlayayım Bayan Strachan."

Teklif Guthrie'den, ağır göbekli adamdan gelmişti. Kinross'la daha pekçoğunun da buna niyetlendiği, ama Guthrie'nin erken davrandığı izlenimini edindim. Yanlarındaki, neredeyse unutulmuş Karen Tait'in şiş ve kırmızı yüzü kıskançlıktan kasılmıştı.

Grace Strachan iri yarı adama sıcak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim Sean, ama Michael'ın gitmeye can attığını görebiliyorum."

"Affedersin sevgilim, dönmek istediğini sandım," diye özür diledi Strachan. "Akşam yemeğine midye pişirmeyi planlıyordum. Ama aç değilsen..."

"Bu şantaja benziyor," derken kocasına mahrem bir şekilde gülümsedi.

Strachan bana döndü. "Gitmeden eline fırsat geçerse dağdaki höyük mezarlara bir bakmalısın. Grup halindeler, ki bu alışılmadık bir durum. Neolitik. Epeyce önemli kalıntılar."

"Herkes senin kadar marazi ilgilere sahip değil sevgilim." Grace şakadan bir öfkeyle kafasını iki yana salladı. "Michael'ın şu arkeoloji düşkünlüğü. Sanırım bazen benim yerime eski harabelere sahip olmayı tercih ediyor."

"Merak işte," dedi Strachan, içine kapanarak. "Hadi Oscar, seni tembel hayvan. Gitme vakti."

Saygı dolu 'iyi akşamlar'a karşılık olarak elini kaldırdı. Dışarı çıkarlarken Ellen'la çarpışmalarına ramak kaldı. Ellen çarpmamak için birden durunca, taşıdığı buharı tüten yahni tabağının içindekiler az kalsın etrafa sıçrayacaktı.

"Affedersin, bizim hatamız," dedi Strachan, kolu hâlâ Grace'in beline sarılmış haldeyken.

"Önemli değil." Ellen ikisine de kibarca gülümsedi. Diğer kadına bakarken yüzünde belli belirsiz başka bir ifade görür gibi oldum, ama ben emin olamadan silinmişti bile. "İyi akşamlar Bayan Strachan."

Bunu söylerken biraz tutukmuş gibi geldi, ama Grace fark etmiş görünmüyordu. "Merhaba Ellen. Geçen gün Anna'nın okulda yaptığı resmi beğendin mi?"

"Galerideki diğer eserlerle beraber o da buzdolabının kapısında."

"Gerçekten umut vaadediyor. Onunla gurur duymalısın."

"Duyuyorum."

Strachan kapıya ilerledi. Gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. "Pekala, çekilelim de içeri gir. İyi geceler."

Tabağı önüme bırakırken Ellen'ın yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu, sanki maske takmıştı. Teşekkürümü baştan savma bir gülümsemeyle kabul ederken arkasını dönmüş gidiyordu bile. O çıkarken, Runa'da adanın favori çiftinden çok fazla etkilenmiş görünmeyen tek kişinin Brody olmadığını düşündüm.

"Kaltak!"

Sözcük barın sessiz ortamında âdeta çınladı. Kapıya bakan Karen Tait'in ağzı öfkeyle sımsıkı kapanmıştı, ama hakaretin az önce çıkan iki kadından hangisine yönelik olduğu açık değildi.

Kinross işaret parmağını ona salladı, siyah sakallarının üzerinde gözleri kızgın bakıyordu. "Bu kadar yeter Karen."

"Kaltak işte. Kibirli bir..."

"*Karen.*"

Kadın küserek sustu. Yavaş yavaş barın olağan gürültüleri sessizliği doldurmaya başladı. Domino taşlarının tıkırtısı kaldığı yerden devam etti ve bir an için hissedilen gergin hava dağıldı.

Kuzu yahniden bir çatal aldım. Ellen gerçekten de Brody'nin dediği kadar iyi bir aşçıydı. Ama yemeği yerken birdenbire birinin gözlerini üzerimde hissettim. Kafamı kaldırınca, barın karşısından Kinross'un bana baktığını gördüm. Bir an gözlerini ayırmadan bakmaya devam etti; yüzünde soğuk, dikkatli bir ifade vardı, sonra yavaş yavaş başka tarafa döndü.

Uyandığımda otel odası karanlıktı. Tek ışık pencereden geliyor, dışarıdaki sokak lambası kapalı perdeleri puslu bir parıltıyla aydınlatıyordu. Doğal olmayan bir sessizlik vardı. Rüzgar ve yağmur durmuş, artlarında tek bir fısıltı bile bırakmamışlardı. Tek duyduğum kendi nefes sesimdi, neredeyse bir başkasından da geliyor olabilecek, düzenli bir yükseliş ve alçalış.

Yalnız olmadığımı ne zaman fark ettim bilmiyorum. Ani bir şoktan ziyade bir başka varlığı ağır ağır idrak etmekti. Pencereden gelen loş ışıkta yatağımın ayak ucuna baktım ve orada birinin oturduğunu gördüm.

Her ne kadar bütün seçebildiğim karanlık bir şekil olsa da, bir biçimde onun bir kadın olduğunu biliyordum. Bana bakıyordu, fakat nedense ne şaşkınlık ne de korku yaşıyordum. Sadece onun sessiz bekleyişinin fiziksel ağırlığı vardı.

Kara?

Fakat bu umut uyanma refleksinden ibaretti. Bu her kimse, benim ölmüş karım değildi.

Kimsin sen dedim ya da dediğimi düşündüm. Sözcüklerim odanın soğuk havasında hiçbir harekete neden olmadı.

Figür cevap vermedi.

Sabırlı gece nöbetine devam etti sadece, sanki ihtiyaç duyacağım bütün cevaplar zaten önüme seriliymiş gibi. Gözle-

rimi dikkatle dikmiş bakıyor, yüz hatlarını veya niyetini kavramaya çalışıyordum. Ama ikisini de anlayamadım.

Ani bir rüzgar camı sarsınca yerimden sıçradım. Afallamış halde etrafa bakındım, sonra gölgemsi figürü hâlâ yatağımın ayak ucunda görmeyi bekleyerek, bakışlarımı tekrar aynı noktaya çevirdim. Ama karanlıkta bile odanın boş olduğunu görebiliyordum. Ve anladım ki, hep öyleydi. Rüya görüyordum. Rahatsız edecek kadar gerçekçi olsa da, eninde sonunda rüyaydı.

Karımla kızımın ölümlerinden beri, uzun zamandır, rüyaların hiç yabancısı değildim.

Yine ani bir rüzgar pencereyi sarstı, yağmur damlalarını bir avuç çakıl taşı gibi cama savurdu. Dışarıdan çığlığa benzer bir ses duydum. Bir baykuş ya da başka bir gece kuşu olabilirdi. Yahut başka bir şey. Şimdi tamamen uyanıktım; yataktan çıkıp pencereye gittim. Aşağıda sokak lambası rüzgarda sallanıyordu. Sarı halesinin kenarından uçuşur gibi geçen soluk bir şey gözüme ilişti, sonra kayboldu.

Tekrar ortaya çıkmayınca, rüzgarın uçurduğu bir şeydir dedim kendi kendime. Ama pencerenin dışındaki karanlığa bakmayı sürdürdüm, sonunda soğuktan titreye titreye yatağa geri döndüm.

6

Ben yatak odamın penceresinden baktığım sırada gördüğüm şeyin ne olduğunu merak ederken, kulübenin orada Duncan mutlu değildi. Rüzgar şiddetlenmişti; karavanı tıpkı açık denizdeki bir gemi gibi sallayıp duruyordu. Devrilmesini önlemek için, tedbir amacıyla gaz sobasını bir köşeye taşımıştı. Küçük masanın arkasına sıkışmış halde oturan Duncan'dan yalnızca bir metre kadar ötede, sobanın mavi alevi tıslıyordu. Karavanın içi sıkışık olsa da, geceyi *Range Rover*'da ya da kulübenin girişinde yerde iki büklüm oturarak geçirmekten daha iyiydi. Muhtemelen Fraser bana orayı uygun bulurdu diye düşündü. Hayır, canını sıkan karavanda kalmak zorunda oluşu değildi.

Kulübede yerde yatan şeyi bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Fraser'ın gülmesi iyi hoştu ama burada kalmak zorunda olan o değildi. Ayrıca Duncan, çavuşun ona yemek getirdiğinde yanında biraz daha kalmayı önermediğini fark etmişti. Hiç kuşku yok alelacele tekrar bara dönmüştü, çünkü nefesinin kokusundan viskiye çoktan başlamış olduğu anlaşılıyordu. Duncan *Range Rover*'ın ışıklarının gözden kaybolmasını çocukluğundan beri yaşamadığı bir hisle seyretmişti.

Burada olmaktan korktuğundan değildi. Yani tam olarak

öyle sayılmazdı. Bir adada yaşıyordu ve Lewis adasında, Stornoway kasabasının dışına çıktığınız andan itibaren, bir canlının yaşadığına dair tek bir izin olmadığı pek çok yer vardı. Daha önce böyle ıssızlığın ortasında tek başına kalmak zorunda kalmamıştı hiç.

En fazla yirmi metre ötede öylece yatan yanıp kül olmuş bir cesetle birlikte değil.

Duncan yanmamış uzuvlarla kavrulmuş kemiklerin görüntüsünü zihninden silemiyordu. Bunların bir zamanlar bir *kişi* olduklarına inanmak zordu. Dr. Hunter'ın dediğine göre, bir kadındı. Bir zamanlar gülen, ağlayan ve daha pek çok şey yapan bir insanın sonunda o şeye dönüşmesi şok ediciydi. Düşüncesi bile tüylerini ürpertmeye yetiyordu.

Hayal gücün fazla gelişmiş, senin sorunun bu. Hep öyleydi. Bir polis memuru olduğu düşünüldüğünde bu iyi miydi kötü müydü emin değildi. Olguları not etmek ona yetmezdi, "farzedelim"lerde kaybolmak zorundaydı daima. Elinden başka türlüsü gelmiyordu, zihni böyle çalışıyordu işte. Örneğin, farzedelim kadın bilimin henüz bilmediği bir şeyle yandı? Farzedelim cinayete kurban gitti?

Farzedelim katil hâlâ burada, adanın bir yerinde?

Pekala, farzedelim kendi kendini korkutmaya çalışmaktan vazgeçtin? İçini çekti ve yanında getirdiği kriminoloji dersi kitabını eline aldı. Fraser buna da gülebilirdi, ama o bir gün dedektif olmak niyetindeydi. Ve eğer bir şey yapacaksa, o işi elinden geldiğince iyi yapmayı istiyordu. Mümkün olduğunca çok şey öğrenecek ve eğer bunun için bazı fedakarlıklar yapması gerekiyorsa, yapacaktı. İsmi lazım değil, bazılarının aksine Duncan çok çalışmaya aldırmazdı.

Ne var ki bu gece dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Bir süre sonra ders kitabını huzursuzca itti. *Çaydanlığı ocağa*

koy. En azından bir fincan çay yapabilirsin. Duncan burada işi bittikten sonra çaydan bıkmış olacağını düşündü.

Minik lavaboda çaydanlığı doldurmak için ayağa kalkarken, rüzgarın bir sonraki saldırısına hazırlanmak üzere kesilmesiyle ani bir sessizlik oldu. O kısa arada Duncan dışarıdan başka bir ses işitti. Bir saniye sonra fırtına yenilenmiş bir kuvvetle karavanı tekrar dövmeye başlayınca o ses boğuldu, ama Duncan onu hayalinde uydurmadığından emindi.

Bir araba motorunun sesiydi.

Range Rover'ın gelişini haber veren farların parlak ışıklarını görmeyi bekleyerek pencereden dışarı baktı. Ama dışarıdaki karanlık hiç değişmedi.

Bir an durup düşündü. O ses yoldan geçen bir arabadan gelmiş olsaydı bile, ışıklarının görünmesi gerekirdi. Bu durumda ya Duncan motor sesi duyduğunu hayal etmişti yahut...

Yahut biri yaklaştığını gizlemek için farlarını söndürmüştü.

Neyse, biraz temiz hava bana iyi gelir. Anorağını giydi, sonra ağır el fenerini alıp karavandan indi. Tam fenerini yakacaktı ki, son anda vazgeçti. Eğer buralarda sinsice dolanan birileri varsa, bu onu geliyorum diye uyarmaktan başka bir şey olmazdı. Ağır ağır kulübeye doğru ilerlemeye başladı; önünü görebilmek için arada bir bulutların aralandığı kısacık anları bekliyordu. Kulübenin siyah dış hatları bir karaltı halinde karşısında belirirken el fenerinin ağırlığı rahatlatıcıydı. Ayrıca otuz santim uzunluğundaki feneri sopa yerine kullanabilirdi. Gerekeceğinden değil tabii dedi kendi kendine ve tam o sırada kulübenin arkasından bir ışık geldi.

Duncan donaklamıştı, kalbi küt küt atıyordu. Fraser'ı aramak için telsizine uzandı, ama sonra durdu. Davetsiz misafirin Duncan'ın sesini işitme ihtimali çok fazlaydı. Tekrar ilerlemeye başladı. Kapıyı mühürleyen şeridin kurcalanmamış

olduğunu görebiliyordu. Duvar dibinden ilerleyerek kulübenin köşesine ulaştı.

Durup dinledi. Taşa sürtünen bir şeyin çıkardığı ses geliyordu, ardından uzun çimenlerden bir hışırtı işitildi. Lamı cimi yoktu.

Orada kesinlikle biri vardı.

Duncan el fenerini sıkıca kavradı, cesaretini topladı. *Sakin ol.* Art arda derin nefesler aldı. *Tamam, hazır ol...*

Fırlayıp köşeyi döndü ve feneri son kademe açtı.

"Polis! Olduğun yerde kal!"

Şaşkın bir küfür işitildi, ardından da biri fırlayıp uzaklaşmaya başladı. Duncan arkasından giderken ıslak çimenler bacaklarına sarılacak gibi oluyordu. Fazla ilerlememişti ki, birdenbire önündeki figür tökezleyip paldır küldür düştü. Duncan onu omuzlarından kavrayıp çekti ve feneri yüzüne tuttu.

Maggie Cassidy kafasını yukarı kaldırmış ona dik dik bakıyor, parlak ışık yüzünden gözlerini kısıyordu.

"Bırak beni! *O mo chreach*, galiba bacağımı kırdım!"

Duncan aynı anda hem rahatlama hem düş kırıklığı yaşıyordu. Ve de suçluluk. Muhabirin ayağa kalkmasına yardım ederken, kızın onun ancak omzuna kadar geldiğini fark etti.

"Korkudan öldürecektin beni, ne biçim bağırdın öyle!" diye homurdandı Maggie. "Dua et de bacağım kırılmış olmasın, yoksa seni dava ederim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Duncan, sesinin savunma yapar gibi çıkmamasına çalışarak.

Sadece bir saniyelik bir sessizliğin ardından Maggie gülümseyerek cevap verdi: "Gelip de nöbetin nasıl geçiyor bir bakayım dedim. Burada, şu şeyin içinde tıkılı kalmak pek eğlenceli olmasa gerek."

"Peki o zaman niye kulübenin camından içeri bakıyordun?"

"Karavandan ışık gelmiyordu. Ben de kulübede olabileceğini düşündüm."

"Tabii, kesin öyledir." Duncan kızın cebine gizlice bir şey koymaya çalıştığını fark etti. "Nedir o?"

"Hiçbir şey."

Ama Duncan feneri tutunca kızın elinde sımsıkı tuttuğu cep telefonunu gördü.

"Burdan birilerini arama şansın yok," dedi Duncan. "Onunla fotoğraf çekmeyi planlamıyordun, değil mi?"

"Tabii ki hayır..."

Duncan elini uzattı.

"Bak, hiçbir şey çekemedim, tamam mı?" diye itiraz etti Maggie.

"O zaman bana göstermende bir sakınca yoktur, değil mi?"

Maggie'nin omuzları düştü. Duncan'a ekranı gösterdi.

"Zaten bir işe yaramazlar," diye mırıldandı, çektiği iki resmi açtı, ikisi de fluydu ve aşırı parlaktı.

Daha sonra açıklayacağı gibi, Duncan fotoğrafların kullanılabileceğini düşünmedi. Ne oldukları bile anlaşılmıyordu. Ama yine de kıza sildirdi.

"Diğerlerini de."

"Sana söyledim, hepsi bu kadar."

Bir şey demeden kıza öylece bakıyordu. Maggie sinirli bir iç çekişle ona bellekteki diğer resimleri de gösterdi.

"Bunu unutmuş olmalısın, ha?" dedi Duncan neşeyle, kulübenin bir başka flu fotoğrafı karşısına gelince.

"Mutlu musun şimdi?" diye sordu Maggie resmi silerken. "Peki şimdi ne yapacaksın? Beni tutuklayacak mısın?"

Duncan da kendine aynı soruyu soruyordu. Hazırlıksızdı; muhabirin herhangi bir yasayı çiğnemiş olup olmadığından bile emin değildi. Maggie aslında polis şeridini geçmemişti.

Dahası, kızda hoşuna giden bir şeyler olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"Bunu bir daha denemeyeceğine söz veriyor musun?" diye sordu, otoriter çıktığını umduğu bir ses tonuyla.

"Denemeyeceğim, gerçekten. Ah." Ağırlığını bacağına verince acıyla yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?" diye sordu Duncan.

"Yürüyebilirim, aman sağol. Peki artık gidebilir miyim?"

Duncan tereddüt etti. "Araban nerede?"

Maggie arka tarafı, yolun aşağısını işaret etti. "Yolun kenarında bıraktım."

"Gidebileceğinden emin misin?"

"Sanki umrundaydı," dedi ters ters. "Gidebilirim.

Duncan kendi kendine sırıtarak kızın topallaya topallaya ilerleyişini seyretti, önüne vuran fenerinin ışığı yukarı aşağı hareket ediyordu. Gittiğinden emin olunca karavana geri dönmek için yürümeye başladı. İçeri girerken kapı eşiğinde bir çamur lekesi fark etti. Daha önce görmemişti. *Lanet Fraser. Ayaklarını silmesini beklemek zaten fazla olurdu.*

Maggie Cassidy'yi düşünerek çaydanlığı ocağa koydu.

Maggie'nin arabası yol kenarında, yaklaşık elli metre ileride park etmişti. Duncan görüş alanının dışında kalır kalmaz Maggie'nin topallaması geçiverdi, ama eski *Mini*'ye ulaştığında kaşları hâlâ çatıktı. Araba büyükannesinindi. Tam bir hurda yığını... ama hiç yoktan iyiydi.

Sürücü koltuğuna kendini lap diye bırakıp cep telefonunu inceledi. Resimleri bizzat kendisi silmişti, ama yine de

elinde olmadan acaba gerçekten gitti mi hepsi diye baktı. Silinmişlerdi.

"İçine ettiğimin," dedi yüksek sesle.

Telefonu nefretle çantasına attı, kayıt cihazını çıkardı ve kayda başladı.

"Pekala, bu tam bir zaman kaybıydı," dedi cihaza. "Üstelik cesede doğru düzgün bakamadım hâlâ. Bu son komandoculuk oynayışım."

Çatık kaşları gevşedi, şimdi yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı.

"Ama itiraf etmem lazım, bu iş adrenalinimi iyice yükseltti. İlkokulda saklambaç oynarken altıma işediğimden beri bu kadar korkmamıştım. Tanrım, o genç polis nasıl da üzerime atladı! Adı neydi? Duncan diye sesleniyorlardı galiba. Zeki velet, ama hiç değilse insancıl birine benziyor. Hem aslına bakarsan hoş çocuk. Acaba bekar mı?"

Ses dosyasını kaydedip arabayı çalıştırırken hâlâ gülümsüyordu. Araba egzos borusundan dumanlar çıkara çıkara hareket ederken farlar karanlığı deliyordu. Motorun çıkardığı sağlıksız hırıltı yola ulaşınca azaldı ve vitesten gelen son bir çatırtının ardından gece tekrar sessizliğe gömüldü.

Bir saniye kadar en ufak bir kıpırtı bile olmadı. Sonra, park halindeki *Mini*'nin yavaş yavaş karanlığa doğru yol aldığı noktanın yakınında, bir gölge kendini toprak zeminden ayırıp doğruldu.

7

Ertesi sabah duş alıp tıraş olduğum sırada isteksiz bir gün ışığı gökyüzüne yeni yeni sızmaktaydı. Dün geceki yağmurda en ufak bir hafifleme yoktu; ölünün kemiklerinin başına bir iş gelmemiş olmasını umdum. Zaten birkaç haftadır orada olduklarını biliyordum ve kulübenin ufalanan çatısının bu hava şartlarında bile birkaç gün daha dayanamayacağını düşünmek için de hiç neden yoktu. Fakat ben yine de daha güvenli bir yere aktarıldıklarında rahatlayacaktım.

Rüyadan uyandıktan sonra iyi uyuyamamıştım. Wallace'ın yollayacağı kayıp kişi dosyaları sonunda gelmiş midir diye bakmak için e-posta kutuma ulaşmaya çalışırken yorgun hissediyordum kendimi, gözlerim batıyordu. Dosyalar gelmişti, toplam beş taneydiler. Şimdi bakacak zamanım olmadığından onları dizüstü bilgisayarıma aktardım, sonra da kahvaltı için aşağıya indim.

Kafeterya işlevi gören barda kahvaltımı bitirmek üzereyken Fraser yorgun argın içeri girdi. Gözleri kırmızıydı ve akşamdan kalma görünüyordu, metabolize olmamış alkolün kokusu masanın karşı tarafından bile alınabiliyordu. Önceki akşam kulübeden geri döndükten sonra, asıl konuya gelen bir adam havasında bara iyice kurulmuştu. Ben yatmaya giderken o hâlâ oradaydı ve görünüşünden öyle anlaşılıyordu ki sabahı barda etmişti.

Çayını büyük bir dikkatle yudumlamasını seyrederken gülmemeye çalıştım. "Çantamda aspirin var," diye önerdim.

"Ben iyiyim," diye homurdandı.

Ellen'ın getirip önüne bıraktığı tabaktaki yağda yumurtalara, beykına ve sosise kusacak gibi bakıyordu. Sonra çatalla bıçağı eline aldı ve bir maraton koşucusunun kararlılığıyla yemeğe girişti.

"Ne kadar sürer?" diye sordum. Yılın bu zamanı burada günlerin ne kadar kısa olduğunu bildiğimden, bir an önce işe koyulmak istiyordum.

"Fazla sürmez," diye mırıldadı, titreyen eliyle bir çatal aldığı yumurtanın sarısı damlıyordu.

Ellen masadan tabağımı kaldırırken "İstersen arabamı alabilirsin. Bugün kullanmayacağım," dedi.

"İyi fikir," diye hemen kabul etti Fraser, ağzı doluyken. "Zaten köyde yapmam gereken işler var. Ölen kadının kim olduğunu bilen var mı diye etrafta bir soruşturayım."

Cesedin bir kadına ait olduğu henüz halka duyurulmamıştı. Ellen'a göz attım ve Fraser'ın ağzından kaçırdığı bu bilgiyi fark ettiğini gördüm. Fraser durumdan habersiz yemeğine devam ederken Ellen bana anladığını belirten bir bakışla baktı.

"Hazırsan sana arabanın anahtarlarını vereyim."

Bardan çıkan Ellen'ın arkasından gittim. "Baksana, Çavuş Fraser'ın söylediği şey..." diye söze başlamıştım ki, Ellen "Merak etme," dedi gülümseyerek, "bir şey söylemem," ve mutfağa girdi. "İnsan otel işletince sır tutmayı öğreniyor."

Mutfak tek katlı bir eklentiydi; otelin diğer kısımlarından çok daha yeniydi. Kullanılmaktan kararmış eski bir fırının üzerinde ağır tencereler duruyordu, çam ağacından yapılma yüksek bir büfenin içi uyumsuz kap kacaklarla doluydu. Portatif,

küçük bir tüpgaz sobası, büyük ahşap bir masanın yanında tıslıyordu; masanın üzerinde bir boyama kitabıyla bir mum kalem seti vardı. Ellen anahtarları bulmak için bir çekmeceyi karıştırdı, sonra beni bir kapıdan geçirip küçük bir avluya çıkardı. Emniyet kafesi içinde duvara dayalı propan gazı tüpleri, diklemesine koyulmuş turuncu bombalar gibiydiler. Hemen ötelerindeki patikada, eski bir *VW Beetle* park edilmişti.

"Kötü göründüğüne bakma, sağlamdır," dedi Ellen anahtarları verirken. "Ayrıca size bir termos çayla sandviç yaptım. Yemek için koştura koştura buraya dönmek istemeyeceğinizi düşündüm."

Elindekileri alırken teşekkür ettim. Çalıştırdığımda bir an gıcırdayıp inildediyse de, az sonra motorun sesi gayet düzgündü. Dünden beri hava hiç düzelmemişti: Gökyüzü yine griydi, rüzgar ve yağmur devam ediyordu. Ama hiç değilse köy bu sabah daha canlıydı. Sokaklarda insanlar vardı ve küçük ama yeni görünümlü okulun bahçe kapısından içeriye çocuklar doluşuyordu. Anna'ya bakındım ama kapişonlu kabanlar ve yün paltolar arasından onu seçemedim. Yün kasketli, kalın paltosunun içinde bile bir deri bir kemik görünen bir adam çocukları içeri alıyordu. Ben arabayla geçerken durup bana baktı. Başımla selam verince karşılık vermeden yüzünü çevirdi.

Artık köyü geride bırakmak üzereydim; Brody'nin gösterdiği kadim anıttaş Bodach Runa'nın nöbet beklediği tepeyi geçiyordum. Adaya hiçbir şekilde güzel denemezdi, fakat etkileyiciydi: Otlayan koyunların benek benek göründüğü tepeler ve karanlık turbalıklardan oluşan bir manzaraydı. İnsanların yaşadığına dair tek belirti Strachan'lara ait olduğunu öğrendiğim büyük evdi. Şu an her penceresinden yanan ışıklar görünmese de, şimdiye dek adada gördüğüm en heybetli binaydı. Taretli granit duvarları ve tirizli pencereleri Atlantik

rüzgarlarıyla aşınmıştı, ama yine de sonsuza dek ayakta kalacakmış izlenimini veriyordu.

Kulübeye vardığımda Brody'nin *Volvo*'su gelmişti bile. Eski polis müfettişi ve Duncan karavandaydılar, tek gözlü küçük ocağın üzerinde çaydanlık tıslıyordu. Sıkış tıkış karavan kurumuş ter ve mum isi kokuyordu.

Ben içeri girince Brody "Günaydın," dedi. Duvara monte edilen katlanır bir masayla birleştirilmiş yırtık pırtık dolgulu bir sırada oturuyor, ihtiyar köpeği de ayaklarının dibinde uyuyordu. Brody'yi orada görmek beni nedense şaşırtmamıştı. Emekli olmuş olabilirdi, ama böyle bir olayı ihbar edip sonra da boşverecek bir tipmiş gibi gelmemişti bana. "Çavuş Fraser seninle değil mi?"

"Köyde yapacak işleri vardı."

Yüzünde bunu onaylamayan bir ifade gördüm, ama yorum yapmadı. "Benim yine gelmeme aldırmıyorsun, değil mi?" diye sordu, zihnimi okurcasına. "Bu sabah Wallace'la konuştum. Senin bileceğini söyledi."

"Öyleyse, benim için uygun."

Wallace, Brody'nin cesedi haber verirken söylediklerinin abartılı olmadığını artık bildiğine göre, eski polis müfettişinin işin içinde kalmasından memnun olacağını tahmin ettim. O açıdan bakarsak, ben de memnundum. Bu durum herhalde Fraser'ı sinirden kudurtacaktı, ama Brody kadar deneyimli birinin yakınlarda olmasının zararı olmazdı.

Duncan esnedi. İyi uyumamış gibi görünüyordu; Ellen'ın gönderdiği beykınlı ve yumurtalı sandviçin paketini, yılbaşı hediyesi alan bir çocuk gibi hevesle açmaya başladı.

Anlaşılan, dün gece bir ziyaretçimiz varmış," dedi Brody bana, Duncan'a anlamlı bir bakışla bakarak.

Duncan ağzı dolu halde, Maggie Cassidy'nin ceset kalıntı-

larını fotoğraflamaya kalkışmasını anlattı. "Elinde fotoğraf yok," diyerek vurguladı. "Ayrıca, bir daha denemeyeceğine dair ondan söz aldım."

Brody şüpheyle tek kaşını kaldırdı, ama bir şey demedi. Duncan'ın önünde, masanın üzerinde kalın bir kriminoloji ders kitabı duruyordu, ilk birkaç sayfanın arasına ayraç sokulmuştu.

"Çalışıyor musun?" diye sordum.

Yüzü kızardı. "Pek sayılmaz. Okuyacak bir şey olsun diye, bilirsiniz."

"Duncan cinayet masası dedektifliği için başvurmak istediğinden söz ediyordu demin," diye ekledi Brody.

"Bir gün," dedi Duncan çabucak, hâlâ utanmış görünüyordu. "Henüz yeterince vakit bulamadım."

"Ne yapmak istediğini bilmek iyidir," dedi Brody. "Babasıyla birlikte çalıştığımız bir iki vakadan bahsettim ona, ama hevesi kırılmış gibi görünmüyor."

Duncan sırıttı. Onları başbaşa bırakıp yanımda getirdiğim malzeme çantamı açtım. Bir iş üstündeyken her zaman yanımda gezdirdiğim temel malzemelerin bulunduğu alet takımım da içindeydi. Notlarımı kaydetmem için ses kayıt cihazı, tek kullanımlık tulumlar, galoş ve maskeler, lateks eldivenler, malalar, fırçalar, yanı sıra iki farklı boyda elek. Ayrıca plastik delil torbaları. Bir sürü delil torbası.

Tek kullanımlık eldiven ve tulumlardan elimde son iki tane vardı, çoğunu Grampian'daki işte kullanmıştım. Tulum çok büyük beden olduğundan kabanımın üstüne giyebilirdim. Epey uğraşarak içine girdim, galoşları da botlarımın üzerine geçiriverdim, sonra da ipek iç eldivenlerin üstüne lateks olanları giydim. Normalde, dışarıda çalışacağım zamanlar için kimyasal el ısıtıcılar bulundururdum yanımda, ama

hepsini Grampianlar'da kullanmıştım. Şimdilik soğuk parmaklara katlanmak zorundaydım.

Duncan hazırlanmamı seyrediyordu. Sandviçini elinden bıraktı.

"Sizi rahatsız etmiyor mu? Ölülerle çalışmak yani?"

"Münasebetsizlik etme delikanlı," diye azarladı Brody.

Polis memuru utanmış görünüyordu. "Affedersiniz. Öyle demek istemedim, ben..."

"Sorun yok," dedim moralini düzeltmek için. "Birilerinin yapması gerek. Öteki tarafına gelince... zamanla alışıyor insan."

Ama söylediği aklımdan çıkmamıştı. *Sizi rahatsız etmiyor mu?* Bunun kolay bir cevabı yoktu. Birçok insanın işimin bu yanını dehşet verici olarak gördüğünün farkındaydım, ama işim buydu. Ben buydum.

Peki bu durumda ben ne oluyordum?

Karavandan inip de kulübeye giden yolda ilerleyen pırıl pırıl, gümüş grisi *Saab*'ı gördüğüm sırada bu soru hâlâ zihnimi kurcalıyordu. Sesi duyan Brody'yle Duncan da karavandan çıkarlarken araba Ellen'ın *VW*'inin yanına yanaştı.

Strachan arabadan inerken Brody sinirli bir tonla "Bunun burada ne işi var?" diye sordu.

Strachan "Günaydın," derken *golden retriever*'ı da *Saab*'dan zıplayıp çıktı.

"Şu köpeği arabaya sok!" diye tersledi Brody.

Retriever dikkatle havayı kokluyordu. Strachan köpeği tutmak için elini uzattı, ama daha bunu yapamadan köpek birdenbire bir koku yakaladı ve doğruca kulübeye hücum etti.

"Lanet olası!" diyerek söven Brody köpeğin yolunu kesmek için koştu.

O cüssede ve o yaşta bir adam için şaşırtıcı ölçüde hızlıydı. Tasmasından yakalayınca köpek kurtulmaya çalıştı;

Brody onu zaptedip geri çekerken köpek neredeyse sürükleniyordu.

Strachan yanlarına koştu, yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. "Tanrım, çok üzgünüm!"

Brody köpeği hâlâ tasmasından tutuyordu; köpek acıyla havlar ve mücadele ederken ön ayakları yerden kesilmişti.

"Sen *ne halt* ettiğini sanıyorsun?"

"Üzgün olduğumu söyledim. Alayım onu."

Strachan elini uzattı, ama Brody bırakmadı. Kocaman bir köpek olmasına rağmen, eski polis müfettişi zahmetsizce zaptedebiliyordu; tasmayı o kadar sıkı kavramıştı ki, hayvan kendini kurtarmak için kıvranırken tasma sıkıştırmaya başlamıştı.

"Alayım onu dedim," diye tekrarladı Strachan, bu sefer sesi daha kararlıydı.

Bir an için, Brody'nin köpeği ona teslim etmeyeceğini sandım. Sonra hayvanı Strachan'a doğru itti. "Burada olmamalısın. Ne sen ne de lanet köpeğin!"

Strachan köpeğini sakinleştirirken tasmasını elinden bırakmadı. "Özür dilerim. Arabadan çıkmasını istememiştim. Yapabileceğim bir şey var mı diye bakmak istedim sadece."

"Arabana dönüp buradan gidebilirsin. Bu polisin işi, senin değil!"

Ama şimdi Strachan da öfkelenmeye başlıyordu. "Tuhaf, senin emekli olduğunu sanıyordum."

"Burada olmak için iznim var. Senin yok."

"Belki öyle, ama yine de bana ne yapacağımı söylemeye kanunen hakkın yok."

Kendini tutmak için dişlerini sıktığından Brody'nin çene kasları şişmişti. "Memur McKinney. Bu beyefendiye arabasına kadar eşlik et lütfen."

İki adamın birbiriyle zıtlaşması karşısında Duncan endi-

şeli görünüyordu, bu iş boyunu aşıyor gibiydi.

"Gerek yok. Gidiyorum," dedi Strachan. Yanaklarında pençe gibi iki kızarıklık belirmişti, ama şimdi daha sakindi. Brody'yi kasıtlı bir tavırla görmezden gelerek bana mahçupca gülümsedi.

"Günaydın Dr. Hunter. Olanlar için üzgünüm."

"Önemli değil. Ortalıkta birileri olmasa daha iyi olur sadece," dedim.

"Tabii, anlıyorum. Ama bir yardımım dokunabilecekse, lütfen beni haberdar edin. Ne olursa." Köpeğinin tasmasını şefkatli bir şekilde salladı. "Yürü Oscar, seni yaramaz."

Strachan köpeğini arabaya geri götürürken arkasından bakan Brody'nin yüz ifadesi sert ve affetmezdi.

Duncan kekeleyerek özür dilemeye başladı. "Üzgünüm, ne yapmam gerektiğinden emin olamadım..."

"Özür dilemene gerek yok. O kadar öfkelenmemem gerekirdi." Brody cebinden sigarasıyla çakmağını çıkardı, hâlâ sinirli olduğu belliydi.

Karavandaki çaydanlık kaynamaya başlamıştı. Duncan'ın çay yapmak için içeri girmesini bekleyip Brody'ye döndüm.

"Strachan'dan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "O kadar belli oluyor mu?" Paketinden bir sigara çıkarıp tiksintiyle baktı. "Pis bir alışkanlık. Emekli olduğumda bırakmıştım. Ama yine başlamışım anlaşılan."

"Onunla derdin ne?"

Sigarasını yaktı, uzun bir nefes çektikten sonra sanki dumana kızmış gibi üfledi. "Onun gibileri onaylamıyorum. Paraları olduğu için istediklerini yapabileceklerini düşünen ayrıcalıklı tipler. Parayı kendisi bile kazanmış değil, miras kalmış. Ailesi servetini ırk ayrımcılığı yapıldığı dönemde Güney Afrika'daki altın madenleri ile yapmış. Servetlerini oradaki

işçilerle paylaşmaya hevesli olduklarını mı sanıyorsun?"

"Ailesinin yaptığı bir şey için onu suçlayamazsın."

"Belki öyle. Fakat benim hoşlanamayacağım kadar kendini beğenmiş bir tip. Dün gece bardaki halini gördün, herkese içki ısmarlaması, Karen Tait üzerinde cazibesini kullanması. Öyle bir karısı varken hâlâ gözü dışarıda."

Fraser'ın bana Brody'nin karısı tarafından terk edildiğini söylediğini hatırlayınca, Strachan'dan hoşlanmayışında haset duygusunun payı olabilir mi diye geçti aklımdan. "Peki ya ada için yaptıkları? Duyduğuma göre, o buraya gelmeden önce Runa da St. Kilda'yla aynı yolun yolcusuymuş."

Brody bir an hiçbir şey demedi. Köpeği karavanın kapısından dışarı bakıyordu; arka bacaklarının hareket kabiliyeti artritten dolayı azalmıştı. Brody onun kafasını okşadı.

"St. Kilda'yla ilgili bir hikâye var ki, acaba orada olup bitenler olabileceklerin en iyisi miydi diye düşündürüyor hep beni. Ada sakinleri adayı terk etmeden önce, köpeklerini öldürmüşler. Hepsini. Ama içlerinden sadece iki tanesi öldürücü dozda ilaç enjekte edilerek öldürülmüş. Geri kalanlar, boyunlarına taşlar bağlanıp limandan denize fırlatılmış. *Kendi köpeklerine* yapmışlar bunu."

Kafasını iki yana sallıyordu.

"Birinin böyle bir şeyi niçin yapmış olabileceğini asla anlayamadım. Ama bir nedenleri olduğunu sanıyorum. İnsanların her yaptıklarının mutlaka bir nedeni olduğunu bilmeye yetecek kadar uzun zaman polislik yaptım. Ve şöyle ya da böyle, o neden genellikle kişisel çıkardır."

"Runa terk edilseydi daha iyi olurdu diye düşünüyor olamazsın, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Strachan buradaki insanlara daha *konforlu* bir hayat sağladı. Bunu kabul ederim. Daha iyi evler,

daha iyi yollar. Onun hakkında kötü söz söyleyecek tek kişi bulamazsın." Omuzlarını silkti. "Ben sadece hiçbir kazancın bedavadan gelmeyeceğine inanırım. Her zaman ödenecek bir bedel vardır."

Aşırı derecede kinik davranıyor olabileceğinden şüphelendim. Strachan adaya yardım ediyordu, onu sömürmüyordu ki. Ayrıca Brody, insanlığın bir de aydınlık yüzü olduğunu göremeyecek kadar uzun süre karanlık yüzle karşı karşıya kaldıklarından ötürü fazla katılaşmış polislerin ilk örneği olmazdı benim için.

Fakat öte yandan, insan karakterini tanıma konusunda benden daha dirayetli olabilirdi. Bir zamanlar dostum sayıp yanıldığım bir adam, bana ölüleri yaşayanlardan daha iyi anladığımı söylemişti; belki de haklıydı. En azından ölüler yalan söylemez ya da ihanet etmez.

Nasıl çözeceğinizi bilmediğiniz sürece, sırlarını saklarlar.

"Başlamam gerek," dedim.

Kulübe gün ışığında daha çekici görünmüyordu. Karanlık, hiç değilse ne derece harap ve pis olduğunun görünmesini engelliyordu. Çatısı bel vermiş ve yer yer esneyip açılmıştı; çatlak camları onlarca yılın pisliğiyle kaplıydı. Şimdi pencereden Beinn Tuiridh'in heybetli kütlesi görülebiliyordu; karlar üzerindeki kirli izlerle lekeli, birbiri üzerine yuvarlanmış gibi duran kayalardan oluşmuş şekilsiz bir kütle halinde yükseliyordu.

Ön kapıdan yanmış kalıntıların bulunduğu odaya kadar, bir koridor oluşturacak şekilde şerit çekilmişti. Kalıntıların üzerindeki tavan çökmek üzere gibi görünmekle birlikte, küllerle kemiklerin üzerine henüz yağmur sızmamıştı. Pencereden süzülen loş ışıkta, hatırı dığımdan daha acıklı görünüyorlardı.

Geri çekilip kalıntılara bakınca, yanmamış elle ayakların dehşet verici uyumsuzluğu beni bir kere daha etkiledi. Fakat dehşet verici görünse de, çürüme sürecindeki yumuşak doku, böyle bir yanarak ölüm vakası için iyi bir sürprizdi. Ölümden sonra geçen zamanı saptayabilmeme, ayrıca meçhul kadının kimliğini tespit etmeye yarayacak parmak izleri ve DNA örnekleri alabilmem için uçucu yağ asitlerini analiz etmeme olanak verecekti.

Burası bir suç mahalli olmadığından –ki Wallace buna haddinden fazla dikkat çekmişti– kalıntıları ızgara yöntemiyle incelememi gerektirecek bir sebep yoktu. Bulunan her kanıtın konumunu kayıtlara geçirmek için genellikle bu işlem yapılırdı. Gerekmediği halde ben yine de yaptım. Zemin taş olduğundan ağaç çivileri yere çakamıyordum, ama o amaç için yanımda delikli ağaç bloklar vardı.

Blokları cesedin etrafına dörtgen oluşturacakları şekilde yerleştirip her birine bir çivi soktum. Çiviler arasına bir naylon şeridi ızgara şeklinde germe işini tamamladığımda, ellerim ince lateks eldivenler içinde âdeta donmuştu. Kaybolan hissi geri getirmek için ellerimi ovuşturduktan sonra, talk pudrası hafifliğindeki kül tabakasını temizlemek için bir kürek ve ince fırça kullandım.

Yavaş yavaş, kömürleşmiş iskeletten kalanlar açığa çıktı.

Yaşamlarımız, bazen de ölümlerimiz kemiklere yazılmış öykülerdir. Yaralanmaları, ihmali veya tacizi bir muhbir gibi açığa vuran kayıtları kemiklerden elde ederiz. Ama neler yazdığını bulmak için ilk önce kemikleri görmek zorundaydım. Ağır ilerleyen, zahmetli bir işti. Her seferinde ızgaranın tek bir karesinde çalışarak külü dikkatle uzaklaştırdım ve elekten geçirdim; her şeyi kanıt torbalarına koyup ağızlarını kapatmadan önce, kemik parçalarının ve bulduğum diğer her

şeyin yerini grafik kâğıdı üzerine kopyaladım. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildim. Soğuğu, Jenny'yi, hiçbir şeyi düşünmüyordum, hepsi aklımdan uçup gitmişti. Bütün dünya, kül yığınıyla kurumuş kemiklere indirgenmişti; o kadar dalmıştım ki arkamda birinin genzini temizlediğini işittiğimde irkildim.

Kafamı kaldırıp baktığımda kapı aralığında duran Duncan'ı gördüm. Elinde bir kupa dumanı tüten çay vardı.

"Belki içersiniz dedim."

Saatime bakınca neredeyse üç olduğunu gördüm. Öğle yemeği vaktinin gelip geçtiğinin farkına bile varmamıştım. Doğrulurken, isyan eden sırt kaslarım yüzünden suratımı buruşturdum.

"Teşekkür ederim," deyip Duncan'ın yanına giderken eldivenlerimi çıkardım.

"Çavuş Fraser az önce aradı, nasıl gittiğini sordu."

Fraser daha önce uğramış, ama yöre sakinleriyle yaptığı görüşmelere devam etmek zorunda olduğunu ileri sürerek hemen gitmişti. O gittikten sonra Brody, bu görüşmelerin kaçının otelin barında gerçekleşeceğine dair merakını yüksek sesle dile getirmişti. Epeyce fazlası olduğunu aklımdan geçirdiysem de bir şey demeyiştim.

"Ağır ilerliyor," dedim Duncan'a, sıcak kupanın donmuş ellerimi ısıtmasına minnettarlıkla izin verirken.

Duncan kapı eşiğinden ayrılmıyor, kalıntılara bakıyordu. "Daha ne kadar sürer tahmininizce?"

"Söylemek zor. Elekten geçirilecek tonla kül var. Ama sanırım en geç yarın sabah bitmiş olur."

"Peki şimdiye dek... bilirsiniz işte, bir şey buldunuz mu?"

İlgisinde samimi görünüyordu. Usul gereği önce Wallace'a rapor etmem gerekiyordu, ama öğrendiklerimden birazı-

nı Duncan'a anlatmakta zarar görmedim.

"Şey, kesinlikle söyleyebilirim ki, kadın, otuzunun altında, beyaz ve 1.68-70 boylarında."

Kömür olmuş kemiklere gözlerini dikmişti. "Cidden mi?"

Üzerindeki külleri temizlediğim kalça eklemlerini işaret ettim. "Eğer ceset bir kadına aitse, çoğu zaman yaşını pelvise bakarak söyleyebilirsin. Onlu yaşlarda veya ergense, kasık kemiği neredeyse oluklu olur. Bir kadın yaşlandıkça kasık kemiği düzleşmeye başlar ve sonra da aşınır. Bu kemikse oldukça pürüzsüz, demek ki onlu yaşlarda değildi, ama gerçek anlamda aşınma olacak kadar yaşlı da değilmiş. Buradan da yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu çıkarıyoruz, en fazla otuzundaymış."

Uzun kalça kemiklerinden birini işaret ettim. Ateşe daha küçük kemiklerin çoğundan daha iyi direnmişti, ama onun da yüzeyi kararmıştı ve üzeri yüksek ısıdan kaynaklanan ince ince çatlaklarla kaplıydı.

"Boyla ilgili aşağı yukarı bir fikir edinmek için uyluğun uzunluğundan yararlanabilirsin. Irka gelince, dişlerin pekçoğu kırılmış ya da kopmuş, ama fırlak olmadıklarını, hemen hemen düz indiklerini anlamaya yetecek kadarı kalmış. O halde bir beyazdı, siyah değil. Asyalı olması ihtimalini kesin olarak dışarıda bırakamam, ama..."

"Ama Hebridler'de pek fazla Asyalı yoktur," diyerek sözümü tamamladı Duncan, kendinden memnun görünüyordu.

"Bu doğru. O halde karşımızdaki muhtemelen yirmili yaşlarda, yaklaşık 1.70 boyunda ve iri kemikli bir kadın. Bir de, küllerin içinde metal düğmeler ve bir fermuarla sütyen kopçasından kalanları buldum. Yani çıplak değilmiş."

Duncan kafa salladı, bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar zekiydi. Kadının giysilerinin üzerinde olması tecavüze

uğramadığını kesin olarak göstermezdi, ama şayet çıplak olsaydı cinsel saldırı ihtimali yüksek olurdu. Ve dolayısıyla cinayet ihtimali.

"O zaman kesin kazaymış, değil mi? Ateşe fazla yaklaşmış, ya da bunun gibi bir şey?" Sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı.

"Görünen o."

"Bunu kendisi yapmış olabilir mi? Bilerek yani?"

"İntihar mı diyorsun? Sanmam. İntihar olsa hızlandırıcı kullanmış olurdu, fakat daha önce dediğim gibi hızlandırıcı böyle bir sonuca neden olmaz. Ayrıca, yakınlarda hızlandırıcının kabının olması gerekirdi, ama yok."

Duncan ensesini ovuşturdu. "Peki ya, şey, yani o elle ayaklar ne öyle?" diye sordu, neredeyse süklüm püklüm bir edayla.

Bunu bekliyordum. Ama kirli pencereden gelen ışık daha şimdiden sönükleşmeye başlamıştı ve daha yapacak çok iş vardı.

"Sana bir ipucu vereyim." Dumandan kararan tavana yapışmış yağlı, kahverengi tortuyu işaret ettim. "Bununla ilgili ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Duncan kafasını kaldırıp baktı. "Beden yandığında çıkan yağdı bu, değil mi?"

"Doğru. Anahtar bu işte. Bakalım çözebilecek misin?" Çayımın kalanını da içip kupayı Duncan'a verdim. "Şimdi gerçekten devam etmem gerekiyor."

Ama Duncan gittikten sonra hemen işe başlamadım. Üzerlerindeki kül tabakasını temizlemiş olduğuma göre, daha sonra gereği gibi bir inceleme yapabilmek için götürmek üzere, sağlam kalan kemikleri torbalara koymaya başlayabilirdim. Titizlikle ve son derece dikkatle çalışmama rağmen,

şüpheli ölüme işaret edecek hiçbir şey bulamamıştım. Ne kemiklerde görülür bıçak izleri ne de iskelette travma veya zedelenmeye dair başka işaretler vardı. Hattâ küller arasında dil kemiğini bile buldum; bu at nalı şeklindeki nazik kemik boğazın sıkılması sırasında çoğu kez kırılır. Kolayca unufak olacak hale gelmişti; o kadar hassaslaşmıştı ki hafifçe dürtülse kırılabilirdi ama yine de bütün halde duruyordu.

Peki o zaman niye hâlâ bir şeyleri kaçırdığım hissini yaşıyordum?

Ayakta durmuş yerdeki ceset kalıntılarına bakarken, damdaki deliklerden aniden giren hırçın rüzgarla ürperdim. Her yanı yüksek ısıdan kaynaklanan ince çatlaklarla sarılmış kafatasının yerde yanlamasına durduğu noktaya gittim. Kafatası, jeolojik fay hatları gibi birbirlerine uç uca eklenen ayrı plakalardan oluşur. Plakalardan biri olan artkafada, kafatasının patlaması sonucu hemen hemen yumruk büyüklüğünde bir delik oluşmuştu. İçindeki gazların ısınarak kafatasını patlatıp çıktıkları noktaya yakın, zeminde küçük kemik parçaları vardı. Hasarın ateşten kaynaklandığını gösteren bir diğer işaretti bu, şayet deliğe sebep olan şey bir darbe olsaydı, kemik parçaları içeriye, kafatası boşluğuna saçılırdı.

Yine de kafatasında beni rahatsız eden bir şey vardı, sinirsel bir kaşıntı gibi rahatsız edici bir şey. Neredeyse gayriihtiyari kendimi kafatasını tekrar incelerken buldum.

Sanki hain bir zamanlamayla gün ışığı hızla sönükleşiyor gibiydi. Önceki gün, hata yapmamak için akşam vakti çalışmaktan kaçınmıştım. Şimdiyse çalışmazsam daha büyük bir hata yapacağımı hissediyordum. Projektörün ışığını ayarladım, ama hâlâ istediğim kadar parlak değildi. Fenerimi çıkardım ve açık kafatası boşluğunu aydınlatacak şekilde yere koydum.

Işık boş göz çukurlarından tüyler ürpertici şekilde çıkar-

ken, dikkatimi yerdeki kemik parçalarına çevirdim. Çoğu küçücüktü, başparmağımın tırnağından büyük değildi. Konumlarını grafik kâğıda geçirmiştim, ama şimdi bir hortlak yapbozu gibi parçaları birleştirmeye başladım.

Bu, normalde uygun kıskaçlar, cımbızlar ve büyüteçlerin yardımıyla ancak laboratuvarda yapmaya kalkışacağım bir şeydi. Buradaysa bir masam bile yoktu ve soğuktan hissizleşen parmaklarım yüzünden daha da ağır ilerliyordum. Ama yavaş yavaş parçaları uygun biçimde bir araya getirdim, sonunda kafatasının oldukça büyük bir kısmı bütün halinde karşımdaydı.

Ve sonra onu gördüm.

Kafatasını kıracak kadar kuvvetli bir darbe, değme noktasından ışın gibi yayılan, şimşeği andıran kırıklara neden olur. Normalde bunları gözden kaçırmak zordur, ben de bu vakada onlara dair hiçbir kanıt görmemiştim. Fakat yanlış yere bakıyormuşum. Parçaları birleştirince, tırtık tırtık bir örümcek ağına benzeyen çatlaklar açıkça göründü. Ancak sert bir darbenin, kemiği tam olarak kırmadan çatlatmaya yetecek kadar güçlü bir darbenin sebep olmuş olabileceği belirgin, zikzak çizgilerdi bunlar.

Kafatasının ateşten ötürü patladığı doğruydu, ama zaten önceden zayıflatılmış bir noktadan patlamıştı.

Kemik parçalarını tekrar dikkatle yere bıraktım. Brody başından beri haklıydı. Bu bir kaza değildi.

Kadın öldürülmüştü.

8

Karavana geri dönerken rüzgar ve yağmuru fark etmiyordum bile. Dışarının zifiri karanlığında, karavanın penceresinden gelen ışık, işaret ateşi gibi parlıyordu. Ağzımda buruk bir tat vardı. Biri genç bir kadını öldürüp cesedini ateşe vermişti. Wallace'ın hoşuna gitsin gitmesin, bu incelemeyi geniş çaplı cinayet soruşturması düzeyine yükseltmekten başka seçeneği yoktu artık.

Başkomisere kızgındım, ama kendime çok daha fazla kızıyordum. Yanarak ölüm vakalarının zorluklarıyla ünlü olmaları bir teselli değildi; içgüdülerimi dikkate almam gerekirdi. Ayrıca göz önünde tutulması gereken bir şey daha vardı. Sırf ölen kadın yöre sakinlerinden biri değil diye, katilinin de öyle olmadığını varsaymak bir hata olurdu. Kurbanın Runa'da ne yaptığını bilmiyorduk, ama Brody'nin dediğine göre, yılın bu zamanı buraya birkaç yabancı gelirmiş. O halde, kadının da burada yaşayan biriyle birlikte ya da onu ziyaret etmek için gelmiş olma olasılığı vardı.

Bu da katilinin hâlâ adada olduğu anlamına geliyordu.

Hızlı hızlı karavana doğru giderken aklımda bu düşünce vardı. Buz gibi kulübeden sonra içerisi neredeyse bunaltacak kadar sıcaktı ve sobadan gelen gaz kokusu da havayı ağırlaştırmıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Duncan, ayağa kalkarken.

"Wallace'la konuşmalıyım. Telsizini kullanabilir miyim?"

"Ah, tabii," dedi şaşırarak. Telsizi bana uzattı. "Ben, aa, dışarıdayım o zaman."

Polis telsizi yeni dijital olanlardandı, sabit hatları da cep telefonlarını da aramaya imkân veriyordu. Ama Wallace'ın iki numarası da cevap vermedi. *Harika.* Ona beni aramasını söyleyen mesajlar bıraktım ve üzerimdeki tulumu çabalayarak çıkarmaya başladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tekrar içeri gelen Duncan.

"Yolunda." Yakında öğrenecekti, ama başkalarına söylemeden önce Wallace'la konuşmak istiyordum. "Ben köye geri dönüyorum."

Kulübede daha fazla kalmamın bir anlamı yoktu. Olay yeri inceleme ekibi gelene kadar başka hiçbir şeye elimi sürmeyecektim; sakinleşmeye ve bulduğum şeyin anlamı üzerine düşünmeye ihtiyacım vardı. Ama tam çıkıyordum ki, tereddüt ettim.

"Bak, bir gözün dışarıda olsun, tamam mı? Şüpheli bir şey görürsen, biri buraya gelirse hemen Fraser'ı ara."

Kafası karışmış, biraz da gücenmiş görünüyordu. "Peki, elbette."

Arabaya gittim. Sağanak yağıyordu, ben biner binmez Ellen'ın eski *VW*'inin pencereleri puslandı. Buğuyu dağıtsın diye radyatörü çalıştırdıktan sonra, ağır vites koluyla mücadele ettim ve patikadan sarsıla sarsıla giderek yola çıktım. Ön camdaki yağmuru silerken silecekler gıcırdıyordu. Koltuğumda öne doğru uzanıp buğulu camdan dışarıya dikkatle baktım. Yolu kullanan araba yok gibiydi, ama asfalta çıkmış başıboş bir koyuna çarpmak da istemiyordum.

Tam önümde silik bir şekil birdenbire yola fırladığında,

köyün yolunu neredeyse yarılamıştım. Frene basmamla, farların ışığında bir köpeğin gözlerinin parladığını görmem bir oldu, ardından araba kontrolümden çıkıp döndü. *VW* çılgın gibi dönüyordu, sarsılarak dururken emniyet kemerim bağlı halde öne savruldum.

Sıkışma nefesimi kesmişti. Sarsılmış halde arkama yaslandım, emniyet kemerinin ezdiği göğsümü ovaladım. Ama kötü yaralanmış değildim ve arabanın motoru da hâlâ çalışıyordu. Yoldan çıkmış ve bir tarafı bir su yoluna girmişti, farları asfalttan ziyade sık çimenli tepecikleri aydınlatıyordu.

Hiç değilse köpeğe çarpmamıştım. Kontrolü kaybettiğim sırada kenara sıçradığını görmüştüm. Bir *golden retriever*'dı; adada onlardan iki tane yoksa o zaman Strachan'ın köpeğiydi ve Tanrı bilir buralarda ne yapıyordu.

Adada istediği yeri seçebilirdi ama benim önüme fırlamayı başardı diye düşünmek sinirimi yatıştırmadı, bir yandan da arabayı geri vitese alıp tekrar yola çıkmaya çalışıyordum. Tekerlekler çalkalanıp patinaj yaptı, fakat araba yerinden oynamadı. Birinci vitese takıp ileriye doğru hareket ettirmeye çalıştım, ama sonuç aynı oldu.

Motoru kapatıp bir bakmak için dışarı çıktım. Araba hasar almış gibi görünmüyordu, ama arka tekerlekler çamurlu oluğa saplanmıştı. Kaputu kaldırdım ve manivela gibi kullanabileceğim bir şey bulabilir miyim diye gidip bagaja baktım. Ama hiçbir şey yoktu. Tekrar arabaya bindim, düşüncelerimi toplarken, farların ışığında yağmur beyaz teller gibi kesik kesik parlıyordu. Karavana geri dönmenin anlamı yoktu, böylece geriye iki seçenek kalıyordu. Ya birileri gelene kadar arabada kalabilirdim ya da köye kadar kalan yolu yürüyebilirdim. Eğer kalırsam saatlerce bekleyebilirdim. Ayrıca, yürürsem hiç değilse ısınırdım.

El fenerimi karavandaki malzeme çantamın içinde bıraktığımı fark edince sövdüm. Tavan lambasını yaktım ve bir el feneri bulma umuduyla torpido gözüne baktım. Ama eski haritalar ve birkaç parça kâğıt hariç, bir şey yoktu.

Farları söndürüp gözlerim ani karanlığa alışana kadar bekledim. Bir süre sonra anladım ki, alışacakları kadar alışmışlardı. Runa'ya gece çökmüştü ve daha da karanlık olacaktı. Arabadan ayrılma konusunda tereddütlüydüm. Adada muhtemelen bir katil olduğunu daha demin keşfetmiştim. Kendinizi ıssız bir yolun ortasında kalmış bulmanız huzursuz edici bir düşünceydi.

Ama bu aptalcaydı. Genç kadının katili hâlâ Runa'da olsa bile, buralarda değildi herhalde. *Hadi ama. Daha fazla beklemenin anlamı yok.*

Arabadan indim. Tam ben inerken ay bulutların arasından gözüktü. Bozkıra ve tepelere sert ama göksel bir güzellik katıp, önümdeki yolun gümüşi bir aydınlıkla belirmesine yol açtı. Yürümeye başlarken keyfim yerine geldi. *O kadar da kötü değil.* Tam böyle düşünürken, bulutlar ayı tekrar gizleyince aydınlık da birdenbire kesildi.

Zifiri karanlık karşısında şok oldum. Kırsalda yaşamışlığım vardı; gecelerin ne kadar karanlık olabileceğini bildiğimi sanırdım, ama bu daha önce gördüklerimden farklı bir kategoridendi. Runa küçücük bir adaydı, anakaradan millerce açıktaydı ve uzaklarda bir parıltı halinde bile olsa ışığını yollayacak kasaba veya kentler yoktu. Hiç değilse gökyüzünde bir aydınlık belirtisi görmeyi umarak başımı yukarı kaldırdım. Ama hiçbir şey yoktu. Kesintisiz bulutlar, yıldızların ya da ayın en ufak ışığını bile tıpkı bir örtü gerilmişçesine engelliyordu.

Arkama baktım, arabanın orada olduğunu belli eden bir işaret görüp rahatlamayı umuyordum. Ama karanlık mutlak-

tı. Yalnızca kendi ayaklarımın sesi bana hâlâ yolda olduğumu söylüyordu. *Bu sadece karanlık. Sana zarar vermez.* Yoldan sapmazsam endişelenecek bir şey yoktu. Er ya da geç yol beni köye götürecekti.

Böyle düşünsem de, tekrar yürümeye başladığımda özgüvenim her adımda biraz daha tükeniyordu. Yağmur dondurucuydu ve rüzgar vücudumun sıcaklığını giderek azaltıyordu, bu da beni neredeyse hem kör hem sağır eden bir etkiydi.

Ama arkamdaki birinin ayak sürüme sesini işitemeyecek kadar da sağır olmamıştım.

Hızla döndüm, kalbim küt küt atıyordu. Siyahlıktan başka bir şey göremiyordum. *Belki sadece bir koyundur veya rüzgarın uçurduğu bir şeydir. Ya da Strachan'ın lanet olası köpeğidir.* Sırtımı tekrar sesin geldiği tarafa dönüp yürümeye devam ettim. Fakat tüm duyularım yakınımdaki şeyin ne olabileceğini anlamaya ayarlıydı ve birdenbire ayağım boşluğa geldiğinde hâlâ o sesi işitmeye çabalamaktaydım.

Öne doğru sendeleyince kollarımı sallayarak dengemi sağlamaya çalıştıysam da yere kapaklandım. Tepe aşağı yuvarlanırken yukarı ve aşağı duyum tamamen kayboldu. Sert çimen yaprakları yüzümü çiziyordu, nihayet sarsılarak durdum.

Sersemlemiş ve soluğum kesilmiş halde çamurlu çimenlerde yatıyordum, yukarıya dönük yüzüme yağmur damlaları çarpıp sekiyordu. Ne olduğunu biliyordum. Fark etmeden yoldan ayrılmış ve bir su yolunun kenarına gelip oradan aşağı yuvarlanmıştım. *Geri zekâlı!* Doğrulmaya çalışırken birden sol omuzuma saplanan acıyla haykırdım. Biraz yatışıp durağan bir ağrıya dönüşünce kolumu temkinli bir şekilde hareket ettirdim. Aynı acı yeniden saplandı, bu kez önceki kadar şiddetli değildi ama beni inletecek kadar kötüydü.

Fakat hiç değilse sürtünen kemik hissi almıyordum. Bunun hiçbir yerimin kırılmadığı anlamına gelmesini umdum. Gırtlağıma kadar yükselen safrayı yuttuktan sonra, ağrıyan omuzumu diğer elimle beceriksizce yokladım. Paltomun üzerinden bile eklemlerin birleşme noktasında bir terslik olduğunu anlayabiliyordum. Olmaması gereken bir çıkıntı vardı ve parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde içimden bir mide bulantısı dalgası kabardı.

Kolum çıkmıştı. Berbat bir şekilde.

Panik yapma dedim kendi kendime. *Derin nefesler al. Adım adım ilerle.* Kolumu tekrar kullanmaya başlayabilmem için eklemin yerine oturtulması gerektiğini biliyordum. Diğer elimi olabildiğince omuzuma dolayıp pazu kemiğinin başının, yuvasından fırladığı noktayı parmaklarımla buldum. Durdum, dişlerimi sıktım ve ittim.

Duyduğum acı yüzünden neredeyse bayılacaktım. Gözlerimde yıldızlar çakarken bağırdım. Yıldız çakmaları yok olduğunda yine sırtüstü yatar haldeydim, yüzümde ter ve yağmur birbirine karışıyordu. Kusmak istiyordum. Ağrım azalmış olsa da beni takatsiz bırakmıştı ve titriyordum.

Omuzumu tekrar yoklamakla hiç uğraşmadım. Hâlâ çıkık olduğunu biliyordum. Hiç durmadan zonkluyordu; kafa tabanımdan doğruca koluma kadar yayılan çok derin bir ağrıydı. Bitkin bir şekilde doğrulup oturdum yine. Yavaş yavaş ayağa kalkarken başım dönüyordu. Artık köye yürümem söz konusu olamazdı. Arabayı bulmaya çalışmalı ve içinde oturup Fraser veya Duncan'ın bir an önce beni aramaya gelmesini ummalıydım.

Kaygan yokuşu tırmanmak çok zor bir işti. Hiçbir şey görmüyor ve kendimi yukarı çekmek için yalnızca tek elimi kullanabiliyordum. Sürekli durup dinlenmem gerekiyordu

ve omuzum şimdi öncekinden de kötü ağrıyordu. Acaba bağları mı yırtıldı diye geçti aklımdan, ama bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım. Öyleyse bile şu an yapabileceğim bir şey yoktu.

Çıktığım yokuş düzleşmeye başladığı sıra ter içinde ve bitkindim. Kendimi yukarı çekerek kalan son bir iki metrelik mesafeyi de aldıktan sonra ayağa kalktım, bacaklarım sünger gibiydi. Nihayet tekrar yukarı çıkmış olmanın verdiği rahatlama hissi her şeyi bastırıyordu. Derken bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim.

Yol orada değildi.

Rahatlama hissim bir anda yok oldu. İhtiyatlı birkaç adım daha attım, her seferinde botlarımın altında asfaltı hissetmeyi umuyordum. Ama yalnızca çimenler ve çamurlu, engebeli toprak vardı. Düştüğümde yönümü zannettiğimden daha fazla kaybettiğim aşikardı. Sürüne sürüne tırmanmış ama tekrar yola çıkmak yerine başka bir çimenli tepeciğe ulaşmıştım.

Sakinleşmek için kendimi zorladım. Yapacak tek bir şey vardı. Yolun karşımda olması gerekiyordu. Bütün yapmam gereken geldiğim yoldan geri gitmek ve sonra da diğer taraftan tırmanmaktı.

Çamurlu bayırdan inmeye başladım, sonuna doğru kıç üstü kayıyordum. Düştüğüm bayırı tekrar bulmak için el yordamıyla aradım. Bulamadım. *Hadi ama, buralarda olmak zorunda.* Fakat dipteki zemin böyle düz mantığa elverişli değildi. Tümseklerden ve çukurlardan oluşan karanlık bir labirentti. Körlemesine dolanıyordum, hangisinin beni nereye götüreceğini bilmem imkânsızdı.

Yoldan uzak olamayacağımı biliyor, fakat yönümü kestiremiyordum. Yıldızlardan bir pırıltı gelmesini umarak yuka-

rıya baktım. Ama yerle gök zifiri bir karanlık halinde birleşmişti. Şiddetli rüzgar ve yağmur sürekli yön değiştiriyor, sanki kafamı daha fazla karıştırmaya çalışıyordu.

Hem soğuktan hem de şoktan titremeye başlamıştım. Su geçirmez paltoma rağmen, şayet sığınacak bir yer bulamazsam hipotermiye girebileceğimi biliyordum. *Hadi, düşün! Hangi yön?* Kararımı verip yürümeye başladım. Yanlış tarafa gidiyor olsam bile, efor harcamak beni ısıtacaktı. Öylece durmaksa öldürürdü.

Yürümekte zorlanıyordum. Funda ve çimenden oluşan güvenilmez bir zemin üzerindeydim, her adımda bileğimi burkabilir veya kırabilirdim. Civarda bir hışırtı işitince zınk diye durdum; kapüşonuma çarpan rüzgarın ve yağmurun sesinden dolayı zorlanarak o hışırtıyı tekrar duymaya çalıştım. Karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. *Bir şey yok. Sadece bir koyun.*

Ama kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, yoldayken arkamdan gelen ayak sürüme sesini hatırlıyordum. Mantıksızlık ettiğimin farkındaydım, orada başka biri daha varsa bile, benim onu göremediğim gibi o da beni göremezdi. Fakat böyle düşünmek işe yaramıyordu. Kaybolmuştum ve sakatlanmıştım, üstelik karanlık, gün ışığının ve modern dünyanın gömmemize imkân verdiği bütün o ilkel korkuları yüzeye çıkarıyordu.

Artık gömülü değildiler.

Yürümeye devam ettim. Ayaklarımın altındaki çimen şimdi daha ıslak ve çökük tü, bir turba bataklığına girmiştim. Bata çıka ve gürültüyle oradan geçerken dişlerim takırdıyordu. Ya hava daha soğumuştu ya da o kadar efor harcamama karşın bedenimin iç ısısı düşüyordu. Muhtemelen ikisi de.

Omuzum her adımımda kızgın bıçak saplanmış gibi yanı-

yordu. Ne kadar zaman geçtiğini artık tahmin edemiyordum, ama çabuk yoruluyordum ve bitkinlikten kayıtsızlaşmıştım. Bir taraftan bir başka ses geldi, çimenlere doğru ilerleyen bir şeyin sesi. Ona doğru döndüm ve aniden yere yığıldım. Bütün ağırlığım üzerine binince sakat omuzuma alev gibi bir acı saplandı.

Bayılmış olmalıyım. Ayıldığımda yüzükoyun yatıyordum; yağmur hipnotize edici bir pıtırtıyla kapüşonuma çarpıyordu. Turbanın verimli toprak tadını alabiliyordum. Daha henüz yarı ayılmıştım ki, kendimi bu toprağı oluşturan bütün o sayısız ölü hayvan, böcek ve bitkiyi düşünürken buldum: Bir petrokimya tortusu halinde sıkışmış binlerce yıllık çürüme. Ağzımdakini tükürdüm ve kalkmaya çabaladım, ama gücüm yetmiyordu. Yağmur suyu paltomdan içeri sızıyor, beni ilikle-rime kadar donduruyordu. Soğuktan zangır zangır titriyordum, hiç takatim kalmamıştı. Tekrar kendimi çamurun içine bıraktım. *Olabilecek en aptal ölme şekli.* O kadar saçmaydı ki, neredeyse komikti. *Üzgünüm Jenny.* Sırf buraya gelmem bile onu sinirlendirmişti. Buranın beni öldürmesine göz yumduğumu duyunca öfkeden deliye dönecekti.

Ama kara mizah denemelerim fena halde başarısızdı. Orada öylece yatarken, hem üzgün hem öfkeliydim. *Bu kadar, öyle mi* dedim kendi kendimi kışkırtarak. *Vazgeçeceksin yani?*

Yanıtım evet de hayır da olabilirdi ki tam o sırada ışığı gördüm.

İlk başta hayal ettiğimi sandım. İleride, karanlığın içinde dans eden sarı bir kıvılcımdan ibaretti. Ama başımı hareket ettirince ışığın yeri değişmedi. Gözlerimi kapatıp açtım, hâlâ aynı yerdeydi. Strachan'ın evini hatırlayınca içimde bir umut kabardı. Köyden daha yakındı. Belki de her şeye rağmen bilmeden doğru yöne doğru ilerlemiştim.

Bir yanım ışığın evden gelemeyecek kadar yüksekte olduğunu biliyordu, ama aldırmadım. Şimdi bir amacım vardı. Hiç düşünmeden, güçlükle ayağa kalktım ve ışığa doğru sendeleyerek ilerlemeye başladım.

Işık üzerimde asılı haldeydi, ama yüksekliğini anlayamıyordum. Bunun önemi yoktu. Sarı parıltı evrendeki biricik şeydi o an; beni bir pervaneymişim gibi kendine doğru çekiyordu. Giderek düzenli bir şekilde büyüyordu. Şimdi onun sabit bir ışık olmadığını, işitilmeyen bir ritme uyarak titreştiğini görebiliyordum. Ona doğru yaklaşırken zeminin yükselmeye başladığının pek farkında değildim. Git gide yükselerek dikleşti. Arada bir emekler gibi dizlerimin üzerine çöküp sağlam kolumu kullanarak kendimi yukarı çekiyor, sonra tekrar sendeleyerek doğruluyordum. Ama ışık daha yakındı. Zihnimi başka her şeye kapatıp yalnızca ışığa kilitlenmiştim.

Nihayet tam önümdeydi. Bir araba değildi, bir ev değildi. Bir taş kulübenin yıkıntısı önünde, başında kimse olmayan küçük bir kamp ateşiydi sadece. Şaşkınlığımın arasından hayal kırıklığı yavaş yavaş yüzeye çıkarken, alevin aydınlattığı şeyi kavramaya başladım. Dört bir yanımda düzensiz kaya yığınları vardı; onları görünce zihnimde bulanık bir bağlantı kurulur gibi oldu. Doğal oluşumlar olmadıklarını fark ettim.

Bunlar höyük mezarlardı.

Brody'nin de Strachan'ın da onlardan söz ettiğini hatırladım. O zaman anladım ki, enikonu kaybolmuştum.

Körlemesine yürürken dağa giden bütün o yolu gelmiştim.

Dizlerimin bağı çözüldü sanki, son ihtimal de tükenmişti. Görüşüm bulanırken yıkıntı kulübenin girişinde bir hareket fark ettim. Hareket edemeyecek kadar uyuşmuş ve bitkin halde öylece bakarken, kapüşonlu bir figür yavaş yavaş orta-

ya çıkmaya başladı. Alevin aydınlığına yürürken, kukuletasının altından bana diktiği gözlerinde alevlerin yansımasını görebiliyordum.

Ardından ateş karardı ve gece beni karanlığın içine attı.

9

Rüzgar yoktu. Aklıma gelen ilk şey bu oldu. Rüzgar yoktu, yağmurun patırtısı yoktu.

Yalnızca sessizlik vardı.

Gözlerimi açtım. Bir yataktaydım. Açık renkli perdelerden içeri süzülen yumuşak gün ışığı, büyük, beyaz bir odayı aydınlatıyordu. Beyaz duvarlar, beyaz tavan, beyaz çarşaflar. İlk düşüncem, buranın bir hastane olduğu yönündeydi, ama sonra fark ettim ki, hastanelerde kuş tüyü yorganla çift kişilik yatak pek olmazdı. Hele yatak odasında duş kabini hiç. Ayrıca, rafya komodin dekorasyon dergilerinden fırlamış gibiydi.

Fakat nerede olduğumu bilmemek o an umurumda değildi. Yatak sıcak ve yumuşaktı. Bir süre yattım, hatırlayabildiğim son olayları aklımdan geçirdim. Şaşırtıcı biçimde çabucak zihnimde netleştiler. Kulübe. Arabayı bırakışım. Karanlığın ortasında kalışım, sonra uzaktaki ateşe doğru ilerleyişim.

Bu noktada belleğim bulanıklaşıyordu. Güçbela yamacı tırmanıp kendimi tarihi höyük mezarlarda bulduğum ve kulübeden ortaya çıkan o figürü gördüğüm kısımlar, rüyalardaki kadar gerçeküstü geliyordu. Zifiri karanlıkta yardım edilerek yürütüldüğüme, omuzum sarsılınca haykırdığıma ilişkin görüntüler kopuk kopuktu.

Omuzum...

Yorganı aralayıp baktım; çıplak olduğumu fark etmekle birlikte, asıl ilgilendiğim sol kolumu göğsüme bağlayan askı oldu. Profesyonel birinin işi olduğunu görebiliyordum. Sakınarak omuzumu oynatınca ezilmiş kirişlerin itirazıyla karşılaşıp vazgeçtim. Fena halde ağrı yapıyordu, ama artık çıkık olmadığı kesindi. Biri yerine takmış olmalıydı, ben hatırlamasam da. Bu tuhaf bir şeydi, çünkü çıkık omuzunuzun tekrar yerine oturtulması pek de unutacağınız bir deneyim değildir.

Bileğime bakınca saatimin olmadığını gördüm. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama dışarıda gün ışığı vardı. Telaşlanmaya başlıyordum. *Tanrım, dışarıda ne kadar kaldım ki?* Karşımızdakinin bir cinayet vakası olduğunu Wallace'a –ya da bir başkasına– söylememiştim henüz. Ayrıca Jenny'ye de önceki gece arayacağımı söylemiştim. Meraktan çıldırmış olmalıydı.

Dönmem gerekiyordu. Yorganı üzerimden atmış, giysilerime bakınıyordum ki, kapı açıldı ve içeriye Grace Strachan girdi.

Hatırladığımdan bile daha göz alıcıydı; siyah saçlarını arkada toplayınca yüzünün mükemmel ovalliği ortaya çıkmıştı; üzerine iyi oturan pantolonuyla krem rengi kazağı, ince ama erotik bir figürü sergiliyordu. Beni görünce gülümsedi.

"Merhaba Dr. Hunter. Ben de uyandın mı diye bakmaya gelmiştim."

En azından artık nerede olduğumu biliyordum. Gözleri bir an için aşağıya kayınca çıplak olduğumu hatırladım. Apar topar yorganı önüme çektim.

Siyaha çalan gözleri eğlenmiş görünüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kafam karışık. Buraya nasıl geldim?"

"Dün gece Michael getirdi. Seni dağda bulmuş. Daha doğrusu sen onu bulmuşsun."

Demek beni kurtaran Strachan'dı. Ateş ışığına doğru yürüyen figürü hatırladım. "Orada gördüğüm eşin miydi?"

Gülümsedi. "Korkarım küçük hobilerinden biri. Bunu acayip bulan tek kişi olmadığıma sevindim. Yine de orada olması senin için iyi olmuş."

Buna itiraz edemezdim, ama ne kadar zamandır uyuduğum konusunda hâlâ kaygılıydım. "Saat kaç?"

"Üç buçuğa geliyor."

Günün yarısından fazlası geride kalmıştı. İçimden lanet okudum. "Telefonu kullanabilir miyim? Neler olduğunu haber vermem gereken insanlar var."

"Haber verildi bile. Michael seni getirdikten sonra oteli arayıp galiba Çavuş Fraser'la konuştu. Ona bir kaza geçirdiğini, ama tek parça halinde olduğunu anlattı."

Bu da bir şeydir diye düşündüm. Ama hâlâ Wallace'la bağlantı kurmam gerekiyordu. Ve Jenny'yle... ona iyi olduğumu haber vermeliydim.

Tabii eğer benimle hâlâ konuşuyorsa.

"Yine de telefonu kullanmak isterim, sakıncası yoksa."

"Elbette yok. Michael'a uyandığını söyleyeyim. Telefonu da o getirir." Grace bir kaşını kaldırdı, ağzının kenarı güldü gülecek bir şekilde yukarı kıvrılmıştı. "Giysilerini de getirmesini söyleyeyim."O çıktıktan sonra yatakta sabırsızca yatıp, çok zaman kaybettiğim düşüncesiyle sinir oldum. Fakat pek fazla beklemem gerekmeden kapı tıklatıldı.

Michael Strachan içeri girdi; düzgünce yıkanıp ütülenmiş giysilerimi getirmişti. Cüzdanım, saatim ve işe yaramayan cep telefonum da giysilerin üzerine düzgünce konmuştu. Ayrıca Strachan kolunun altına bir gazete sıkıştırmıştı, ama onu bırakmadı.

"Grace bunlara ihtiyacın olabileceğini söyledi," dedi sını-

tarak ve eşyalarımı yatağın yanındaki bir sandalyeye koydu. Elini cebine atıp kablosuz bir telefon çıkardı. "Ve buna da."

Aramalarımı hemen yapmak isedim, ama kendimi tuttum. Bu adam olmasaydı muhtemelen ölmüş olurdum. "Teşekkür ederim. Ayrıca dün gece yaptıkların için de teşekkür ederim."

"Unut gitsin. Yardım edebildiğime sevindim. İtiraf etmeliyim ki, birdenbire öyle önüme çıktığında az kalsın korkudan ölecektim."

"Ben de," dedim kuru bir sesle. "Beni nasıl geri getirdin?"

Omuzlarını silkti. "Yolun yarısına kadar sana destek olarak yürütmeyi başarabildim, ama sonlara doğru korkarım seni sırtladım."

"Beni taşıdın mı?"

"Sadece arabaya kadar. Her zaman arabayı almam, ama bu sefer aldığıma çok sevindim, emin ol." Bunu hafife alarak söylemişti, kısa bir mesafe için bile olsa yetişkin bir erkeği taşımak önemsiz bir şeymiş gibi. "Ee omuzun şimdi nasıl?"

Temkinli bir şekilde omuzumu oynattım. Hâlâ ağrıyordu, ama hiç değilse bayılmadan hareket ettirebiliyordum. "Daha iyi."

"Bruce'un omuzunu yerine takması deveye hendek atlatmak gibi bir işti. O olmasaydı herhalde seni uçakla bir hastaneye gönderirdik. Ya da Iain Kinross'un feribotuna atardık, o vaziyette bir deniz yolculuğundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Bruce...?"

"Bruce Cameron. Öğretmendir, ama aynı zamanda eğitimli bir hemşire. Polikliniği o çekip çeviriyor."

"Yararlı bir bileşim gibi geldi kulağıma."

Tam olarak yorumlayamadığım bir ifade geldi geçti yü-

zünden. "Parlak dönemler yaşıyor. Bir süre sonra onunla tanışacaksın. Grace ona uyandığını haber verdi, gelip nasıl olduğuna bakabileceğini söylemiş. Ah, bir de iş arkadaşların bu sabah Ellen'ın arabasını bulup yola çıkarmış. Hasarlı değilmiş, bunu duyduğuna sevinmişsindir. Ne oldu? Bir koyuna çarpmamaya çalışırken yoldan mı çıktın?"

"Koyun değildi, hayır. Bir *golden retriever*'dı."

Strachan'ın suratı asıldı. "Oscar mı? Aman Tanrım, şaka yapıyorsun! Onu da götürmüştüm, ama yanımdan uzaklaşmıştı. Tanrım, gerçekten çok üzgünüm."

"Kafana takma. Ona çarpmadığıma memnunum." Bir an için, sabrım merakıma yenik düştü. "Bak, minnettar olmadığımı sanma ama... yahu orada ne yapıyordun?"

Gülümsedi, biraz mahçup gibiydi. "Ara sıra orada kamp yaparım. Grace deli olduğumu düşünüyor, ama çocukken Güney Afrika'da babam beni safariye götürürdü. O zamanlardan hatırladığım uzaklık ve soyutlanmışlık hislerinin aynısını dağda yaşayabiliyor insan. Dindar filan değilim, ama orada, nasıl desem... manevi bir şey var sanki."

Strachan'ın böyle bir yanı olduğu hiç aklıma gelmezdi. "Ama epeyce ıssız. Ve soğuk."

Sırıttı. "Iyice sarınıyorum ve yalnızlık da olayın bir parçası zaten. Ayrıca *broch* düşünmek için iyi bir yer."

"*Broch?*"

"Bulunduğum taş kulübe. Eski bir gözcü kulesi. İki bin yıl önce birinin o tepede bir ateşin yanında oturduğunu düşünmeye bayılıyorum. Geleneği sürdürdüğümü düşünmek hoşuma gidiyor. Ayrıca o höyükler daha da eski. Onlara hükümdarlar ya da klan reisleri gömülürmüş, şimdi tüm geriye kalansa birkaç taş yığını. Her şeyi bir perspektife yerleştiriyor, sence de öyle değil mi?"

Birdenbire utanmış göründü.

"Neyse, karanlık sırlarımdan yeterince bahsettim. Al, bunu sana getirdim."

Gazeteyi uzattı. Önceki akşamın *Lewis Gazette*'siydi, ikinci sayfası açılıp öyle katlanmıştı. Maggie Cassidy adının bulunduğu satırın üzerinde *Runa'da Yanarak Ölüm Gizemi* başlığı vardı. Yanmış cesedin bulunması korkutucu bir şekilde anlatılıyor, olgulardan çok spekülasyonlara yer veriliyordu. Tahmin edilebileceği üzere, Maggie kendiliğinden alev alan insanlara gönderme yapmıştı ve benden de 'saygın adli tıp uzmanı Dr. David Hunter' olarak söz ediyordu.

Daha kötüsü de olabilirdi diye düşündüm. Hiç değilse fotoğraf yoktu.

"Gazete bu sabahki feribotla geldi," dedi Strachan. "Görmek isteyeceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedim, ama yazı aciliyet hissimi alevlendirmişti. "Bütün yaptıklarından sonra bir de bunu istemekten nefret ediyorum, ama beni köye götürebilir misin?"

"Elbette." Bir an durdu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece geri dönmem gerek."

Anlıyorum dercesine kafa salladı, ama ikna olduğunu sanmıyordum. "Ben aşağıdayım. Duşu kullanabilirsin."

O gidene dek bekledim, sonra telefonu kaptım. Wallace'ın numarası cep telefonumda kayıtlıydı. Bulup sabit hattan aradım. *Hadi, aç şunu,* dedim içimden, teşvik edercesine.

Bu sefer açtı. "Evet Dr. Hunter?" dedi, yapacak daha iyi işleri olan birinin ses tonuyla.

Kısa tuttum. "Öldürülmüş."

Kavraması biraz zaman aldı. Sonra sövdü. "Emin misiniz?"

"Kafatasının arkasına sert bir darbe almış, kafatası kırıl-

mamış, ama çatlamış. Ateşin sıcaklığı da kafatasını o noktadan patlatmış, bu yüzden daha erken saptayamamışım."

"Düşünce olmuş olamaz mı? Belki alev alınca paniklemiştir?"

"Düşme buna sebep olabilirdi, ama böyle bir hasar onu hemen öldürürdü ya da en azından bayıltırdı. Ondan sonra hareket edemezdi. Bu durumda da ceset hâlâ sırtüstü yatıyor olurdu, onunki gibi yüzükoyun değil."

İç çektiğini işittim. "Bir hata yapmış olmanız mümkün değil mi?"

Yanıt vermeden bir an bekledim, sinirlenmekten korkuyordum. "Görüşümü sordunuz, söyledim. Biri kadını öldürmüş ve sonra da cesedini yakmış. Bu bir kaza değildi."

Sessizlik oldu. Lojistik ekipleri tren kazasından çekip buraya getirme konusunu düşündüğünü işitir gibiydim.

"Pekala," dedi, şimdi sadece işi düşünüyordu, "yarın sabah ilk iş, bir yardım ekibiyle olay yeri inceleme uzmanlarını yollayacağım size."

Pencereden dışarı baktım. Hava kararmak üzereydi. "Daha çabuk gelemezler mi?"

"Mümkün değil. Önce Stornoway'e gitmek, sonra oradan Runa'ya geçmek zorundalar. Bu zaman alır. Yarına kadar beklemek durumundasınız."

Bundan hoşlanmamıştım, ama yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu. Wallace telefonu kapadıktan sonra, Jenny'nin cebini aradım. Sesli mesaj servisi devreye girdi. Ona arayamadığım için üzgün olduğumu, iyi olduğumu ve daha sonra tekrar arayacağımı söyleyen bir mesaj bıraktıysam da bana hiç yeterli ve tatmin edici gelmedi. Onu hemen şimdi görebilmek için her şeyi verirdim. Ama bu da olmayacak bir şeydi.

Tam telefonu elimden bırakmıştım ki, gayriihtiyari ilk ön-

ce Jenny'yi değil, Wallace'ı aradığımı fark ettim. Bunun önceliklerim açısından ne anlama geldiğini rahatsız edici bir şekilde merak ederek yorganı üzerimden attım ve hazırlanmaya başladım.

Duş alırken kendimi harika hissettim, sıcak su omuzumdaki ağrıyı hafifletiyor, önceki gecenin pisliğini ve kötü kokularını vücudumdan arıtıyordu. Köpük ve plastikten yapılma cırtcırtlı kol askısı çok sert değildi, hiç değilse çıkarabildim. Ama tek elle giyinmek sandığımdan daha zordu. Sol kolumu neredeyse hareket ettiremiyordum ve kalın kazağımı nihayet giymeyi başardığımda, spor salonunda ağır bir idmandan yeni çıkmış gibiydim.

Koridora çıktım. Büyük ev baştan aşağı yenilenmişti. Beyaz duvarlar yeni boyanmış, yerler halı yerine hindistancevizi hasırıyla döşenmişti.

Merdivenlerin tepesindeki büyük bir pencere, aşağıdaki küçük, kumlu koya bakıyordu. Koyun iki yanı falezdi ve ahşap bir iskelenin ucunda demirlemiş gösterişli bir yatın olduğu noktaya inen basamaklar vardı. Koyun yarattığı sığınağa rağmen, sert darbeler yüzünden yatın direği sallanıyordu. Yarı karanlıkta iskelede iki kişinin olduğunu görebildim. Koyu işaret edenin üzerindeki siyah paltodan, onun Strachan olduğunu tanıdım. Diğeri Bruce olmalıydı, öğretmenlik de yapan hemşire.

Alt katta muazzam büyük bir Türk halısı girişteki holün döşemesinin neredeyse tamamını kaplıyordu. Arka duvarda büyük bir soyut yağlıboya tablo vardı; girdap gibi dönen morlarla maviler arasına kamçı gibi atılmış çivit rengi darbelerle, hem göz alıcı hem de hafifçe tedirgin ediciydi. Tam tablonun yanından geçip gidiyordum ki, altta köşede Grace Strachan imzasını fark ettim.

Öteki uçtaki bir odadan, gitarla çalınan İspanyol müziğinin melodileri geliyordu. İçeri girince, kendimi güzel baharat kokularının sardığı parlak ve havadar bir mutfakta buldum. Tavandan bakır tavalar sarkıyordu, siyah *Aga* fırının üzerinde de başka tencereler kaynamaktaydı.

Grace fırının yanında, becerikli hareketlerle sebze doğruyordu. Omuzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi.

"Bakıyorum da tek kolla giyinebilmişsin."

"Sonunda."

Gözünün önüne düşen bir tutam siyah saçı bileğiyle geriye attı. Çirkin, siyah bir önlükle bile saçma bir biçimde şehvetli görünüyordu. Bunun farkında olmamasıysa bu etkiyi daha da güçlendiriyordu.

"Michael kısa bir süre burada olmayacak. Son projesini göstermek için Bruce'u az önce koya indirdi.. Dün gece kolunu düzelten Bruce'du, biliyorsun?" dedi soru tonlamasıyla.

"Evet, eşin söyledi. İyi bir iş çıkarmış."

"O bir cevher. Okul kapanır kapanmaz gelip seni kontrol etmeyi önerdi. İçecek bir şey ister misin ya da yiyecek? Açlıktan ölüyorsundur."

Ancak o an ne kadar aç olduğumu fark ettim. Dünden beri bir şey yememiştim.

Grace tereddüt ettiğimi anladı. "Sandviç nasıl? Ya da bir omlet?"

"Gerçekten hiç gerek..."

"O halde omlet."

Bir tavaya zeytinyağı döktü ve yağ ısınırken becerikli hareketlerle bir kaseye üç yumurta kırdı.

"Michael Londralı olduğunu söyledi," dedi yumurtaları hızlı hızlı çırparken.

"Evet."

"Yıllardır gitmedim Londra'ya. Michael'i kandırmaya çalışıyorum, ama çok uyuşuk. Yerinden kıpırdatıp adadan uzaklaştırırsan nefret ediyor. Lewis'ten uzağa gitmiyor, şu kadarını söyleyeyim, orası da bir kültür merkezi sayılmaz."

'Uyuşuk', eşiyle bağdaştırabileceğim bir sıfat değildi. Öte yandan, sürprizlerle dolu bir adam olduğunu da öğrenmiş bulunuyordum.

"Ne zamandır buradasınız?" diye sordum.

"Ah, dört yıl mı? Hayır beş! Tanrım!" Zamanın ne kadar çabuk geçtiğine şaşırarak kafasını salladı.

"Alışmak zaman almış olmalı. Yani bir adada yaşamaya."

"Pek sayılmaz. Biz her zaman ücra yerlere gitme eğiliminde olduk. Burada sıkıldığımızı düşünebilirsin, ama asla öyle değil. Michael hep meşgul, ben de okulda yardımcı oluyorum... çoğunlukla resim derslerinde."

"Dışarıdaki tabloyu gördüm. Çok etkileyici."

Önemsemez bir edayla omuz silkse de, öyle dediğime memnun olmuş görünüyordu. "Ah, sadece bir hobi. Fakat Bruce'u iyi tanımamızın sebebi bu, okulda yardımcı olmamdan dolayı. Bruce anakarada ilkokul öğretmeniymiş, bu yüzden o gerçek bir keşif. Ayrıca ben çocukları çok severim, onlarla çalışabilmek harika."

Yüzünde bir özlem ifadesi belirir gibi oldu, sonra geçti. Sanki mahrem bir şeye göz atmışım gibi rahatsız hissederek başka tarafa baktım. Çocukları olmadığını zaten tahmin etmiştim. Şimdiyse Grace'in bu konuda ne hissettiğini biliyordum.

"Koydaki yatı gördüm," dedim, daha güvenli alana geri dönmeyi umarak. "Çok hoş bir şey."

"Güzel, değil mi?" Masaya taze ekmek ve tereyağı koyarken Grace'in gözlerinin içi gülüyordu. "Michael onu buraya

ilk geldiğimizde aldı. Sadece on beş metrelik bir şey, ama zaten daha büyük bir tekne için koy yeterince derin değil. Hem o büyüklükte olunca insan tek başına idare edebiliyor. Michael işlerin başında olması gerektiği zamanlarda bazen Stornoway'e onunla gidiyor."

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum.

"Oh, Tanrım, birbirimizi neredeyse ezelden beri tanıyoruz."

"Çocukluk aşkı yani?"

Güldü. "Biliyorum, berbat bir klişe, ama gerçek. Johannesburg yakınlarında büyüdük. Michael benden büyüktür, küçükken peşinden ayrılmazdım. Belki de bu yüzden ta buralarda yaşamaktan memnunumdur. Onu kendime saklayabilmek hoşuma gidiyor."

Mutluluğu bulaşıcıydı. Kendimi Strachan'ın evliliğini kıskanırken bulunca, son zamanlarda Jenny ile birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı rahatsız edici bir şekilde fark ettim.

"İşte," dedi omleti bir tabağa kaydırırken. "Ekmek ve tereyağı da orada."

Oturup yemeğe başladım. Omlet nefisti; mutfak kapısı açılıp içeri birden rüzgar ve yağmur girdiği sırada son lokmamı henüz bitirmiştim. *Golden retriever* üzerinden sular damlayarak içeri daldı ve heyecanla üzerime atıldı. Onu tek kolumla savuşturmaya çalıştım.

"Hayır Oscar!" diye emretti Grace. "Michael, eminim David her tarafı çamurlu pati izleriyle kaplansın istemez. Ah, kime diyorum, sen ondan da betersin, her tarafı çamur yaptın!"

Köpeğin arkasından Strachan da içeri girmişti. Önceki gün öğrencileri kendi gözetiminde okula sokarken gördüğüm, ordu fazlası siperli şapkalardan giyen adam da onunla birlikteydi.

"Affedersin sevgilim, ama lanet lastik çizmelerimi hâlâ bulamadım. Oscar, terbiyeli ol. Dr. Hunter'ın gözünde zaten sicilin bozuk." Strachan köpeği çekerek benden uzaklaştırırken, "Seni ayakta gördüğüme sevindim David," dedi gülerek. "Bu Bruce Cameron."

Diğer adam şapkasını çıkarmıştı; tıraşlı kafasında uzamaya başlayan kızıl sarı saçları, erkeklerde görülen kelliğe uygun olarak seyrelmişti. Kısa boylu, narin yapılı ve bir maraton koşucusu gibi sıskaydı ve Adem elması o kadar fırlaktı ki, derisini yarıp çıkacak gibi görünüyordu.

İçeri girdiklerinden beri Grace'e bakıyordu. Tanıştırılınca bana döndü, hayatımda gördüğüm en açık renkli gözlere sahipti. Gözleri adeta renksizdi ve beyazları fazlasıyla belirgindi, bu da sabit bakışlıymış gibi görünmesine neden oluyordu.

Boş tabağımı fark ettiğini gördüm. Yüzünde öfkeye benzettiğim bir ifade belirip kayboldu.

"Dün gece omuzumla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedim elimi uzatırken. Eli incecik ve kemikli, tokalaşması gevşekti.

"Yardım edebildiğime sevindim." Sesi şaşırtıcı bir şekilde derin ve gürdü, bu kadar narin bir bedenden böyle davudi bir sesin çıkması şok etkisi yaratıyordu. "Anladığım kadarıyla, bulunan cesede bakmak için gelmişsiniz."

"Hiç zahmet edip bu konuyu sorma," dedi Strachan rahatça araya girerek. "Onu sorguya çekmeye kalkınca ağzımın payını aldım."

Cameron bu tavsiyeden hoşlanmışa benzemiyordu. "Omuzunuz nasıl oldu?" diye sordu, ama ilgisi gerçek değildi.

"Daha iyi."

Kafasını salladı, aynı anda hem sıkılmış hem de kendinden memnun görünmeyi başararak. "Şanslıymışsınız. Anaka-

raya döndüğünüzde röntgenini çektirmelisiniz, ama ciddi bir bağ zedelenmesi olduğunu sanmıyorum."

Bunu öyle bir tonlamayla söylemişti ki, böyle bir şey varsa suçlayacağım tek kişi bizzat ben olmalıydım sanki. Elini cebine atıp küçük bir şişe hap çıkardı ve masaya koydu.

"Bunlar ibuprofen. Antienflamatuvar. Şu an ihtiyacınız olmayabilir, ama yatıştırıcının etkisi geçince gerekecek."

"Yatıştırıcı mı?"

"Anlamsız şeyler söylüyordunuz ve omuz kaslarınızdaki kasılma da çok kötüydü, o yüzden biraz rahatlamanız için size yatıştırıcı verdim."

Omuzumu yerine taktığını neden hatırlamadığımı açıklıyordu bu. Ve niçin günün büyük kısmını uyuyarak geçirdiğimi.

"Ne verdiniz?" diye sordum.

"Endişelenmeyin, ilaç yazma yetkim var." Aşırı tevazu ifade etme niyetinde olan ama yalnızca kendini beğenmişlik olarak görünen hafif bir tebessümle Grace'e bir bakış attı. Omuzumu muayene etmeyi teklif etmemişti, ama zaten ziyaretinin asıl nedeninin başka olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Öyle olsa da bana hangi ilacı verdiğinizi bilmek isterim," dedim.

Huysuz görünmek istemiyordum, ama zamanında biri bana kasten aşırı dozda diamorfin enjekte etmişti, az kalsın öldürüyordu beni o zamandan beri ne olduğunu bilmeden bana ilaç verilmesinden hiç hoşlanmıyordum. Üstelik Cameron'ın büyüklük taslaması artık sinirime dokunmaya başlıyordu.

Varlığımı ilk kez olarak şimdi tam anlamıyla algılıyor gibi görünüyordu. Bakışı dostça değildi.

"Bilmek zorundaysan, on miligram diazepam verdim ve

novocaine ile lokal anestezi uyguladım. Sonra şişliği indirsin diye kortizon enjekte ettim." Bana kibirle bakıyordu. "Onaylıyor musun bari?"

Strachan eğlenerek dinlemişti. "Sana David'in eskiden pratisyen hekim olduğundan söz etmiş miydim Bruce?"

Belli ki etmemişti. Cameron kızarınca onu zorladığıma pişman oldum. Niyetim onu utandırmak değildi. Öte yandan Strachan'ın bunu nereden bildiğini de merak ettim. Sır değildi, ama yine de yabancı sayılacak insanların geçmişim hakkında bunca şeyi bilmesinden hoşlandığımı sanmıyordum.

Strachan özür dilercesine gülümsedi bana. "İnternette biraz araştırma yaptım. Umarım aldırmazsın, ama Runa'yı etkileyen bir şey söz konusu olduğunda burnumu sokmamak elimden gelmiyor. Hem zaten açık arşivlere baktım."

Haklıydı, ama bu geçmişimi eşelemesinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Fakat öte yandan beni dün gece evine almış biri olarak, biraz meraklı davranmaya hakkı olduğunu da düşündüm.

"Bruce'a yeni projem için kafesleri nerelere yerleştireceğimizi gösteriyordum. Runa'nın ilk balık çiftliği," diye devam etti Strachan. "Atlantik morinası üreteceğiz. Organik, çevre dostu ve en az altı farklı istihdam alanı yaratacak. Başarılı olursa daha da fazla." Coşkusu neredeyse çocuksuydu. "Adanın ekonomisi için gerçek bir canlılık sağlayabilir. Baharda bir başlangıç yapmayı planlıyorum."

Grace bir tavuğu kemiklerinden ayrımaya başlamıştı, eti deneyimli bir şefin rahatlığıyla kesiyordu. "Bahçenin dibindeki bir balık çiftliği konusunda hevesli olduğumdan emin değilim hâlâ."

"Sevgilim sana söyledim ya, adada bu kadar korunaklı

başka bir yer yok. Hem bahçemizin dibinde deniz zaten var ve balıkla dolu."

"Evet, ama onlar konuk. Bunlarsa yatıya kalacak."

Cameron dalkavukça güldü. Strachan'ın yüzünde bir an sinirli bir ifade gördüm, sonra koridordan kapı tokmağının tıklatılma sesi geldi.

"Bugün çok popüleriz," dedi Grace. Ellerini kurulamak için bir havluya uzandı, ama Strachan kapıya yönelmişti bile.

"Ben açarım."

"Belki de polis arkadaşlarından biridir," dedi Grace bana, holden sesler gelirken.

Öyle olmasını umdum. Ama geri geldiğinde Strachan'ın yanındaki Duncan ya da Fraser değil, Maggie Cassidy'ydi.

"Bakın kim gelmiş," dedi Strachan, belli belirsiz bir alayla. "Maggie'yi tanıyorsun, değil mi Grace, Rose Cassidy'nin torunu?"

"Elbette." Grace gülümsedi. "Büyükannen nasıl?"

"Ah, yuvarlanıp gidiyor işte, teşekkürler. Merhaba Bruce," diyen Maggie, selamına isteksiz bir baş sallamasıyla karşılık aldı. Yüzünde bir sırıtışla bana döndü. "Seni hâlâ tek parça olarak görmek güzel Dr. Hunter. Dün geceki maceranı duydum. Barda resmen herkesin ağzındaydın."

Öyle olduğuna bahse girerim diye geçirdim içimden kederle.

"Peki seni buraya getiren nedir Maggie?" diye sordu Strachan. "Dr. Hunter'la özel bir görüşme yapmayı mı umuyordun?"

"Aslında görmek istediğim sendin. Tabii Bayan Strachan da," diye ekledi Maggie sakin bir şekilde. Strachan'a, kocaman açtığı gözleriyle samimi bir ifadeyle bakıyordu, içtenli-

ğin resmi gibiydi. "*Lewis Gazette*'de seninle ilgili bir makale yazmak istiyorum. Şu aralar Runa gündemde olduğuna göre bunun tam sırası. Ada için yaptıkların hakkında konuşabilir, ikinizin evde birkaç resmini çekebiliriz. İki tam sayfa eder."

Strachan'ın keyifli hali kaybolmuştu. "Üzgünüm. Ben fotoğraflarda iğrenç çıkarım."

"Ah, hadi ama sevgilim," dedi Grace tatlılıkla, "eğlenceli olacağa benziyor."

Cameron'ın bas sesi gürledi. "Evet, bence harika bir fikir Michael. Sen değilsen bile, Grace'in çok fotojenik olduğundan eminim. Hem bu balık çiftliği için de iyi bir tanıtım olur."

"Bu doğru," dedi Maggie, fırsatın üstüne atlayarak. Strachan'a otuz iki dişiyle güldü ve "Ayrıca harika fotoğraf verdiğinden de eminim," dedi.

Muhabirin açıkça flört etmesi karşısında Grace'in kaşının kalktığını fark ettim. Her ne kadar Maggie geleneksel anlamda güzel olmasa da, enerjisinde inkar edilemez bir çekicilik vardı.

Ama Strachan etkilenmiş görünmüyordu. "Hayır, sanmıyorum."

"En azından bunu bir iki gün düşün. Belki..."

"Hayır dedim." Sesini yükseltmemişti, ama son noktayı koyduğu şüphe götürmezdi. "Başka bir şey var mıydı?"

Tarzı hâlâ nazikti, ama muhabiri kovduğu çok açıktı. Maggie hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Aa... hayır. Hepsi bu kadardı. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Rahatsız olunacak bir şey yok," dedi Strachan. "Aslında senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Maggie'nin yüzü aydınlandı. "Tabii, elbette."

"Dr. Hunter'ın otele götürülmesi gerek. Eğer onu da alabilirsen beni tekrar dışarı çıkmaktan kurtarırsın. Senin için uygun mu David?"

Beni zaten bir kere kandırmış bir muhabirle aynı arabada olma fikrinden hiç hoşlanmamıştım, ama köye döneceğine göre bu mantıklıydı. Hem Strachan'a yeterince teşekkür borcum vardı.

"Maggie için sakıncası yoksa," dedim.

Maggie bana ne düşündüğümü bilen bir bakışla baktı. "Seve seve."

"Runa'dan ayrılmadan tekrar gelmelisin," dedi Grace yanağımdan öperken. Yakınlaşınca parfümünün baş döndürücü misk kokusu olduğunu algıladım. Dudaklarının kısacık teması tenimde kalıcı bir anı bıraktı. Grace geri çekilirken Cameron'ın bana aşikar bir kıskançlıkla dik dik baktığını gördüm. Grace'e vurgun olduğu o kadar ayan beyan ortadaydı ki, utanayım mı ona acıyayım mı bilemedim.

Bizi kapıya kadar geçirirken Strachan yine keyifli haline dönmüş görünüyordu. Ön kapıyı açınca bizi bütün şiddetiyle dondurucu rüzgar ve yağmur selamladı. Her yanı çamur lekesiyle kaplı bir dağ bisikleti, kapının olduğu duvara dayanmış halde duruyordu, arka tekerleğindeki geniş iki sepet bisiklete hantal bir görünüm veriyordu.

"Bruce bu havada buraya kadar bütün o yolu bisikletle gelmedi değil mi?" dedi Maggie.

Strachan gülümsedi. "Onu formda tuttuğunu söylüyor."

"Lanet mazoşist," diye homurdandı Maggie. Elini Strachan'a uzattı. "Seninle tekrar görüştüğüme sevindim Michael. Fikrini değiştirirsen..."

"Değiştirmeyeceğim." Strachan bu isteği reddedişini yumuşatmak için gülümsedi. Gözlerinde muzip bir pırıltı var-

dı. "Belki Dr. Hunter'a güzelce sorarsan benim yerime o seninle röportaj yapabilir. Eminim dünün gazetesinde kendisini konu alan bir yazıyı okumak hoşuna gider."

Maggie'nin yüzü kızardı. Her yanı pas lekeli eski *Mini*'yi park ettiği yere rüzgarla mücadele ederek ilerlediğimiz zaman zarfında hiç konuşmadı. Strachan'ın *Saab*'ı ve Grace'in olduğunu sandığım siyah *Porsche Cayenne*'in yanında *Mini* üvey evlat gibi duruyordu.

Ben arabaya binerken Maggie üstüne büyük gelen kırmızı montunu cebelleşerek çıkarıyordu. "Radyatör son kademede takılı kaldı, üstünü çıkarmazsan pişersin," dedi, montunu lakayt bir şekilde arka koltuğa atarken. Kuş tüyü dolgulu kırmızı kumaş, tıpkı kanla dolu bir torba gibi şişkin ve tiksindirici bir şekilde duruyordu. Ben üstümü çıkarmadım. Kolumdaki askı yüzünden, giymem zaten yeterince vakit almıştı.

Maggie arabayı çalıştırmaya uğraşırken kaşlarını çatmış eski model jiklenin koluna asılıyordu. "Çalış lanet olası," diye homurdanırken, motor öksürdü ve inler gibi bir ses çıkardı. "Büyükannemin, ama artık hiç kullanmıyor. Hurda yığını işte, ama geldiğimde işime yarıyor."

Araba pat pat ederek canlandı. Maggie vites kolunu gıcırtıyla çekti ve arabayı yola sürmeye koyuldu. Camdan dışarıya, çökmeye başlayan karanlıkta daha şimdiden gözden kaybolmaya yüz tutan rüzgarlı bozkırlara bakıyordum.

"Pekala, söylemeyecek misin?" dedi birdenbire.

"Neyi?" Soruşturmanın gidişatı ne olacak diye düşünmekle o kadar meşguldüm ki, sessizliğin gerçekten farkına varmamıştım. Fakat Maggie belli ki yanlış yorumlamıştı.

"Feribotta yalan söylediğimi. Sana romancı olduğumu söylerken."

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. Durakla-

mam Maggie'yi daha da savunmacı bir duruma sokmuş görünüyordu.

"Ben bir muhabirim, sadece işimi yapıyordum. Bunun için özür dilemek zorunda değilim."

"Özür dilemeni istemedim."

Bana tereddütle baktı. "Bozulmaca yok o zaman?"

İçimi çektim. Fazla atılgan tavrının gerisinde sevimli bir kırılganlığı vardı. "Bozulmaca yok."

Rahatlamış görünüyordu. Şüphelenmeye başladığım bir masumiyet ifadesi yayıldı yüzüne.

"Kayıt dışı soruyorum, sence o kulübede ne olmuş?"

Elimde olmadan güldüm. "Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Süklüm püklüm sırıttı. "Bir sorayım dedim. Denemeye değer."

Aramızdaki son çekingenlik de ortadan kalkmıştı. Öfkelenecek kadar enerjim yoktu. Üstelik yarın bu saatlerde kendini hayal ettiğinden bile daha büyük bir haberle bulacaktı. Sahip olduğum gizli bilgiyi açıklayarak bu ücra adada sebep olacağım kaosu düşününce, suçluluk duygusu içime bıçak gibi saplandı. Runa'nın henüz haberi yoktu ama huzurlu hayatı yerle bir olmak üzereydi.

Ama ne derece yerle bir olacağı konusunda meğer benim bile hiçbir fikrim yokmuş.

10

Maggie beni otele bıraktıktan sonra, arabasını yoldan çıkardığım için özür dilemek üzere Ellen'a bakmaya gitmiştim. Özrümü bir el hareketiyle savuşturmuştu.

"Kafanı takma. Asıl önemlisi sana bir şey olmaması. Olmamış sayılır," diye ekledi, gülümseyerek askıma bakarken. "Bu adalarda kaybolan herkes bu kadar şanslı olmuyor."

Otel odasındaki yatağa yığılırken kendimi şanslı hissetmiyordum. Yorgundum ve hırpalanmıştım; omuzum ağrıyan bir diş gibi zonkluyordu. Cameron'ın verdiği ibuprofenden iki tane yuttuktan sonra, otel telefonundan Jenny'yi bir kere daha aramayı denedim. Hâlâ ne cep ne ev telefonu yanıt veriyordu.

İkisine de mesaj bırakıp otelin numarasını bildirdim ve beni aramasını söyledim. Ahizeyi yerine koyarken Jenny'nin nerede olabileceğini merak ettim. Şimdiye dek işten dönmüş olmalıydı, ayrıca dışarıdaysa da cep telefonunu yanına alırdı.

Tatsız ve keyifsiz hissederek e-postalarımı kontrol etmek için internetin başına geçtim. Tam sonuncusuna yanıt yazmayı bitirmiştim ki, yatak odasının kapısı çalındı.

Gelen Fraser'dı. Hâlâ üzerinde olan ağır paltosu sırılsıklamdı ve dışarının soğuğunu yayıyordu. Halden anlamaz bir şekilde kol askıma baktı.

"Bu sefer atlatmışsın ha?"

Buna söyleyebileceğim fazla bir şey yok gibi görünüyordu. "Wallace'la konuştun mu?" diye sordum.

Burnundan soludu. "Benim gibiler başkomiserlerle konuşma yapmaz. Fakat evet, emri aşağıya iletti, böyle diyelim." Bana somurtarak baktı. "Demek cinayet diyorsun."

Konuşmamızı işitecek kimse var mı diye koridora bir bakış attım, yoktu. "Öyle görünüyor."

Kafasını tiksintiyle iki yana salladı. "İşte şimdi işler sarpa saracak."

"Kalıntılar iyi durumda mı?" diye sordum. O harabe kulübede sadece Duncan'ın gözetiminde olması beni endişelendiriyordu.

"Ah, evet, bir içim su," diye homurdandı Fraser. "Her beş dakikada bir, bağıra bağıra kulübenin –pardon, artık 'suç mahallinin'– güvenliğini sağlamamı söyleyen telsiz mesajları alıyorum. Sanırsın ki, kraliyet mücevherlerini koruyoruz."

Benim de ruh durumum pek iyi değildi, üstelik artık mızmızlanmasının da tadı kaçmaya başlıyordu. "Zaten yeterince hata yapıldı."

"Ben yapmadım," diye karşılık verdi hemen. "Ben sadece emirlere uyuyorum. Yeri gelmişken, destek ekibi yarın burada olana kadar Wallace haberin gizli tutulmasını istiyor. Bu da demek oluyor ki, başka herkes gibi Bay eski müfettiş Brody de bilmeyecek."

Sesinde hasis bir hoşnutluk vardı. Brody'nin bilmesinin zararı olacağını sanmıyordum, ama bu benim vereceğim bir karar değildi. Hem zaten herkesin yakında öğreneceğini tahmin ediyordum.

Fraser kaşlarını çattı. "Burada bir cinayet soruşturması yürütmeye çalışmak lanet olası bir kâbus gibi olacak. Yine

de, bunu yapanı yakalamanın zor olacağını sanmıyorum."

"Öyle mi sence?"

Sesimdeki ince alayı fark etmemişti, otoriter bir şekilde omuzlarını kaldırarak bir konuşmacı edasıyla başladı: "Böylesine küçük bir yerde, ne kadar zor olabilir ki? Birileri bir şey biliyordur. Ayrıca onu her kim öldürdüyse hiç de zekâ küpü sayılmaz. Etraf lanet denizle ve bozkırla çevrili, oysa cesedi yakıp orada bırakıyor, bulunabileceğini düşünmeden?" Hırıltıyla güldü. "Hakikaten tam bir deha!"

Ben onun kadar rahat değildim. Bu olay az kalsın kaza sonucu ölüm denilip baştan savılacaktı. Katil ister çok kurnaz isterse sadece şanslı olsun, daha fazla riski kaldıramazdık.

Görevini tamamladıktan sonra Fraser karavanda bekleyen Duncan'a yemeğini götürmek üzere huysuz bir tavırla ve yeri ezen adımlarla gitti. Onunla gitmem için bir sebep yoktu, o yüzden dizüstü bilgisayarımın yanına döndüm, çalışarak zihnimi dağıtmayı umuyordum.

Ama kendimi veremedim. Komodin masa işini pek görmüyordu, keşiş hücresine benzeyen küçük oda da üstüme üstüme gelmeye başlamıştı. Ekrana boş boş bakarken giysilerimden Grace Strachan'ın parfümünün belli belirsiz kokusu gelince, toplayabildiğim azıcık konsantrasyonum da dağıldı.

Bilgisayarın kapağını kapatıp aşağıya indim. Jenny'nin aramasını beklemek için odamda kalmamın anlamı yoktu. Ararsa Ellen haber verirdi.

Vakit henüz erkendi, bar neredeyse boştu. İki yaşlı domino oyuncusu belli ki alışageldikleri masaya oturmuşlardı yine. Ben içeri girince ölçülü birer baş selamı verdiler.

"*Feasgar math*," dedi biri nazikçe.

Ben de iyi akşamlar dedim ve sonra ben yokmuşum gibi oyunlarına döndüler. Diğer tek kişi, Brody'nin adadaki ufak

tefek işleri yapıp, zaman zaman da Kinross'a feribotta yardım ettiğini söylediği iri yarı Guthrie'ydi. Bar tezgahına çökmüş halde oturmuş, yarısı boş bira bardağına suratsız bir ifadeyle gözlerini dikmişti. Yüzündeki kızarıklıktan bir süredir barda olduğunu tahmin ettim. Ben yazı tahtasına hesabıma bir viski yazarken meymenetsiz bir bakış attıktan sonra dönüp tekrar bardağına gözlerini dikti. İçkimi alıp iki gece önce ilkin Brody'yle ve sonra da Strachan'la paylaştığım, şöminenin yanındaki masaya gittim.

Dizüstünü açıp kimsenin ekranı göremeyeceği bir şekilde konum aldım ve ardından Wallace'tan gelen kayıp kişi dosyalarını açtım. Henüz onlara bakma fırsatı bulamamıştım, gerçi bu aşamada işe yarayacak bir şey bulacağımı sanmasam da, şu an yapacak daha iyi bir işim yoktu nasılsa.

Şöminede yanan turba kömürü tabakasından yol yol dumanlar kıvrılarak yükseliyordu. Kömürün siyah yüzeyinde ateş kızgın yaprak damarları gibi görünüyor, baharlı, topraksı kokular yayıyordu. Sıcak uykumu getirmişti. Gözlerimi ovuşturdum ve düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Fakat ilk dosyayı açmak üzereyken masama bir gölge düştü.

Kafamı kaldırıp bakınca tepemde bir karaltı gibi Guthrie'nin iri kıyım endamını buldum. Göbeği içi su dolu bir çuval gibi, beli düşük pantolonundan sarkıyordu, ama yine de güçlü bir adamdı. Kazağını sıyırmıştı ve kılsız, adaleli kolları görünüyordu, hemen hemen boş yarım litrelik bira bardağı, rüzgardan çatlamış elinde ufacık kalmıştı.

"Orada ne var?" dedi heceleri ağzında yuvarlayarak. Yüzü alkolden ötürü gevşemiş, bira viski karışımının yarattığı bir kızarıklıkla kaplanmıştı. Vücudundan lehim, gaz ve kurumuş ter kokusu yayılıyordu.

Dizüstünü kapattım. "Sadece iş."

Dediğimi kavrarken gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. Brody'nin, sarhoşken en iyisi ondan uzak durmaktır dediğini anımsadım. *Çok geçti.*

"İş mi?" dedi masaya tükürüklerini sıçratarak. Bilgisayara küçümseyerek baktı. "Bu iş değil. İş bunlarla yapılır."

Sıkılı yumruğunu yüzümün önüne uzattı. Yumruğu bebek kafası kadardı, parmaklarıysa kapanmış yaraların dokuyu sertleştirmesiyle kalınlaşmıştı.

"İş adamın ellerini kirletir. Senin ellerin hiç kirlendi mi?"

Aklımdan yanmış bir cesedin küllerini elediğim ya da buz tutmuş bozkırdan bir cesedi çıkarmaya çalıştığım geçti. "Bazen," dedim.

Dudak büktü. "Saçmalık. Sen işin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun. Teknemi elimden alan o piçler gibi. Allah'ın belası bankalarında masalarının arkasında oturmuş ahkam kesiyorlar! Hayatlarında tek bir kahrolası gün bile çalışmamışlar!"

Yaşlı domino oyuncularından biri "Niçin oturmuyorsun Sean?" dedi kibarca. Hiç faydası olmadı.

"Sadece konuşuyorum. Sen oyununa dön," diye homurdandı Guthrie, somurtkan bir ifadeyle. Tepemde durup gözlerini bana dikmiş, hafifçe sallanıyordu. "Burada polislerle berabersin. Şu ceset yüzünden." Sanki beni suçluyormuş gibi söylemişti bunu.

"Doğru," dedim. Ölenin kim olduğunu veya nasıl öldüğünü sormasını bekledim. Ama beni şaşırttı.

"Peki bunda ne var o zaman?" dedi dizüstü bilgisayarıma elini uzatarak.

Bilgisayarın üzerine elimi koydum. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı, ama sesimi dengeli tutmayı başardım.

"Kusura bakma, bu özel."

Hâlâ bilgisayarı tutuyor, elinin meraklı basıncına karşı direniyordum. Guthrie onu benden kolaylıkla alacak kadar güçlüydü. Henüz böyle bir şey yapacak noktaya ulaşmış sayılmazdı, ama içkinin karıştırdığı zihninde bu olasılığı evirip çevirdiğini görebiliyordum.

"Sadece bir bakmak istiyorum," derken sesindeki tehdit tonu yüksekti.

Sakatlanmış olmasaydım da, gücüm onunkinin yanına bile yaklaşamazdı. Benden rahat rahat bir baş daha uzundu ve kavgacı bir tipi vardı. Ama umurumda değildi. Zaten yeterince berbat bir yirmi dört saat geçirmiştim.

Ve bu benim işimdi.

Dizüstünü elinden çektim. "Hayır dedim."

Sesim titremişti, ama başka bir şeyden değil, öfkedendi. Guthrie'nin önce şaşkınlıkla açılan ağzı şimdi sımsıkı kenetlenmişti. Yumruklarını sıkınca midemin kasıldığını hissettim, az sonra olacakların önüne geçmek için yapabileceğim yahut söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Hey, seni patates çuvalı, yine mi sorun çıkarıyorsun?"

Maggie Cassidy kapının eşiğinde belirmişti. Doğruca Guthrie'nin yanına geliyordu, o zaman Maggie'nin onun koca cüssesi yanında ne kadar küçük kaldığını görüp bir an telaşlandım. Ama aniden Guthrie'nin ağzı kulaklarına vardı.

"Maggie! Döndüğünü duymuştum!"

Kızı ayı gibi kucaklayınca Maggie neredeyse görünmez oldu. Gutrie'nin kolları arasında her zamankinden daha da ufak görünüyordu.

"Evet döndüm, içeri girip neler yaptığına bir bakayım dedim. Hadi beni yere indir seni koca hödük."

Şimdi ikisi de sırıtıyordu. Guthrie beni unutmuştu bile, bar kavgası tehdidinin yerini şimdi çocuksu bir coşku almış-

tı. Maggie onun şişkin göbeğini dürterken şakadan bir üzüntüyle kafasını iki yana salladı.

"Diyet mi yapıyorsun Sean? Bir deri bir kemik kalmışsın."

Guthrie gürlercesine güldü. "Hasretinden eridim Mags. Bir içki içer miyiz?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

Guthrie'yi bar tezgahına doğru götürürken Maggie bana çabucak göz kırptı ve domino oynayanlara gülümseyerek selam verdi. Viski bardağını havaya kaldırırken elim hafifçe titriyordu, adrenalin hücumu yavaş yavaş azalmaktaydı. *Günü bitirmek için tam da buna ihtiyacım vardı.*

İçerisi artık dolmaya başlıyordu. Kinross ve on sekiz yaşındaki oğlu gelip, barda Maggie ile Guthrie'ye katıldılar. Arkadaşça takılmalar ve kahkahalar artmıştı. Maggie onunla ne zaman konuşsa, Kevin Kinross'un yüzündeki zalim akne kabarcıklarının kızardığını gördüm. Maggie babasıyla sohbet ederken Kevin gözlerini ondan alamıyor, ama kız onun tarafına döndüğünde hemen bakışlarını kaçırıyordu.

Tek karasevdalı Bruce Cameron değilmiş diye düşündüm.

Birbirlerine samimi bir rahatlıkla davranmalarını seyrederken birdenbire ve şiddetle fark ettim ki ben buraya ait değildim. Bunlar burada doğup büyümüş insanlardı ve muhtemelen bir gün bu aynı kapalı toplum içinde öleceklerdi. Diğer bağlara ağır basan bir benzerlik ve yakınlığı paylaşıyorlardı. Adayı yıllar önce terk etmiş olan Maggie bile, benim gibi bir yabancının –ya da hattâ Brody ve Strachan'lar gibi 'yeni gelenlerin' de– asla olamayacakları bir şekilde bu toplumun bir parçasıydı hâlâ.

Ve içlerinden biri katildi. Belki bu odadaki biri. Karşımdaki yüzlere bakarken, Fraser'ın katilin bulunması konusunda söylediği şey aklıma geldi. *Böylesine küçük bir yerde, ne ka-*

dar zor olabilir ki? Birileri bir şey biliyordur. Ama bilmekle ifşa etmek ayrı şeylerdir.

Runa hangi sırları barındırıyor olursa olsun, bunları kolayca açığa vuracağını sanmıyordum.

Canım artık daha fazla barda kalmak istemedi. Fakat tam odama geri dönmek üzereyken, Maggie gözlerimi yakaladı ve izin isteyip bardaki gruptan ayrıldı. Masama yaklaşırken Kevin'ın kaçamaklı bir şekilde onu seyrettiğini gördüm. Sonra kendisini gördüğümü fark edip telaşla gözlerini çevirdi.

Maggie gelip pat diye oturdu ve sırıtarak "Geldiğimde senle Sean tanışma faslındaydınız, değil mi?" dedi.

"Öyle de diyebilirsin."

"Zararsızdır. Sinirine dokunmuş olmalısın."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. "Bunu tam olarak nasıl yaptım acaba?"

Maggie parmaklarıyla saymaya başladı. "Yabancısın, İngilizsin ve bir barda yüksek teknoloji ürünü bir dizüstüyle oturuyorsun. Araziye uymak gibi bir isteğin varsa, yanlış şekilde yapıyorsun, işine karışmış gibi olmayayım ama."

Bir kahkaha attım. Söylediği şey düşündüklerime o kadar yakındı ki, etkilenmiştim. "Ben de şurada kendi işime baktığımı düşünüyorum."

Gülümsedi. "Pekala, şey, Sean sarhoşken biraz huysuz olmasıyla bilinir. Ama onu tamamen suçlayamazsın. Banka, teknesi üzerindeki borcun iadesini isteyene kadar iyi bir balıkçıydı. Şimdiyse ufak tefek işler yapmak zorunda kalıyor ve kurtardığı eski bir hurda tekneyi onarmaya çalışıyor." İçini çekti. "Onun hakkında çok kötü düşünme, bütün dediğim bu."

Tartışacak adam arayan ben değilim diyebilirdim, ama boşverdim. Maggie saatine göz attı.

"Gitsem iyi olur. Büyükannem merak eder. Bir görüneyim

diye gelmiştim sadece, hem Çavuş Fraser gözükmeden toz olsam herhalde en iyisi.

Sormamı istediği belliydi. Ben de zaten feribottaki karşılaşmalarından beridir merak ediyordum.

"Aranızda ne geçti? Eski erkek arkadaş değil anladığım kadarıyla?"

"Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi suratını buruşturarak. "Onunla ufak bir geçmişimiz var diyelim. Birkaç yıl önce, bu bizim çavuş sarhoşken bir kadın sanığa tecavüzden dolayı görevden uzaklaştırıldı. Hakkındaki suçlamalar düştü; şanslıydı, rütbesi de indirilmedi. *Gazette* haberi keşfedip yayınladı."

Omuzlarını silkti, ama öyle göstermeye çalıştığı kadar gelişigüzel değil.

"Gazete için hazırladığım ilk büyük haberimdi. Tahmin edebileceğin gibi, Fraser'ın Noel kartı gönderilecekler listesinin başında geldiğim söylenemez."

Tekrar Guthrie'yle Kinross'un yanına giderken, gülümsemesinde biraz pişmanlık, biraz da gurur vardı. O herkesle vedalaşırken ben de bardan ayrılıp odama yöneldim. Grace'in yaptığı omletten sonra hiçbir şey yememiştim, fakat yorgunluğum açlığımdan baskındı. Ayrıca Brody'nin henüz gelmemiş olmasından dolayı da içten içe rahatlık duyuyordum. Wallace'ın, emekli polis müfettişine cinayetten söz edilmemesini isteme hakkı vardı, ama bütün yardımlarından sonra bunu Brody'den gizlemekten rahatsızlık duyardım.

Merdivenleri çıkarken kendimi kemiklerime kadar yorgun hissediyordum. Bu yolculuk başından sonuna tam bir felaket olmuştu, ama işlerin yakında rayına oturacağını düşünerek kendimi teselli ettim. Yarın bu saatlerde olay yeri inceleme ekibi burada olacak ve bir cinayet soruşturmasının me-

kanizması geç kalınmış da olsa layıkıyla işlemeye başlayacaktı. Çok geçmeden eve dönüş yolunda olacak ve her şeyi arkamda bırakabilecektim.

Ne var ki, hiçbir şeye kesin gözüyle bakmamak gerektiğini bilmeliydim. Zira o gece fırtına Runa'yı vurdu.

11

Gece yarısını henüz geçmişti ki fırtına adaya ulaştı. Daha sonra öğrendiğime göre, aslında İzlanda açıklarında birbiriyle çarpışan iki fırtına cephesi varmış ve Kuzey Kutup Bölgesi'nden inerek Kuzey Atlantik'i süpürüp geçerlerken savaşlarını gerçekleştirmişler. Bu, elli yıldan uzun zamandır Batı Adaları'nın gördüğü en kötü saldırı olarak kabul edilecekti. Yarattıkları bora kuvvetindeki rüzgarlar, artlarında uzayıp giden bir sıra halinde damsız evler ve sel basmış caddeler bırakmış, sonra da Büyük Britanya Adası'nı hırpalamıştı.

Fırtına patladığında odamdaydım. Yorgunluktan uyuyamıyordum. Jenny aramamıştı ve ne ev ne de cep telefonu cevap veriyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Bir şey olmuş olabileceği hissi içimi kemirmeye başlıyordu. Dışarıda uğuldayan rüzgar uyumamı iyice güçleştiriyor, öfkeyle pencereyi takırdatıyordu; üstelik aldığım antienflamatuvarlara rağmen omuzum da ağrıyordu. Ne zaman uykuya dalar gibi olsam, yine o su yoluna yuvarlandığım hissini yaşıyor ve sıçrayarak uyanıyordum.

Aklımdan acaba kalkıp çalışmayı mı denesem diye geçirirken komodindeki telefon çaldı. Ahizeyi kaptım.

"Alo?" dedim, sözcük ağzımdan âdeta fırlamıştı.

"Benim."

Jenny'nin sesini işitince, farkında bile olmadığım gerilim birden boşalıverdi üzerimden.

"Merhaba," dedim, baş ucumdaki lambayı yakarken. "Bütün gün seni aradım."

"Biliyorum. Mesajlarını aldım." Sesini kısıyor gibiydi. "İşten sonra Suzy ve daha birkaç kişiyle bir yere gittik. Cep telefonumu kapatmıştım."

"Niçin?"

"Seninle konuşmak istemiyordum."

Bekledim, ne diyeceğimden emin değildim. Yine aniden patlayan rüzgar evin etrafını sardı, iniltisi tizleşti. Sanki ona karşılık verircesine baş ucumdaki lambanın ışığı titreşti.

"Dün gece aramayınca endişelendim," dedi Jenny bir an sonra. "Cep telefonundan ulaşamadım, kaldığın yeri de bilmiyordum bile. Bu öğleden sonra mesajını görünce... ne bileyim, öfkelendim işte. Bu yüzden telefonumu kapatıp dışarı çıktım. Ama demin içeri girdiğimde gerçekten seninle konuşmak istedim."

"Özür dilerim, ben öyle olsun..."

"Özür dilemeni istemiyorum! Burada olmanı istiyorum, lanet olası bir adada değil! Ayrıca çok fazla içtim ve bu da senin hatan."

Sesinde kindar bir gülümseme vardı. Bunu işittiğime memnundum, ama göğsümdeki ağırlığı kaldırmadı.

"Aramana sevindim," dedim.

"Ben de. Fakat sana hâlâ çok kızgınım. Seni özlüyorum ve ne zaman döneceğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sesinde şimdi korku belirtisi vardı. Jenny, çoğu insanı yerle bir edecek kötü bir deneyimden sonra kendini toparlamıştı. O olaydan güçlenerek çıkarken, geride bugün bile zaman zaman yüzeye çıkan bir anksiyete kalmıştı. Her günkü

yaşamı kaostan ayıran çizginin ne kadar ince olduğunu son derece iyi biliyordu. Ve o çizginin ne kadar kolaylıkla geçilebildiğini.

"Ben de seni özlüyorum," dedim.

Hatta derin bir sessizlik oldu, sadece parazit işitiliyordu.

"Herkesten sen sorumlu değilsin David," dedi Jenny sonunda. "Herkesin sorunlarını çözemezsin."

İşitebildiğim kadarıyla sözlerinde boyun eğme mi pişmanlık mı saklıydı emin değildim. "Öyle yapmaya çalışmıyorum."

"Çalışmıyor musun? Ama bazen öyle görünüyor. Başkalarının sorunlarını ama." İç çekti. "Bence döndüğünde konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" dedim, kalbime buz parçası sürtünmüş gibi hissederek.

Bir parazit çatırtısı Jenny'nin cevabını yarıda kesti. Ses tamamen kesilmese de zayıflamıştı.

"...duyabiliyor musun hâlâ?" dediğini işittim.

"Şimdi duydum. Jenny? Orada mısın?"

Yanıt gelmedi. Onu aramayı denedim, ama çevir sesi yoktu. Hat kesilmişti.

Sanki işareti almış gibi baş ucumdaki lambanın ışığı birdenbire titreşmeye başladı. Birkaç saniye sonra normale döndü, ama öncekinden sönüktü. Belli ki, fırtınadan etkilenen yalnızca telefon hatları değildi.

Üzerime çöken ağırlık ve hayal kırıklığıyla ahizeyi yerine bıraktım. Zaferle kükreyen rüzgar, yağmuru umursamaz bir şekilde cama çarpıyordu. Pencereye gidip dışarı baktım. Şiddetli fırtına bulut tabakasını lime lime etmişti ve dolunay manzarayı hayalet solgunluğunda bir ışıkla boyuyordu. Sokak lambası rüzgarda sallanıyordu.

Altında bir kız duruyordu.

Donmuş gibiydi, sanki rüzgarın şiddetinin sürekli değişmesiyle gafil avlanmıştı. Pencerede belirdiğim zaman yüzünü yukarı çevirdi, bir iki saniye kadar birbirimize baktık. Onu tanımıyordum. Yirmisinde yoktu henüz ve üzerinde bu soğuktan korunmasına yetmeyecek ince bir mont vardı sadece. Altındakiyse açık renkli bir geceliğe benziyordu. Kumaşın rüzgarla nasıl çırpındığını, ıslak saçlarının kafasına nasıl yapıştığını görüyordum. Bana bakarken, kirpiklerinden sular sızıyordu.

Sonra birden sokak lambasının ötesindeki gölgelere daldı, köye yöneldi ve gözden kayboldu.

Sabaha kadar fırtınanın dinmiş olacağına dair bir umut beslemişsem bile uyandığım an sönüverdi. Rüzgar pencereyi sarsıyor, yağmur sanki kıramadığından ötürü siniri bozulmuş gibi camı dövüp duruyordu.

Jenny'yle tamamlayamadığımız görüşmenin anısı hâlâ olanca ağırlığıyla üzerimdeydi, ama kontrol ettiğimde telefon hattı yine kesikti. Hatlar onarılana kadar, şimdilik dış dünya ile tek bağlantımız dijital polis telsizleriydi.

Neyse ki elektrikler kesik değildi, gerçi lambaların aralıklarla titreşmesi bunun çok da fazla böyle gitmeyebileceğini düşündürüyordu.

Kahvaltıya indiğimde Ellen "Bir adada yaşamanın eğlenceli yanlarından biri maalesef," dedi. Anna mutfak masasında oturmuş bir kase gevrek yiyor, portatif tüpgaz sobası içeriyi keskin kokulu bir sıcaklıkla dolduruyordu. "Gerçek bir fırtınayla karşılaştığımızda telefonlar hemen hemen her zaman kesilir. Fırtına gerçekten şiddetliyse, elektrikler de."

"Genellikle ne kadar kesik kalır?"

"Bir ya da iki gün, bazen daha uzun." Yüzümdeki ifadeye gülümsedi. "Merak etme, biz alışkınız. Adadaki herkes ya gaz veya tüpgaz kullanır, otelin de jeneratörü var. Açlıktan ölmeyiz ya da donmayız."

"Koluna ne oldu?" deyiverdi Anna birdenbire, askıya bakarak.

"Düştüm."

Bunu bir saniye düşündü. "Bastığın yere dikkat etmelisin," dedi kendinden emin bir şekilde ve tekrar gevreğine döndü.

"Anna," diyerek çıkıştı Ellen, ama ben güldüm.

"Evet, sanırım öyle yapmalıyım."

Bara girerken hâlâ gülümsüyordum, kasvetli halim geçmişti. Telefonlar bir iki gün kesik olsa ne olacaktı ki? Ölüm kalım meselesi değildi ya, insanın işini zorlaştırırdı o kadar. Fraser gelmişti bile, kahvaltısını ediyor, koca bir tabak yumurtayı, beykını ve sosisi mideye indiriyordu. Yine akşamdan kalmaydı, ama önceki sabahlardaki kadar belirgin değildi bu sefer. Hiç şüphe yok ki, destek ekibinin gelecek olması ihtimali hevesini kırmıştı.

"Duncan'la konuştun mu?" diye sordum otururken. Karavanın bu rüzgara nasıl dayanacağını merak ediyordum. Duncan için, en hafif deyimiyle, pek rahat olmayacaktı.

"Konuştum, iyi," diye homurdandı Fraser. Telsizini önüme itti. "Başkomiser onu aramanı istiyor."

Moralim çöktü, birden haberlerin iyi olmadığından emin oldum.

"Fırtına her şeyi mahvetti," dedi Wallace açık açık. Telsiz bağlantısı o kadar kötüydü ki, sesi sanki dünyanın öbür ucundan geliyordu. "Oraya bir olay yeri inceleme ekibi ya da başka birilerini gönderemeyeceğiz."

Kısmen beklediğim bir haber olsa da benim için tam bir darbeydi. "Gönderebilmeniz ne kadar sürer?"

Parazit hışırtılarının yükselmesiyle cevabı boğuldu. Tekrarlamasını istedim. "Bilmediğimi söylüyordum. Stornoway'e uçak veya feribot seferleri bir sonraki uyarıya kadar iptal edildi ve hava raporları da önümüzdeki birkaç gün için iyi şeyler söylemiyor."

"Peki ya sahil koruma helikopterleri?" diye sordum, ulaşılamayan adalara bazen polis ekiplerini taşımakta kullanıldıklarını biliyordum.

"İmkansız. Fırtına gemileri altüst ediyor, helikopterlerden biriniyse zaten bir ay önce ölmüş birinin cesedini kurtarmak için ziyan etmezler. Hem kabul etseler bile, Runa'nın falezlerindeki dikey hava hareketleri en iyi şartlarda bile helikopterler için sorun yaratıyor. Bu iş için helikopter gönderme riskini göze alamam. Üzgünüm ama şimdilik beklemekten başka seçeneğiniz yok."

Az önce başlayan sinir bozucu baş ağrısını gidermek amacıyla şakaklarımı ovdum. Yeni bir parazit vızıltısı Wallace'ın sözlerinin bir kısmını bastırdı.

"...Andrew Brody'nin bu işe dahil edilmesi için talimat verdim. Emekli olduğunu biliyorum, ama iki cinayet soruşturmasında kıdemli tahkikat subayıydı. Biz olay yerine daha fazla adam gönderene kadar onun tecrübesi işe yarayacaktır. Size söylediklerini dinleyin." Ara verdi. "Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

Yeterince açıktı. Ben de sorumluluk Fraser'da olsun istemezdim. Telsizi kendisine uzatırken ona bakmamaya çalıştım.

Durumdan haberdar olduğu belliydi. Telsizi cebine tıkıştırırken bana dik dik bakıyordu, sanki bu her nasılsa benim hatammış gibi.

"Brody'yle konuştun mu?" diye sordum.

Bu söylenecek en yanlış şeydi. Fraser çatalını bir beykın parçasına batırdı. "Kahvaltımı bitirene kadar bekleyebilir. Ve Duncan'ınkini götürene kadar." Kızgınlıkla yemeğini çiğnerken bıyığı oynuyordu. "Artık bir acelesi yoktur herhalde, değil mi?"

Belki yoktu, ama Brody'nin bir an önce duymasını tercih ederdim. "Ben gidip ona söylerim."

"Ne istiyorsan onu yap," dedi Fraser, tabağı çizmek istercesine sert hareketlerle yumurtasını keserken.

Ben kahvaltımı bitirdiğimde o hâlâ yiyor, özellikle ağırdan alıyordu. Onu somurtkanlığıyla baş başa bırakıp Ellen'a Brody'nin evine nasıl gideceğimi sorduktan sonra güçbela paltomu giyip yola koyuldum.

Dışarı adımımı atar atmaz rüzgardan sendeledim. Çıkardığı acı sesler ve ani patlamalarıyla rüzgar âdeta isterik bir mizaç sergiliyordu. Rüzgara karşı sağlam durmaya çabalayarak yürümek durumunda kaldığımdan, kıyıya vardığımda omuzum ağrıyordu. Falezlerin ötesinde, dibine dev dalgalar vuran yalnız ileri karakol Stac Ross beyaz sisin içinde neredeyse görünmüyordu. Limanda tekneler palamarlarından kurtulmak istercesine kıvranıyor, kenarı kamyon lastikleriyle kaplanmış beton iskeleye savrulup çarpan feribottan tok darbe sesleri geliyordu.

Brody limanın diğer tarafında yaşıyordu. İğne gibi batan serpintilerden olabildiğince uzak durarak kıyıdan oraya doğru yürüdüm. Uzak tarafta, falezlerin yükseldiği küçük, çakıllı sahilde, oluklu metalden büyük bir baraka vardı. Yakınlarında üzeri muşamba kaplı yığınlar halinde yapı malzemeleri duruyordu ve barakanın etrafına eski teknelerin paslı hurdaları saçılmıştı. Bir kenarda eski püskü bir balıkçı teknesi

tamir edilmek üzere makaralarla havaya kaldırılmıştı; kalastan yapılma gövdesi kısmen soyulmuştu, omurgasının kavisli tahtaları bir iskeletin göğüs kafesine benziyordu. Bunun Guthrie'nin onarmaya uğraştığı hurda tekne olduğunu tahmin ettim. Eğer öyle idiyse, tam ona göre bir işti.

Limandan epey içerde kalan Brody'nin evi, komşularındaki gibi pencerelerin PVC sistemine dönüştürülmekten her nedense kaçınılmış düzgün bir bungalovdu. Evini diğerleriyle beraber yenileme şansını Strachan'dan hiç hoşlanmayışı yüzünden mi geri teptiğini merak ettim.

Brody kapıyı açtığında neredeyse beni bekler gibiydi. "Girsene."

İçerisi yemek ve çam aromalı dezenfektan kokuyordu. Ev küçük ve derli topluydu, süslemeleri olmayan bir bekar eviydi. Salondaki tuğla şöminede bir gaz sobası tıslıyordu. Bir kadınla kızın fotoğrafı şömine rafının üzerine, tam ortaya konmuştu. Yakınlarda çekilmiş gibi değildi; fotoğraftakiler tahminimce karısıyla kızıydı.

Biz içeri girerken *border collie* sepetinden kafasını kaldırıp baktı, kuyruğunu salladı, sonra tekrar yerine yerleşip uyudu.

"Çay?" diye sordu Brody.

"Hayır, teşekkür ederim. Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim, ama telefonlar kesik."

"Evet, biliyorum."

Üzerinde kalın bir hırka vardı. Ateşin önünde ayakta duruyordu, ellerini ceplerine sokup bekledi.

"Sen haklıydın. Cinayetmiş."

Haberi normal karşıladı. "Bana bunu söylemen doğru mu?"

"Wallace bilmeni istedi." Ona ne bulduğumu ve başkomiserin ne dediğini anlattım. Gülümsedi.

"Bahse girerim Fraser çok olumlu karşılamıştır." Ama he-

men yine ciddileşti. "Kazayla ölüm neyse de, bu her şeyi değiştiriyor. Sanırım katilin adadan olmama ihtimali var, ama çok uzak bir ihtimal. Kurbanın Runa'da olması için bir neden gerek ve tahminimce bu neden katilin kendisi. Kurbanın buraya nasıl geldiğinin şu an önemi yok. Fakat sanırım katilin bir yöre sakini, kurbanın da onu tanıyan biri olduğunu varsaymak durumundayız."

Ben de daha önceden aynı sonuca varmıştım. "Cesedi gömmek ya da denize atmak yerine yakıp kulübede bırakmasının nedenini hâlâ anlayamıyorum," dedim. Fraser'dan farklı olarak ben genç kadının katilinin beceriksizin teki olduğuna inanamıyordum. "Hele de Runa'da yaşıyorsa. Niçin cesedi, bulunana kadar haftalarca orada bıraktı?"

"Belki tembellikten ya da kibirdendir. Ya da sinirleri kaldırmamıştır. Suç mahalline geri dönebilmek epey cesaret ister." Brody hayal kırıklığıyla kafasını iki yana salladı. "Tanrım, keşke Wallace şansı varken buraya tam bir ekip yollamış olsaydı. Şimdiye kadar kurbanın kimliğini bulmuş olabilirdik. Kim olduğunu bilseydik kimin öldürdüğünü bulmak çok daha kolay olurdu."

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

İçini çekti. "Fırtınanın dağılmasını bekleyelim ve o zamana kadar bu haberin duyulmamasını umalım. Anakaradan çocuklar gelmeden, insanların bunun bir cinayet soruşturması olduğunu öğrenmeleri iyi olmaz."

Bir zamanlar, korku ve şüpheden dolayı parçalanmanın eşiğine gelen bir toplumun bir üyesiydim ve aynı deneyimi tekrar yaşamaya hiç hevesim yoktu. Fakat bunu ada sakinlerinden saklamak da doğru gelmiyordu.

"Verecekleri tepki seni endişelendiriyor mu?" diye sordum.

"Kısmen," diye onayladı Brody. "Cinayet olsun ya da olmasın, burası gibi ada toplumları dışarıdan müdahaleyi sevmez. Ama bundan çok, katilin yapabileceklerinden endişelenirim. Şu an o, bu vakanın kazayla ölüm olarak kayda geçtiğini sanıyor hâlâ, ama öyle olmadığını öğrenirse bu her şeyi değiştirir. Ve adada sadece iki tane polis memuru varken böyle bir riski göze almamayı tercih ederim."

Sözlerinin sindirilmesini bekleyerek dalgın dalgın hırkasının ceplerini yokladı.

"Şömine rafının üzerinde," dedim.

Sigara paketini oradan alırken utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evde içmemeye çalışıyorum. Karım nefret ederdi; on beş yıllık evlilikten sonra böyle alışkanlıklar insanda kökleşiyor. Pavlov'un köpeği gibi."

"O ve kızın mı onlar?" diye sordum fotoğrafı göstererek.

Kendisi de dönüp baktı; farkında olmadan parmaklarının arasında bir sigarayı çeviriyordu. "Evet, Ginny ve Rebecca. Becky... on yaşında falan olmalı. Annesiyle ben, ondan bir yıl kadar sonra ayrıldık. Sonunda bir sigortacıyla evlendi."

Elden ne gelir ki dercesine omuzlarını silkti.

"Ya kızın?"

Bir an hiçbir şey söylemedi. "O öldü."

Bu sözcükler mideme yumruk gibi indi. Fraser, Brody'nin kızının kaçtığını söylemiş, ama başka bir açıklama yapmamıştı.

"Özür dilerim. Bilmiyordum," dedim beceriksizce.

"Özür dilemeni gerektirecek bir neden yok. Elimde kanıt yok. Ama öldüğünü biliyorum. Hissedebiliyorum." Bana baktı. "Wallace bana senden biraz bahsetti. Sen de babaymışsın, o yüzden ne demek istediğimi anlıyorsundur. İnsanın bir parçası gidiyor."

Wallace'ın ona geçmişimden bahsetmeyi uygun görme-

sinden memnun olmamıştım. Şimdi bile, başka insanların Kara ile Alice'in ölümünden söz etmeleri bir taciz gibi geliyordu bana. Ama aynı zamanda Brody'nin ne demek istediğini biliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Elindeki sigaraya baktı. "Geçinemezdik. Becky her zaman asiydi. Dik kafalıydı. Sanırım benim gibi. Annesi öldüğünde onunla teması kaybettim. Erken emekli oldum ve onu aramaya başladım. Karavanı satın aldım, böylece otele para ödemekten kurtuldum. Ama işe yaramadı. Ben bir polisim. Eskiden polistim," diye düzeltti. "İnsanın ortadan kaybolmasının ne kadar kolay olduğunu bilirim. Ama kaybolanları nasıl arayacağımı da bilirim. Bulunamayacaklarını bildiğin bir an geliyor. En azından sağ olarak."

"Üzüldüm."

"Böyle şeyler oluyor." Hissettiği bütün duygular yüzünden silindi. Sigarayı kaldırıp "Sakıncası yok ya?" diye sordu.

"Senin evin."

Evet dercesine kafasını salladı, sonra gülümseyerek sigarayı tekrar pakete koydu. "Dışarı çıkana kadar bekleyeceğim. Dediğim gibi, eski alışkanlıklar işte."

"Bak, bu biraz... garip gelebilir," diye söze başladım. "Ama dün gece otel odamın camından bakarken bir kız gördüm. Gece yarısından sonraydı herhalde. Onlu yaşların başları ya da ortalarındaydı, sırılsıklamdı ve üzerinde incecik bir mont vardı."

Brody kıkırdadı. "Merak etme, hayalet görmüyorsun. Mary Tait'tir, Karen'ın kızı. Hani şu bardaki ağzı bozuk kadın? Sanırım kızının biraz şey olduğundan söz etmiştim... şey işte, eskiden 'zekâ özürlü' derdik, ama şimdi kullanılan sözcük bu değil, biliyorum. Annesi başıboş bırakıyor. Gece

gündüz sürekli dışarıda görürsün onu, bütün adayı dolaşır."

"Ve kimse bir şey demez mi?"

"Zararsız."

"Kastettiğim bu değildi." Zihinsel engelli olsun ya da olmasın, kız fiziksel olarak bir yetişkindi. Bundan faydalanmaya hazır birilerinin tuzağına kolayca düşebilirdi.

"Anladım," dedi Brody. "Sosyal hizmetlerle bağlantıya geçmeyi düşündüm. Ama Runa'da onu kimsenin inciteceğini sanmıyorum. Eğer biri incitirse başına neler geleceğini bilir."

Kulübedeki kadın cesedi geldi aklıma. "Bundan emin misin?"

Brody başını eğdi. "Haklısın. Belki de ben en iyisi..."

Kapı çalınınca sözü yarıda kesildi. Yaşlı *border collie* kulaklarını dikmiş, alçak sesle hırlıyordu.

"Şişt Bess," dedi Brody kapıya bakmaya giderken.

Sesler duydum. Bir an sonra Brody geri geldi. Yanında ıslak ve mutsuz görünen Fraser vardı. Çavuş kollarından suları silkelerken "Bir sorunumuz var," dedi.

Duncan'ın yanına gittiğimizde, karavanın dışında kaygılı bir şekilde beklemekteydi. Burası evlerin ve falezlerin sağladığı sığınaktan mahrum olduğundan, çok daha korunmasızdı. Hız kazanmış görünen rüzgar Beinn Tuiridh'in yamacından bütün gücüyle inip karanlık turbalıklardan geçerken çimenleri dümdüz ediyordu.

Biz arabadan çıkarken Duncan da hızla yanımıza geldi. Rüzgar paltolarımızı üzerimize yapıştırıyordu; arabanın kapısını açtığımda kapı elimden kurtulup kopacak sandım.

"Hiç beklemeden telsizle haber verdim," dedi Duncan, onu duyabilelim diye âdeta bağırarak. "Yaklaşık yarım saat önce sesleri duydum."

Şimdi bizzat görebiliyorduk. Şiddetli fırtına kulübenin damından bir parçayı tamamen söküp atmıştı. Geriye kalan kısım düştü düşecek bir şekilde sallanıyor, rüzgar işini bitirmeye çalışırken gıcırdayıp kayıyordu. Ceset kalıntıları içeride zarar görmeden duruyorduysa bile, bu durum fazla uzun sürmezdi.

"Üzgünüm," dedi Duncan, sanki bizi hayal kırıklığına uğratmış gibi.

"Senin hatan değildi evlat," dedi Brody, Duncan'ın omuzunu sıvazlarken. "Başkomiser Wallace'ı ara ve burada bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu haber ver. Çatının kalanı çökmeden önce ceset kalıntılarını buradan çıkartmak zorunda olduğumuzu söyle ona."

Duncan'ın tereddütle gözlerini çevirdiği Fraser, isteksizce onaylayan bir baş işareti yaptı. Duncan telsizini alırken biz de kulübeye yöneldik. Girişi kapatan polis şeridi hâlâ yerindeydi, rüzgarla tıngırdıyordu, ama kapı bir zamanlar mutfak olan yerin döşemesine yıkılmıştı. Her yer kiremit parçalarıyla doluydu ve yağmur hiçbir engelle karşılaşmadan açık delikten içeri yağıyordu. Bir kiremit daha uçunca hepimiz başımızı koruyarak eğildik.

Duncan telaşla tekrar yanımıza döndü, kafasını iki yana sallıyordu. "Ona ulaşamıyorum. Stornoway'deki merkezle konuştum, haberi ona iletmeye çalışacaklar."

Brody kapı eşiğinden kulübenin içindeki karmakarışık hale baktı. Yüzüne akan yağmura aldırmıyordu, sonra bana dönüp "Başka şansımız yok, değil mi?" dedi.

"Yok," dedim.

Başıyla onayladı, ardından uzun adımlarla kapı eşiğine gidip polis şeridini koparmaya koyuldu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Fraser.

"Çatı çökmeden kalıntıları buradan çıkaracağız," diye yanıtladı Brody, işine ara vermeden.

"Burası suç mahalli! İzin olmadan bunu yapamazsın!"

Brody son parça şeridi de kopardı. "Bunun için zaman yok."

"Doğru söylüyor," dedim Fraser'a. "Yapabildiğimiz kadarını kurtarmamız gerek."

"Bunun sorumluluğunu üstlenmeyeceğim!" diye itiraz etti Fraser.

"Kimse üstlenmeni istemiyor," diyen Brody içeri girdi.

Ben de arkasından kulübeye girerken, mutfağın her yanına saçılmış kırık kiremitler arasında ayağımı basacak yer arıyordum. Kalıntıların olduğu oda o kadar kötü halde değildi, ama çatının neredeyse yarısı göçmüştü. Projektör yan devrilip kırılmıştı, ızgara şeklinde gerdiğim naylon şeritse, düğüm olmuş iplerden oluşan karmakarışık bir şeydi şimdi. Yağmur yerdeki külleri siyah bir bulamaca döndürmüştü.

İncelememi bitirmeden önce topladığım kül ve kemikleri içine koyduğum delil torbaları, su dolu havuzcukların içindeydi, ama bunun dışında zarar görmemiş gibiydiler.

"Torbaları buradan çıkaralım," dedim Brody'ye. "Karavandaki malzeme çantama ihtiyacım olacak."

"Ben getiririm," dedi Duncan kapı eşiğinden.

"Arkamızdan içeri girdiğini fark etmemiştim. Fraser ortalıkta gözükmüyordu.

"Taşıyabileceğiniz kadar torba alın yanınıza," dedim Duncan'a. Ani bir rüzgar patlaması üzerimizdeki sağlam kalmış çatı parçasını çatırdatınca yana kaçtım. "Ve çabuk olun."

Brody'yle Duncan delil torbalarını karavana götürürlerken ben de ceset kalıntılarının geri kalanına dikkatimi verdim. Bir hayatın böyle bir şey haline gelmesinde, doğa şart-

larının etkisiyle az sonra sulara karışıp gidecek olan birkaç kömürleşmiş parçaya dönüşmesinde, son derece keder verici bir yan vardı. Hiç değilse ilk geldiğimde çektiğim fotoğraflar görsel bir kayıt sağlayacaktı. Çok bir şey değildi, ama hiç yoktan iyiydi.

Duncan malzeme çantamla geri dönünce kol askımın üzerinden güçlükle bir tulum giydim, bir de ameliyat eldiveni takıp hızla ceset kalıntılarının yanına gittim. Elimden geldiğince süratle çalışarak kafatasını ve çene kemiğini delil torbalarına koydum ve kafa kemiğinin kırıklarıyla düşmüş dişleri yerden toplamaya başladım.

Bu işi henüz bitirmiştim ki, çatıdan bir gıcırtı geldi. Sadece bir metre kadar uzağıma bir kiremit düşüp parçalandı.

"Sanırım acele etmen gerek," dedi Brody kapı eşiğinden.

"Ediyorum."

Birdenbire rüzgar kesilir gibi oldu. Ortama sessizlik çöktü; tek ses, yere çağlayan gibi dökülen yağmurunkiydi.

"Fırtına diniyor sanki," dedi Duncan umutla.

Ama Brody kafasını dikleştirmiş dinliyordu. Uzaklardan tıpkı bize doğru gelen bir trenin kükreyişi gibi bir yaklaşma sesi duyuluyordu.

"Hayır," dedi Brody, "yön değiştirdi," ve sonra rüzgar tekrar kulübeye çarptı. Sanki tam odanın içine saldırırcasına esince, küller ve bulamaç üstüme sıçradı. Üzerimizdeki çatı, karşı koyan kirişlerinin iniltisiyle ve yere fırlattığı kiremitlerle karşılık verdi.

Gürültüyü bastıracak şekilde "Gidelim," diye bağıran Brody, Duncan'ı girişe doğru itekledi.

"Daha değil," diye bağırdım. Sağlam elle ayakları torbalara koymamıştım henüz, oysa parmak izi almak ve yumuşak doku analizi yapmak için bunlara ihtiyacımız vardı. Ama da-

ha ben bir şey yapamadan bir gürültü koptu, çatı çöküyordu.

"Çabuk!" diye bağırdı Brody. Beni çekip ayağa kaldırırken sağ kalan eli yakalamak için bir hamle yaptım.

"Malzeme çantası!" diye bağırdım.

Brody beni bırakmadan çantayı kapıp aldı. Biz mutfağa doğru koşarken çöken çatının parçaları yağmur gibi etrafımıza yağıyordu. Arkamızda müthiş bir çatırtı kopunca bütün kulübenin üzerimize çökeceğini düşünerek bir an kanım dondu. Nihayet dışarıya, açık alana çıktık.

Nefes nefese dönüp geriye baktık. Kulübenin bütün çatısı gitmişti. Bir kısmı hiç yoktu, kalanı da çökmüştü, ayrıca bir duvarının da büyük bölümü yıkılmıştı. Daha birkaç saniye önce içinde bulunduğumuz oda şimdi molozların altına gömülmüştü.

Ölen kadının cesedinden kalanlarla beraber.

Fraser'la Duncan yakınımızdaydılar, yüzlerinde şok olmuş bir ifade vardı.

"Yüce Tanrım," dedi Fraser nefes nefese, gözlerini bana dikmişti.

Kafamı eğip üstüme baktım. Beyaz tulumum, her yanıma sıçrayan ıslak küllerle kaplıydı. Yüzüm de, Paskalya'daki tövbekarların yüzleri gibi külle kaplıydı. Ama Fraser'ın gözünü alamadan baktığı bu değildi.

Baktığı şey, sergi salonlarındaki kuklaların bir parçası gibi, hâlâ elimde sımsıkı tuttuğum ölü kadının eliydi.

12

Delil torbalarını köye götürdük. Diğer tek seçeneğimiz onları karavanda bırakmaktı, ama kemiklerle küller oldukları halde saklanabilecek olsa da, kadının eli dokunun çürümemesi için düşük ısıda korunmalıydı. Fakat karavanda buzdolabı yoktu.

Polikliniği düşünen Duncan oldu. Bunu Cameron'a ve muhtemelen Strachan'a da açıklamak zorunda kalacaktık, çünkü polikliniği o finanse etmişti. Ama şimdi kalıntıları suç mahallinden çıkarmaktan başka seçeneğimiz olmadığından, götürebileceğimiz tek yer poliklinikti.

Fraser hâlâ homurdanıyordu. Yaptığımız şeyde kendisinin hiçbir sorumluluğu olmadığını açıkça belli etti.

"Bunu yapabileceğinizi ben söylemedim," diye hatırlattı, delil torbalarını *Range Rover*'a koyduğumuz sırada. "Bu sizin fikrinizdi, benim değil."

"Yani bunları orada bırakmamızı tercih ederdin, öyle mi?" diye sordu Brody, kafasıyla çatısız kulübeyi işaret ederek. "Olay yeri inceleme ekibine, orada öylece durup cesedin molozların altına gömülmesine izin vermemizi nasıl açıklayacaktın?"

"Ben sadece şunu bilmenizi istiyorum ki, bunun suçunu üzerime almayacağım. Wallace'a kendin anlatabilirsin."

Başkomiserle hâlâ bağlantı kuramamıştık. Fraser için neredeyse üzülebilirdim –gerçi çok fazla değil. Bütün o yüksekten atmalarının gerisinde, bu işin boyunu aştığını itiraf edemeyecek kadar çaresiz bir adam vardı.

"Ah, sen merak etme. Ben anlatırım." Brody gayet kibar konuşmuş olsa da, küçümseme hissettirmeyi bir biçimde becermişti. "Ayrıca madem bu işten sıyrıldın, Duncan'ın nöbetini devralabilirsin. O da torbaları polikliniğe götürmeye yardım ettikten sonra benim eve gidip yıkanabilir."

"Burada mı kalacağım?" diye haykırdı Fraser kulaklarına inanamayarak. "Niçin? Bir şey kalmadı ki!"

Brody omuzlarını silkti. "Burası hâlâ suç mahalli. Ama niçin nöbetçisiz bıraktığını Wallace'a açıklamak istersen, sana kalmış."

Sıkıntılı bir şekilde dinleyen Duncan, "Benim için sorun değil, burada kalırım," dedi.

"Bütün gece görevdeydin zaten," dedi Brody, Fraser'ın cevap vermesine fırsat vermeden. "Eminim Çavuş Fraser kendisinin yapmaya razı olmadığı bir şeyi bir polis memurundan istemez."

Fraser'ın yüzündeki ifade fesattı. "Peki, tamam." Duncan'ın göğsüne parmağını batırıp "Ama en geç altıda burada olmanı istiyorum," dedi. "Bu gece yine burada kalacaksın."

Brody'ye zafer kazanmış bir edayla baktı.

"Suç mahallini nöbetçisiz bırakamayız, değil mi?"

Yaşlı adamın belirgin çene kaslarının sıkıldığını gördüm, ama bir şey demedi, Fraser ağır ağır karavana doğru yürüyordu. Hâlâ kaygılı görünen Duncan'a gülümsedi.

"Hadi evlat. Yanlış anlama ama, bir duşa ihtiyacın var."

Duncan'la beraber *Range Rover*'a bindim, Brody de bizi kendi arabasıyla takip etti. Rüzgar ve yağmurdan sonra ara-

banın içi rahatlatıcıydı. Omuzum ağrıyordu, kulübeden hızla çıkarken sarsılmış olmalıydı. Kafamı geriye yaslayıp gözlerimi kapadım, sonra hatırladığım tek şey Duncan'ın beni uyandırdığıydı.

"Dr. Hunter? Durayım mı?"

Doğruldum, gözlerimi kırpıştırdım. Strachan'ın evinde gördüğüm *Porsche Cayenne,* ilerimizde yol kenarına çekmiş duruyordu. Yanında bize işaret eden kişi, beyaz anorağından tanıdığım Grace'di.

"Evet, dursan iyi olur."

Arabamız yanına yanaşırken rüzgar Grace'in saçlarını savuruyordu. Camımı indirdim.

"David, Tanrı'ya şükür!" dedi gözleri parlayarak gülümserken. "Biliyorum fena halde sıkıcı bir öykü, ama işte köye gidiyordum ve lanet arabanın benzini bitti. Beni bırakabilir misiniz?"

Arka koltukta açıkta duran delil torbalarını düşününce tereddüt ettim. O sıra Brody de arkamızdan gelip kenara çekti, yol geçemeyeceği kadar dardı. Aklımdan Grace'in onunla gitmesini önermek geçti, ama kocasıyla Brody'nin arasındaki soğukluğu hatırlayınca vazgeçtim.

"Sorun olacaksa yürürüm," dedi Grace, gülümsemesi silinirken.

"Sorun yok," deyip Duncan'a döndüm. "Sence de uygun mu?"

Sırıttı. "Evet, harika." Strachan'ın karısını ilk kez görüyordu. "Yani tabii, sorun yok."

Arkaya geçip, tüm itirazlarına rağmen ön koltuğu Grace'e verdim. Parfümünün narin misk kokusu arabayı doldurdu; Duncan'ın dikkat çekecek şekilde dik oturmaya başladığını görünce gülmemek için kendimi zor tuttum.

İkisini tanıştırdığım zaman Grace ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Sen karavanda bıraktıkları genç olmalısın."

"Aa, evet hanımefendi."

"Zavallıcık," dedi Grace, sempatiyle koluna dokunarak. Arka koltuktan bile Duncan'ın kulaklarının kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum. Grace'in ise, onun üzerindeki etkisinin farkında olduğunu bile sanmıyorum. Duncan dikkatini yola vermeye çalışırken Grace dönüp benimle konuştu.

"Durduğunuz için çok teşekkür ederim. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum, benzinin öyle bitmesi... Adada benzin istasyonu yok, bu yüzden benzini bidondan doldurmamız gerekiyor. Fakat Michael'ın depoları geçen hafta doldurduğunu söylediğinden eminim. Yoksa önceki hafta mıydı?" Bir saniye kafası karıştı, sonra boşverdi. "Ah, neyse. Sanırım bir dahakine ibreyi kontrol etmeyi öğrenmişimdir."

"Seni nerede bırakmamızı istersin?" diye sordum.

"Okulda, zahmet olmazsa. Bu sabah resim dersim var."

"Bruce Cameron da orada olacak mı?"

"Sanırım evet. Neden?"

Ayrıntılara girmeden ona kulübede olanları ve polikliniği kullanmamız gerektiğini açıkladım.

"Tanrım, ne kadar korkunç," dedi Grace yüzünü buruşturarak. "Bruce için sakıncası olacağını sanmam."

Ben o kadar emin değildim, ama yine de Cameron'ın Grace'in isteğini geri çevireceğini düşünemiyordum. Okula ulaştığımızda Grace aceleyle içeri girdi, ben de Duncan'ı dikkat etsin diye kalıntıların yanında bırakıp, ne yaptığımızı söylemek için Brody'nin yanına gittim.

"Bu ilginç olacak," dedi arabadan inerken.

Okula giden yolu yürüdük. Düz çatılı, küçük ve yeni bir binaydı. Birkaç ahşap merdivenle ulaşılan kapının doğrudan

doğruya açıldığı sınıf, iç alanın büyük bölümünü kaplıyordu. Bir duvarın dibine boylu boyunca bilgisayar monitörleri koyulmuştu ve düzgünce dizilmiş sıralar ön taraftaki yazı tahtasına dönüktü.

Ama biz girdiğimizde, öğrencilerin tamamı, arkadaki büyük masanın etrafına toplanmış halde, boya kapları, fırçalar ve suyla bir şeyler yapıyorlardı. Yaşları dörtle dokuz on arasında değişen on bir ila on iki tane öğrenci vardı. Anna'nın da içlerinde olduğunu fark ettim. Beni görünce utangaç bir şekilde gülümsedi, sonra da bir tabaka kâğıdı tam istediği gibi yerleştirmeye geri döndü.

Grace anorağını çoktan çıkarmış, sınıfı organize etmekle meşguldü. "Umarım bu hafta yine su kabını devirmek gibi bir kriz yaşamayacağız, değil mi? Evet, sana bakıyorum Adam."

"Hayır, Bayan Strachan," diyen karmakarışık kızıl sarı saçlı küçük oğlan, mahcup bir edayla gülümsedi.

"Güzel. Çünkü eğer içinizden biri yaramazlık ederse, korkarım yüzünü boyatması gerekecek. Bunu anne babalarınıza açıklamak zorunda kalmak istemeyiz herhalde?"

Keyifli keyifli kıkırdadılar ve hep bir ağızdan "Hayır Bayan Strachan," dediler. Grace neşeli ve hayat doluydu, her zamankinden bile daha güzel görünüyordu. Yanakları pembeleşmiş bir şekilde gülümseyerek bize döndü ve uzak taraftaki kapıyı başıyla işaret etti.

"Oradan geçin. Onunla konuşmak istediğinizi Bruce'a haber verdim."

Biz odanın diğer ucuna giderken, o çocuklara dönmüş, bizi çoktan unutmuştu bile. Ofis kapısı kapalıydı, kapıyı çaldığımda da yanıt gelmedi. Cameron'ın tüydüğünden kuşkulanmaya başlıyordum ki, bas sesiyle ağırdan alarak ve emir tonlamasıyla "Gir," dediğini işittik.

Brody'ye bir bakış atıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Bir yazı masasıyla dosya dolabı odanın büyük kısmını kaplamıştı. Cameron sırtı bize dönük ayakta durmuş pencereden bakıyordu. İçimden bunu etkileyici olmak için mi yapıyor diye geçti, ne de olsa arkadan ışık aldığını biliyordu. Yüzünü döndü ve bize soğuk bir bakış lütfetti.

"Evet?"

Onun işbirliği olursa işimizin daha kolay olacağını hatırlattım kendime. "Polikliniği kullanmamız gerekiyor. Fırtına kulübenin çatısını çökertti, kurtardıklarımızı koyacağımız bir yer gerek."

Yusyuvarlak gözleri soğuk bakışlarla bizi inceledi. "Yani ceset kalıntılarını orada saklamak mı istiyorsunuz?"

"Sadece anakaraya götürülecekleri zamana kadar."

"Ya bu arada benim hastalarım ne olacak?"

Brody çekinmeden "Hadi ama Bruce," dedi. "Yalnızca haftada iki kere poliklinikte hasta bakıyorsun, en yakını da iki gün sonra. O zamana kadar işimiz bitmiş olur herhalde."

Cameron ikna olmamıştı. "Öyle diyorsun ama ya acil vaka olursa?"

"*Bu da* acil durum," diye terslendi Brody, sabrını yitiriyordu. "Başka şansımız olmadığı için buradayız."

Öğretmenin âdem elması öfkeyle kabardı. "Onları koyabileceğiniz başka bir yer vardır mutlaka."

"Senin aklına bir yer geliyorsa çekinme söyle."

"Ya hayır dersem?"

Brody ona çileden çıkmış bir ifadeyle baktı. "Bunu niye yapasın?"

"Çünkü orası bir poliklinik, morg değil! Ve oraya el koyma hakkınız olduğunu sanmıyorum!"

İtiraz etmek üzere ağzımı açtım, ama ben bir şey diyeme-

den arkamızdan Grace'in sesi işitildi.

"Bir sorun mu var?"

Kapı eşiğinde duruyordu, tek kaşı soru soran bir edayla kalkmıştı. Cameron, öğretmeninin yaramazlık yaparken yakaladığı küçük bir öğrenci gibi kızardı.

"Sadece diyordum ki..."

"Evet, seni duydum Bruce. Sınıftaki herkes de öyle."

Cameron'ın âdem elması hareket halindeydi. "Özür dilerim. Ama polikliniğin gerçekten böyle bir şey için kullanılmaması gerektiği kanısındayım."

"O niyeymiş?"

"Şey.." Cameron bariz bir şekilde kıvranıyordu. Grace'e sevimli görünmeye çalışarak gülümsedi. "Ne de olsa hemşireyim Grace. Kendi polikliniğimde ne olacağına karar verebilmem gerekir."

Grace ona soğuk bir edayla bakıyordu. "Aslında Bruce, poliklinik adaya ait. Sana bunu hatırlatmam gerekmediğinden eminim."

"Elbette, ama..."

"O halde sen başka bir yer öneremeyeceksen polikliniği kullanabilirler, başka bir seçenek göremiyorum gerçekten."

Cameron yerle bir olmuş itibarını korumaya çalışarak "Pekala," dedi, "madem öyle... sanırım..."

"Güzel. Bu iş halloldu o halde." Grace ona gülümsedi. "Şimdi hızlıca polikliniğe gidip onlara her şeyin yerini göstermeye ne dersin? Sen dönene kadar ben buradaki işlerle ilgilenirim."

Grace sınıfına dönerken Cameron gözlerini masasına dikmişti. Yüzündeki kızarıklık geçmiş, yerini bembeyaz, sımsıkı sıkılmış dudaklara bırakmıştı. Grace ona okulda yardım ediyor olabilirdi, ama daha az önce, başkalarının önünde, ma-

aşının Grace'in kocası tarafından ödendiği kendisine hatırlatılmıştı. Tek kelime etmeden paltosunu askıdan kapıp aldı ve çıktı.

Biz de arkasından giderken Brody alçak sesle "Bunu görmek için, isteseler para verirdim," dedi.

Poliklinik okula yakındı. Kendisine ait bir dış kapısı olmayan, halkevi binasının sonuna iliştirilmiş, küçük bir eklentiden ibaretti. Cameron oraya kadar, rüzgara karşı dağ bisikletiyle gitti. Biz ulaştığımızda o çoktan gelmiş, halkevinin girişindeki camekânlı verandaya giriyordu. Duncan'ı arabada delil torbalarıyla bırakıp, Brody'yle birlikte arkasından içeri girdik.

Halkevini görmek İkinci Dünya Savaşı yıllarına geri gitmek gibiydi; alçak, asfalt damı ve bölmeli pencereleri olan uzun, ahşap bir binaydı. Büyük kısmını uzun bir koridor işgal ediyordu. Bir badminton sahasının silinip neredeyse görünmez olan hayaletimsi çizgilerinin seçildiği cilasız döşeme tahtalarında adımlarımızın sesi boşluktan gelircesine yankılanıyordu. Duvarlarda dans partilerinin ve geçmişte kalan Noel pandomiminin duyurusunu yapan posterler asılıydı ve eski ahşap sandalyeler düzensiz bir şekilde bir kenara yığılmıştı. Adanın yeniden imarı belli ki buraya kadar uzanmamıştı.

"Strachan yeni bir halkevi inşa ettirmek istedi, ama burayı herkes bu haliyle seviyor," dedi Brody, ne düşündüğümü tahmin ederek. "Sanırım alışkanlık. İnsanlar bazı şeylerin aynı kalmasından hoşlanıyor."

Cameron yeni görünümlü bir kapının önünde durmuş, elindeki desteyi asabi hareketlerle çıngırdatarak bir anahtar arıyordu. Onu beklerken yakında duran köhne bir duvar piyanosunun yanına gittim. Kapağı açıktı, fildişi tuşları zamanla çatlayıp sararmıştı. Tuşlardan birine bastığımda pes, bozuk bir nota çınladı ve akortsuz bir şekilde zayıflayıp sustu.

"Sakıncası yoksa şunu yapmasanız?" dedi Cameron huysuz huysuz ve kapıyı açıp polikliniğe girdi.

Poliklinik küçüktü, ama donanımı iyiydi; beyaz duvarları tertemiz, çelik dolapları pırıl pırıldı. Aletleri sterilize etmekte kullanılan bir otoklavla gayet zengin bir ecza dolabı ve bir de buzdolabı vardı. Benim için hepsinden iyisi, paslanmaz çelik alet masasıyla güçlü halojen lambanın olmasıydı. Hattâ yaraları incelemekte ve dikmekte kullanılan geniş çaplı, ayarlanabilir ayaklı bir büyüteç bile vardı.

Cameron bir yazı masasının başına gitmiş, çekmecelerinin kilitli olup olmadığını göstere göstere kontrol ediyordu. Aynı şeyi dosya dolabına da yaparken, Brody'yle ben onu seyrettik. İşi bitince, karşımıza geçip gizlemediği bir antipatiyle bize bakarak "Her şeyi tam olarak bulduğunuz gibi bırakmanızı bekliyorum," dedi. "Ortalığı batırırsanız temizlemeye hiç niyetim yok."

Yanıt vermemizi beklemeden gidiyordu ki, Brody "Anahtara ihtiyacımız var," dedi.

Dudakları sımsıkı kenetlenmiş halde, üzerinde taşıdığı desteden bir anahtarı çıkarıp masanın üzerine çarparak bıraktı.

"Ya halkevininki?" diye sordum.

"Kapısını kilitlemeyiz," diye karşılık verdi kuralcı bir edayla. "Orası adadaki herkese aittir. O yüzden adına *halkevi* demişler."

"Yine de anahtarının olmasını tercih ederim."

Küçümseyerek güldü. "Bu çok kötü işte. Çünkü varsa bile yerini bilmiyorum."

Bizi bu kadar da olsa geri çevirebilmiş olmaktan, küçük de olsa bir tatmin duymuş gibiydi. Brody onun çıkıp gidişini seyretti.

"Adam tam bir baş belası."

Benim de zihnimden geçen aynı cümleydi. "Hadi," dedim, "delil torbalarını getirelim."

Brody ile Duncan içlerinde kemikler ve küller olan delil torbalarını polikliniğe götürürlerken, ben Wallace ile tatsız bir konuşma yaptım. Onunla bağlantı kurmaya çalıştığımız haberi, dedektif başkomisere geç de olsa ulaşmıştı. Maalesef Duncan yerine Fraser'ı aramıştı ve çavuş da olayları kendi açısından anlatmakta hiç zaman kaybetmemişti.

Netice itibariyle, Wallace küplere binmişti ve kendisinin izni olmadan suç mahallini niçin bozduğumuzu öğrenmek istiyordu. Bana bağırılmasını kaldıracak bir ruh hali içinde olmadığım için, öfkelenerek başka şansımız olmadığını, en başta bir ekip gönderseydi bunların hiçbirinin olmayacağını dile getirdim.

Ortamı yatıştıran Brody oldu; telsizi aldı ve işitemeyeceğimiz bir mesafeye gidip Wallace'la konuştu. Telsizi bana geri uzattığında, başkomiser gönülsüzce de olsa benden özür diledi. İşime devam etmemi ve kalıntılar üzerindeki incelememi tamamlamamı söyledi.

"Sanırım, bu noktaya kadar geldikten sonra, daha başka neler bulabileceğinize de bakabilirsiniz," dedi nezaketsiz bir biçimde.

İyi niyet gösterisi zeytin dalı gibi bir şeydi, çünkü ikimiz de biliyorduk ki, tam donanımlı bir laboratuvar olmadan yapabileceklerim son derece azdı. Ama elimden geleni yapacağımı söyledim. Wallace telsizi kapatmadan önce, tren kazasında durumun ne olduğunu sordum. Runa'da olduğum ve bağlantımın koptuğu zaman boyunca o konuda hiçbir yeni haber almamıştım.

Başkomiser bir an sustu. "Çaldıkları arabayla gezen birkaç

kişinin işiymiş. Minibüs demiryolu üzerinde stop edince panikleyip kaçmışlar."

Demek hiçbir biçimde terör saldırısı filan değilmiş. İnsanlar ölmüştü, Runa'ya olay yeri inceleme ekibi gönderilememişti ve bütün sebep, canı sıkılmış gençlerin bir minibüs çalmalarıydı.

Polikliniğe geri dönerken bunları düşünüyordum. Duncan ölü kadının elini büyük bir dikkatle buzdolabına koyarken mesafeli bir şekilde tutuyordu. Plastik delil torbasının içindeki elin, dondurucuya koyulacak bir parça et gibi görünmesi insanı huzursuz ediyordu.

"Bunun nasıl olduğu hâlâ aklıma yatmıyor," dedi Duncan, rahatlayarak buzdolabının kapısını kapatırken. "Yani ceset nasıl yanmış. Doğal görünmüyor."

"Ah, gayet doğal," dedim, hâlâ Wallace'ın söylediklerini kara kara düşünürken.

Duncan'la Brody bana baktılar.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordu Brody.

Kalıntıları neredeyse ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum. Fakat teorimi doğrulayabilene kadar fikrimi açıklamak istememiştim. Ama şu anda, adamın dış dünyayla bağlantısı kopmuşken ve delillerin yarısı yıkılan kulübenin altında kalmışken, onlara söylememek için bir neden görmüyordum.

"Büyük ölçüde," dedim. "Geçen gün sana bir ipucu vermiştim Duncan, hatırladın mı?"

"Kulübenin tavanındaki yağlı şeyi mi diyorsunuz? Hatırlıyorum, ama ondan hâlâ bir şey çıkaramadım."

Mahçup olmuş görünüyordu. Brody'yse beni seyrediyor ve bekliyordu.

"İki şeyin tortusu o. Beden yağının ve giysilerin. Fitil etkisi diye bir şey duyanınız var mı?"

İkisi de boş boş bakıyordu.

"Bir insan bedenini küle dönüştürmenin iki yolu vardır. Ya çok yüksek sıcaklıkta yakarsınız, ki burada olan bu değildi, yoksa bütün kulübe kül olurdu. Ya da uzun süre boyunca düşük ısıda yakarsınız. Hepimizin derisinin hemen altında yağ tabakası vardır ve yağ yanıcıdır. Parafinin kullanılmaya başlanmasından önce, mum yapımında hayvanların içyağı kullanılırdı. Yani sonuç olarak, belli koşullarda, insan bedeni fiilen dev bir mum haline gelir."

"Şaka yapıyorsun," dedi Brody. Eski polis ilk kez şaşırmış görünüyordu.

"Şaka yapmıyorum. Tavandaki ve kalıntıların etrafındaki tortunun nedeni buydu. Yağ ısıyla sıvılaşır ve dumanla taşınır. Açık ki, bir insanın vücut yağı ne kadar çoksa, yakıt o kadar daha fazladır. Kulübenin tavanındaki yağa bakılırsa, ölen kadının vücudunda epey yağ varmış."

"Yani kilolu muymuş?" diye sordu Duncan.

"Evet, öyle."

Brody'nin alnı kırışmıştı. "Giysilerin nerede devreye girdiğini anlamadım."

"Yağ erirken giysiler tarafından emilir. Böylece giysiler bir mum fitili gibi davranarak, bedenin çok daha uzun süre yanmasına sebep olurlar. Özellikle de eğer yanıcı bir kumaştan yapılmışlarsa."

Brody hâlâ sarsılmış görünüyordu. "Tanrım. Tasavvur etmesi bile feci."

"Biliyorum, ama olan bu. İnsanların sözümona kendiliğinden yanması olaylarının çoğu, ya yaşlı ya da sarhoş kimselerin başına gelir. Bunda şüpheli yahut paranormal bir yan yoktur. Üstlerine sigara düşürmelerinden ya da ateşe değecek kadar yakın olmalarından dolayı giysileri tutuşur, ama ya uyuyorlar-

dır ya da alevleri söndürmeyi başaramazlar. Tıpkı Mary Reeser gibi," dedim Duncan'a bakarak. "Onun vakasından 'açıklanamaz' diye söz edilir hep. Ama yaşlıydı, kiloluydu ve sigara kullanıyordu. Polis raporuna göre onu gören son kişi oğluydu. Az önce uyku haplarını almıştı ve geceliğiyle koltukta oturuyordu –ikisi de fitil görevi görmüştür– ve sigara içiyordu."

Duncan bunu bir an zihninde tarttı. "Evet ama niçin başka şeyler de ateşten zarar görmedi? Hem niçin bütün vücudu yanıp kül olmadı?"

"Çünkü yakıt görevi görecek çok miktarda vücut yağı olsa bile, insan dokusu yanarken oluşan ısı yüksek değildir. Bedeni yakıp kül etmeye yetecek şiddette ağır ağır yanan bir ateş, başka hiçbir şeyi tutuşturmaya yetmez. Yine mumları düşünelim... mum fitili yanarken erir, ama civardaki hiçbir şeye hasar vermez. El ve ayakların bazen yanmayıp sağlam kalmalarının nedeni budur..."

Elimi kaldırdım, yenimi sıyırıp bileğimi gösterdim.

"El ve ayaklar ağırlıklı olarak deri ve kemikten ibarettir. Pek yağ olmaz. Ayrıca genellikle gövdemiz gibi kumaşla örtülü de değildirler, bu yüzden fitil gibi davranacak bir şey yoktur. Ellerin bazen yanmasının nedeni, kolların uzatılmış olmaması kaydıyla, vücuda yakın olmalarıdır. Ama ayaklar ve bazen de bacakların alt kısmı, çoğu zaman ateşten yeterince uzak olduklarından sağlam kalırlar. Burada olduğu gibi. Kadın bir elinin üstüne yatar haldeydi, o yüzden gövdeyle beraber o el de yandı. Ama diğer eli ve ayakları yanmadı."

Brody düşünceli bir edayla çenesini ovuştururken, kirli sakallarından törpü gibi bir ses geldi. "Bu 'fitil etkisi'nin kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu birinin bilerek yaptığını mı?"

"Ondan şüpheliyim. Bu kolayca düzenleyebileceğin bir şey değil. Daha önce bu şekilde bir cinayet işlendiğini hiç

duymadım. Kayıtlardaki ilgili bütün olaylar, kaza sonucu ölümler; zaten olayımızı şüpheli ölümler listesine almakta bu kadar gecikmemin bir diğer nedeni de buydu. Hayır, bence bunu her kim yaptıysa, herhalde ceset üzerinde kalabilecek herhangi bir suçlayıcı kanıtı yok etmek istedi, o kadar. Tahminimce, tutuşturmak için de az miktarda benzin ya da başka bir hızlandırıcı kullandı –çok fazla kullanmamış, yoksa tavan çok daha fazla alazlanmış olurdu– sonra da cesedin üzerine bir kibrit çakıp attı ve orayı terk etti."

Brody'nin alnındaki kırışıklar derinleşmişti. "Katil niçin bütün kulübeyi yakmadı?"

"Hiç fikrim yok. Belki de bunun çok fazla dikkat çekeceğinden endişelendi. Ya da bu şekilde kazaya daha çok benzeyeceğini umdu."

Dediklerimi sessizce düşündüler. Sonunda Duncan konuştu.

"Ölü müydü?"

Bunu ben de epey zaman merak etmiştim. Ateşe verildikten sonra kadının hareket etmiş olduğuna dair hiçbir belirti yoktu, alevleri söndürmeye çalıştığına dair hiçbir kanıt yoktu. Kafatasını kıran darbe onu en azından bayıltacak, hattâ belki komaya sokacak şiddette bir darbeydi. Ama ölü müydü?

"Bilmiyorum," dedim.

Şiddetli fırtınanın hücumuyla polikliniğin duvarları sarsıldı. Çıkan ses Brody ve Duncan'ın gitmelerinden sonra çöken sessizliği her nasılsa arttırmıştı sanki. Kalan son çift ameliyat eldivenimi giydim. Dolaplardan birinde neredeyse bir kutu dolusu eldiven vardı, ama mecbur kalmadıkça onları kullanmak istemiyordum. Ben malzemelerini kullanmadan da Cameron yeterince huysuzluk yapıyordu.

Yeterli imkânlar olmaksızın yapabileceğim fazla bir şey yoktu, ama Wallace kurtardığımız kalıntıları incelemem için bana izin verdiğine göre, denemek istediğim bir şey vardı.

Brody kurbanın kimliği bilinmedikçe soruşturmanın sakat olduğunu söylerken çok haklıydı. Maktulün kim olduğunu bilmek, onu kimin öldürdüğü sorusuna ışık tutabilirdi. Bu bilgi olmadan katili bulmaya çalışmak, akıntıya kürek çekmekti.

Bu konuda bir şey yapabilmeyi umuyordum.

Kafatasını delil torbasından çıkarıp paslanmaz çelik malzeme masasına usulca koydum. Kararmış ve çatlamış halde, soğuk metal üzerinde yan yatıyordu şimdi. Boş göz çukurları ebediyete şaşkın şaşkın bakıyordu. Çok değil, kısa zaman önce içlerinde olan gözler acaba neye bakıyordu diye düşündüm. Bir sevgiliye? Bir eşe? Bir dosta? Hayatının son günlerinin, son saatlerinin geri sayımda olduğundan habersiz, acaba ne sıklıkla gülmüştü? Ve o gerçeği nihai ve geri dönüşsüz biçimde idrak ettiğinde ne görmüştü?

Kurbanın kim olduğunu bilmesem de, ona karşı tuhaf bir yakınlık hissi duyuyordum. Yaşamı hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum, ama ölümü beni onun yörüngesine çekmişti. Kömürleşmiş kemiklerinde yazılı geçmişini görmüştüm, üstlerindeki her şişlik ve her çizik, geçen yılların bıraktığı delillerdi. Bu karşımdaki haliyle, yakınları bile tanıyamazdı.

Böyle bir hissi geçmişte, Kara ile Alice'in öldükleri kazanın öncesinde çalıştığım vakalarda yaşayıp yaşamadığımı hatırlamaya çalıştım. Sanmıyordum. O dönem, sanki asırlar öncesinde kalmış başka bir hayatın parçası gibiydi. O başka bir David Hunter'dı. Bir zamanlar kurbanlarla arama koyduğum duygusal mesafeyi, yol boyunca bir noktada, kimbilir belki

kaybettiklerim yüzünden, yitirmiştim. Bu iyi miydi kötü mü, emin değildim, ama gerçek şuydu ki, artık ölü kadını isimsiz bir kurban olarak görmüyordum. Bu yüzden beni rüyamda ziyaret etmiş, yatağımın ayak ucunda umutla beklemişti. Ona karşı bir sorumluluk hissediyordum. Bu benim öngördüğüm, hattâ istediğim bir şey bile değildi.

Ama başka türlüsü elimden gelmiyordu.

"Pekala, bana kim olduğunu söyle," dedim usulca.

13

Bir adli antropolog için dişler bilgi deposudur. Kemikten yapılma dayanıklı birer arayüz, etin altında saklı iskelet ile cesedin ötesindeki dünya arasında birer köprüdürler. Irkı ve yaşı gösterdikleri gibi, bireyin yaşamının bir kaydını da oluştururlar. Beslenme rejimimize, alışkanlıklarımıza, sosyal sınıfımıza, hattâ öz saygımıza ait bilgiler, hepsi bu kalsiyum ve mine külçelerinden derlenebilir.

Delil torbasından alt çene kemiğini alıp alet masasının üzerindeki kırık kafatasının yanına koydum. Balsa ağacından yapılmış gibi hafif ve kırılgandı. Kafatasının birbirine benzemez kesimleri, parlak halojen ışığın altında anatomik bir pastişe benziyordu, bir zamanlar canlıymış gibi görünmekten çok uzaktı.

Kulübede deneme olarak başladığım işi bir ara bitirmem ve kurtarabildiğim unufak olmuş kafatası parçalarını birleştirmem gerekecekti. Ama şu anda yapmam gereken, kurbanın yanık kalıntılarına bir yüz ve bir ad vermekti.

Şansın yardımıyla, dişleri bu konuda anahtar olabilirdi.

Aşırı derecede iyimser olmamdan kaynaklanmıyordu bu düşünce. Ateş ilk önce dişetlerini yakıp ardından kökleri kuruttuğunda dişlerin çoğu dökülmüş, ama arka öğütücü dişlerden birkaçı, çene kemiğindeki yuvalarından ayrılmamakta

inat etmişti. Kulübe çökmeden hemen önce yerden kapmayı başardığım bu dişler ısı yüzünden grileşip çatlamıştı, uzun zaman önce ölmüş bir şeyin fosilleşmiş parçaları gibi görünüyorlardı.

Kolum askıda olsa da, fark ettim ki, sol elimi bir şeyleri tutmak için ya da destek olarak kullanabiliyordum. Bu sayede masaya bir tabaka kâğıt yayıp, dişleri biri üst çene diğeri alt çene için olmak üzere paralel iki sıra halinde yerleştirebildim. Ağızdaki sıralamalarına göre, yani ortalarda ikişer tane santral kesici diş, bunlara bitişik yan kesiciler, yanlarında köpek dişleriyle küçük azı dişleri ve büyük azı dişleri olacak şekilde tek tek dizdim. Kolay bir iş değildi. Ateşten hasar görmeleri bir yana, kadının dişleri o kadar kötü aşınmıştı ki, bazılarının üst çeneye mi alt çeneye mi ait olduğunu, hattâ aslında hangi türden olduğunu saptamak bile zor oldu.

Bu işle meşgulken, polikliniğin dışındaki her şey var olmaya son vermiş, bütün dünya halojen lambanın düşürdüğü ışık halkasına indirgenmişti. Yeni fotoğraflar çektim ve ölüm sonrası diş diyagramını çizdim; bu, her dişteki her bir çatlak, çürük ya da dolguyu ayrıntılı şekilde gösteren bir diş çizelgesidir. Normal şartlarda, potansiyel kurbanların diş kayıtlarıyla karşılaştırılabilsinler diye dişlerle çenenin röntgenlerini de çekerdim. Ama şimdi böyle bir seçenek yoktu, o yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Dişleri boş yuvalarına yerleştirmeye başladım.

Askının izin verdiği ölçüde sol elimi kullanabilmeme rağmen, çok yavaş ilerleyen bir işti. Lambanın ışığı birden titreştiğinde, aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildim. Sanki senkronize olmuşlar gibi aynı anda âni bir rüzgar binayı çatırdattı, binanın iskeletinden, işitilmekten çok hissedilen, bas bir nota gibi bir gümbürtü geldi.

Doğrulurken, sırt kaslarımın acısıyla inledim. Tanrım, her tarafım ağrıyordu. Sanki onu fark etmemi bekliyormuş gibi, omuzum da zonklamaya başladı. Duvardaki saat, beşe geldiğini söylüyordu. Hava kararmıştı. Belimi ovarken, çelik alet masası üzerinde duran kafatasıyla çene kemiğine baktım. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra dişlerin çoğunu yerlerine koymuştum. Birkaç büyük ve küçük azı dişini henüz yerleştirmemiş olmam, amaçladığım şeyi etkilemezdi. Tam lambayı söndürmek için elimi uzatıyordum ki, halkevinden bir ses işittim.

Döşeme tahtalarından biri gıcırdamıştı.

"Kim o?" diye seslendim.

Sesim soğuk havada yankılandı. Bekledim, ama cevap gelmedi. Kapıya gidip kolu tuttum, ama çevirmedim.

Birdenbire diğer uçta birinin olduğundan emin oldum.

Polikliniğin sessizliği doğal değil gibiydi. Halkevine açılan kapının lomboza benzer yuvarlak penceresinde bir jaluzi vardı, ama indirme gereği duymamıştım.

Şimdi keşke indirmiş olsaydım diyordum. Ötedeki koridor karanlıktı. Orada bulunan biri polikliniğin içini görebilirdi, ama benim tarafımda pencere zifiri karanlık bir halkadan ibaretti. Kulak kabartınca sadece şiddetle esen rüzgarın sesini işittim. Sessizlik somut bir nesne gibi, her an kırılabilir halde bekliyordu.

Ensemde karıncalanma hissettim. Elime bakınca tüylerimin diken diken olduğunu gördüm.

Bu çok aptalca. Orada hiçbir şey yok. Kapı kolunu tutuşumu sıkılaştırdım, ama hâlâ çevirmiyordum. Masanın üzerinde camdan yapılma okkalı bir kâğıt ağırlığı vardı. Onu elime alıp sakar bir şekilde tutarken, kapının kolunu askıdaki elimle tutabilmek için eğildim. *Hazır...*

Kapıyı birden ardına dek açtım ve elektrik düğmesinin olduğu yere elimi attım. Düğmeyi bulamadım, ama sonra bir klik sesi geldi ve ışıklar yandı.

Boş koridor benimle alay ediyordu. Kâğıt ağırlığını aşağı indirdim. Koridora açılan kapılar ve ileride, girişteki camekânlı veranda kapalıydı. Duyduğum o ses, rüzgardan çatırdayan binadan gelmiş olmalıydı. *Asabi bir enkaza dönüşüyorsun.* Gözlerimi yere çevirdiğim sırada tekrar polikliniğe girmek üzereydim.

Yerde bir yol halinde uzayıp giden ıslak ayak izleri vardı.

"İzlerin sana ait olmadığından emin misin?"

Brody eskimiş tahta döşemede artık kurumaya başlayan birikintileri inceliyordu. Su çok akmış olduğu için, izleri bırakanın kaç numara ayakkabı ya da bot olduğunu ölçemezdik. İzler halkevinin girişinden polikliniğin kapısına kadar geliyor, yuvarlak pencerenin önünde kesiliyordu. Pencerenin altında, birinin durup beni gözetlediği yerde bir gölcük oluşmuştu.

"Kesinlikle eminim. Geldiğimden beri dışarı hiç çıkmadım," dedim.

Brody ve Duncan ben hâlâ izler konusunda ne yapacağımı düşünüp taşınırken gelmişlerdi, genç polis memurunun yüzü, tıraş ve duşun ardından sağlıklı görünüyordu. Brody izleri takip ederek polikliniğin kapısının önündeki göllenmiş suyun yanına gelip cam panelden içeri baktı.

"Birisi ne yaptığını iyice görmüş."

"Cameron olabilir mi? Ya da Maggie Cassidy?"

"Olabilir, ama pek sanmıyorum. Ayrıca yöre sakinlerinden hiçbirinin bu kadar sessizce yaklaşabileceğini de düşünmüyorum."

"Katil miydi sence?"

Brody evet anlamında ağır ağır kafa salladı. "Sanırım, bunu da hesaba katmak durumundayız. Kalıntıları buraya getirmemiz mutlaka sinirini bozmuştur, üstelik bir de onları bir adli tıp uzmanı inceliyor. Beni endişelendiren, bu konuda yapabileceği şeyler."

Rahatlatıcı bir düşünce değildi. Brody birkaç saniye susup, söylediklerini sindirmemize izin verdi.

"Sanırım bu gece halkevinin kapısını kilitlersek daha memnun olurum," diye devam etti. "Markette zincir ve asma kilit satılıyor. Burayı hiç değilse biraz daha güvenli hale getirmek için bir şeyler alabiliriz. Risk almakta bir anlam göremiyorum."

O durumu böyle ifade edince ben de göremedim. Brody yine ciddi bir edayla, üzerinde kafatasının durduğu alet masasını başıyla işaret ederek "Davetsiz misafirler bir yana, inceleme nasıl gidiyordu?" diye sordu.

"Yavaş. Kadının kimliğine dair bir ipucu bulmaya çalışıyordum."

"Geriye kalanlardan yola çıkıp bunu yapabilir misin ki?" diye sordu şaşırarak.

"Bilmiyorum. Ama deneyebilirim."

Kafatasının olduğu yere gidip halojen lambayı yaktım, Brody'yle Duncan da bakmak için yaklaştılar.

"Dişlerinin durumu ilginç. Isıdan ötürü çatlamışlar, ama öncelikle, çok çürüğü varmış. Neredeyse hiçbirine dolgu yapılmamış, şu dolgularsa çok eski. Belli ki, yıllardır dişçiye gitmemiş, bu da sosyal haklardan yoksun bir kesimden olabileceğini akla getiriyor. Eğer orta sınıftansan dişlerine bakman daha muhtemeldir. Ayrıca dişleri sadece kötü durumda değil; bazıları neredeyse dişeti seviyesine kadar aşınmış. Bu ka-

dar genç birinde bu bulgu, yoğun uyuşturucu kullanımının güçlü bir işaretidir."

"Bağımlı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Brody.

"Öyle."

Duncan kafasını kaldırıp bana bakarak "Bağımlıların genelde çok sıska olduklarını sanırdım," dedi. "Fitil etkisine bakarak, kilolu olduğunu söylememiş miydin?"

Zekice bir yorumdu. "Muhtemelen ortalamanın üstünde bir miktarda vücut yağına sahipti, evet. Ama metabolizmasına ve uyuşturucuyu ne miktarda ve sıklıkla kullandığına göre, birçok şey değişir. Bu, uyuşturucu alışkanlığı olmadığı anlamına gelmez. Ama bir şey daha var. Ayaklarının yanmamış olmasının nedenini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Üzerlerinde yeterince et olmadığından?" dedi Duncan.

"Ve bir de fitil görevi görecek kumaş yok üstlerinde. Spor ayakkabı giymişti, ama çorap yoktu. Tahminimce bir etek ve ceket ya da kısa bir mont gibi bir şeyler giyiyordu. İyi bir fitil yerine geçecek, muhtemelen ucuz, yanıcı kumaştan bir şey."

Kafatasından kalanlara bakınca, bir yaşamı böyle zalim bir şekilde parçalayıp incelememiz beni hüzünlendirdi. Fakat bunu ona yapanı yakalamamızın tek yolu buydu.

"Yani karşımızda ciddi uyuşturucu kullanıcısı olan, dişlerini çürütecek kadar kendini bırakmış ve şubat ayında olmamıza rağmen yeterince giyinmemiş, ayakları çorapsız genç bir kadın var. Bu onun yaşam tarzı hakkında size ne söylüyor?"

"Fahişeymiş," dedi Duncan, bu sefer tahminine daha çok güvenerek.

Brody düşünceli bir edayla çenesini ovuşturdu. "Bir fahişenin ta buralara kadar gelmesinin tek bir nedeni olabilir."

"Bir müşterisini görmek mi?" dedim.

"Başka bir neden bulmakta zorlanıyorum. Katilini tanıdığını zaten düşünüyorduk, bunu da göz önünde tutunca öyle. Ayrıca adada olduğundan kimsenin haberi yok gibi görünmesini de açıklıyor. Seks için para veren erkekler genellikle bunu herkese ilan etmezler."

Ama burada bana pek doğru gelmeyen bir şey vardı. "Öyle olsa bile, müşterinin evine gitmek için fazla uzak bir mesafe. Hem ayrıca insanların öğrenmesinden endişe ediyorsan, Runa'ya fahişe getirme riskini niçin göze alasın? Onu buraya getirmen yerine senin ona gitmen daha mantıklı."

Brody düşünceli görünüyordu. "Bir ihtimal daha var. Bir fahişenin müşterisine şantaj yapmaya çalışması hiç duyulmadık bir şey değil. Uyuşturucu alışkanlığını da göz önünde tutarsak, para gelecekse o kadar yolu katetmeye değer diye düşünmüş olabilir."

Akla yatkın bir teoriydi. Şantaj, cinayet işlemek için yeterince güçlü bir nedendi ve şimdiye dek elimizde olan olgulara da uygun düşüyordu. Gerçi elimizde pek de fazla olgu yoktu ya.

"Haklı olabilirsin," dedim, başka olasılıklar ileri sürmeye çalışamayacak kadar yorgundum. "Fakat burada sadece tahminde bulunuyoruz. Bu evrede kuramsal olarak düşünmeye yetecek kadar bilgimiz yok aslında."

"Evet, haklısın," diye katıldı Brody ağır ağır. "Ama bahse girerim, buraya kimi –ve neden– görmeye geldiğini bulursak katili de bulmuş olacağız."

Yerde kurumakta olan ayak izlerine bakarken, acaba katil bizi çoktan buldu mu diye düşündüm.

Brody poliklinikte kalmaya gönüllü oldu, ben de bir şeyler yemek için otele gitmek ve köy marketinden bir asma ki-

litle zincir almak üzere ayrıldım.

"Ara vermen gerek. Bitkin görünüyorsun," dedi Brody, kapının önüne bir sandalye çekip otururken.

Kesinlikle öyle hissediyordum. Omuzum ağrıyordu, yorgundum ve kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Duncan *Range Rover*'la, Brody'nin hâlâ açık olduğunu düşündüğü dükkana kadar bıraktı beni. Yağmur durmuştu, ama rüzgar yolda arabamızı sarsacak kadar şiddetli esmeye devam ediyordu. Brody telefonların hâlâ kesik olduğunu söylemişti, o yüzden Jenny'yi aramak için Duncan'ın telsizini ödünç aldım. Dijital veya değil, sinyal hâlâ düzensizdi ve nihayet bağlantı sağlandığında, karşıma yine Jenny'nin sesli mesajı çıktı. *Ne bekliyordun ki? Aramanı bekleyerek oturup duracak değil ya.*

Hayal kırıklığına uğramış bir halde telsizi tekrar Duncan'a verdim. Dalgın dalgın aldı, kafası meşguldü. Bulgularımı açıkladığım süre haricinde alışılmadık ölçüde sessizdi hep. Aslında sessiz olmaktan çok düşüncelere dalıp kaybolmuştu, hattâ marketi geçtiğimizde ona durmasını ben hatırlattım.

"Özür dilerim," dedi kenara çekerken.

Ben arabadan inerken hâlâ düşünceliydi, ama bunu karavanda bir gece daha geçirmekten hiç hoşlanmayışına yordum.

"Beklemene gerek yok, dönüşte yürürüm," dedim. "Temiz hava iyi gelir."

"Dr. Hunter?" dedi, ben daha kapıyı kapatmadan.

"Efendim?" dedim, kendimi rüzgara karşı destekleyerek.

Ama söyleyeceği her ne idiyse vazgeçti. "Yok bir şey. Önemli değil."

"Emin misin?"

"Evet. Yine saçmalıyorum işte." Mahçup bir şekilde gülümsedi. "En iyisi gidip Çavuş Fraser'dan nöbeti devralayım. Geç kalırsam beni öldürür."

Söylemesi için ısrar edecektim, ama aklındaki her neyse herhalde hazır olduğunda söyler deyip vazgeçtim.

Arabayla uzaklaşırken elimi kaldırıp selamladım, ama beni görüp görmediğini bilmiyorum. Dükkana yöneldim. İçeride hâlâ ışık yanmaktaydı ve kapıdaki tabelada *Açık* yazıyordu. Çıngırakların çınlaması dükkana girişimi haber verdi. İçerisi yiyecek konserveleri, nalburiye ve bakkaliye ürünleriyle tıka basa dolu bir hazine gibiydi. Koku beni çocukluğuma geri götürdü; peynirlerin, mumların ve kibritlerin insanı sarhoş eden kokuları. Eskimiş ahşap tezgahın arkasında bir kadın eğilmiş, bir kutudan konserve çorbaları boşaltıyordu.

"Hemen geliyorum," dedi. Doğrulurken onu tanıdım, Karen Tait'ti.

Brody'nin, marketi onun işlettiğini söylediğini unutmuştum. Alkolün yüzüne verdiği yapay kırmızılık olmadan daha da yıpranmış görünüyordu, şişkin yüz hatlarında artık kaybolmuş bir güzelliğin izi kalmıştı ancak. Zaten daha baştan zoraki olan gülümsemesi, müşterinin kim olduğunu görünce tamamen silindi.

"Asma kilidiniz var mı?" diye sordum.

Çenesiyle işaret ettiği arka duvardaki bir rafta, kutular içinde rastgele yığılmış hırdavat vardı.

"Teşekkürler," dedim.

Karşılık vermedi. Ben cıvata, vida ve çivi kutularını gözden geçirirken düşmanca ve hınçla baktığını hissediyordum. Neyse ki aradığım şeyi buldum; dayanıklı bir asma kilit ve bir makara zincir.

"Bundan bir metre alayım lütfen."

"Keskiler de orada."

Zinciri tek elimle kesebileceğimden emin değildim, ama yardım isteyip de ona bu hazzı yaşatmayacaktım. Bir süre

aradıktan sonra nihayet başka bir rafta, eski bir ahşap ölçü çubuğunun yanında bir civata keskisi buldum. Zincirden istediğim kadarını ölçtüm ve keskinin saplarından birini bacağıma dayayarak zinciri kestim. Her şeyi bulduğum gibi yerine koyduktan sonra, zincirle asma kilidi tezgaha götürdüm.

Tezgahta sergilenen çikolatalardan büyük bir kalıp seçerek "Bunu da alacağım," dedim.

Aldıklarımı yazarkasaya sessizce kaydetti, cüzdanımdan bir banknot çıkarırken beni seyrediyordu.

"Bozuk yok," dedi.

Kasanın açık çekmecesinde daha küçük banknotlarla madeni paralar olduğunu görebiliyordum. Bana meydan okurcasına dik dik bakıyordu.

Cüzdanı yerine koyup cebimde para aramaya başladım. Parayı sayarak verdiğim sırada beni seyretti, sonra çekmeceyi çarpıp kapattı. Paranın üstünü almam lazımdı, ama tartışmaya değmez deyip boşverdim. Aldıklarımla birlikte kapıya yöneldim.

"Bir kalıp çikolata yolunu yapar sanıyorsun, öyle mi?"

"Ne?" diye sordum, doğru işittiğime inanamayarak.

Ama o somurtarak bana bakmakla yetindi. Dışarı çıkarken kapıyı çarpmamak için kendimi zor tuttum.

Hâlâ burnumdan soluyarak, zincirle birlikte doğruca polikliniğe gitmeyi düşündüm önce. Ama Brody bir şeyler yemem konusunda çok kararlı olduğunu göstermişti. Haklı olduğunu biliyordum, hem zaten polikliniğe eski polis müfettişi bekçilik ettiği sürece, kimsenin bir şey yapmaya kalkışacağını zannetmiyordum.

Otele yürümek iyi geldi. Rüzgarlı olsa da en azından yağmur kesilmişti, hava soğuk ve temizdi. Otele giden yan sokağa ulaştığım sırada sinirim yatışmaya başlamıştı. Pencereler-

den gelen ışık davetkardı; içeri girdiğimde taze ekmekle yanan turba kömürünün kokusu beni karşıladı. Ellen'ı bulmak için koridorda ilerlerken, dolaplı saat haşmetli bir şekilde vurdu. Barla ilgilenen kimse yoktu, ama mutfaktan alçak sesler geliyordu.

Ellen'la bir erkeğin sesleri.

Kapıyı tıklattığımda sesler kesildi. Ellen "Bir dakika," diye seslendi.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtı. Sıcak ekmeğin mayalı kokusu dört bir yanımı kuşattı.

"Özür dilerim. Somunları fırından çıkarıyordum da."

Yalnızdı. Konuştuğu kişi arka kapıdan çıkmış olmalıydı. Ellen fırın kaplarını ters çevirip ekmekleri çıkartmakla uğraşmaya başladı, ama ben ağladığını görmüştüm bile.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Yolunda." Ama konuşurken bana yüzünü dönmedi.

Önce tereddüt ettim, ama sonra çikolatayı uzattım. "Bunu Anna için getirmiştim. Umarım şekerli şeyler yemesine aldırmıyorsundur."

Gülümsedi, son gözyaşlarını da burnunu çekerek sakladı. "Hayır, çok iyisin."

"Bak, sen...?"

"Ben iyiyim. Gerçekten." Bana tekrar gülümsedi, bu seferki daha istekliydi.

Oradan ayrıldım. Başka bir harekette bulunacak kadar iyi tanımıyordum onu. Fakat elimde olmadan merak ettim: Ellen'ın ziyaretçisi kimdi ve Ellen niçin onun kimliğini bir sır gibi saklamak istiyordu?

Ve o kişi Ellen'ı ağlatacak ne yapmıştı?

14

Sıcak bir duş alıp üstümü de değiştirince kendimi daha iyi hissettim. Grampianlar'a giderken yanıma aldığım bütün giysileri kullanmıştım, o yüzden Ellen'a çamaşır işini nasıl halledebileceğimi soran bir not bıraktım. Omuzum hâlâ ağrıyordu, ama duş iyi gelmişti ve aldığım iki ibuprofen de aşağıya bir şeyler yemeğe inerken etkisini göstermeye başlamıştı.

Fakat barın önüne gelince durdum, içeri girmeye isteksizdim. Bundan önce de kendimi yabancı hissediyordum, ama ne derece bir başına olduğum şimdi birdenbire can evimden vurdu. Kadının katilinin hâlâ adada olması gerektiğinden, hattâ tanıdığım biri olabileceğinden zaten emin olsam da, şu ana kadar bunun benimle kişisel bir ilgisi yok gibi görünüyordu. İşimi yapmak için oradaydım. Fakat şimdiyse biri halkevine gizlice girip beni gözetlemişti ve o kişinin kim olduğu ya da neden bunu yaptığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Bir biçimde bir çizgi aşılmıştı.

Paranoyaklaşmaya başlama. Ayrıca Brody'nin ne dediğini unutma: Destek ekibi gelene kadar, en iyi savunma ne bildiğimizi belli etmemektir.

Barın kapısını açtım. Neyse ki kötü hava müşterileri biraz azaltmış görünüyordu. Guthrie ile Karen Tait'in ortalıkta olmadıklarını görünce rahatladım; domino oynayanlardan da

sadece biri oradaydı. Domino kutusu önünde, her zamanki masalarında mahzun bir şekilde oturuyordu.

Ama Kinross oradaydı; sessizce bira bardağına bakıyor, oğluysa yanındaki bar taburesi üzerinde kamburunu çıkarmış, içine kapanık bir halde oturuyordu. Fraser da oradaydı; bir masada tek başına oturmuş, tepeleme dolu tabağındaki sosislerle sebze püresine girişmişti. Belli ki, karavandaki nöbeti Duncan'a devrettikten sonra buraya dönmekte hiç vakit kaybetmemişti. Tabağının hemen yanında duran bir bardak viski artık paydos ettiğini ilan ediyordu; yüzündeki kızarıklığı görünce bunun ilk bardağı olmadığından kuşkulandım.

Masasına oturduğumda "Tanrım, açlıktan ölüyorum," dedi, çatal dolusu patatesi ağzına götürürken. Bıyıklarında yiyecek parçacıkları vardı. "Bütün gün bu ilk yemeğim. Bu lanet havada o karavanda olmak kolay iş değil, bilesin."

Duncan oradayken kendisi bu kadar rahatsız görünmüyordu diye düşündüm alayla. "Davetsiz misafirimizden bahsetti mi Duncan?" dedim sesimi alçaltarak.

"Evet." Çatalını hafife alan bir edayla salladı. "Kahrolası veletlerdir herhalde."

"Brody o kadar basit olduğuna inanmıyor."

"Ben olsam onun ne dediğini o kadar dikkate almazdım," diye homurdanırken, ağzındaki kısmen çiğnenmiş sosis gözüme ilişti. "Duncan ölü kadının Stornoway'den gelen bir fahişe olduğunu düşündüğünü söylüyor. Öyle mi?"

Kimsenin işitmeyeceğinden emin olmak için etrafa göz attım. "Nereden geldiğini bilmiyorum. Ama muhtemelen bir fahişe, evet."

"Ve keşmiş galiba." Ağzındaki yiyeceği bir yudum viskiyle yuttu. "Demek ki buraya müteahhitlerle iş tutmak için geldi ve içlerinden biri fazla kabalaştı. Bunda esrarengiz bir şey yok."

"Dört beş hafta önce öldürüldüğünde burada müteahhit filan yokmuş."

"Evet, pekala, saygısızlık etmek istemem, ama geriye kalan o ufak tefek şeyleri düşününce, ne zaman öldürüldüğünün kesin olarak nasıl söylenebileceğini anlayamıyorum. Böyle soğuk bir havada aylardır orada duruyor olabilirler." Bıçağını bana doğru sallayarak devam etti. "Bak şuraya yazıyorum, onu kim öldürdüyse, şimdiye dek çoktan ya Lewis'e ya da anakaraya dönmüştür."

Fraser'ın kaç bardak viski içtiğine dair tahminimi düzeltttim. Ama tartışacak değildim. O kararını vermişti ve olgular filan gibi yakışıksız şeyler bunu değiştirmeyecekti. Fikirlerini daha fazla dinleyecek halde değildim; Ellen'dan yanımda götürmek için birkaç sandviç hazırlamasını istemeyi düşünüyordum ki, birden içeri dolan soğuk hava şöminede yanan kömürü alevlendirdi. Bir an sonra da Guthrie okkalı adımlarla bara girdi, cüssesi kapı eşiğini dolduruyordu.

Bir şeylerin yanlış olduğunu hemen anladım. Fraser'la benim oturduğumuz masaya bakış atıp, Kinross'un yanına giderek bir şeyler fısıldadı. Feribot kaptanı dönüp bize dik dik bakarken yüz ifadesi karanlıktı. Ardından, oğlu endişeyle seyrederken, Kinross ve Guthrie masamıza yöneldiler.

Yemek yemeğe dalmış olan Fraser ikisi tepemizde dikilene kadar bir şey fark etmedi. Sinirli bir edayla kafasını kaldırıp onlara baktı.

"Ne var?" diye terslendi, hâlâ ağzındaki lokmayı çiğnerken.

Kinross ona ağa yakalanmış lezzetsiz ve yararsız bir şeye bakar gibi bakıyordu. "Asma kilitle ne yapacaksın?"

Bunu tahmin edemediğim için kendime kızdım. Polikliniktekı varlığımızı düşününce, kilidin ne için gerektiğini tah-

min etmek zor değildi. Ayrıca bizim orada olmamıza karşı çıkan tek kişinin Cameron olmayabileceğini de fark etmeliydim.

Fraser kaşlarını çattı. "Asma kilit mi? Sen neden bahsediyorsun yahu?"

"Ben almıştım," dedim. "Halkevi için."

Bir an bunu ona daha önce söylemediğim için gücenmiş göründü, ama yemeğin ve içkinin cazibesi o duygunun üstesinden geldi. Yemeğine geri dönerken beni işaret etti.

"Duydun işte. Artık biliyorsun."

Guthrie adaleli kollarını göbeğinin üstünde kavuşturdu. Bu sefer sarhoş değildi, ama mutlu da değildi.

"Peki halkevimizi bize kapatabileceğini kim söylüyor?"

Fraser bıçağıyla çatalını indirdi ve ona yiyecek gibi bakarak "Ben söylüyorum," dedi. "Biri izinsiz girdi, o yüzden şimdi kilitliyoruz. Sakıncası mı vardı?"

"Evet, kesinlikle öyle, sakıncası var," diye gürledi Guthrie, tehditkar bir tavırla kollarını aşağı indirirken. Uzun ve çok kaslı kolları iki yana sarkmış haldeyken maymuna benziyordu. "O lanet yer bizim."

"O halde bir şikayet mektubu yaz," diye cevabı yapıştırdı Fraser. "Orayı polis bir vaka için kullanıyor. Yani biz aksini söyleyene kadar yasak bölge."

Siyah sakalları üzerinde Kinross'un gözleri parıldıyordu. "Duymadın galiba. Orası *bizim* halkevimiz, sizin değil. Ve eğer buraya gelip kendi binamızı bize kapatabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün derim."

İşler kontrolden çıkmadan araya girdim. "Kimse kimseyi dışarıda bırakmak istemiyor, ama zaten uzun sürmeyecek. Hem başta Grace Strachan'dan izin aldık."

Adımı bu işe karıştırdığım için içimden Grace'ten özür diledim, ama umduğum etkiyi yaratmıştı. Kinross ve Guthrie

birbirlerine bakış attılar, bir saniye önceki kavgacılıklarının yerini kararsızlık almıştı.

Kinross ensesini ovuşturdu. "Pekala, madem Bayan Strachan tamam demiş..."

Tanrıya şükür. Ama rahatlamak için erken davranmıştım. Belki viski yüzünden, belki otoritesinin Brody tarafından zaten yeterince zayıflatıldığını hissettiğinden ya da başka herhangi bir sebepten Fraser son sözü söylemeye kararlıydı.

"Bunu bir uyarı olarak düşünebilirsin," diye homurdandı, tombul parmağını Kinross'a doğru sallayarak. "Bu artık bir cinayet soruşturması ve eğer bir daha müdahale etmeye kalkarsan, inan bana, keşke o lanet feribotumdan hiç çıkmasaydım dersin!"

Bütün bara sessizlik çöktü. İçerideki herkes bize bakıyordu. Yüzümdeki dehşet ifadesini silmeye çalıştım. *Seni lanet olası beyinsiz!*

Kinross afallamış görünüyordu. "Cinayet soruşturması mı? Ne zamandan beridir?"

Geç de olsa Fraser ne yaptığını anladı. "Seni ilgilendirmez," dedi bağırarak. "Şimdi, sakıncası yoksa yemeğimi bitirmek istiyorum. Konuşma bitmiştir."

Tekrar tabağına eğildi, ama ensesine doğru yükselen kızarmayı durduramadı. Kinross ona bakıp düşünceli bir edayla dudağını ısırdı. Kafasıyla Guthrie'ye işaret etti.

"Hadi gel Sean."

Tekrar bar tezgahına döndüler. Gözlerimi Fraser'a diktim, ama o yemeğiyle meşgul oluyor, gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Sonunda bana somurtkan bir bakış attı.

"Ne var? Yakında olay mahalli inceleme ekibi geldiğinde öğrenecekler zaten. Bir zararı olmaz."

Bir şey söyleyemeyecek kadar kızgındım. Umudumuz

olayla ilgili sessiz kalınmasıydı, oysa şimdi Fraser gereksiz yere ağzından kaçırmıştı. Ayağa kalktım, onun yanında daha fazla kalmak istemiyordum.

"Gidip Brody'den nöbeti devralsam iyi olur," dedim ve birkaç sandviç hazırlamasını istemek üzere Ellen'ın yanına gittim.

Brody hâlâ koridorda, kendisini bıraktığım yerde oturuyor, polikliniğin kapısında bekçilik ediyordu. İçeri girdiğimde oturduğu sandalyenin ucuna kaymış, harekete hazır halde gövdesini ileri uzatmıştı, ama gelenin ben olduğumu görünce gevşedi.

"Gideli çok olmadı," dedi, ayağa kalkıp gerinirken.

"Burada yiyebilirim diye düşündüm."

Otelden dizüstü bilgisayarımı da getirmiştim. Onu bıraktım, paltomun cebinden asma kilitle zinciri çıkardım. Brody'ye yedek anahtarı uzattım.

"İşte. Bu da sende kalabilir."

Anahtarı alırken bana soran gözlerle bakıyordu. "Bunu Fraser'a vermen gerekmez mi?"

"Yaptığı şeyden sonra hayır."

Az önce otelin barında olanları ona anlatırken öfkeden Brody'nin dudakları gerildi.

"Kahrolası aptal. Buna hiç ihtiyacımız yoktu." Bir an düşündü. "Baksana, burada bir süre kalmamı ister misin? Bess'i bir ara akşam yürüyüşüne çıkartacağım, ondan başka yapacak işim yok."

Sözlerinden yalnızlık okunduğunun farkında olduğunu sanmıyordum. "Beni merak etme. Sen de gidip bir şeyler yesen iyi olur."

"Emin misin?"

Emin olduğumu söyledim. Teklifi için minnettardım, ama

çalışmam gerekiyordu. Ayrıca, dikkatimin dağılmaması daha iyi olurdu.

O gittikten sonra, zinciri halkevinin çift kanatlı kapısının kollarına doladım, uçtaki halkalara kilidin köprüsünü geçirip bastırarak kapattım.

Koridoru böylece elimden geldiğince güvenli hale getirdikten sonra, Brody'nin polikliniğin kapısının önüne yerleştirdiği sandalyeye oturup, Ellen'ın hazırladığı sandviçleri yedim. Ellen bir termos dolusu sade kahve de vermişti; yemeğimi bitirdikten sonra sıcacık kahveyi yudumlarken rüzgarın uğultusunu dinledim.

Eski bina, açık denizdeki bir geminin kaburgası gibi çatırdıyordu. Ses tuhaf bir şekilde huzur vericiydi, yemek de uykumu getirmişti. Gözkapaklarım kapanmaya başlıyordu, ama aniden patlayan rüzgar pencereleri takırdatınca birden başım dikleşti. Tepedeki ışık sönükleşti, lamba kararsızca vızıldayıp sonra tekrar parlaklığına kavuştu. *Başlama zamanı.*

Kafatasıyla çene kemiği bıraktığım yerde duruyordu. Dizüstümün fişini duvardaki bir prize takıp açtım. Bataryası dolu olsa da elektriğin kesilmesi halinde fazla dayanmazdı. Olabildiğince adanın elektrik şebekesini kullanıp, dizüstümün gerilim koruma ünitesinin, voltaj dalgalanmalarına dayanacağına güvenmem daha iyiydi.

Dizüstü açılır açılmaz, Wallace'ın gönderdiği kayıp kişi dosyalarını açtım. İlk kez doğru dürüst bakma fırsatı buluyordum. Hepsi beş taneydi; son birkaç ayda Batı Adaları'ndan ya da İskoçya'nın batı kıyılarından ortadan kaybolan, yaşları on sekiz ile otuz arasındaki genç kadınlara aittiler. Büyük olasılıkla sadece kaçmışlardı ve bir an gelmiş, bir büyük şehrin hayaline kapılarak, kendilerini Glasgow, Edinburgh veya Londra'da bulmuşlardı.

Ama hepsi değil.

Her bir dosya kayıp kadınlardan birinin ayrıntılı fiziksel tasvirini ve bir *jpeg* fotoğrafını içeriyordu. Fotoğraflardan ikisi işe yaramazdı, çünkü birindeki kadının ağzı kapalıydı, diğeriyse boy çekimiydi ve çalışabilmem için fazla düşük çözünürlükteydi. Ama zaten yanlarındaki tasvirlere bir bakınca onları eledim. Kadınlardan biri siyahtı, diğeriyse kulübede iskeletini ölçtüğüm kadın olamayacak kadar kısaydı.

Fakat diğer üç kadının hepsinin de profilleri ölü kadınınkine uyuyordu. Küçük yaşlarda çekilmiş fotoğrafları, önceki hayatlarından kaçmalarına ya da o hayatların son bulmasına ne gibi bir olay sebep olmuşsa, ondan önce çekilmişti. Dizüstümde çok gelişkin bir dijital görüntüleme programı yüklüydü; ilk resimdeki ağzı büyütmek için onu kullandım. Ekran kime ait olduğu anlaşılmayan, dev bir gülüşle kaplanana kadar resmi yakınlaştırdım. İşime yarayacak kadar büyük ve net olduğunda, resimdeki ağzı iskeletin diş dizilimiyle karşılaştırmaya başladım.

Yeter sayıda eşleşen özellik gerektiren parmak izlerinden farklı olarak, tek bir diş kesin kimlik saptaması için yeterli olabilir. Bazen kendine özgü bir şekil, belli bir çatlak, tam bir özdeşliği ortaya koymak için tek başına yeterli olur.

Şimdi umduğum da bunun olmasıydı. Kafatasına tekrar yerleştirdiğim dişler çarpık ve kırıktı. Eğer fotoğraflardaki kadınların hiçbirinde benzer diş kusurları yoksa, o zaman olası adaylar olmaktan çıkacaklardı. Ama bir eşleşme bulacak kadar şansım yaver giderse, o zaman isimsiz kurbana bir isim verebilecektim.

Bunun kolay olmayacağını baştan beri biliyordum. Fotoğraflar sadece enstantanelerdi, şu an aklımdaki acımasız hedefe uymaları niyetiyle çekilmemişlerdi. Büyütüp temizledi-

ğimde bile resimler kumlu ve bulanıktı. Zahmetle kafatasına yerleştirdiğim dişlerin perişan durumu da hiç yardımcı olmuyordu. Zira kurban bu genç kadınlardan biriyse bile, bendeki fotoğrafı, dişlerini aşındırmış uyuşturucu bağımlılığından önce çekilmişti.

Birkaç saat boyunca fotoğraflara yoğunlaştıktan sonra, gözlerime bir avuç kum atılmış gibiydi. Kahvemi tazeledim, sertleşen boyun kaslarımı ovdum. Yorgundum ve şevkim kırılmıştı. Uzak bir ihtimal olduğunu bilmeme rağmen yine de bir şey bulmayı ummuştum.

Bitkin bir halde üç genç kadının orijinal fotoğraflarına döndüm. Nedenini bilemesem de bir tanesi beni özellikle çekiyordu. Bir caddede çekilmişti, genç kadın bir vitrinin önünde ayakta duruyordu. Yüzü çekici ama sertti, gülümsemesine rağmen gözleriyle ağzının etrafında ihtiyatlı bir ifade vardı. Bir kurbansa bile, pasif olmamıştır diye geçirdim aklımdan.

Fotoğrafını daha yakından inceledim. Gülüşü sadece kesici dişlerle üst köpek dişlerini sergiliyordu. Çarpıklıkları kafatasına yerleştirdiklerimle birebir uyuşuyordu, ama karakteristikleri eşleşmiyordu. Ölü kadının üst sol kesici dişinde, V şeklinde belirgin bir çentik vardı, ama ekranda gördüğümde hiç iz yoktu. *Vazgeç artık. Zamanını boşa harcıyorsun.*

Fakat resimde bir şey vardı işte ve ne olduğunu çıkaramıyordum. Derken onu gördüm.

"Ah, şaka olmalı," dedim yüksek sesle.

Tek bir tuşa basıp programın bir komutunu çalıştırdım. Ekrandan genç kadının görüntüsü kayboldu ve ardından hafif değişmiş olarak tekrar belirdi. Şimdi kadının arkasındaki kısmen görünen dükkan tabelası okunabiliyordu: *Stornoway Store & Newsag.* Ama ne yazdığından daha önemlisi, yazının artık ters olmamasıydı.

Fotoğraf tersti.

Genellikle önem taşımayan basit bir hataydı. Fakat bir aşamada, ya negatiften tarandığında ya da kayıp kişiler veri tabanına aktarılırken, resim tersyüz olmuştu. Sağı sol, solu sağdı.

Bir ayna görüntüsüne bakıyordum.

Git gide artan bir heyecanla fotoğraftaki genç kadının dişlerini tekrar büyüttüm. Şimdi üst sol kesici dişinde, kafatasına yerleştirdiğim dişlekiyle tıpatıp eşleşen V şeklinde bir çentik vardı. Ayrıca alt sağ köpek dişi ikisinde de çarpıktı ve bitişiklerindeki dişlerle üst üste binme dereceleri aynıydı.

Bir eşleşme bulmuştum.

İlk kez olarak, fotoğrafa ekli tasviri okumak için kendime izin verdim. Genç kadının adı Janice Donaldson'dı. Yirmi altı yaşındaydı, fahişeydi, alkolik ve uyuşturucu bağımlısıydı ve beş hafta önce Stornoway'den kaybolmuştu. Geniş çaplı bir araştırma yapılmamıştı, haber bültenlerinde yer almamıştı. Açık dosyalardan bir yenisiydi sadece, ihmal edilmiş bir can daha.

Resmine, elektronik olarak dondurulmuş gülümsemesine tekrar baktım. Dolgun yüzlüydü, yuvarlak yanakları vardı ve gerdanı çıkmaya başlamıştı. Uyuşturucu bağımlılığına rağmen, her zaman tombul olacak bir genç kadındı. *Yanacak çok miktarda vücut yağı.* Diş kayıtları ve parmak izleriyle doğrulanması gerekiyordu, ama öldürülen kadını bulduğuma hiç şüphem yoktu.

"Merhaba Janice," dedim.

Ben dizüstümün ekranına bakarken, Duncan karavanda bir köşeye sıkışmış, kriminoloji ders kitabına yoğunlaşmaya çalışıyordu. Kolay değildi. Rüzgar öncekinden de şiddetliydi.

Kulübenin rüzgarı kestiği bir yere park edilmiş olsa da, karavan fırtınanın amansız darbelerine maruz kalıyordu.

Sürekli sarsıntı hem rahatsızlık verici hem de huzursuz ediciydi. Duncan karavanın devrilmesi ihtimaline karşı gaz sobasını söndürmeyi düşünmüş, ama vazgeçmişti. Donarak ölmektense, karavanın tutuşması riskini göze almıştı.

Böylece karavanın sallanmasına kafasını takmamaya çalışmış ve yağmur metal tavanı delercesine yağarken kitabına odaklanmak için elinden geleni yapmıştı. Ama kendini aynı paragrafı üçüncü kez okurken bulunca, sonunda bu işin yürümeyeceğini kabul etti.

İçini çekerek kitabını kapattı. İşin aslı, onu rahatsız eden yalnızca fırtına değildi. Daha önce aklına gelen o düşünce hâlâ zihnini kurcalıyordu. Aptallık ettiğini, bu düşüncenin tamamen saçma olduğunu biliyordu. Ama şimdi merak etmeye başlamıştı, aklından çıkaramıyordu. İşte yine o aşırı faal hayal gücü iş başındaydı.

Sorun şuydu ki, bu konuda ne yapacaktı? Birine mi söylemeliydi? O zaman kime? Dr. Hunter'a söyleyecek gibi olmuştu, ama vazgeçmişti. Tabii bir de Brody vardı. Ya da Fraser. *Ya, tabii.* Duncan, dedektif çavuşun bir polis olarak eksikliklerinin çok iyi farkındaydı. Sabahları nefesindeki viski kokusu utanç vericiydi. İğrençti. Sanki insanların fark etmeyeceğini düşünüyordu ya da artık aldırmadıklarını. Duncan'ın babası, bütün hevesleri en yüksek aylıkla emekli olana kadar beladan uzak durmak olan, psikolojisi çökmüş bazı polislerden söz etmişti ona. Sanki Fraser'ı tarif etmişti.

Duncan, Fraser acaba hep böyle miydi yoksa zamanla mı inancını yitirip bu hale geldi diye merak etti. Tabii ki onunla ilgili bazı hikâyeler işitmişti; bazılarına inanmış, bazılarına daha şüpheyle bakmıştı. Fakat o alkolden kızarmış yanakla-

rın altında, şöyle böyle de olsa doğru dürüst bir polis memuru yattığını düşünmek hep hoşuna gitmişti.

Ama şimdi o kadar emin değildi. İşte buradaydılar, bir cinayet soruşturmasının en canalıcı noktasındaydılar –*gerçekten de* canalıcı– ve Fraser hâlâ sanki bu bir külfetmiş gibi davranıyordu. Duncan ise durumu hiç bu şekilde görmemişti. Hayatında başına gelen en heyecanlı şey olduğunu düşünüyordu.

Bu itiraf kendini biraz suçlu hissetmesine yol açtı. Ne de olsa bir kadın ölmüştü. Bu kadar coşku hissetmesi doğru muydu?

Ama bu benim işim diyerek hislerini rasyonalize etti. Polis teşkilatına katılma nedeni buydu, yoksa park cezası yazmak veya komşu kavgalarını ayırmak değildi. Orada bir yerlerde kötülüğün olduğunu biliyordu; İncil'deki anlamda değil belki ama yine de aynı kapıya çıkıyordu. Kötülüğün ta gözlerinin içine bakıp onu korkutabilmeyi istiyordu. Bir fark yaratmayı. *Evet... ve Fraser'ın bu konuda ne diyeceğini tasavvur edebiliyorum.*

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi. Peki ne yapacaktı?

Dışarıda bir pırıltı gözünün kenarına ilişti. Tekrarlanmasını bekleyerek pencereden baktı. Tekrarlanmadı. *Şimşek miydi?* Ama gök gürültüsü eşlik etmemişti. Işığı söndürünce, gaz sobasının zayıf mavi alevi dışında karavan karanlığa büründü. Duncan dışarıda sadece kulübenin karanlık şeklini seçebiliyordu, başka hiçbir şey yoktu.

Tereddüt etti. Herhalde bütün gökyüzünü kaplayan şimşeklerdendi diye düşündü. Bunlar ses yapmazlardı, değil mi? Ya da belki de sadece gözlerinin bir oyunuydu.

Ama öte yandan, dışarıda elinde feneri olan biri de olabilirdi.

Yine o muhabir mi? Maggie Cassidy? Öyle olmamasını umdu. Her ne kadar bir parçası o beklentiyle çok heyecanlansa da, bir daha hiçbir şeye kalkışmayacağını söylediğinde ona inanmıştı. Belki saflıktı ama muhabir verdiği sözü bozarsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ama o değilse, o zaman kim? Duncan kulübede zahmete değecek kadar bir şey kaldığını düşünmüyordu, tabii gelen kişi yanında molozu kazmak için bir *JCB* iş makinesi getirmediği sürece.

Fakat bu artık bir cinayet soruşturmasıydı. Riske girmeyecekti. Fraser'ı telsizle aramayı düşündüyse de, hemen vazgeçti. Zira çavuşun vereceği utandırıcı karşılığı tahmin edebiliyor ve buna maruz kalmayı hiç istemiyordu. Önce kendisi kontrol etmeden olmazdı. Paltosunu giydi, *Maglite* el fenerini alıp dışarı çıktı.

Rüzgarın kuvvetiyle neredeyse ayakları yerden havalanacaktı. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde kapıyı kapattıktan sonra bir an durup kulak kabarttı. Rüzgarda bir şey işitmek imkânsızdı. Ayrıca el feneri olmadan hiçbir şey görülemeyecek kadar karanlıktı. Feneri yaktı ve ışığı çabucak etrafta gezdirdi. Işığın tek gösterdiği, hızla dalgalanan çimenler ve tek başına öylece duran kulübenin iskeletiydi.

Rüzgarın, karavanın sıcaklığını vücudundan alıp götürmesi uzun sürmedi. Eldivenlerini takmayı da unutmuştu. Titreyerek kulübeye yaklaşırken fenerin ışığını kapı girişinde gezdirdi. Kapıyı daha önce tekrar mühürlemişti –Fraser zahmet edip yapmamıştı– polis şeridi hiç dokunulmamış gibi görünüyordu. Kimsenin olmadığından emin olmak için fenerin ışığını içeri tutup baktı, sonra da yıkık duvarların etrafını dönmeye başladı.

Hiçbir şey yoktu. Yavaş yavaş kendini koyverip rahatladı. Alt tarafı bir şimşekti herhalde. *Evet, ya öyleydi ya da senin ha-*

yal gücündü. Attığı turu tamamladı, yürüdükçe çimenlerden hışırtılar geliyordu. Tekrar kapıya geldiğinde asıl sorunu lanet olası soğuktu. El fenerinin çelik gövdesini tutan parmaklarını hissetmemeye başlamıştı.

Buna rağmen, kendini zorladı ve karavana geri dönmeden son bir defa ışığı etrafta gezdirdi. Karavanın kapısına vardığında ikirciklendi, birdenbire aklına birinin içeride bekliyor olabileceği düşüncesi gelmişti.

Eğer bekliyorsa, umarım çaydanlığı ocağın üstüne koymuştur. Ağır el fenerini sımsıkı kavrayıp kapıyı iterek açtı.

Karavan boştu. Gaz sobasının tıslayan mavi alevi davetkar bir sıcaklık yayıyordu. Duncan minnetle hemen içeri girip kapıyı kapattı. Tekrar his gelsin diye donmuş ellerini ovaladı, ışığı açtı ve çaydanlığı kaldırıp içinde yeterince su var mı diye baktı. Vardı, ama su bidonunu yarın doldurmamız gerek diye hatırlattı kendine. Fraser bütün günü çay içerek geçirmiş olmalı diye düşündü somurtarak.

Çaydanlığı küçük ocak halkasına koydu ve kibrit kutusunu aldı. Bir çöp çıkarıp çaktı, parlayan alevle birlikte kükürt kokusu çıktı.

Biri kapıyı yumruklayınca yerinde sıçradı. Parmak uçlarındaki acıdan, hâlâ yanan kibriti tuttuğunu fark etti. Şaşkınlığından sıyrılıp kibrit çöpünü sallayarak söndürdü.

Kim o diye seslenmek üzereydi, ama zorla içeri girecek olan herhalde doğruca gelip kapıyı çalmaz diye çıkıştı kendi kendine. Ama yine de ağır feneri eline aldı. Ne olur ne olmaz diye.

Sonra, fenerin ağırlığıyla kendine güven kazanarak kapıyı açmaya gitti.

15

Polikliniktekı yazı masasında oturuyordum. Karanlıktı, ama etrafı göremeyeceğim kadar değil. Alacakaranlık herşeyin üzerini toz gibi kaplıyordu sanki. Pencere ile kapının jaluzileri kapalıydı; kafatasıyla çene kemiği hâlâ çelik alet masası üzerinde duruyorlardı. Dizüstü bilgisayarım önümde, yazı masasının üzerindeydi; ekranı karanlık ve ölüydü. Halojen muayene lambası bıraktığım gibi tepeden masaya bakar haldeydi, ama şimdi sönüktü.

Ses yoktu. Etrafa bakınırken çevremi tanımaya başladım. Bazen böyle anlara eşlik eden o şaşkınlığı da hissetmiyordum... hiç düşünmeme gerek yoktu, uykuda olduğumu biliyordum.

Daha onu görmeden önce odanın köşesindeki varlığı hissettim. Suret gölgeler içinde kaybolmuştu, ama yine de görebiliyordum. İri kemikli ve tombul bir kadın. Altında yatan sertliğin bozduğu yuvarlak, çekici bir yüz.

Konuşmadan bana bakıyordu.

Ne istiyorsun? Kadın yanıt vermedi. *Yapabileceğim her şeyi yaptım. Bundan sonrası polise kalmış.*

Hâlâ bana bakarak masanın üzerindeki kafatasını işaret etti.

Anlamıyorum. Ne yapmamı istiyorsun?

Ağzını açtı. Konuşmasını bekledim, ama dudaklarının arasından sözcükler yerine duman çıkmaya başladı. Başka tarafa bakmak istiyor, ama yapamıyordum. Şimdi gözlerinden, burnundan ve ağzından duman fışkırıyor, parmak uçlarından tütüyordu. Yanışının kokusunu alıyordum, ama hiç alev yoktu. Sadece duman. Odayı dolduruyor, görüşümü bulandırıyordu. Bir şey yapmak, ona yardımcı olmaya çalışmak zorunda olduğumu biliyordum.

Yapamazsın. O çoktan öldü.

Duman git gide kalınlaşıyor, beni boğmaya başlıyordu. Hâlâ kıpırdayamıyordum, ama hareket etme ihtiyacı karşı konulmazdı. Artık kadını göremiyordum, hiçbir şeyi göremiyordum. *Hareket et. Şimdi!* Ona doğru sendeledim...

Ve uyandım. Hâlâ poliklinikteydim, uykuya daldığım masada oturuyordum. Ama şimdi oda karanlıktı. Dizüstümden soluk bir pırıltı geliyordu, ekranda sonsuz sayıda yıldız son sürat bilinmezliğe akıyordu. Ekran koruyucu devreye girmişti, demek ki en az on beş dakikadır uyuyordum.

Rüyanın etkisinden silkinmeye çalışırken dışarıda fırtına kasıp kavuruyordu. Nefessiz kaldığımı hissettim, görüşüm de bulanıktı, sanki önünde tül perde varmış gibi. Üstelik dumanın keskin kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Derin bir nefes aldım ve birdenbire öksürmeye başladım. Şimdi dumanın sadece kokusunu değil tadını da alabiliyordum. Halojen lambayı açmayı denedim. Hiçbir şey olmadı. Fırtına nihayet Runa'nın elektriğini kesmeyi başarmış olmalıydı. Dizüstü bilgisayarım bataryasıyla çalışıyordu. Bir tuşa basıp güç tasarrufu modundan çıkarttım. Ekran aydınlanınca polikliniğe soluk mavi bir ışık düştü. Havadaki pus şimdi daha belirgindi ve uyku mahmurluğum tamamen geçince sadece rüya görmediğimi anladım.

Oda dumanla doluydu.

Öksürerek ayağa fırladım ve kapıya atıldım. Kapı kolunu kavramamla elimi derhal çekmem bir oldu.

Kol çok sıcaktı.

Öğleden sonra gelen davetsiz misafir yüzünden indirmiş olduğum jaluziyi bir çekişte açtım. Camın gerisindeki koridorda sülfür turuncusu bir ışık girdap gibi dönüyordu.

Halkevi yanıyordu.

Kapıdan çekildim ve hızla polikliniğe göz gezdirdim. Diğer tek çıkış yolu bir duvardaki yüksek, küçük pencereydi. Bir sandalyeye basarsam oradan sıkışarak da olsa çıkabilirdim. Pencereyi açmaya çalıştım, ama kımıldamıyordu bile. Pencere kilitlerini görünce sövdüm. Anahtarın yeri hakkında hiçbir fikrim yoktu, arayacak zamanım da yoktu. Camı kırmak amacıyla masa lambasını kaptım, ama son anda durdum. Pencere, kilidini açsam bile içinden zar zor geçebileceğim boyuttaydı ancak. Camı kırmamsa asla geçemeyeceğim kadar küçük bir açıklık sağlayacaktı. Üstelik, oksijen dolu havanın içeri hücum etmesi, poliklinik kapısı kapalı olmasına rağmen yangının patlayarak genişlemesine neden olabilirdi. Bu riski göze alamazdım.

Odadaki duman iyice yoğunlaşmıştı, nefes almakta güçlük çekiyordum. *Hadi! Düşün!* Duvardaki kancadan paltomu kaptım ve lavaboya koştum. Musluğu sonuna kadar açıp kafamı altına soktum, sonra aynı şeyi atkımla eldivenlerime de yaptım. Kol askısı yüzünden çektiğim zorluğa lanet ederek paltomu giymeye uğraşırken, soğuk su yüzümden aşağıya akıyordu. Islak atkıyı ağzımla burnumu kapatacak şekilde doladım, sağ elimi eldivenin içine eğip bükerek geçirdim, ardından kapüşonumu kafama çektim.

Masadan dizüstümü kaptıktan sonra, alet masasının üze-

rindeki kafatasıyla çene kemiğine baktım. *Üzgünüm Janice.*

Tam o anda cam lomboz patladı.

Kapüşonumla atkımın saçılan cam parçalarının büyük kısmını etkisiz hale getirmesi sayesinde yüzümde bir şey olmadı. Açıkta kalan tenime birkaç parçanın battığını hissettim, ama yüksek fırınlardan çıkanlar gibi şiddetli bir ısı dalgası aniden üzerime gelince, cam parçalarının verdiği acı gölgede kaldı. Duman ve alevler dalga dalga polikliniğe hücum ederken geriye doğru sendeledim. Pencereye tırmanıp oradan geçme ihtimalim sıfıra düşmüştü. Camı kırarsam meydana gelecek ateş topu beni oracıkta öldürmese bile, açıklıktan güçlükle geçmeye çalışırken yanarak ölürdüm.

Duman yüzümdeki atkıdan içeri sızıp beni boğmaya başlamıştı bile. Öksüre tıksıra, parçalanan lombozdan gelen ısıdan korunmak için sırtımı kamburlaştırıp kapı kolunu yakaladım. Eldivenimdeki su buharlaşmış olduğundan sıcaklık kalın kumaşın içine işliyordu; ardından kapıyı hızla çekip açarak ileri atıldım.

Bir ısı ve ses duvarının içinden koşmaya benziyordu. Piyano meşale gibi yanıyor, ateş yüzünden kırılıp kopan telleri, bir delinin çaldığı müzik gibi bas bas bağıran ahenksiz notalar çıkarıyordu. Tekrar polikliniğe dönmeyi düşünür gibi oldum, ama öyle yapsam orada öleceğimi biliyordum. Bir an sonra, halkevinin tamamen alevler içinde olmadığını gördüm. Yarısını alevler yutmuştu, tavan ve döşemeyi sarı diller gibi yalıyorlardı, ama çıkışın olduğu tarafa yangın henüz ulaşmamıştı.

Çık buradan! Çık! Gözlerimden sel gibi yaş akıyor, dumanların içinde sendeleyerek ilerliyordum. Yolumu şaşırmış, kör olmuştum âdeta. Paltomun için için yanma kokusunu alıyordum, yüzümdeki atkıdan alazlanmış yünün pis kokusu

geliyordu. Kalbim korkudan ve oksijensizlikten küt küt atıyordu, takılıp üzerlerine düşene kadar sandalye yığınını göremedim.

Yere düşerken omuzuma mızrak gibi bir acı saplandı ve dizüstü bilgisayarım elimden uçup gitti. Fakat beni kurtaran bu düşüş oldu. Birdenbire bir termokline girmiştim sanki, aşağıda zemine bitişik alanda nispeten temiz hava vardı. *Aptal! Aklına gelmeliydi!* Panikten net düşünemiyordum. Yerde sürünerek dizüstümü ararken, yüzümü döşemeye bastırıp doymak bilmez bir şekilde hızlı hızlı nefes aldım. Onu bulamıyordum. *Bırak kalsın!* Çıkışa doğru sürünmeye başladım. Dumanların arasından çift kanatlı kapı bir anafor halinde tam önümde belirdi. Son bir derin nefes aldım ve çabalayarak ayağa kalkıp kapı kollarına asıldım.

Ve asma kilitli zincirin takırtısını işittim.

Şoktan ve korkudan âdeta felç oldum. Asma kilidi tamamen unutmuştum. *Anahtar. Anahtar nerede?* Hatırlayamıyordum. *Düşün!* Brody'ye yedek olanı vermiştim, ama benimki neredeydi? Eldivenimi dişlerimle sökercesine çıkarıp deli gibi ceplerimi aradım. Yoktu. *Ah, Tanrım, anahtar poliklinikte.*

Derken arka cebimde ince metal şekli hissettim. *Tanrıya şükür!* Beceriksiz hareketlerle cebimden çıkarttım, düşürürsem öleceğimi biliyordum. Ateş sırtımı tırmalıyordu. Anahtarı kilide sokmaya uğraşırken göğsüm şişiyordu, ama nefes almaya cesaret edemiyordum. Nefes alırsam hava değil duman soluyacaktım ve ısı ciğerlerimi kavuracaktı. Elimin hareketleri beceriksizdi, kilit inatla direniyordu.

Sonra sert bir klik sesi geldi ve kilit köprüsü kayıp açıldı.

Çözdüğüm zincir kapı kollarına sürtünüp kulak tırmalayıcı sesler çıkardı. Kapıları çekip açtım; temiz hava ateşi beslemeden önce, verandanın hava kilidi görevi görüp dışarı

çıkmama fırsat vermesini umuyordum. Böyle de oldu, ama ancak kısmen. Yüzümde sadece bir anlığına soğuğun temasını hissettim, ardından sıcak ve dumanın hücumuyla çevrelendim. Tökezledim, gözlerim sımsıkı kapalıydı, nefes almaya çabalayan akciğerlerime direndim.

Yere yığılmadan önce ne kadar gittim hiç bilmiyordum. Fakat bu sefer mutluluk verici bir biçimde soğuk ve ıslak çimenler üzerindeydim. Soğuk havanın tadını duya duya art arda nefes aldım, dumanla karışık olsa bile havaydı işte.

Şimdi üzerimde eller vardı, beni halkevinden uzağa sürüklüyorlardı. Gözlerim göremeyeceğim kadar yaşlıydı, ama Brody'nin "Her şey yolunda, aldık seni," diyen sesini tanıdım.

Bir yandan öksürüp bir yandan gözlerimdeki yaşları silerken yukarı baktım. Bir tarafımda Brody, diğer tarafımda daha da iri cüssesiyle Guthrie destek oluyorlardı. Dört bir yandaki insanların afallamış yüzleri alevlerin ışığıyla parlıyordu. Hâlâ gelenler vardı, pijamalarının ve geceliklerinin üzerine telaşla paltolarını geçirmişlerdi. Birisi su diye bağırdı; bir an sonra elime bir kupa tutuşturuldu. Kana kana içtim, boğazımı rahatlatan soğukluğu harikaydı.

"İyi misin?" diyordu Brody.

Kafamı salladım ve arkamızda kalan halkevine bakmak için döndüm. Bütün bina alev alev yanıyor, rüzgar yükselen alev tabakalarıyla kıvılcımları kapıp götürüyordu. Dakikalar önce içinde olduğum poliklinik binası da şimdi yanıyor, camları patlamış pencerelerden kızgın dumanlar yayılıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Brody.

Konuşmaya çalışınca tekrar öksürük nöbetine yakalandım.

"Tamam, kendini zorlama," dedi Brody, beni tekrar su içmeye teşvik ederek.

Toplanmış kalabalığın içinden hızla bize doğru gelen bir

figür daha vardı. Ağzı açık halde, gözlerine inanamayarak, yanmakta olan halkevine bakan Cameron'dı bu. Ardından bana çevirdiği bakışları deliceydi.

"Ne yaptın?" diye sordu emir tonunda, bas sesi öfkeden titriyordu.

"Tanrı aşkına, ona fırsat ver, olmaz mı?" dedi Brody.

Cameron'ın âdem elması, derisinin altında, kapana yakalanmış fare gibi kasıldı. "*Fırsat* mı vereyim? Alevlerin içindeki benim polikliniğim!"

Öksürüğümü kontrol etmeye çalıştım. "Üzgünüm..." dedim boğuk bir sesle.

"*Üzgün* müsün? Şuna bak! Yok oldu, bütün bina! Sen ne halt ettin?"

Öfkeden şakaklarında atan damarlar kaligrafi tablosuna benziyordu. Yaşlar boşanan gözlerimi silerken, kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Boğazım kum dolu gibiydi. "Uyandığımda koridor yanıyordu. Orada başladı, poliklinikte değil."

Cameron vazgeçecek gibi değildi. "Ya, demek kendi kendine başladı?"

"Bilmiyorum..." Tekrar öksürük başladı, devam edemedim.

"Onu rahat bırak, daha yeni kendine geldi," diye uyardı Brody.

Yakından kulak tırmalayıcı bir kahkaha geldi. Kalabalığın önünde duran Kinross'tu bu. Siyah saçları ve muşambasıyla vahşi, karanlık bir çağdan gelmiş gibiydi.

"İyi miymiş bari, emin misin?"

"Hâlâ içeride olmasını mı tercih ederdin?" diye tersledi Brody.

"Öyle bir şansımız var mı?"

Dikkatlerin yangından bize çevrilmeye başladığını fark ettim. Etrafa bakınca, çevremizi adalıların sarmış olduğunu gördüm. Halka halinde toplanmışlardı, alevlerin aydınlattığı yüzlerinde haşin ve affetmez bir ifade vardı.

"Kendi kendine yanmaya başlamadı ya," diye mırıldandı bir adam.

Başka sesler de yükseldi; niçin halkevini kullandığımızı, yenisini yaptıracak parayı kimin vereceğini bilmek istiyorlardı. Ruh hallerinin şoktan öfkeye döndüğünü hissedebiliyordum.

Sonra kalabalık ayrılmaya başladı, uzun bir figüre yol açıyorlardı. Onun Strachan olduğunu görünce rahatladım. Ve bir anda insanların gerginliği de azaldı.

Rüzgarda saçları savrularak bize doğru uzun adımlarla gelirken, yanmakta olan halkevine bakıyordu. "Tanrım! İçeride kimse var mıydı?"

Hayır anlamında kafamı salladım, öksürüğümü zaptetmeye çalışarak. "Sadece ben vardım."

Bir de Janice Donaldson. Binayı saran alevlere bakarken onu hüsrana uğratmış gibi hissediyordum.

Strachan elimden boş kupayı aldı. "Biraz daha su, lütfen," diye seslenerek kupayı uzatırken, elinden kimin aldığına bakma zahmetine girmedi. Neredeyse aynı anda tekrar doldurulan kupa elime tutuşturuldu. Buz gibi suyu minnetle mideme indirdim. Strachan kupayı indirmemi bekledikten sonra "Nasıl başladığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Cameron neredeyse hiç gizlemediği bir öfkeyle seyretmekteydi. "Açık değil mi? İçerideki tek kişi oydu!"

"Saçmalama Bruce," dedi Strachan sabırsızca. "Binanın yangın tuzağı olduğunu herkes biliyor. Elektrik tesisatı eskiy-

di. Polikliniği yaptığımız sırada bütün binayı yıkalım diye ısrar etmem gerekirdi."

"Hepsi bu kadar, öyle mi? Peşini bırakalım gitsin?" diye sordu Cameron, gerilmiş dudaklarının arasından.

Strachan rahat bir tavırla sırıttı. "Pekala, sanırım Dr. Hunter'ı her zaman linç edebilirsiniz. Şurada bir sokak lambası var, eminim biraz ip de bulabilirsin. Ama birilerini suçlamaya başlamadan önce, neden yangının sebebini öğrenene kadar beklemiyoruz?"

Cameron'a arkasını döndü ve toplanmış ada sakinlerine seslendi.

"Size söz veriyorum ne olduğunu bulacağız. Yeni ve daha iyi bir poliklinik ve halkevi inşa edeceğiz, bu konuda size söz veriyorum. Ama bu gece yapabileceğimiz bir şey yok. Artık herkes evine gidebilir."

Kimse kımıldamadı. Sonra, sanki başlama işareti verilmiş gibi, halkevinden geriye ne kaldıysa birdenbire çökerken, kıvılcımlar ve alevler sağanak gibi yağdı. İlk önce azar azar, sonra daha kararlı bir şekilde, kalabalık dağılmaya başladı; erkeklerin yüzü asıktı, kadınların birçoğu gözlerini siliyordu.

Strachan; Kinross ve Guthrie'ye döndü. "Iain, Sean, birkaç adam daha toplayıp bir süre kalır mısınız? Yangının yayılacağını sanmıyorum, ama etrafa dikkat ederseniz minnettar kalırım."

Gerginlikten geriye kalanı da böylece ustalıkla yatıştırmıştı. Kinross ile Guthrie şaşırmış görünüyorlardı, ama bu iş kendilerinden istendiği için gururları okşanmıştı. Onlar uzaklaşırken Strachan, Cameron'a döndü.

"Niçin David'in kesiklerine ve yanıklarına bir bakmıyorsun?"

Cameron'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan "Gerek-

mez," dedim. Hemşireyse hemşire, bu gecelik bu adama daha fazla katlanamayacaktım. "Kendi kendime halledemeyeceğim bir şey yok."

"Bence yapmamız gereken..." diye söze başladı Cameron, ama Strachan onun sözünü yarıda keserek "O halde senin de kalmana gerek yok Bruce," dedi. "Birkaç saat sonra dersin var. Sen de evine gidebilirsin."

Ses tonu itiraz kabul edecek gibi değildi. Cameron yüzünde kötücül bir ifadeyle, azametle uzaklaştı. Strachan onun gidişini izledikten sonra bana döndü.

"Pekala, neler oldu?"

Tekrar su içtim. "Uyuya kalmış olmalıyım. Uyandığımda ışıklar yanmıyordu ve polikliniğin içi dumanla doluydu."

Evet dercesine kafasını salladı. "Yaklaşık bir saat önce bütün adanın elektriği kesildi. Herhalde kesilme sırasında kısa devre gibi bir şey oldu."

Alevlerin sarı ışığı haricinde köyün tamamen karanlık olduğunu ilk kez o an fark ettim. Ne sokak lambaları yanıyordu, ne de pencerelerde ışık vardı.

"Ne berbat geceydi. Yine de, çok daha kötüsü olabilirdi." Durakladı, sonra ses tonunda hafif bir değişiklikle devam etti. "Bir söylenti duydum. Polis bulunan cesedi cinayet vakası olarak ele alıyormuş. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Ben bir şey diyemeden Brody net bir dille kanaatini belirtti. "Söylentilere kulak asmamalısın."

"Yani doğru değil mi?"

Brody ona soğuk bir ifadeyle bakmakla yetindi. Strachan gergin bir şekilde gülümsedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Pekala, size iyi geceler o halde. İyi olduğuna sevindim David."

Brody o dönüp gitmeye başlayana kadar bekledi. "Merak

ettim. Köy, senin evinden görünmüyor. Yangından nasıl haberin oldu?"

Strachan yüzünü ona döndü. İfadesi kontrollüydü, ama altındaki kızgınlığı görebiliyordum.

"Gökyüzünde bir kızıllık oldu. Ayrıca ben az uyurum."

İkisi de sabit bakışlarını birbirlerine dikmiş, bir milim oynatmıyordu. Sonra bana son bir baş selamı veren Strachan karanlığa doğru yürüyüp uzaklaştı.

Brody beni otele geri götürdü. Evi aşağıda, limanın yakınında olduğu için, yatak odasının penceresinden alevleri görünce, arabasına atlayıp hemen halkevine gelmiş.

"Ben de çok uyumam," dedi bana istihzayla.

Kapkaranlık sokaklarda arabayla giderken, takatsizliğim bana gerçekdışılık duygusu yaşatıyordu. Kafamı koltuk başlığına dayama arzusuna direnerek gözlerimi kapattım. Vücudum tepki göstermeye başlıyor, daha önce fark etmediğim kesiklerim ve yanıklarım kendilerini hissettiriyordu. Duman ve yanık kokuları burnumu ve genzimi tıkıyordu. Pencereyi indirdim, ama rüzgarın şiddetini görünce tekrar kapattım.

"Sence nasıl başladı?" diye sordu Brody bir süre sonra.

"Strachan'ın dediği doğru olabilir." Boğazım hâlâ tahriş olmuş haldeydi. "Elektriğin kesilmesi kısa devreye ya da gerilim darbesine yol açmış olabilir. Halkevi tam bir yangın tuzağıymış."

"Yani davetsiz misafirimizin içeri girişinden birkaç saat sonra yanıp kül olması rastlantıdan ibaret, öyle mi? Üstelik Fraser bunun bir cinayet soruşturması olduğunu ağzından kaçırdıktan sonra?"

Net düşünemeyecek kadar sarsılmıştım. "Bilmiyorum."

Tartışmaya girmedi. "Her şeyi yitirdik mi?"

Önemli olanların çoğunu diye düşündüm. Janice Donaldson'ın cesedinden kalanlar gibi, malzeme çantamla araç gerecim de poliklinikteydi. Fotoğraf makinem, notlarımla dosyalarımın olduğu dizüstü bilgisayarım, kayıt cihazım, hepsi dumanlar içinde heba olmuştu.

Ama bunları düşünürken bile, ceplerimdekini hissediyordum.

"Her şeyi değil," dedim cebimden USB'yi çıkarırken. "Önceden sabit diskimi yedeklemiştim. Alışkanlık. En azından elimizde hâlâ fotoğraf kayıtları var."

"Hiç yoktan iyidir sanırım," diye iç çekti Brody.

"Başka bir şey daha var," dedim. "Ölen kadının kim olduğunu biliyorum."

Ona kafatasının dişlerindeki kusurların Stornoway'de kaybolan fahişe Janice Donaldson'ın fotoğrafındaki kusurlarla eşleştiğini anlattım. Brody duyduğu memnuniyetle direksiyona ufak bir yumruk indirdi.

"Bravo," dedi sırıtarak; duyduğu coşku soğukkanlı yapısını kısa süreliğine mağlup etmişti.

"Pekala, elimizde yalnızca kafatasının fotoğrafları kaldı, o yüzden adli tıp uzmanları bunu doğrulayabilirse daha iyi olur. Şansın yardımıyla belki kulübeden fazla hasar görmemiş yumuşak doku örneği kurtarır ve DNA eşleşmesi olup olmadığına bakabilirler."

"Sen kurbanın kimliğini bildiğini söylüyorsan, bu bana yeter," dedi Brody. Bana olan güveni gururumu okşadı. Bütün umudum Wallace'ın da ikna olmaya bu kadar hazır olmasıydı.

Otele girdiğimizde, koridordaki ışık bize Ellen'ın halen ayakta olduğunu söylüyordu. Otelin nabız atışlarıymış gibi alışık olduğu merkezi ısıtmayla soğutucuların sesleri elektri-

ğin kesilmesiyle susunca, Ellen aniden meydana gelen bu sessizlik yüzünden uyanmış. Şimdi geri plandan gelen sürekli titreşim sesi jeneratörün devrede olduğunu söylüyordu.

Beni görünce dehşete kapıldı. "Ah, aman Tanrım, iyi misin?"

"Daha iyi gecelerim olmuştu," dedim. Her zamankinden biraz daha soluk olsa da hâlâ yanan ampulü kafamla işaret ettim. "Ne sevindirici bir görüntü."

"Öyle. Dikkatli kullanırsak, jeneratörü üç dört gün çalıştıracak kadar yakıtımız var. Şansımız varsa o zamana kadar elektrik gelmiş olur. Tanrı da isterse," diye ekledi kuru bir sesle.

Brody, Fraser'ı uyandırmaya gitti. Ellen beni mutfağa götürüp fena halde alazlanmış paltomu çıkarmama yardım ederken leş gibi duman kokusu karşısında burnunu kırıştırdı.

"Su geçirmez olduğu gibi ateşe de dayanıklı olmaması çok kötü."

Teflon kaplama kumaşın kömürleşmiş kapüşon ve omuz kısımlarına baktım. Tenimde o kısımlara karşılık gelen yerler sızlıyordu, ama ciddi bir şey değildi.

"Şikayetim yok," dedim.

Brody birkaç dakika sonra uyku mahmuru Fraser'la birlikte geri geldi; çavuşun nefesi viski kokuyordu ve hâlâ gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

Wallace'ı telsizle aramasını istediğimde "Bundan hoşlanmayacak," dedi.

Haklıydı. Ama kurbanın muhtemel kimliğinin elimde olduğunu öğrendiğinde, başkomiserin öfkesi bir dereceye kadar yatıştı. Ne zaman yardım gelebileceğini sormaya niyetlendim, ama telsiz bağlantısı feciydi. Wallace'ın sesi ya tamamen kesiliyor ya da dalgalanan hışırtılar halinde bir güçlenip bir zayıflıyordu.

"Yar... konu...," dediğini işittim.

Telsizi kapattığımda, "Modern teknoloji," dedi Brody burun kıvırarak. "Eski analog telsizleri dijital olanlarla değiştirdiler, ama sinyal yine cep telefonu şebekesi üzerinden alınıyor. Bunda bir sorun olduğunda, ikisini de kullanamıyorsun."

Fraser inceleme yapmak için halkevine gitmeye dair gönülsüzce bir şeyler söyledi, ama yangın sönene kadar bunun bir anlamı yoktu. İfademi kısaca aldıktan sonra mazeretler geveleyip yatağına geri döndü. Wallace'ı aradığımda sağduyulu bir tavırla yanımızdan ayrılan Ellen şimdi geri dönmüştü ve Brody'yi de evine gönderiyordu.

"Git ve biraz uyu. Neredeyse David kadar berbat görünüyorsun," diye azarladı.

Haklıydı. Eski polis yorgun ve bitkin görünüyordu. Zayıf bir gülümseme sergileyebildi.

"Hangimizin daha fazla aşağılanmış hissetmesi gerektiğinden emin değilim. Ama herhalde ben. Uzun bir gündü."

"Bunun bir de yarını var," dedim.

"Öyle," dedi ağır ağır. Fakat yarın olayın en civcivli zamanında orada olacağından adım gibi emindim.

O gittikten sonra Ellen bir leğene sıcak su koydu ve antiseptikle pamuk getirdi. "Evet, artık seninle ilgilenelim, tamam mı?"

"Sorun yok, ben halledebilirim."

"Eminim edebilirsin, ama ben yapacağım." Böylece yüzümdeki kesikleri ve sıyrıkları temizlemeye başladı. "Endişelenme. Bruce Cameron gelmeden önce resmi olmayan hemşire bendim burada."

Dışarıda rüzgar inildiyordu, ama Ellen çalışırken aramızda huzurlu bir sessizlik vardı. Onun gibi genç bir kadının, bekar bir annenin, Runa gibi durgun bir yerde ne işi olduğu-

nu merak ettim. Böyle bir yerde geçimini sağlamak kolay olamazdı. Brody bana, Ellen'ın, Anna'nın babasıyla anakarada tanışmış olduğunu söylemişti, demek ki Ellen hep burada yaşamamıştı. Ama yine buraya geri dönmüştü. Bunun nedeni adanın ücra oluşunu gerçekten sevmesi miydi, yoksa anakarada başına gelen bir şeyden uzaklaşmak mı istemişti?

Daha önce mutfaktaki ziyaretçi ve Ellen'ı ağlatması aklıma geldi. Bu kadar küçük bir adada pek fazla bekar erkek olamayacağına göre, Ellen'ın gizli tutmasının nedenini tahmin etmek zor değildi.

Öte yandan, ben ne bilirdim ki? Biraz aklım olsa şimdi eve, Jenny'nin yanına dönerdim. Keşke onunla konuşabilsem diye geçti içimden; şansım varken Fraser'ın telsizini istemediğime pişman oldum. Jenny'nin ne yaptığını, benim için endişelenip endişelenmediğini merak ediyordum. Herhalde endişeleniyordu. *Bu işi asla kabul etmemeliydin.* Kendi hayatıma devam etmek yerine, soğukta açıkta kalıp donmama, sonra da yanarak ölmeme ramak bırakan, iç karartıcı ve her yere millerce uzak bir adada ne halt ediyordum?

Az rastlanır bir açık seçiklik ânında fark ettim ki, benim hayatım buydu. İşim buydu. Ben buydum. Ve eğer Jenny bunu bir sorun olarak görüyorsa, bu bizi nereye getiriyordu?

Ellen'ın sesiyle içinde bulunduğum yere ve zamana geri döndüm. "Söyenilenler doğru mu? Ceset hakkında?"

"Ne diyorlar?"

Bir kesiği antiseptikli pamukla nazikçe siliyordu. "Cinayet olduğunu."

Fraser sayesinde Runa'da zaten herkesin kesinlikle bildiği bir şeyi doğrulamakta herhalde sakınca yoktu, ama Ellen'la bile olsa, bu konuda konuşmaya gönülsüzdüm.

"Önemli değil, sormamalıydım biliyorum," dedi hiç bekle-

meden. "Ben sadece burada böyle bir şey olabileceğine inanamıyorum. Daha önce barda bu konu çok konuşuldu. Buradan birinin bu işe bulaşmış olduğunu tasavvur edebilmek şöyle dursun, kimsenin kurbanın kim olabileceği hakkında bir fikri yok."

Kaçamaklı bir iki şey mırıldandım. Tam da böyle bir durumdan kaçınmayı ummuştuk, oysa şimdi elle tutulur gerçeklerin olmayışının geride bıraktığı boşluğu dedikodu ve söylentiler dolduracak, suyu bulandırıp bir güvensizlik ortamı yaratacaktı. Ve bundan tek faydalanan da katil olacaktı.

"Ee, önümüzdeki bayram tatilinde de Runa'ya gelecek misin?" diye sordu Ellen, havayı dağıtmaya çalışarak.

Gülmeye başladım. Canım acıdı. "Güldürme," dedim acıdan yüzümü buruşturarak.

Gülümsedi. "Affedersin. Ama sen hep böyle kaza geçirmeye yatkın mısındır?"

"Genellikle değilimdir. Burası yüzünden olmalı."

Gülümsemesi silindi. "Evet, buna inanırım."

Kaçırılmayacak bir fırsattı. "Peki ya sen?" diye sordum. "Burada olmayı seviyor musun?"

Birdenbire bir kesikle ilgilenmeye başladı. "O kadar kötü değil. Yazın gelmelisin buraya. Geceleri olağanüstüdür. Böyle günleri telafi eder."

"Ama..." dedim teşvik edercesine.

"Ama... küçük bir ada. Sürekli aynı yüzleri görüyorsun. Birkaç müteahhit ve ara sıra gelen turistler oluyor, ama hepsi o kadar. Mali yönden bakarsak da, insanın iki yakasını bir araya getirmesi için çabalaması gerekiyor. Bazen diyorum ki, keşke... ah, neyse, önemli değil."

"Devam et."

İhtiyatı elden bırakınca, normalde kontrol altında tuttuğunu tahmin ettiğim üzüntüsü şimdi yüzünden okunuyor-

du. "Keşke buradan gidebilseydim. Bu yeri... oteli, adayı arkamda bırakıp Anna'yı alarak öylece çekip gidebilseydim. Nereye olursa. Düzgün okulların, dükkanların ve restoranların olduğu, tanımadığım, beni tanımayan, işimi gücümü bilmeyen insanların olduğu bir yere."

"Peki niye gitmiyorsun?"

Kafasını iki yana sallayışında hüsran vardı. "O kadar kolay değil. Ben Runa'da büyüdüm ve sahip olduğum her şey burada. Hem zaten gittiğim yerde ne yapacağım?"

"Andrew Brody bana senin anakarada yüksek okul okuduğunu söyledi. Bu işine yaramaz mı?"

"Demek dedikodumu yaptı, ha?" Sanki kızsın mı gülsün mü bilemiyormuş gibi göründü. "Evet, Dundee'de bir akademide birkaç yıl ikram hizmetleri eğitimi aldım. İlk yardımı orada öğrendim, bütün o Sağlık ve Güvenlik saçmalıklarını işte. Bir gün şef aşçı olacağımı hayal ediyordum. Fakat babam hastalanınca buraya geri döndüm. Geçici bir süre diye düşünüyordum. Ama sonra kendimi bakacak bir çocukla buldum ve burada o kadar fazla iş seçeneği de olmadığından, babam öldüğünde oteli işletmeye ben devam ettim."

Tek kaşını kaldırarak baktı.

"Sormayacak mısın?"

"Neyi sormayacak mıyım?"

"Anna'nın babasını."

"Sen kesiklerime antiseptik uygularken olmaz, hayır."

"Güzel. Bilirsin işte, bir geleceğimiz yoktu diyelim." Ses tonundan konunun kapandığı açıkça anlaşılıyordu. Kesiklerimi temizlemeye devam etti. "Peki Andrew Brody sana başka neler anlattı?"

"Pek bir şey anlatmadı. Otele girmekten men edilmesini hiç istemem."

"Böyle bir tehlike pek yok," dedi gülerek. "Anna ona çok düşkündür. Sanırım ben de öyle, ama bunu ona söyleme sakın. Zaten yeterince korumacı."

Duraksadı. Ne geleceğini tahmin ediyordum.

"Kızını biliyor musun?"

"Bana anlattı."

"Senden hoşlanmış olmalı. Pek konuştuğu bir konu değildir. Anladığım kadarıyla kızı biraz delişmenmiş. Yine de, kızına ne olduğunu bilmemenin, Brody için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Emekli olduktan sonra onun izini sürmeyi denemiş, ama asla bulamamış. Ondan sonra da buraya gelmiş."

Yüz ifadesi yumuşadı.

"Yanlış anlama, ama adadaki bu olay onun için bir bakıma iyi oldu. Sanki yeniden doğmak gibi. Bazı insanlar emekli olmaya uygun değildir, Andrew da onlardan biri. Herhalde çok iyi bir polisti."

Ben de aynı kanıdaydım. Brody'nin burada olmasından memnundum. Hele şimdi öncekinden de çok.

Ellen kanlı pamukları bir tasın içine attı. "İşte oldu. Şimdi yapabileceğin en iyi şey sıcak bir duş alıp biraz uyumak. Yanıklarına sürmen için merhem vereceğim."

Ani bir rüzgar otele vurunca bütün bina sanki titredi. Ellen kafasını kaldırıp kulak kabarttı.

"Fırtına toplanıyor."

16

Yeniden başlayan yağmur gecenin kalanı boyunca devam etti ve halkevinden geriye kalanları gri ve siyah küllerden oluşan engebeli bir yığına dönüştürdü. Rüzgar, yükselen hayaletimsi dumanları kapıp götürüyordu. Bir köşe yangından sonra kısmen bozulmadan kalmıştı; bir bir buçuk metre boyundaki kavrulmuş ahşap, bir noktaya kadar yanıp sönmüştü. Yer yer, enkazdan çıkıntı yapmış tanınabilir şekiller vardı: Ateşten bükülmüş bir çelik dolabın bir köşesi veya sanki gri bir kar yığınından fırlamış kuru dallar gibi, küllerin içinden fırlamış iskelete benzer iskemle bacakları.

İç karartıcı bir sahneydi ve alçak tepelerin zirvelerini görünmez kılan ağır bulutların havayı karartmasıyla daha da moral bozucu görünüyordu. Yağmur yere neredeyse yatay tabakalar halinde iniyordu. Üstelik fırtına daha da kötüleşecek gibiydi, sanki kasıtlı bir kötülükle, yolu üzerindeki her şeyi kırbaçlıyordu.

Brody, Fraser ve ben, gün ışır ışımaz halkevine gitmiştik. Kendimi bitkin hissediyordum. Dört saatten az uyumuştum ve her tarafım ağrıyordu. Omuzum amansızca zonkluyordu, yangından kaçmaya çalıştığım sırada burkulmuştu. Sabah tıraş aynasında kendimi neredeyse tanıyamadım. Yüzüm sanki güneş yanığı olmuş gibiydi, parçalanıp saçılan camların

isabet etmesinden dolayı küçük küçük bir sürü kesik vardı. Kaşlarımla kirpiklerimin yanması, yüzüme acayip, şaşkın bir ifade vermişti.

Yine de, Strachan'ın dediği gibi, çok daha kötüsü olabilirdi.

Ben dumanlar tüten enkazı incelerken Brody'yle Fraser arkamda duruyorlardı. Usule göre, bir yangın müfettişi yapının güvenli olduğundan emin olana kadar beklemem gerekirdi, ama bunun ne zaman olacağına dair hiçbir belirti yoktu. Her ne kadar Janice Donaldson'ın cesedinden kalanların, bu ikinci yanışlarından sonra sağlam kalacakları yönünde bir yanılsama içinde değilsem de, durumu kendi gözlerimle görmek zorundaydım.

Sanki gökyüzü sudan yapılmışcasına yağan yağmur, külleri bastırıp sıkıştırıyor ve dış tabakayı ıslatarak siyah bir pelte haline getiriyordu. Buna rağmen, yangınla tamamen baş edebilmiş değildi. Enkaz hâlâ içten içe yanıyordu. Yüzüme gelen sıcaklığı, sırtıma vuran buz gibi rüzgarla tezat teşkil ediyordu.

"Sağlam kalan bir şeyler olma şansı var mı sence?" diye sordu Brody.

"Pek sayılmaz." Sesim dumandan hâlâ boğuk çıkıyordu.

Fraser asabi bir şekilde iç çekti. Yağmurun altında darmadağın ve acınası bir haldeydi. "Peki niye uğraşıyorsun?"

"Emin olmak için."

Malzeme çantamın kararmış bir köşesini seçebiliyordum, yerinde yeller esen polikliniğin küllerinden dışarı fırlamıştı. Açıktı, içindekiler de tamamen kömür olmuştu. Onun hemen ilerisinde, üzerinde Janice Donaldson'ın kafatasının olduğu çelik alet masası vardı. Yan devrilmişti, çatıdan kalanların altına kısmen gömülmüş durumdaydı. Kafatası ve çene kemiği ortalıkta görünmüyordu, ama zaten pek umudum

yoktu. Önceden zaten yanarak kireçleşmiş kemikler, çarpmanın etkisiyle mutlaka unufak olmuşlardı. Belki bir iki diş kalmış olabilirdi, hepsi o kadar. Her halükarda, her ne kalmışsa bir adli tıp ekibinin gelip enkazı elekten geçirmesine dek beklemek zorundaydı. Usulüne uygun bir araştırma yürütmek için elimdekilerden daha fazla imkâna ihtiyaç vardı.

Buzdolabına doğru dikkatli adımlarla ilerlerken rüzgarın yüzüme savurduğu külleri elimle süpürdüm. Ölen kadının eli önceden buzdolabındaydı, bu yalıtım sayesinde sağlam kalmış olma şansı vardı. Ama üzerindeki yıkıntıları kaldırdığımda bu umut da hemen söndü. Buzdolabının beyaz emayesi yanıp simsiyah olmuş, kapağının kauçuğu eriyince kapı kendiliğinden açılmış ve içindekiler alevlere maruz kalmıştı. Janice Donaldson'ın elinden bütün geriye kalan, ısının etkisiyle pişip koyu karamel rengini almış kemikti.

Bağlayan doku yanıp ayrıldığından parmak eklemleri tek tek dökülmüştü. Hâlâ dokunulamayacak kadar sıcak olan buzdolabının tabanındaydılar. Onları topladım ve torbaya koymadan önce bir süre soğumalarını bekledim. Bütün kullanılmamış delil torbalarım malzeme çantamdaydı. Diğer her şeyle beraber alevler içinde yok olmuşlardı, ama kullanmak için otelden bir kutu buzdolabı poşeti getirmiştim. Elden kalanları bunlardan birinin içine koyduktan sonra Brody ile Fraser'ın yanına döndüm.

"Bu kadar mı?" diye sordu Fraser göz ucuyla torbaya bakıp.

"Bu kadar."

"Uğraşmaya pek değmezmiş."

Ona kulak asmayıp halkevinin yıkıntıları içinde hâlâ dik duran o kömür olmuş ahşap kısmın olduğu yere yöneldim. Ahşap direk kapkara olmuştu. Üzerinde parlak bakır teller vardı, elektrik tesisatından geriye bütün kalan buydu. Bakır

tellerin etrafındaki yalıtkan plastik kısımlar yanıp gitmişti, ama teller sağlamdı, hâlâ ahşap direğe tutturulmuş haldeydiler.

Konumlarından anladığıma göre, girişteki elektrik anahtarını besliyorlardı. Onları görünce kafamda bir fikir oluşmaya başladı, şüphe demek için bile henüz fazla belli belirsizdi. Yangın kapılara kadar yayılmadığı için, yanan koridordan kaçmayı başarabilmiştim. O halde diğer uçta, şu an durduğum yerin tam karşı tarafında başlamış olmalıydı. Enkazın etrafından o tarafa dolanmaya başladım.

"Gene ne var?" diye sordu Fraser asabi bir tonla. Brody bir şey söylemedi, düşünceli bir edayla sadece seyrediyordu.

"Kontrol etmek istediğim bir şey var."

Önceden arka duvarın olduğu yerdeki külleri ve yıkıntıları gözümle tararken, kendi kendime galiba vaktimi boşa harcıyorum dedim. Sonra bir şey gözüme çarptı. Çömeldim; külleri usulca bir tarafa süpürünce, bulmamayı umduğum şey açığa çıktı.

Kömürleşmiş tahta döşemenin üstünde metal gibi parlayan küçük gölcükler.

Görüntü karşısında ürperdim. Bu gölcüklerin ne anlama geldiklerini bilecek kadar çok yangın yerinde bulunmuştum.

Bu bir kaza değildi.

Ve sonra daha da kötü bir şey fark ettim, o âna dek hiç düşünmemiştim bile. *Aman Tanrım.*

Bu yeni aciliyet duygusunun etkisinde, hızlı adımlarla Brody ile Fraser'ın yanına dönüyordum ki, bir arabanın yaklaştığını işittim ve Maggie Cassidy'nin hurdası çıkmış *Mini*'sinin sarsıla sarsıla bize doğru geldiğini gördüm.

Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Arabadan indi; kendisine büyük gelen kırmızı montu içinde her zamanki gibi minnacıktı.

"Günaydın beyler," diye selamladı bizi neşeyle. "Dün akşam mangal partisi varmış diye duydum."

Fraser uzun adımlarla ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Buraya yaklaşamazsın. Arabana dön. Derhal!"

Maggie sanki Fraser'ı savuşturucasına ses kaydediciyi ona doğru uzatırken, rüzgarın yassılttığı montu vücudunun etrafında bir koza gibi görünüyordu. Yüzünden tedirginliği anlaşılıyordu, ama saklamak için elinden geleni yapıyordu.

"Öyle mi? Niyeymiş?"

"Çünkü ben öyle söylüyorum."

Üzgün taklidiyle kafasını iki yana salladı. "Maalesef, bu yetmez. Dün geceki bütün o heyecan sırasında ben uyuyordum, bir de şimdi bu fırsatı kaçıracak değilim. Belki bana bir iki şey söylersen, ah, ne bileyim, mesela *cinayet* soruşturmasının nasıl gittiğini ve sence yangının nasıl başladığını söylersen, o zaman seni seve seve rahat bırakırım."

Fraser yumruklarını sıkmış, Maggie'ye öyle bir düşmanlıkla bakıyordu ki, aptalca bir şey yapacağından korktum. Maggie bana gülümsedi.

"Nasılsın Dr. Hunter? Acaba bana..."

"Konuşmamız gerek."

En çok hangisi, Maggie mi Fraser mı şaşırdı bilmiyorum.

"Onunla *konuşmayacaksın*!"

Brody'yle göz göze geldik. "Bırak konuşsun," dedi Brody, Fraser'a.

"*Ne?* Şaka yapıyorsun herhalde. O lanet bir..."

"Dediğimi yap!"

Bütün o amirlik yılları Brody'nin çatallaşan sesine yansımıştı. Fraser bundan hiç hoşlanmasa da razı oldu.

"Peki, tamam! Ne halt edersen et," diye tersledi ve *Range Rover*'a geri döndü.

"Gitmesine izin verme," diye uyardım Brody'yi. "Arabaya ihtiyacımız var."

Maggie bana kuşkuyla bakıyordu, sanki bu da yeni bir numaraymış gibi.

"Yardımın gerek," dedim ona, kolundan tutup arabasına geri götürürken. "Şimdi buradan gidiyoruz, arkamızdan gelmeni istemiyorum."

Bana sanki deliymişim gibi bakıyordu. "Ne bu, yoksa sen..."

"*Dinle.* Lütfen," diye devam ettim, zaten çok fazla vakit kaybetmiştik. "Haber istiyorsun, sana söz, yapacaksın. Ama şu an, bizi yalnız bırakman gerek."

Kuşkucu gülümseme dudaklarından yavaş yavaş silindi. "Durum kötü, değil mi?"

"Umarım değildir. Ama sanırım öyle olabilir, evet."

Gözleri gözlerimi araştırırken rüzgar bir tutam saçını yüzüne savurdu. Saçını yüzünden çekerken kafasını peki anlamında salladı.

"Tamam. Ama bu işte bana bir ön sayfa haberi çıkarsa iyi olur, anlaşıldı mı?"

Maggie arabasına binerken, ben de acele acele *Range Rover*'ın yanında bekleyen Brody ile Fraser'ın yanına gittim.

"Yahu ne dedin ki ona?" diye sordu Fraser, Maggie arabasıyla uzaklaşırken.

"Önemli değil. Bu sabah Duncan'la konuştun mu?"

"Duncan? Hayır, daha konuşmadım," dedi savunmaya geçerek. "Henüz aramadı. Ama biliyorsun, daha sonra ona kahvaltı götürecektim ya..."

"Şimdi ara."

"Şimdi mi? Niye, ne..."

"Sen ara."

Bana pis bir bakış attı, ama yine de telsizi eline aldı. "Ulaşamıyorum..." dedi kaşlarını çatarak.

"Pekala, arabaya bin. Oraya gidiyoruz."

Brody endişeli bir ifadeyle seyrediyordu, ama arabaya binmemizin ardından, Fraser'ın arabayı hareket ettirmesine dek bir şey söylemedi. "Ne oldu? Ne buldun?"

Arabamız köyden uzaklaşırken ön camdan kaygıyla bakıyor, önümüzdeki gökyüzünü gözlerimle tarıyordum. "Halkevindeki elektrik tesisatına baktım. Elektrik arızasından çıkan bir yangın kabloların içindeki bakır telleri eritmeye yetecek kadar sıcak olmazdı. Oysa arka tarafta tellerin erimiş olduğu bir alan vardı."

"Ne olmuş?" diye sordu Fraser sabırsızca.

"Bunun anlamı ateşin o alanda daha sıcak olduğu," dedi Brody ağır ağır. "Aman Tanrım."

Fraser direksiyona vurarak "Ne haltlar olduğunu biriniz bana da anlatır mı lütfen?"

"O alan daha sıcaktı, çünkü yangını başlatmak için hızlandırıcı kullanılmış," dedim. "Yangın kısa devreden dolayı çıkmamış. Biri kasten çıkarmış."

Hâlâ anlamaya çalışıyordu. "Bunun Duncan'la ne alakası var?"

Yanıtı Brody verdi. "Çünkü eğer biri kanıtlardan kurtulmayı istiyorsa, ateşe verilen tek yer poliklinik olmayabilir."

Fraser'ın yüzünden nihayet anladığını fark ettim. Ama anlamamış olsaydı bile daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Zira tam karşımızda, gökyüzünü lekeleyerek ilerleyen siyah bir duman vardı.

Arazinin kıvrımlı olması yüzünden dumanın kaynağını göremiyorduk. Sanki her tepe ve yoldaki her dönemeç, kulübeyi

ve karavanı görüşümüzden gizlemek için işbirliği yapmıştı. Fraser gazı kökledi; şimdi dar yolda, bu zorlu şartlarda güvenli olmayacak kadar büyük bir hızla sürüyordu arabayı. Şikayet etmedik.

Derken son bir dönemeci dönünce eski kulübe karşımızda belirdi. Aynı şekilde karavan da.

Yani ondan geriye kalan.

"Ah, hayır," dedi Fraser.

Gördüğümüz dumanların büyük bölümü kulübeden geliyordu. Artık geride yanacak pek bir şey kalmamıştı, ama önceki gün çöken damın kalın kiriş ve kalasları, yıkıntıların arasında hâlâ için için yanmaktaydı. Olay yeri inceleme ekibinin kurtarabileceği hiçbir şey kalmamıştı artık.

Fakat bizi yerimize mıhlayan Brody'nin karavanının görüntüsü oldu. Tamamen yanıp iskelet halinde kalmıştı; tekerlekleri eriyip şekilsiz kauçuk öbeklere dönmüştü. Oturulan kısmı neredeyse tamamen kül olmuştu; duvarları ateş eritmiş, tavan ya gaz tüpünün ya da benzin deposunun patlaması sonucu havaya uçmuştu. İncecik dumanlar hayaletler gibi yükseliyor, bir anda rüzgar tarafından kapıp götürülüyordu.

Duncan'dan iz yoktu.

Fraser toprak yola girerken yavaşlamayınca, frene basarken ağır araba çamurlu yüzeyde döndü. Fraser arabadan atlayıp karavana doğru koştu, açık bıraktığı kapı sallanıyordu.

"Duncan? *Duncan!*" diye feryat ederek çimenlik alana doğru atıldı. Brody'yle ben arkasından koştuk, yağmur yüzümüzü kırbaçlıyordu. Fraser karavanın önüne gelince sendeleyerek durdu.

"Ah, Tanrım! Nerede o? Nerede bu lanet olası?"

Sanki genç polis memurunun ağır ağır gezinirken birdenbire karşısına çıkmasını umarcasına etrafa çılgınca bakınma-

ya başladı. Brody'nin gözlerindeki bakışı fark ettim. Yüzünden anladım ki, o da benim gibi durumu biliyordu, o da benim gördüğümü görmüştü.

"O burada," dedim usulca.

Fraser gözlerini baktığım yöne çevirdi. Isıdan bükülmüş tavanın bir parçasının altından kısmen görünen bir botun derisi yanmış, kömürleşmiş et ve kemik ortaya çıkmıştı.

Fraser karavana doğru bir adım attı. "Ah, hayır, Tanrım..."

Onu durdurmama fırsat vermeden levhayı tutup kaldırmaya çalıştı.

"Yapma," diye söze başlarken omuzuma bir el dokundu. Başımı çevirince Brody kafasını iki yana salladı.

"Bırak yapsın."

Burası bir suç mahalliydi, hiçbirimiz dokunmamalıydık. Fakat Brody'nin niçin müdahale etmeye çalışmadığını anlıyordum.

"Şu an pek bir şey fark edeceğini sanmıyorum gerçekten, sence?" dedi kasvetle.

Fraser'ın sertçe çektiği levhayı rüzgar sürükleyip götürdü. Havalanamayan bir uçurtma gibi, döne zıplaya çimenlikten ta kulübenin yakınına kadar gitti. Fraser enkazın geri kalanını da çıldırmış gibi kaldırıp atmaya devam etti. Durduğum yerden bile yanık et kokusu baskın biçimde duyuluyordu.

Sonra durdu; üstünü açtığı şeye gözlerini dikmiş bakıyordu. Kırık bir kukla gibi uyumsuz hareketlerle geriye doğru sendeledi.

"Aman Tanrım. Lanet olsun, bu o değil. O olmadığını söyleyin!"

Ceset karavanın tam ortasında yatıyordu. Janice Donaldson'ın cesedinden kalanlar kadar kötü yanmış değildi, ama yanmış insan görüntüsü bir bakıma daha kötü bir etki yara-

tıyordu. Kolları ve bacakları katılaştığından, vücut cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, acınası bir savunmasızlığı vardı. Belinin çevresinde, kömürleşmiş teçhizat kemeri derisini kavurmuştu. Ateşten kararmış cop ve kelepçe hâlâ üzerindeydi.

Fraser ağlıyordu. "Niçin dışarı çıkmadı? Ne halt etmeye çıkmadı?"

Kolundan tuttum. "Hadi gel."

"Bırak beni!" diye tersledi, silkinip benden kurtuldu.

"Kendine hakim ol be adam!" dedi Brody sert bir tonla.

Fraser ona döndü. "Bana ne yapacağımı söyleme! Senin hükmün geçmez artık! Burada hiçbir yetkin yok!"

Brody'nin sert yüz ifadesi değişmedi. "Öyleyse gerçek bir polis gibi davranmaya başla."

Fraser birdenbire çökmüş göründü. "Yirmi bir yaşındaydı," diye mırıldandı. "Yirmi bir! Ben herkese ne diyeceğim?"

"Onlara öldürüldüğünü söyle," dedi Brody zalimce. "Adada serbestçe dolaşan bir katil olduğunu söyle. Ve eğer Wallace en başta buraya gerçek bir soruşturma ekibi göndermiş olsaydı, senin o yirmi bir yaşındaki polis memurunun şimdi belki hayatta olacağını söyle!"

Sesinde olağanüstü bir duygulanma vardı. Dile getirmeyip bıraktığı şeyi hepimiz biliyorduk; Fraser'ın elimizi açık edip kadının öldürüldüğünü ağzından kaçırdığını ve belki de bu yüzden katilin panikleyip harekete geçtiğini. Fakat karşılıklı suçlamaların anlamı yoktu şimdi ve Fraser'a bakınca zaten yeterince acı çektiğini düşündüm.

"Sakin ol," dedim Brody'ye.

Derin bir nefes aldı, tekrar kontrolünü sağlarken tamam anlamında kafa salladı. "Anakaraya olanları bildirmemiz gerek. Bu artık herhangi bir cinayet soruşturması değil."

Fraser gözleri kızarmış halde telsizini aldı, sırtını rüzgara

ve yağmura dönüp numarayı tuşladı. Dinledi, tekrar tuşladı.

"Hadi, *hadi!*"

"Ne oldu?" diye sordu Brody.

"Çalışmıyor."

"Ne demek çalışmıyor? Dün gece Wallace'i aramıştın."

"Evet, şimdi de çalışmıyor işte!" diye tersledi Fraser. "Sadece Duncan'ın telsiziyle sorun yaşadığımı sandım, ama kimseye ulaşamıyorum. Kendin bak, lanet sinyal yok!"

Telsizi sertçe Brody'ye uzattı. Emekli polis müfettişi telsizi alıp bir numaraya bastı, kulağına götürdü, sonra tekrar Fraser'a verdi.

"Arabadakini deneyelim."

Range Rover'ın sabit telsizi de el telsizleriyle aynı dijital sistemi kullanıyordu. Fraser'a sorma zahmetine girmeden Brody onu denedi, sonra olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Sinyal yok. Fırtına bir anten direğini yıkmış olmalı. Eğer öyleyse, adaların bütün iletişim ağı çökebilir."

Etrafımızı çevreleyen boş, rüzgarlı araziye dikkatle baktım. Adanın üzerine çökmüş alçak, kara bulutlar bizi daha da hapsetmiş gibiydi.

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

İlk kez olarak Brody ne yapacağını bilmez haldeydi. "Denemeye devam edelim. Er geç ya telsiz ya da sabit telefon bağlantısı düzelir."

"Ama o zamana dek ne olacak?"

Brody karavana bakarken yağmur suratından sicim gibi akıyordu. Ağzı sımsıkı kapalıydı.

"O zamana kadar kendi başımızayız."

17

Brody ile Fraser birkaç kazıkla bir çekiç bulmak için köye dönerken bölgede kalma işini ben üstlendim. Karavanın çevresine polis şeridi çekmemiz gerekiyordu, ama karavandan geriye şeridi tutturacak kadar bir şey kalmamıştı. Duncan'ın cesedini taşımak gibi bir seçenek söz konusu değildi –taşınacağı bir yer kalmış olsaydı bile. Janice Donaldson'ın cesedinden kalanlarda seçeneğimiz olmamıştı, ama şimdi öyle değildi. Bu durumda karavanı ve içindeki tüyler ürpertici cesedi hava koşullarına maruz bırakacağımız doğruydu. Ama Fraser'ın yaptığı çılgınlık dışında, bu sefer suç mahallini bulduğumuz gibi korumaya kararlıydım.

Ve hiçbirimizin burasının suç mahalli olduğundan şüphesi yoktu. Karavanı biri kasten yakmıştı, tıpkı polikliniğe yaptığı gibi. Tek fark, Duncan'ın kaçamamış olmasıydı.

Beraber köye gitmelerinden önce, Fraser telsizle anakaraya ulaşmayı bir kez daha denerken, Brody ve ben birbirimize yanaşıp rüzgara karşı sağlam durmaya çalışmıştık. Hava öncekinden de beterdi. Yağmur damlaları kurşun gibi düşüyor, paltomun alazlanmış kapüşonundan parlak sicimler gibi akıyordu; tepemizde hızla sürüklenen ağır bulutların hareketi, rüzgarın dümdüz ettiği çimenlerin dalgalanmasında yansıyordu.

Ama hiçbir şey ne yanık kokusunu ne de o çıplak gerçeği, genç polisin ölümünü alıp götürebiliyordu. Her şeyin üzerine bir kasvet örtüsü gibi serilmişti, zaten buz gibi olan havayı daha da dondurucu hale getiriyordu.

"Sence bu halkevinin yakılmasından önce mi sonra mı yapılmıştır?" diye sordum.

Brody karavanın kararmış iskeletine bakarken "Bence önce," dedi. "Önce karavanı ateşe vermek, sonra polikliniği yakmak katil için daha mantıklı. Buradaki delillerin icabına bakmadan, bütün köyü ayaklandıracak bir yangın çıkartmanın anlamı yoktu."

Olaydaki saçmalık karşısında hem öfke duyuyor hem şok yaşıyordum. "Ne anlamı vardı? Cesedin kalıntılarını polikliniğe götürmüştük zaten. Onları burada haftalarca bıraktıktan sonra birdenbire niye bunu yapıyor? Hiç anlamlı gelmiyor?"

Brody iç çekti, yüzündeki yağmur suyunu sildi. "Anlamı olmak zorunda değil. Bu her kimse, paniğe kapılıyor. Cesedi burada bırakmasının bir hata olduğunu biliyor ve şimdi de hatasını düzeltmeye çalışıyor. Kendisiyle bağlantısı olabilecek her şeyi yok etmeye kararlı. Bu tekrar öldürmek anlamına gelse bile."

Durdu, gözlerimin içine baktı.

"Burada yalnız kalabileceğinden emin misin?"

Bunu tartışmıştık. Brody'nin köye dönmesi daha mantıklıydı, çünkü bölgeyi mühürlememiz için gereken malzemeleri nerede bulacağını biliyordu. Ama burada da birinin kalması şarttı ve Fraser şu an bunun için uygun değildi.

"Sorun yok, kalırım," dedim.

"Sakın riske girme," diye uyardı Brody. "Biri gelecek olursa, kim olursa olsun, aman ha dikkatli ol."

Bun söylemesine gerek yoktu. Ama tehlikede olacağımı

düşünmüyordum. Katilin buraya dönmesi için artık sebep bulunmuyordu.

Üstelik, yapmam gereken şeyler vardı.

Range Rover'ın toprakta zıplaya zıplaya ilerleyip yola çıkmasını seyrettim. Tekrar yanmış karavanın olduğu tarafa dönerken, yağmur bir delinin mors alfabesiyle bir şeyler yazması gibi paltoma vuruyordu. Sağanak külleri bastırıp sıkıştırmıştı artık, o yüzden rüzgar bu iğrenç kömürümsü yığından ancak ara sıra bir parça koparıp uçuruyordu. Beinn Tuiridh'in kayalar serpiştirilmiş bayırları karşısında bu gri-siyah kütle, kıraç arazinin bir parçası gibi görünüyordu neredeyse.

Etrafındaki halka şeklinde yanık çimenlerden, alevlerin bitki örtüsünün ne kadarını etkilediği görülüyordu. Buz gibi rüzgarda titreyerek o halkanın sınırında durup, karavanın önceden nasıl göründüğünü gözümde canlandırmaya çalıştım, şimdiki durumuna nasıl geldiğini kafamda resmettim.

Ardından dikkatimi Duncan'ın cesedine çevirdim.

Kolay değildi. İncelediğim kalıntılar genellikle yabancılara aittir. Onları yaşarlarken değil, sadece ölümlerinde tanırım. Bu seferkiyse farklıydı; genç polis memuruna ait anılarımla önümde duran yanık cesedi bağdaştırmam zordu.

Duncan McKinney'den geriye kalanlar yanmış karavanın iskeletinin ortasında yatıyordu. Ateş onu kömürleşmiş et ve kemiklerden oluşan bir şeye dönüştürmüştü; artık insana benzemeyen kararmış bir kukla. Onu son görüşümü aklımdan geçirdim; beni arabayla polikliniken köye götürürken nasıl sıkıntılı göründüğünü. Keşke kafasındakini söyletmek için uğraşsaydım diye düşündüm. Ama yapmamıştım. Gitmesine, hayatının son birkaç saatini burada yalnız geçirmesine izin vermiştim.

Hissettiğim pişmanlığı kafamdan uzaklaştırdım. Böyle

düşünmenin ne bana ne ona yararı olurdu. Yerde yatan cesede bakar ve onun önceden kim olduğuna ilişkin düşünceleri kafamdan silerken, kapüşonumun kenarlarından yağmur akıyordu. Yavaş yavaş onu duyguların filtresi olmaksızın görmeye başladım. *Bunu yapanı yakalamak mı istiyorsun? Duncan'ı unut. Ölenin kimliğini bir kenara bırak.*

Bulmacayı gözden geçir.

Cesedin yüzü yere dönüktü. Giysiler ve deriyle yumuşak dokunun büyük bölümü yanıp kül olmuştu, gövde içinde bir kozadaymışçasına korunan, şimdi kavrulmuş haldeki iç organlar görünüyordu. Kolları dirseklerinden bükülüktü, kirişler kısaldığından yukarı çekilmişlerdi. Bacaklar da benzer biçimde bükülmüştü, ısının etkisiyle yukarı çekilirlerken kalçalar ve bedenin alt kısmı dışa doğru hafifçe çıkıntı yapmıştı. Masa üstünden geriye kalan parçanın bir kısmı cesedin altından görünebiliyordu. Ayak tarafı kapıya yakındı, kafası hafifçe sağa dönüktü ve küçük sedire bakıyordu.

Sedirden geriye yalnızca bükülmüş bir iskeletle bir iki kararmış tel kalmıştı. Aralarında başka bir şey vardı. Üzerine eğilince Duncan'ın el fenerinin silindirik çelik gövdesini gördüm, ateşten kabarcıklanıp matlaşmıştı.

Fotoğraf makinem de diğer gereçlerimle beraber poliklinikte yanmıştı, o yüzden *Range Rover*'daki bloknotu alıp cesedin pozisyonunu çizmekle yetindim. Kol askım yüzünden zorlandığımdan ve kâğıdı yağmurdan korumakla da uğraştığımdan çizim mükemmel olmadı. Ama elimden geleni yaptım.

O iş bitince cesedi daha ayrıntılı olarak incelemeye başladım. Hiçbir şeyi bozmamaya dikkat ederek, olabildiğince eğildim ve sonunda aradığım şeyi gördüm.

Kafatasında bir erkeğin yumruğu büyüklüğünde bir delik vardı.

Toprak yoldan gelen bir arabanın sesi düşüncelerimi dağıttı. Etrafa bakındım, Brody ile Fraser'ın bu kadar çabuk geri dönmelerine şaşırmıştım. Fakat gelen araç polisin *Range Rover*'ı değil, Strachan'ın gri *Saab*'ıydı.

Brody'nin uyarısı aklıma gelince rahatsız oldum. *Biri gelecek olursa, kim olursa olsun, aman ha dikkatli ol.* Doğruldum, bloknotu cebime attım ve arabayı kenara çekerken onu karşılamaya gittim. Arabadan indi, arkamdaki karavana gözlerini dikmiş bakıyordu, şoktan paltosunun kapüşonunu kafasına geçirmeyi akıl edemedi.

"Tanrım! *Bu da mı* yakılmış?"

"Burada olmaman gerek."

Ama Strachan dinlemiyordu. Enkazda yatanı görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım!"

Sabit gözlerle bakıyordu, yüzünden kan çekilmişti. Aniden dönüp bir adım attı ve iki büklüm olup kustu. Sonra yavaş yavaş doğruldu, el yordamıyla cebinde ağzını silecek bir şey aradı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı, yüzü bembeyazdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "O... o kim? Şu genç polis mi?"

"Brody ile Fraser az sonra geri gelirler," dedim cevaben. "Seni burada bulmasınlar."

"Canları cehenneme! Burası benim *evim*! Son beş yılımı burayı tekrar ayağa kaldırmaya harcadım, ama şimdi..." Birden sustu, elini yağmurun düzleştirdiği saçından geçirdi. "Bu gerçek olamaz. Halkevinin yanması kaza olabilir diye düşünmüştüm, ama bu..."

Bir şey söylemedim. Strachan artık şoktan kurtulmaya başlamıştı. Rüzgar ve yağmura aldırmadan yüzünü bulutlu gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Polis bu havada buraya gelemez. Sen de bu suskunluğu sürdüremezsin. Cevap bekleyen birçok korkmuş ve öfkeli insan olacak. Yardım etmeme izin vermelisin. Senin şu çavuştan çok beni dinlerler. Ha tabii Andrew Brody'den de."

Gözlerini bana çevirdiğinde, keskin yüz hatlarında kararlılık okunuyordu.

"Burada yaptığımız onca şeyi birinin mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Söyledikleri akıl çeliciydi. Bunun gibi küçük toplumlarda ruh halinin ne kadar çirkinleşebileceğini acı deneyimlerim sayesinde biliyordum. Bir keresinde bizzat ben de bunun ceremesini çekmiştim, üstelik bir parçası olduğum bir toplumdu. Burada, dış dünyadan tamamen kopuk bir durumda, neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Sorun, birine nereye kadar güvenebileceğimizdi. Bu kişi Strachan olsa bile.

Yine de yardım edebileceği bir şey vardı. "Yatındaki telsizi kullanabilir miyiz?"

Şaşırmış görünüyordu. "Yatım mı? Evet, elbette. İhtiyaç olur diye yatta uydu bağlantısı da var. Niçin, polis telsizleri çalışmıyor mu?"

Ona anakarayla hiçbir temas aracımız olmadığını söylemek istemedim ama bir neden de ileri sürmek zorundaydım. "Bir tanesini yangında kaybettik. Fraser ortalıkta olmadığında, elde bir alternatif olduğunu bilmek faydalı olur diye düşündüm."

Strachan açıklamamı kabul etmiş görünüyordu. Yatışmıştı, karavana bakıyordu.

"Adı neydi?"

"Duncan McKinney."

"Zavallıcık," dedi yumuşak bir tonla. Bana baktı. "Ne de-

diğimi unutma. Neye ihtiyacın olursa, her ne olursa."

Arabasına gitti ve geldiği toprak yoldan geri döndü. *Saab* ana yola yaklaştığı sırada, ona doğru ilerleyen arabanın şeklinden, polis *Range Rover*'ı olduğunu gördüm. Yolun darlığı iki arabanın birbirlerine neredeyse değercesine yakın ilerlerken yavaşlamalarına neden oldu, tıpkı dövüşmeden önce birbirlerini ihtiyatla tartan iki köpek gibiydiler. Sonra rahata çıktılar ve *Saab* pürüzsüz bir uğultuyla hızlanıp uzaklaştı.

Sırtımı rüzgara vererek *Range Rover*'ın park etmesini bekledim. Brody'yle Fraser arabadan indiler. Fraser bagajı açmak için arka tarafa giderken Brody yanıma geldi, uzakta bir benek gibi hızla gözden kaybolan Strachan'ın arabasına bakıyordu.

"Burada ne arıyordu?"

"Yardım önermek için gelmiş."

Çenesini ileri çıkarttı. "Onun yardımı olmadan halledebiliriz."

"Duruma göre değişir."

Ona yattaki telsizi kullanma fikrimden söz ettim. İçini çekti.

"Bunu benim de düşünmem gerekirdi. Ama onun yatına ihtiyacımız yok. Limandaki her teknenin iletişim sistemi vardır. Feribotunkini kullanabiliriz."

"Yat daha yakın," dedim işaret ederek.

Strachan'dan iyilik isteme ihtimali karşısında Brody'nin çenesi seğirdi. Ama bu fikirden ne kadar hoşlanmasa da, mantıklı olduğunu biliyordu.

Kısaca kafa salladı. "Evet. Haklısın."

Fraser yanımıza geldi, beton temeller için kullanılan türden, paslı çelik takviye çubukları tutuyordu elinde.

"Okulu inşa ettikleri zamandan kalmış, bunlardan bir yı-

ğın vardı," diye açıkladı Brody. "İşimizi görür herhalde."

Fraser çubukları çimenlerin üzerine bıraktı, gözleri kızarıktı. "Bu bana hâlâ doğru gelmiyor. Yani onu burada bırakmak..."

"Aklına başka bir seçenek geliyorsa söyle," dedi Brody, ama sertçe.

Çavuş perişan halde tamam dercesine kafa salladı. Tekrar arabaya gidip elinde ağır bir tokmak ve bir rulo şeritle döndü. Önümüze düşüp uzun adımlarla karavanın enkazına gitti, duruşu katı ve kararlıydı. Ama açıkta bir kurban gibi yatan Duncan'ın cesedini gördüğü an bocaladı.

"Ah Tanrım..."

"Eğer teselli olacaksa söyleyeyim, bu olanları hissetmemiş," dedim.

Bana baktı. "Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Çünkü yangın başladığında zaten ölüymüş."

Çavuşun gözlerindeki öfke pırıltısı söndü. Brody de yanımıza gelmişti.

"Emin misin?" diye sordu.

Fraser'a bir bakış attım. Bu hiçbirimiz için kolay değildi, ama işitmek en çok ona zor gelecekti.

"Devam et," dedi kabaca.

Islak çimenlerde onları kafatasını daha iyi göreceğimiz bir noktaya götürdüm. Hâlâ kemiğe yapışık haldeki kararmış et parçaları yağmurla parlıyordu. Yanaklar ve dudaklar yanıp kül olunca, polis memurunun çekici gülüşünü taklit edercesine dişler açığa çıkmıştı.

Bu sefer ben bocaladım. *Bulmacayı düşün, öleni değil.* Duncan'ın kafatasındaki deliği işaret ettim.

"Gördünüz mü, sol tarafta?"

Fraser sabit bakışlarla bakıyordu, sonra gözlerini başka yöne çevirdi. Kafa hafifçe dönüktü, kısmen bir yanağının üzerine yatmış haldeydi. Pozisyonu hasarın derecesini görmeyi zorlaştırıyordu, ama yine de gözden kaçacak gibi değildi. Karanlık bir mağaranın girişine benzeyen, kenarları tırtıklı delik, kafatasının sol tarafında hem yankafa hem de şakak kemiği üzerindeydi.

Brody konuşmadan önce boğazını temizledi. "Yangında olmuş olamaz mı, hani Janice Donaldson için düşündüğün gibi?"

"Böyle bir hasarın ısıdan kaynaklanması olanaksız. Duncan'ın başına Janice Donaldson'dan çok daha sert vurulmuş. Kafatası boşluğuna kemik parçalarının girdiğini buradan bile görebilirsiniz. Yani hasar dışarıdan bir darbeden gelmiş, kafatasının iç basıncından değil. Ayrıca kolların pozisyonundan öyle görünüyor ki, Duncan doğruca yere yığılmış, düşmemek için çabalamamış. Kendisine neyin vurduğunu gerçekten bilmiyormuş."

Bir sessizlik oldu. "Peki kafasına neyle vurulmuş? Çekiç gibi bir şey mi?" diye sordu Brody.

"Hayır, çekiç değil. Öyle olsaydı kemikte yuvarlak bir delik açılırdı, oysa bu daha çarpık çurpuk. Şu ana dek gördüğüm kadarıyla, bir tür sopaya benziyor."

Bir Maglite gibi diye düşündüm. Duncan'ın el fenerinin çelik gövdesinin bir kısmı, cesedin yanındaki küllerin arasından dışarı çıkmıştı. Büyüklüğüyle şekli uygundu ve böyle bir hasara neden olacak kadar da ağırdı. Fakat olay yeri inceleme ekibi gelene kadar spekülasyonda bulunmanın anlamı yoktu.

Fraser'ın yumrukları sıkılıydı, istemese de gözleri cesede çevriliydi. "Formda bir çocuktu. Mücadele etmeden teslim olmazdı."

Dikkatle konuştum. "Belki öyledir, ama... şey, göründüğü

kadarıyla, darbeyi aldığı sırada arkası dönükmüş. Ceset yüzü aşağı bakar şekilde yatıyor, ayakları kapıya doğru. Demek ki, sırtı dönük uzaklaşırken arkasından darbe aldı ve bunun üzerine yere kapaklandı."

"Dışarıda öldürülüp sonra karavana getirilmiş olamaz mı?" diye sordu Brody.

"Sanmıyorum. Bir kere, masa cesedin altında, demek ki onun üzerine düşmüş. Katilin, cesedi masanın üzerine çıkartmasında bir anlam göremiyorum. Üstelik Duncan darbeyi şuradan, kafasının yan tarafından almış," dedim, kulağımın hemen üstüne parmağımla dokunarak. "Buraya isabet ettirmek için, katilin normalde bekleyeceğiniz gibi darbeyi yukarıdan değil, yanlamasına indirmiş olması gerek."

Fraser hâlâ anlamamıştı. "Kafasının yan tarafına vurulması niçin karavanın içinde öldürüldüğü anlamına geliyor ki?"

"Çünkü tavan, kolunu yukarıdan savurmak için yeterince yüksek değil," diye yanıtladı Brody benim yerime.

"Bu aşamada bu sadece bir varsayım, ama uyuyor," dedim. "Katil Duncan'ın arkasında duruyordu, onunla kapı arasında. Buradan da solak olduğunu anlıyoruz, çünkü darbenin verdiği hasar kafatasının sol tarafında."

İkisi gözlerini Duncan'ın cesedine dikmiş söylediklerimi kafalarında canlandırırken, etrafımızda yağmur tüm şiddetiyle yağıyordu. Önce hangisi söyleyecek diye merak ederek bekliyordum. Fraser'ın söylemesine şaşırdım.

"Yani onu içeri mi almış? Sonra da ona sırtını dönmüş?"

"Öyle görünüyor."

"Ne düşünüyordu yahu? Tanrım, ona *dikkatli ol* demiştim!"

Bundan biraz kuşkuluydum. Ama eğer çavuş hafızasında düzeltme yapıp suçluluk duygusundan kurtulmaya ihtiyaç

duyuyorsa ona engel olmayacaktım. Burada daha önemli bir şey söz konusuydu, Fraser bunun ne olduğunu gözden kaçırmış olsa da, Brody'nin yüz ifadesinden görebiliyordum ki, o gözden kaçırmamıştı.

Duncan katilini içeri alırken tehlikede olduğunu düşünmemişti.

Brody elini uzatıp Fraser'dan şerit rulosunu aldı.

"Bitirelim şu işi."

18

Fraser'ın toprağa çaktığı çelik çubuklar arasına gerilen emniyet şeridi rüzgarda şaklayıp buruluyordu. Tek elimle pek fazla yardımım olamadı. Brody çubukları sabit tutarken Fraser tokmakla çaktı; her birkaç metrede bir çakılan çubuklar karavanın etrafında kare bir çerçeve oluşturuyordu.

"Devralmak ister misin?" diye sordu çavuş nefes nefese, yarısına gelmişken.

"Üzgünüm, sen yapmak zorundasın. Artritim var," dedi Brody sırtını ovarken.

"Peki, tamam," diye mırıldanan Fraser, sanki öfkesini ve acısını çıkarırcasına çelik çubuğu çakmaya devam etti.

Belki de Brody'nin niyeti buydu diye geçirdim içimden.

Onlar şeridi çubukların arasına gererken ben de yanlarında soğuktan büzülerek, ıslanmış halde durdum. Polis şeridi sadece sembolik bir engeldi, ama yine de şeridin boşta kalan uçlarını sabitlemek için rüzgara karşı boğuşurlarken daha fazla yardımcı olabilmeyi isterdim.

Nihayet işi bitirdiler. Üçümüz ayakta durup derme çatma barikatın arkasındaki karavana son bir kez baktık. Sonra tek kelime etmeden *Range Rover*'a doğru yürüdük.

Şimdi önceliğimiz anakaraya olanları bildirmekti. Wallace fırtına dinene kadar destek gönderemeyecekken, şimdi bir

de bir polis memurunun öldürülmesi, durumu daha da ciddileştirecekti. Ve yardım gelene dek, dış dünyayla bağlantıyı sürdürmek bizim için artık her zamankinden de önemliydi. Özellikle de Fraser için diye düşündüm; toprak yolda önümüzde yorgun argın yürüyordu, geniş omuzları çökmüştü. Ezici bir mağlubiyet almış birinin tablosuydu adeta.

Yanımda yürüyen Brody birden durdu. "Torba kaldı mı?"

Tel gibi görünen, rüzgarda dalgalanan yan yatmış bir tutam çimene bakıyordu. Aralarına koyu renkli bir şey takılmıştı. Elimi cebime atıp otelden getirdiğim buzdolabı torbalarından birini çıkararak Brody'ye verdim, o sırada Fraser da yanımıza geldi.

"O ne?" diye sordu.

Brody cevap vermedi. Torbayı eldiven gibi eline geçirdi, eğilip çimenlerin arasına takılmış nesneyi aldı. Sonra eline takmış olduğu torbayı tersyüz etti ve içinde kalan nesneyi uzatıp bize gösterdi.

Büyük, siyah bir vidalı kapaktı. Ucunda önceden bir bidona bağlanmasını sağlayan düzgünce kopmuş bantının bir iki santimlik kısmı kalmıştı.

Brody torbanın ağzına burnunu yaklaştırdı. "Benzin."

Torbayı Fraser'a uzattı, o da kokladı. "Sence o piç bunu dün gece mi düşürdü?"

"Bahse girerim. Dün burada yoktu, olsa görürdük."

Torbayı paltosunun cebine tıkıştırırken Fraser'ın yüzünde son derece öfkeli bir ifade vardı. "Yani bu kahrolası adanın bir yerlerinde bantı kopmuş ve kapağı da olmayan bir benzin bidonu var."

"Tabii şimdiye kadar bir uçurumdan aşağıya fırlatılmadıysa," dedi Brody.

Strachan'ın evine giderken arabamızda zoraki bir sessizlik

vardı. Eve giden uzun araba yoluna vardığımızda Grace'in *Porsche Cayenne*'inin orada olmadığını gördük, ama Strachan'ın *Saab*'ı park etmiş haldeydi.

Strachan'ın evinde jeneratör olmamasını düşünemiyordum, ama günün karanlığına rağmen pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu. Dökme demir kapının tokmağını vururken Fraser'ın elinden yağmur damlıyordu. İçeride Strachan'ın köpeğinin havladığını duyuyorduk, ama başka bir yaşam belirtisi yoktu. Fraser ağır kapıyı o kadar şiddetle yumrukladı ki kapının menteşeleri takırdadı.

"Hadi aç, ne cehennemdesin?" diye homurdandı.

"Herhalde yine dolaşmaya çıkmıştır," dedi Brody, geri adım atıp kafasını kaldırarak eve bakarken. "Sanırım yata kendi başımıza da gidebiliriz. Ne de olsa acil durum."

"Evet, ama ya kilitliyse?" diye sordu Fraser. "Zorla giremeyiz ya."

"Burada insanlar genellikle kapılarını kilitlemez. Buna sebep yok."

Artık var galiba diye düşündüm. Fakat buna başka bir nedenle karşıydım.

"Eğer oraya gidip de kilitli olduğunu görürsek daha da çok vakit kaybetmiş olacağız," dedim. "Hem ayrıca uydu telsizi kullanmayı bileniniz var mı? Ya da gemi-kara iletişim sistemini?"

Bu soru karşısında yaşanan sessizlik ikisinin de bilmediğini söylüyordu.

Fraser kapıya avuç içiyle vurdu. "Kahretsin!"

"Gidip Kinross'u bulalım. Feribottakini kullanabiliriz," dedi Brody.

Kinross liman civarında yaşıyordu. Köyün dış sınırlarına vardığımızda, Brody kestirmeden gitmek için ana yoldan çıkıp parke taşlı dar bir sokağı kullanmasını söyledi Fraser'a.

Feribot kaptanının bungalovu prefabrik evler gibi görünüyordu ve Runa'daki diğer evlerin çoğu gibi onun da yeni *uPVC*'li kapı ve pencereleri vardı.

Ama binanın geri kalan kısımları perişan ve bakımsız görünüyordu. Patikanın sonunda olması gereken bahçe kapısı yoktu; küçük bahçe otlarla sarılmıştı ve her tarafta paslı tekne parçaları vardı. Her yanını kumul çimenleri sarmış fiberglas bir sandal yerde yatıyordu, delinmiş dibi kıymık kıymıktı. Brody bana Kinross'un oğluyla beraber yaşayan bir dul olduğunu söylemişti. Belli oluyordu.

Brody'yle ben Fraser'ı kara kara düşünür halde arabada bırakarak eve yöneldik. Kapı zili neşeli, elektronik bir melodi çaldı. Cevap gelmedi. Brody tekrar çaldı, yetmezmiş gibi kapıyı da yumrukladı.

İçeriden, duyulmamasına çalışılan hareket sesleri geldi, ardından kapı açıldı. Kinross'un yeniyetme oğlu Kevin holde duruyordu, gözleri bir an kısaca bizimkilerle temas kurup tekrar hızla başka tarafa çevrildi. Yüzündeki iltihaplı kırmızı tepecikler zalim bir topografya oluşturuyordu.

"Baban içeride mi?" diye sordu Brody.

Çocuk bize bakmadan kafasını iki yana salladı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Rahatsızca kıpırdandı, kapıyı o kadar itti ki, şimdi yüzü daracık bir aralıktan görünüyordu.

"Aşağıda, çekekte," diye mırıldadı. "Atölyede."

Kapı tık diye kapandı.

Arabaya döndük. Liman, çarpan dalgalar ve çalkalanan teknelerle tam bir hengame halindeydi. İskeledeki feribot, bağlandığı yerde öne arkaya yalpalayıp sallanıyordu. Deniz vahşi bir çalkantı içindeydi; köpükler o kadar kalındı ki, yağmurdan ayırt edilemiyordu.

Fraser önceki gün Brody'nin evine giderken geçtiğim sahil üzerindeki, oluklu sac barakaya doğru sürdü arabayı. Baraka, limanı çevreleyen sarp falezlerin dibine yakın bir yere kurulmuştu, böylece en kötü hava şartlarında bile korunaklı kalıyordu.

Arabadan çıkıp rüzgarla mücadele ederek olabildiğince hızla barakaya doğru ilerlediğimiz sırada "Çekek müşterektir," dedi Brody, "teknesi olan herkes işletme giderlerine ortaktır ve eğer onarım gerekirse herkes katılır."

"Bu Guthrie'ninki mi?" diye sordum, önceki gün dikkatimi çeken, kütükler üzerine çekilmiş harap balıkçı teknesini işaret ederek. Yakından daha da berbat durumda olduğu anlaşılıyordu. Gövdesinin yarısı yoktu; sanki uzun zaman önce ölmüş prehistorik bir hayvan gibi görünüyordu.

"Evet. Sözümona tekrar denize açılmaya uygun hale getiriyor, ama galiba pek acelesi yok." Brody onaylamayan bir edayla kafasını salladı. "Onun yerine parasını barda harcıyor."

İstif edilmiş haldeki üstü örtülü yapı malzemelerinin etrafından dolaşarak hızla atölyenin girişine gittik. Kapıyı açtığımızda neredeyse rüzgarın şiddetiyle menteşelerinden sökülecekti. Atölyenin içi bunaltıcı derecede sıcaktı, makina yağı ve talaş kokusu yoğundu. Her yerde torna tezgahları, kaynak hamlaçları ve çelik alet edevat vardı; duvarlarsa zaman içinde makine yağından yer yer kararmış alet raflarıyla kaplıydı. Çalan radyodan, jeneratörün pat pat sesiyle mücadele etmeye çalışan çıngırtılı bir melodi işitiliyordu.

İçeride altı yedi erkek vardı. Guthrie'yle ufak tefek bir adam, beton zemine yayılmış bir makinenin ayrılmış parçalarının başında çömelmişlerdi. Kinross'la diğerleriyse, üzerinde kısmen dolu çay kupalarının bulunduğu eski bir formi-

ka masada iskambil oynuyorlardı. Küllük niyetine kullanılan, ikiye bükülmüş bir folyo kek kalıbı ağzına kadar izmarit doluydu.

Herkes yaptığı işi bırakıp bize baktı. Yüzlerindeki ifade düşmanca sayılmasa da dostça da değildi. Bize boş boş bakıyor, bekliyorlardı.

Brody, Kinross'un önünde durdu. "Biraz konuşabilir miyiz Iain?"

Kinross omuz silkti. "Seni durduran yok."

"Özel olarak demek istedim."

"Böyle yeterince özel." Söylediği şeyi vurgulamak istercesine, tütün kesesini açıp yağ lekeleriyle dolu parmaklarıyla sigara sarmaya başladı.

Brody tartışma zahmetine girmedi. "Feribottaki telsizi kullanmamız gerek."

Kinross kâğıdı dilinin ucuyla yalayıp yapıştırdı, sonra sigarayı düzeltti. Kafasıyla Fraser'ı işaret ederek "Onunkinin neyi var? Bugünlerde polislerin telsizi yok mu?" dedi.

Fraser da ona dik dik baktı, ama cevap vermedi.

Kinross ağzındaki bir tütün parçasını parmaklarının ucuyla çıkardı. "Telsizler boku yedi, değil mi?"

İleriye hamle eden çavuşun kızgın bir boğa gibi burnundan şiddetle soluduğunu işitebiliyordum. "Evet ve sen de tıpkı onun gibi..."

"Yardımını istiyoruz," diyerek araya giren Brody, zaptetmek için elini Fraser'ın omuzuna attı. "Anakarayla bağlantı kurmamız lazım. Önemli olmasa istemezdik."

Kinross ağır hareketlerle sarma sigarasını yaktı. Kibrit çöpünü sallayarak söndürüp dolu kül tablasına attı, sonra tüye benzer mavi dumanlar arasından Brody'ye dikkatle baktı.

"Dene ama yararı olur mu bilmem."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Fraser.

"Limandan yayın yapamazsın. Telsiz VHF. Görüş hattı ister, oysa falezler anakaraya sinyalin gitmesini engelliyor."

"İmdat işareti yollaman gerekirse ne oluyor?" diye sordu Brody kuşkuyla.

Kinross omuzlarını silkti. "Limandaysan buna gerek yok ki."

Fraser yumruklarını sıkmıştı. "Öyleyse lanet tekneyi denize çıkarırsın, böylece yayın yapabilirsin."

"Denemek için açılmak istiyorsan, hiç durma. Ama benim feribotumla olmaz."

Brody burnunu ovdu. "Peki ya diğer tekneler?"

"Hepsi VHF, aynı."

"Bay Strachan'ın yatı var," dedi iskambil oynayanlardan biri.

Guthrie güldü. "Tabii, o yatın kıçından kuruyorsun bağlantıyı."

Brody'nin yüzünden konuşmalara ilgisiz olduğunu gördüm. "Bak, yine de feribotu deneyebilir miyiz?"

Kinross sarma sigarasından aldırışsız bir nefes çekti. "Zamanını boşa harcamak istiyorsan, sen bilirsin." Ayağa kalkarken sigarasının yanan ucunu ısırıp tükürdü ve kalanı tütün kesesine koydu. "Pardon çocuklar."

"Zaten kaybediyordum," dedi oyunculardan biri kartlarını masaya atarak. "Eve gitme vakti."

Guthrie ellerini yağlı bir örtüyle sildi. "Evet. Çıkıp bir şeyler yiyeceğim."

Diğer oyuncular ellerindeki kartları masaya atıp üstlüklerini alırlarken Kinross da muşambasını giydi ve arkasından gelen bizlere aldırmadan kapıyı savurup atölyeden çıktı. Başı açık bir halde limandan iskeleye doğru uzun adımlarla gi-

derken seti aşan dalgalara aldırmıyordu. Yağmur ve deniz suyunun serpintileri havayı iyot kokusuyla doldurmuştu. Feribot bağlandığı yerde sarsılıp duruyordu, ama Kinross tereddüt bile etmeden güverte iskelesine çıktı.

Diğerlerimiz daha ihtiyatlı davranıp, yan yatan ve sallanan iskelenin korkuluğuna tutunduk. Güverteye çıktığımızda da durum daha iyi sayılmazdı, kaygan zemin feci halde yalpalıyordu. Kafamı kaldırıp feribotun rüzgarda eğilen ve titreşen antenine baktım, sonra da etrafımızı çevreleyen falezlere. Kinross'un ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Falezler küçük limanı üç taraftan sarmış, bizimle anakara arasında duvar gibi yükseliyorlardı.

Klostrofobik kaptan köşküne tıkıştığımızda Kinross telsizi kurcalamaya başlamıştı bile. Güverte ayaklarımızın altında mide bulandırıcı şekilde kalkıp inerken duvara yaslanıp kendimi sağlama aldım. Kinross alıcıya konuşup cevap gelmesini boş yere beklerken, bir potpuri halinde uyumsuz vızıltı ve cızırtılar işitiliyordu.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Brody.

Kinross dönüp bakmadan cevap verdi. "Sahil korumayı. Lewis'teki en büyük telsiz direği onların. Şayet onlar bizi duyamazsa, hiç kimse duyamaz."

Kinross alıcıya konuşur ve karşılık olarak sadece derinden gelen bir tıslama sesi alırken bekledik.

O âna dek somurtkan bir antipatiyle feribot kaptanını seyretmekte olan Fraser birdenbire "Dört beş hafta önce feribotla herhangi bir yabancı getirdiğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Brody ona kızgın bir bakış attı, ama o fark etmedi. Kinross dönüp bakmadı.

"Hayır."

"Hayır ne? Yabancı kimseyi getirmedin mi, yoksa hatırlamıyor musun?"

Kinross yaptığı işi bırakıp dönerek ona gözlerini dikti. "Bu cinayetle mi ilgili?"

"Sadece soruma cevap ver."

Kinross gözdağı verircesine gülümseyerek "Vermezsem ne yaparsın?"

Fraser karşılık veremeden Brody araya girdi. "Sakin ol Iain, kimse seni bir şeyle suçlamıyor. Buraya sadece telsizi kullanmaya geldik."

Kinross düşünceli bir edayla, elinde tuttuğu alıcıyı indirdi. Sallanan duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bize çevirdi.

"Konunun ne olduğunu bana söyleyecek misiniz?"

"Polis işi," diye homurdandı Fraser.

"Peki öyleyse, bu da benim feribotum ve benim telsizim. Onu kullanmak istiyorsanız, bu kadar acil olan neymiş bana söyleyebilirsiniz."

"Henüz olmaz Iain," diyerek itiraz etti Brody yumuşak bir tonla. "Ama önemli. Bana güven."

"Bu bizim adamız. Neler olduğunu öğrenmeye hakkımız var."

"Biliyorum ve öğreneceksiniz, söz."

"Ne zaman?"

Brody iç çekti. "Bu gece. Ama şimdi anakarayla irtibat kurmamız gerek."

"Hey bak..." diye söze başladı Fraser, ama Brody ona fırsat vermedi.

"Sözüm söz."

Kinross gözlerini ona dikmişti, yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Brody.

"Benden telsizi denememi istediniz, denedim."

"Devam edemez misin?"

"Hayır. Biri duyabilseydi, bunu şimdiye dek öğrenmiş olurduk."

"Peki ya diğer tekneler? Biri bizim için anakaraya mesaj yollayabilir belki. Falezler onlara engel değil."

"Belki değil, ama yine de sinyali huni şeklinde bir alan içinden alacaklar ve bu telsizin menzili sadece otuz mil. Rüzgara karşı işeyerek zaman kaybetmek istiyorsan senin bileceğin iş, ama bunu ancak kendi başına yaparsın." Telsizi işaret etti. "Konuşmak için düğmeye bas, dinlemek için bırak. İşin bitince de kapat."

Böyle dedikten sonra dışarı çıktı. Arkasından kapı gürültüyle kapanırken Fraser öfkeyle Brody'ye yöneldi.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Onlara bir şey söylemeye yetkin yok!"

"Başka seçeneğimiz yok. Bu insanların yardımına ihtiyacımız var. Bağırarak bunu sağlayamazsın."

Fraser'ın yüzü kıpkırmızıydı. "O piçlerden biri Duncan'ı öldürdü!"

"Evet ve herkesi aleyhine çevirerek, o işi kimin yaptığını bulamazsın." Brody sözlerine ara verdi, kendini frenledi. Derin bir nefes aldı. "Kinross haklı. Strachan'ın yatında uydu iletişim sistemi varken burada daha fazla vakit kaybetmenin hiç anlamı yok. Yolda okula uğrayıp Grace orada mı diye bakabiliriz."

"Ya yoksa?" diye sordu Fraser haşin bir edayla.

"O zaman ikisinden biri eve gelene kadar bekleriz," diye sinirle cevap verdi Brody, Strachan'dan bir şey istemek zorunda olmanın onu mutlu etmediği belliydi. "Tabii senin daha iyi bir fikrin yoksa?"

Yoktu. Arabayla limandan çıkıp köyün içine girdik, ama okula ulaştığımızda Grace'in siyah *Porsche*'si dışarıda değildi. Küçük bina boştu ve ışıkları sönüktü.

"Elektrik kesik olduğundan çocukları eve erken göndermiş olmalılar. Kinross'la konuşmak için yolu değiştirdiğimizde onu kaçırdık herhalde," dedi Brody, yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu.

Strachan'ın evine gidip Grace'in orada olduğunu ummaktan başka yapacak bir şey yoktu. Fraser arabayı karamsar bir sessizlikle sürüyordu. Elimde olmadan onun için üzüldüm. Pek hoşlanılacak bir adam değildi, ama Duncan'ın ölümü onun için büyük bir darbe olmuştu. Ayrıca meslektaşı öldürülmeden önce bile bu iş zaten boyunu aşıyordu.

Büyük eve yaklaşıyorduk ki, çavuş birdenbire gerildi.

"Ne halt ediyor bu?"

Strachan'ın *Saab*'ı deli gibi bir hızla doğruca üzerimize geliyordu. Fraser küfredip direksiyonu yol kenarına kırdı ve frene bastı, o sırada *Saab* da birkaç metre ötede patinaj yaparak durdu.

"Lanet olası gerizekâlı!" diye küfretti Fraser.

Strachan arabadan atlayıp bize doğru koştu, arabasının kapısını bile kapatmamıştı. Fraser kızgın hareketlerle penceresini indirdi ve ona bağırdı.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Strachan işitmemiş gibiydi. Şoktan yüzünün rengi atmıştı, açık pencereye eğilirken gözleri korkudan faltaşı gibi açıktı.

"Grace kayıp!" dedi soluk soluğa.

"Ne demek kayıp?" diye sordu Fraser.

"*Kayıp* demek! Ortada yok!"

Brody *Range Rover*'dan çıktı. "Sakin ol ve neler olduğunu söyle."

"Söyledim ya! Tanrım, sağır mısın nesin? Onu *bulmak* zorundayız!"

"Bulacağız, ama önce sakinleşip bize bildiklerini anlatman gerek."

Strachan kendini toplamaya çalıştı. "Birkaç dakika önce eve geldim. Grace'in arabası buradaydı ve ışıklar açıktı, müzik çalıyordu, ben de evde olduğunu düşündüm. Mutfakta bir fincan kahvesi öylece soğuyordu, ama seslendiğimde cevap gelmedi. Bütün odalara baktım, ama ondan hiçbir iz yok!"

"Yürüyüşe çıkmış olamaz mı?" diye sordu Fraser.

"Grace mi? Bu havada? Bakın, niye burada duruyoruz, *bir şey* yapmak zorundayız!"

Brody, Fraser'a döndü, gayriihtiyari komutayı ele almıştı. "Arama için organize olmalıyız. Köye dönüp elinden geldiğince çok sayıda insanı buraya getir."

"Ya sen?" diye sordu Fraser, ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmamıştı.

"Ben eve girip bir bakacağım."

"Söyledim ya, orada değil!" Strachan bunu neredeyse bağırarak söylemişti.

"Yine de bir kere daha bakacağız. Dr. Hunter, benimle gelmek ister misin?"

Ben de bunu teklif etmek üzereydim zaten. Eğer Grace yaralıysa, köyde arama grubu toplamaktan çok burada yararım dokunurdu. Fraser *Range Rover*'la uzaklaşırken biz de hızla *Saab*'a yöneldik.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Brody'ye alçak sesle.

Yalnızca kafasını iki yana sallamakla yetindi, yüzü tiksintiyle çarpıldı.

Strachan *Saab*'ı motoru çalışır halde bıramıştı. Arabaya binmemizi güçlükle bekledikten sonra derhal gaza bastı, gel-

diği yoldan geri döndü ve evin araba yoluna girdi. Grace'in siyah *Porsche SUV*'sinin yanında acı bir frenle arabayı durdurdu. Arkasından gelip gelmediğimize bile bakmadan eve dalıp karısına seslendi. Tek karşılık, mutfaktaki köpeğin çılgınca havlaması oldu.

"Gördünüz, yok işte!" dedi ve şaşkına dönmüş bir şekilde elini saçından geçirdi. "Ayrıca, eve döndüğümde Oscar dışarıda öylece dolanıp duruyordu. Grace bir yere gitmiş olsa, onu dışarıda o şekilde bırakmazdı!"

Sesindeki titremeyi işittiğimde içimde bir şey düğümlendi. Ne yaşadığını biliyordum. Bir keresinde ben de Jenny'nin evine gidip orada olmadığını görünce aynı korkunç hissi yaşamıştım. O zaman da ortalıkta bir katil serbestçe dolaşıyordu ve şimdi burada olmak, Strachan'ın gözlerindeki korkuyu görmek, bana korkunç bir dejavu hissi yaşatıyordu.

Fakat Brody eve çabucak göz gezdirdiğimiz sırada sakinliğini koruyordu. Grace'ten iz yoktu.

"Boşa zaman harcıyoruz!" dedi Strachan işimiz bittiğinde, yaşadığı panik yüzeye çıkmak üzereydi.

"Ek binalara baktın mı?" diye sordu Brody.

"Evet! Sadece ahır var zaten ve orada değil!"

"Peki ya koy?"

Strachan ona gözlerini dikmiş bakıyordu sadece. "Ben... Hayır bakmadım, ama Grace ben olmadan koya asla inmez."

"Yine de bir bakalım, olur mu?"

Strachan bizi mutfağa götürdü. Yarısı içilmiş bir fincan kahve masanın üzerinde duruyordu, yanında ters çevrilmiş açık bir kitap vardı, sanki Grace sadece bir dakikalığına dışarı çıkmış gibiydi. Köpeğini sabırsız hareketlerle iten Strachan arka kapıya yöneldi ve koya inen merdivenlere koştu.

Altımızdaki çakıllı sahilde Grace'in parçalanmış bedenini

göreceğimizi sanıp bir an korktum. Ama kısa bir iskeleye bağlanmış yatın haricinde koy boştu. Güzel bir yattı; denizin savurduğu gövdesi kauçuk usturmaçalara çarptıkça gıcırtılar yükseliyor, uzun direği kırık bir metronom kolu gibi ileri geri sallanıyordu.

Strachan iskelede yata doğru koşarcasına gidiyordu. Güverte iskelesine sıçrayıp çıktı ve kokpite koştu. Ben o kadar hızlı hareket edemiyor, askıdaki kolum yüzünden dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum. Güverteye çıktığımda Strachan kokpitin kapağını çekiyordu ki birden dondu kaldı.

Ona yetiştiğimde nedenini gördüm.

Yatın geri kalanı gibi kokpit de çok güzel donatılmıştı; hint meşesinden paneller, pırıl pırıl çelik teçhizat ve karmaşık kumanda paneli. Ya da ondan geriye kalanlar. Telsizle uydu haberleşme paramparçaydı, altlarındaki güvertenin her yanı kopmuş teller ve kesilmiş devre parçalarıyla kaplıydı.

Strachan bir an bakakaldı, sonra kokpitten ana kabine koştu.

"Grace? Aman Tanrım, *Grace*!"

Grace kabinde yerde yatıyordu. Kafasıyla omuzları bir çuvalla örtülüydü, ama altından beyaz anorağı açıkça görülüyordu. Yan ve kıvrılmış halde yatıyordu, kolları arkadan bağlıydı.

Belden aşağısı çıplaktı.

Ya da neredeyse çıplaktı. Ayakları bağlı değildi, ama kot pantolonu aşağı indirilip ayak bileklerinin etrafına ip kadar sağlam bir şekilde dolanmıştı. Külodu dizlerinin seviyesindeydi, sanki saldırgan, külodu tamamen çıkaramadan bir şey engel olmuştu.

Grace insanı şok eden bir şekilde orada savunmasızca yatıyordu; uzun bacakları çıplaktı ve soğuktan morarmaya başlamıştı. Hareket etmiyordu. Geç kaldığımızı düşündüm, ama

Strachan ona dokununca Grace birdenbire çırpınmaya başladı.

"Tut onu, kendine zarar vermesin!" diye uyardım, ayaklarını yakalamaya çalışırken.

"Geçti Grace, benim! Benim!" dedi Strachan, çuvalı kafasından çekip çıkarırken.

Çuvalın altında Grace'in saçları karmakarışıktı ve yüzünü örtüyordu. Pis bir bez parçası ağzına tıkılmıştı. Gözleri ardına dek açık ve dehşet doluydu, ama sonra Strachan üzerinde sabitlendiler, o zaman birdenbire boğuşmayı kesti.

"Her şey yolunda, ben buradayım, her şey yolunda!" dedi melodik bir sesle ve ağzındaki tıkacı çıkardı. Grace derin bir nefes alıp hıçkırmaya başladı.

"*Michael, ah, Tanrıya şükür, Michael!*"

Yüzü kızarmış ve şişmişti, derisine çuvalın kaba kendirinin deseni çıkmıştı. Sağ yanağı mosmor olmuştu, dudakları şişmiş ve kanlıydı. Ama onun dışında görebildiğim yarası beresi yoktu.

"İyi misin? Yaralandın mı?" diye sordu Strachan, sesi çatlıyordu.

"Hayır... sanmıyorum."

"Sana cinsel saldırıda bulundu mu?" diye sordu Brody açık açık.

"Ah, Tanrı aşkına!" diye köpürdü Strachan. Ben bile soru karşısında şok olmuştum.

Ama Grace kafasını iki yana salladı. "Hayır... hayır, bana... tecavüz etmedi."

Tanrı'ya şükür diye düşündüm. En azından başına bir de bu gelmemişti. Ayrıca, olaydan şimdi bahsetmek herhalde daha kolay olurdu. Belki de Brody o kadar da duygusuzluk etmemişti.

Karısının yüzünden saçlarını nazikçe çekerken Strac-

han'ın gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. "Bunu kim yaptı? Onu gördün mü?"

"Bilmiyorum. Ben... ben..."

Karısına sarıldı. "Şşş, her şey geçti, artık bitti. Bitti."

Strachan, Grace'in iç çamaşırını ve pantolonunu yukarı çekerken Brody'yle ben onlara olabildiğince mahremiyet tanıdık. El bileklerindeki ipi çözmeye çalıştım, ama tek elle yapamayacağım kadar sıkı bağlanmıştı. Bileklerinin derisi berelenmiş ve sıyrılmıştı, kan dolaşımı azaldığından elleri bembeyaz olmuştu. Brody'nin ipi kesmek için bıçak araması gerekti. Nihayet Strachan karısının ayağa kalkmasına yardım ederken kenara çekildik.

"Onu taşımama yardım et," dedi Strachan Brody'ye, düşmanlıkları geçici olarak unutulmuştu.

"Yürüyebilirim," dedi Grace.

"Bence..."

"Ben iyiyim, yürüyebilirim!"

Hâlâ ağlıyordu, ama korktuğum gibi bir histeri içinde değildi. İskelede yürürlerken Strachan ona destek oldu, biz de saygı gösterip biraz uzaktan onları takip ettik. Grace ona öyle sokulmuştu ki, hiç kimse umurlarında değil gibiydi, kendimi davetsiz misafir gibi hissettim.

Koydan çıkıp merdivenleri tırmandığımız sırada, martıların yalnız çığlıkları rüzgara karışan alaycı kahkahalar gibiydi.

19

Fraser, Grace'in ifadesini alırken ben de yaralarını temizleyip pansuman yaptım. Fraser, Grace'i eve götürmemizden kısa süre sonra köyden bir araba konvoyuyla gelmişti. Strachan karısının bu kadar erken sorguya çekilmesine karşı çıkmıştı, ama olayı atlatmasının en iyi yolunun bu olduğu tavsiyesinde bulundum. Anakaradan polis geldiğinde hikâyesini tekrarlaması gerekecekti, fakat bu arada olay hafızasında henüz tazeyken neler olduğunu anlatması onun için daha iyiydi. Saldırı kurbanlarının başlarına gelenleri zaman geçirmeden anlatmaları, psikolojik travma geçirmelerini engellemeye yardımcı olabilen bir şeydir, ama bunun yanı sıra bu şekilde en azından Fraser'ın onu çok fazla zorlamasına da engel olabilirdim.

En duyarlı görüşmecinin Fraser olacağını sanmıyordum.

Strachan karısını aramak için yardıma gelen herkese şaşkın şaşkın teşekkür edip, çok fazla yaralanmış olmadığına ikna ettikten sonra onları evlerine gönderdi. Hepsinin yüzlerinden şok ve öfke okunuyordu. Henüz Duncan'ın ölüm haberi duyulmamış olsa bile, kulübede bulunan cesedin cinayete kurban giden biri olduğunu artık herkes işitmişti. Ama bu ne kadar şok edici olsa da, Grace'in başına gelen ondan daha beterdi. Cinayetin kurbanını tanımıyorlardı, oysa Gra-

ce, Runa'nın sayılan ve sevilen velinimetinin karısıydı. Ona yapılan bir saldırı halkın tam kalbine isabet etmişti.

Kinross'la Guthrie arama çalışmasına yardım için gelenler arasındaydı. Tam gitmeye hazırlanırken feribot kaptanının yüzündeki ifade kan dökmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

"Bunu her kim yaptıysa, onu bulduğumuzda ölmüş biri olacak," diye ant içti Strachan'a.

Bunun boş bir tehdit olduğunu hiç sanmıyordum. Ortalığı yoğun duygular sarmıştı. Grace'e olan karasevdası düşünüldüğünde, Cameron'ın da arama çalışmasına yardım etmek için koşturup gelmesi şaşırtıcı değildi. En son ayrılan o olmuştu, gürültücü bir şekilde Grace'i görmek için ısrar etmişti. Cameron'ın holde yaptığı itirazlar, Grace'in yaralarını temizlediğim, Brody'yle Fraser'ın da bekledikleri mutfaktan duyulmuştu.

"Eğer yaralandıysa onu muayene etmem gerek," diye gürledi öfkeyle.

Strachan'ın sesinden sakin olduğu anlaşılıyordu. "Gerek yok. David yapıyor."

"Hunter?" Cameron'ın ağzından sözcük âdeta tükürürcesine çıktı. "Saygısızlık etmek istemem Michael ama eğer Grace'i biri tedavi edecekse o ben olmalıyım, eski bir... eski bir pratisyen hekim değil!"

"Teşekkür ederim, ama karıma kimin bakacağına ben karar veririm."

"Ama Michael..."

"Hayır dedim!" Şoktan dolayı bir anlık bir duraklama oldu. Strachan tekrar söze başladığında sesi daha kontrollüydü. "Evine git Bruce. Sana ihtiyacım olursa haber veririm."

Ön kapının kapanma sesini işittiğimizde "Galiba sorun yaratıyorum," dedi Grace pişmanlıkla. Tek elimi kullanarak

yaralarına antiseptik basma girişimlerim sırasında metanetle dayanıyordu.

"Sanırım sadece yardım etmek istiyor," dedim, tampon yaptığım pamuğu bırakırken. "İzninle."

Onu Brody ve Fraser'la bıraktım ve büyük holü geçip tekrar mutfağa gelmekte olan Strachan'ın önüne çıktım.

"Cameron'ın dediklerini duydum," dedim. "Haksız sayılmaz. Yaraları tedavi etmekte benden daha fazla deneyimi vardır."

Son bir saat içinde yaşanan olaylar Strachan'ın üzerinde iz bırakmıştı. Az öncekinden daha iyi görünmekle beraber, keskin yüz hatları asılmış, canlılığı azalmıştı.

"Senin pansuman yapmaktan daha fazla kapasiten olduğundan eminim," dedi yorgun bir edayla.

"Evet, ama o bir hemşire..."

Yüzü sertleşti. "Şimdilik."

Bir şey söylemedim. Strachan açık mutfak kapısına bir göz attı ve alçak sesle "Onun Grace'e nasıl baktığını görmüşsündür," dedi. "Şimdiye kadar bunu sineye çektim, çünkü zararsız olduğunu düşünüyordum. Ama bu olaydan sonra..."

Strachan'ın, Cameron'ın karısına olan duyguları konusunda ne hissettiğini merak etmiştim, ama artık biliyordum.

"Saldıranın o olduğunu düşünmüyorsun ya?" dedim şüpheyle.

"Biri yaptı ama!" diye parladı. Fakat harareti hemen söndü. "Hayır, onun Bruce olduğunu söylemiyorum. Ben sadece... şey, onun bu aralar Grace'in yanına yaklaşmamasını tercih ederim."

Mahçupca gülümsedi.

"Hadi, yanlarına gidelim. Bir işler çevirdiğimizi sanacaklar."

Mutfağa, yanlarına gittik. Fraser not defteriyle bekliyor,

Brody ise kaşları hafif çatık halde soğuyan çayına gözlerini dikmiş oturuyordu. Yaşlı polis müfettişi eve geldiğimizden beri alışılmadık ölçüde sessizdi, belli ki soruların çoğunu Fraser'ın sormasından memnundu.

Ben Grace'in yaralarını tedavi etme işini tamamlarken Strachan karısının yanına oturup elini tuttu. Yaralar ciddi değildi, daha çok çizik ve sıyrıktı. En kötüsü yüzünde, darbe aldığı yerdeki gittikçe morlaşan çürüktü. Sağ yanağındaydı ve bunun anlamı ona vuran kişinin muhtemelen solak olmasıydı.

Duncan'ın katili gibi.

Grace, Fraser'a hatırladıklarını anlatırken ben de hasarlı deriye antiseptik uyguladım.

"Okuldan döneli çok olmamıştı. Kendime henüz kahve yapmıştım." Bir yatıştırıcı daha vermek yerine tavsiye ettiğim brendi ve su karışımıyla dolu bardağı tutan eli titriyordu. Sesinde de belli belirsiz bir titreme vardı, ama bunun dışında bu zorlu sorgulamayla gayet iyi başediyordu.

"Ne zamandı bu?" diye sordu Fraser, ağır ağır not alırken.

"Bilmiyorum... aşağı yukarı iki, iki buçuk sanırım. Elektrik kesik olduğundan Bruce okulu erken paydos etmeye karar verdi. Isıtma çalışıyordu, ama ışık yoktu." Kocasına bir şey söylemek için ara verdi. "Michael, okul için de bir jeneratör gerek, bunun icabına bakmalıyız, biliyorsun."

"Biliyorum, halledeceğiz."

Strachan gülümsedi, ama hâlâ berbat görünüyordu. Sanki olanlar için, karısının ona ihtiyacı olduğunda yanında olmadığı için kendini suçluyordu.

Grace brendiden bir yudum aldı ve ürperdi. "Oscar mutfak kapısında havlıyordu. Bir türlü susmadı, ben kapıyı açar açmaz da ok gibi fırlayıp koya gitti. Onun bu havada iskeleye gitmesini istemiyordum, o yüzden ben de arkasından gittim.

Oraya indiğimde yata deli gibi havlıyordu ve kokpit kapağının açık olduğunu gördüm. O zaman bile aklıma kötü bir şey gelmedi. Hiçbir zaman kilitli olmaz zaten, ben de Michael kapatmayı unutmuştur dedim. Kokpite girecektim, ama ışık yoktu, etrafı göremiyordum. Sonra... sonra bir şey vurdu bana."

Duraksadı, eli sağ yanağındaki çürüğe gitti.

"İstemiyorsan bundan bahsetmek zorunda değilsin," dedi Strachan.

"Ben iyiyim. Gerçekten." Grace ona hafifçe gülümsedi. Sarsılmış görünüyordu, ama anlatmaya devam ederken halinde bir kararlılık gözleniyordu. "O zaman her şey biraz bulandı. Yerde yattığımı ve ellerimin arkadan bağlı olduğunu fark ettim. Kafama da bir şey geçirilmişti. Boğulacağımı sandım. Çuval mıdır nedir balık ve benzin kokuyordu ve ağzıma iğrenç bir bez parçası tıkıştırılmıştı. Bacaklarıma vuran soğuğu hissedebiliyordum, o zaman fark ettim ki pantolonum üzerimde değildi. Bağırmaya, kurtulmaya çalıştım, ama başaramadım. Sonra hissettim ki... hissettim ki, külodum aşağıya çekilmişti..."

Sustu, kontolü zayıflıyordu.

"Onun *tanıdığım* biri olacağına inanamıyorum! Biri niçin böyle bir şey *yapmak* istesin?"

Strachan öfkeyle Fraser'a döndü. "Tanrı aşkına, bunun onu ne kadar üzdüğünü göremiyor musun?"

"Sorun yok, gerçekten. Bitirsem daha iyi." Grace gözlerini sildi. "Zaten anlatacak pek bir şey kalmadı. Tekrar bayılmışım. Sonrasında bildiğim tek şey sizin geldiğiniz."

"Ama tecavüze uğramadığını söylüyorsun?" dedi Fraser patavatsızca.

Grace ona dosdoğru bakıp "Uğramadım," dedi. "O kadarını hatırlayabiliyorum."

"Tanrıya şükür," dedi Strachan hararetle. "O piç sana seslendiğimizi işitip sıvışmış olmalı."

Fraser harıl harıl not alıyordu. "Başka bir şey hatırlayabiliyor musun? Sana saldıran hakkında?"

Grace bir süre düşündükten sonra kafasını salladı. "Sayılmaz."

"Uzun muydu, kısa mı? Belli bir kokusu var mıydı? Tıraş losyonu veya bunun gibi bir şey?"

"Korkarım, çuvaldan gelen leş gibi balık ve benzin kokusundan başka koku almadım."

Grace'in yanağındaki sıyrığı temizlemeyi bitirmiştim. "Koydan başka çıkış yolu var mı?" diye sordum.

"Yani deniz dışında mı?" Strachan omuzlarını silkti. "Falezin dibindeki kayaları tırmanıp aşarsan köy yolunu yarılayan çakıllı bir sahil var. Onun sonuna doğru falezin tepesine giden bir yol var. Bu havada biraz tehlikeli olur, ama imkânsız değil."

Bu, saldırganın biz onu görmeden kaçmayı nasıl başardığını açıklıyordu. Biz eve girene dek gizlenmiş olabilirdi, bu bildiklerimizle çelişmiyordu. O sırada aklımızda saldırganı aramaktan çok Grace'le ilgilenmek vardı.

Fraser başka soru sormadı. Brody'nin bir şey sormak isteyebileceğini düşündüm, ama Grace izin isteyip kalkarken eski polis müfettişi sessiz kaldı. Strachan, Grace için küveti hazırlamak istedi, ama o dinlemedi bile.

"Yatalak değilim," dedi gülümseyerek ve hafif de olsa çileden çıkarak. "Sen burada misafirlerimizle kal."

Gelip yanağımdan öptü, parfümünün misk kokusu antiseptiğin keskin kokusunun altından bile seçilebiliyordu.

"Teşekkür ederim David."

"Yardım edebildiğime sevindim."

Grace'in gidişini izlerken Strachan'ın gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve bakışları tekinsizdi.

"İyi olacak," dedim ona.

Kafasıyla onayladı, ikna olmamıştı. "Tanrım ne gündü," diye mırıldadı, elini yüzünden geçirirken.

Grace'i eve getirdiğimizden beri ilk kez olarak Brody söz alarak "Neler olduğunu bana bir daha anlat," dedi.

Strachan afallamış görünüyordu. "Anlattım ya. Eve geldim, Grace evde değildi."

"Sen neredeydin tam olarak?"

Sesinin tonu tam olarak suçlayıcı değilse de, sorma nedeni konusunda şüpheye pek yer bırakmıyordu. Strachan ona giderek artan bir öfkeyle bakıyordu.

"Yürüyüşe çıkmıştım. Bilmen gerekiyorsa, höyük mezarların oraya gitmiştim. Kulübede David'i gördükten sonra eve geldim, ama o genç polis memuruna olanlar yüzünden hâlâ çok üzgündüm. Grace okuldaydı, ben de arabayı burada bırakıp tekrar dışarı çıktım."

"Dağa."

"Evet, dağa," dedi Strachan, kendine güçlükle hakim olarak. "Ve inan bana, çıkmamış olmayı dilerdim! Eğer hepsi bu kadarsa Brody, yardımın için sağol, ama sanırım artık gitmen gerek!"

Mutfaktaki atmosfer iyice gerginleşmişti. Brody'ye ben de şaşırmıştım. İki adam arasında husumet olabilirdi, ama Strachan'ın kendi karısına saldırmış olabileceğini ima etmek için de hiçbir sebep yoktu.

Ayağa kalktım ve gergin sessizliği bozarak "Hepimiz gitsek iyi olur," dedim.

Strachan hâlâ kızgın görünüyordu, yanakları kızarmıştı. "Evet, tabii," dedi, ama sonra tereddüt etti. "Aslında... bir sü-

re daha kalsan minnettar olurum David. Grace'in daha sonra da iyi olduğundan emin olmak için."

Karısıyla yalnız kalmak isteyeceğini sanmıştım. Brody'ye bir bakış attım. Neredeyse görülemeyecek kadar hafifçe başıyla onayladı.

"Köyde yapacağın bir iş yok. Daha sonra benim evde buluşup olanları konuşabiliriz."

Strachan ikisine yolu gösterirken ben mutfakta bekledim. Ön kapı kapalıydı. Strachan geri geldiğinde huzursuz görünüyordu. Neredeyse utanmış gibiydi. Fakat bugünün onun için de travmatik olduğunu fark ettim. Belki de Grace'in iyi olacağına, olanların kendi suçu olmadığına ikna edilmek istiyordu. Ya da belki sadece arkadaşlıktı istediği.

"Kaldığın için teşekkürler. Sadece bir saat kadar, Grace yatana dek, ondan sonra seni oteline götürürüm."

"Yalnız kalırsa idare edebilir mi?" diye sordum.

Belli ki bu hiç aklına gelmemişti. "Şey... Sen burada kalabilirsin. Ya da arabamı alabilirsin. Otomatik vitestir, o yüzden tek elinle kullanabilirsin."

Runa'da zaten bir kaza geçirmiştim ve kolum askıdayken araba kullanmaya çalışma ihtimali hiç çekici gelmiyordu. Ama bunu zamanı geldiğinde düşünürüm dedim içimden.

"Neyse, görgü kurallarını da unuttum iyice," diye devam etti Strachan. "Bir şey içer misin? Açılmayı bekleyen yirmi yıllık bir şişe malt viskim var."

"Benim için açma."

Sırıttı. "Hiç değilse bu kadarını yapayım. Hadi, salona geçelim."

Koridordan geçip büyük bir oturma odasına gittik. Evin diğer kısımları gibi salon da aynı ölçülü beğeniyi sergiliyordu. Karşılıklı konmuş iki siyah deri kanepenin arasında füme

camlı bir sehpa vardı ve parke döşemeye kalın halılar serilmişti. İki tarafında yerden tavana kadar kitaplıkların olduğu şöminenin üzerinde, yine Grace'in soyut yağlıboya bir resmi asılıydı. Bir duvara dayalı bir vitrinin içinde çakmak taşından aletler ve ok başları sergileniyordu ve odanın etrafına çeşitli noktalara stratejik olarak yerleştirilmiş ve her biri gizli bir ışık kaynağıyla zarif biçimde aydınlatılan başka arkeolojik artifaktlar vardı –eski çağlardan kalma çanak çömlekler, taş oymalar.

Strachan siyah lakeli içki dolabını açarken ben de kitap raflarına göz gezdirdim. Kitapların çoğu kurgu olmayan eserlerdi. Birkaç tane, Livingstone ve Burton gibi bazı kaşiflerin biyografileri vardı, ama çoğu arkeoloji ve antropoloji konulu akademik çalışmalardı. İlkçağdaki gömme gelenekleriyle ilgili pek çok kitabın bulunduğu dikkatimi çekti. *Geçmiş Sesler, Geçmiş Hayatlar* adlı birini raftan indirdim ve sayfalarına göz gezdirmeye başladım.

"Tibetlilerin gök mezarlarını konu alan bölüm ilginç," dedi Strachan. "Ölülerini dağa çıkarır ve kuşlar yesin diye bırakırlarmış. Böylece ruhlarının cennete yükseleceğini düşünürlermiş."

Sehpaya bir şişe maltla iki viski bardağı koydu ve deri kanepelerden birine oturdu.

"İçmediğini sanıyordum," dedim, kitabı yerine koyup diğer kanepeye giderken.

"İçmiyorum. Ama şu an içimden kurallarımı bozmak geldi." Viskileri doldurup kadehlerden birini bana uzattı. "*Slàinte.*"

Malt turbalı ama yumuşaktı. Strachan viskiden içti ve öksürmeye başladı.

"Tanrım! Bu iyi mi şimdi?" diye sordu, gözleri yaşarmıştı.

"Çok iyi."

"İyi o zaman."

Tekrar içti.

"Sen de biraz dinlenebilirsin," dedim. "Bugün senin için de zorlu geçti."

"İdare ederim."

Ama sözleri bitkinliğini gizleyemiyordu. Kanepenin arkalığına kafasını yasladı, neredeyse boşalmış bardağını göğsünde tutuyordu.

"Babam her zaman derdi ki, asıl dikkat etmen gereken şeyler, yaklaştığını hiç görmediğin şeylerdir." Pişman bir edayla gülümsedi. "Ne demek olduğunu artık biliyorum. Sonunda hayatının kontrolünü eline aldığını sanıyorsun, ama sonra... bam! Hiç beklemediğin bir şey birdenbire seni gafil avlıyor."

"Hayat böyle. Her şeye karşı önlem alamazsın."

"Evet, sanırım öyle." Kara kara düşünerek bardağına bakıyordu. Kalmamı istemesinin asıl nedenine gelmek üzere olduğunu sezdim. "Bu saldırı... sence Grace iyi olacak mı? Fiziksel olarak demiyorum. Sence herhangi bir... ne bileyim. Psikolojik hasar filan?"

Sözcükleri dikkatle seçtim. "Ben psikolog değilim, ama şimdiye kadar üstesinden gayet iyi geldiğini söyleyebilirim. Ayrıca bana çabuk toparlanan biri gibi göründü."

Strachan hâlâ sıkıntılı görünüyordu. "Umarım haklısındır. Bu sadece... Şey, birkaç yıl önce Grace ruhsal bir çöküntü yaşamıştı. Hamileydi, düşük yaptı. Bazı komplikasyonlar oldu. Doktorlar bir daha çocuğu olamayacağını söylediler. Bu onun için büyük bir darbe oldu."

"Üzüldüm." Geçen gün çocuklardan bahsederken karısının yüzünde gördüğüm özlem ifadesi geldi aklıma. Ve okulda çalışmayı nasıl sevdiği. *Zavallı Grace. Zavallı Strachan* di-

ye düşündüm. Hayattaki dramların zenginliğe veya göz kamaştırıcı güzelliğe ayrıcalık yapmadığını unutarak ilişkilerini kıskanmıştım. "Evlat edinmeyi düşündünüz mü hiç?"

Strachan hiç düşünmeden hayır anlamında kafa salladı ve viskisinden içti. "Bizim için doğru olmazdı. Gerçi şu an sorun yok, gerçekten. O iyi. Ama Güney Afrika'dan bu yüzden ayrıldık ve bu kadar çok seyahat ettik. Yeni bir başlangıç istedik. O yüzden buraya yerleştik. Runa bir tür... sığınak gibi göründü. Köprüleri atıp kendimizi güvende hissedebileceğimiz bir yer. Bir de şu olanlara bak."

"Burası küçük bir ada. Kim yaptıysa yakasını kurtaramaz."

"Belki öyle. Ama Runa artık eskisi gibi gelmiyor. Ayrıca Grace'e burada olacaklardan da endişeleniyorum."

Hem yorgunluktan hem de alkolün etkisinden sözcükleri biraz ağzında yuvarlamaya başlamıştı. Bardağında kalan viskiyi de içti ve şişeye uzandı. "Bir tane daha?"

"Almayayım, sağol."

Gitmem gerektiğini düşünmeye başlıyordum. Burada benimle sarhoş olup sızlanmak yerine karısının yanında olmalıydı. Ayrıca tek elle araba sürmek damarlarımda iki bardak viski dolaşmazken de yeterince zor olacaktı.

Ön kapıyı biri yumruklayınca bir şey söyleme zorunluluğundan kurtuldum. Strachan kaşlarını çattı ve viski şişesini yerine bıraktı.

"Bu da kim? Yine o lanet Bruce Cameron geldiyse..." Ayağa kalktı, sallanıyordu. "Niye içmediğimi şimdi hatırladım."

"Kimmiş ben bakayım mı?" diye önerdim.

"Gerek yok, ben giderim."

Yine de onunla birlikte hole gitmeme itiraz etmedi. Son birkaç saattir yaşanan olaylar herkesin sinirlerini bozmuştu.

O kapıyı açarken ben tedirgin bir halde biraz geride durdum ve ancak Maggie Cassidy'nin kırmızı montunu görüp rahatladığımda, meğer ben de çok gerginmişim diye düşündüm.

Ama Strachan onu görmekten memnun olmamıştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu içeri davet etmeden.

Maggie eşikte dururken açık kapıdan rüzgarla beraber yağmur giriyordu. Yaramaz yüzü kendisine büyük gelen montun kapüşonu içinde minicik görünüyordu. Bana neredeyse kaçamak bir bakış atıp Strachan'a hitap etti.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama olanları işittim. Sadece karının nasıl olduğunu görmek istedim."

"Söyleyecek bir şeyimiz yok, eğer bunun için geldiysen."

Ciddi bir edayla kafasını salladı. "Hayır, ben... ben bunu getirdim." Üstü bezle örtülü bir kaseyi gösterdi. "Tavuk çorbası. Büyükannemin spesiyali."

Strachan bunu hiç beklemiyordu belli ki. "Ah. Pekala... teşekkür ederim."

Çorba kasesini uzatırken Maggie utangaçça gülümsedi. Bu gülümseme tarzı bana, daha önce Duncan'a omuz çantasını düşürme numarası yaptığı zamanı hatırlatınca, az sonra olacakları anlayıverdim. Strachan'ı uyarmak için tam ağzımı açmıştım ki, Strachan kaseyi almak üzere elini uzattı ve kase ellerinin arasından kayıp yere düştü. Kase yerde tuzla buz olunca çorba ve kırıklar etrafa saçıldı.

"Ah, Tanrım, çok özür dilerim..." diye kekeledi Maggie. Cebinde mendil ararken bana bakmamaya özen gösteriyordu. Sıçrayan çorba hem onun parlak kırmızı montunu hem de Strachan'ın giysilerini benek benek etmişti.

"Bırak, önemli değil," dedi Strachan asabi bir tonla.

"Hayır lütfen, izin ver temizleyeyim..."

Yüzü montuyla aşağı yukarı aynı rengi almıştı, ama sebe-

bi az önce olanlar mıydı, yoksa benim onu seyrettiğimin farkında olması mıydı emin değildim. Maggie, Strachan'ın gömleğinin önünü mendille boşu boşuna silmeye başlarken Strachan sinirli bir şekilde onun bileklerini yakaladı.

"Michael? Bir şeyin kırıldığını duydum."

Grace aşağıya geliyordu, kalın beyaz bir bornoza sarınmıştı. Gevşekçe tepesinde topladığı saçlarının uçları hâlâ ıslaktı.

Maggie'nin ellerini kasıtlı olarak iten Strachan ondan bir adım geriye çekildi. "Bir şey yok sevgilim." Alaycı bir şekilde yerdeki pisliği işaret etti. "Bayan Cassidy sana biraz çorba getirmiş."

Grace çarpık bir gülümseyiş sergiledi. "Evet, görüyorum. Onu kapının önünde tutmasana."

"Aslında tam da gitmek üzereydi."

"Aptallaşma, o kadar yolu gelmiş."

Strachan istemeye istemeye yana çekilip Maggie'nin içeri girmesine izin verdi. Arkasından kapıyı kapatırken Maggie nihayet beni selamladı.

"Merhaba Dr. Hunter," dedi, yapmacık bir masumiyet ifadesiyle, sonra da hemen Grace'e döndü. "Gerçekten çok özür dilerim Bayan Strachan. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Rahatsız etmedin. Mutfağa gelsene, ben de yer için bez bulayım. Michael, sevgilim, Neden Maggie'nin montuyla ilgilenmiyorsun? Çamaşır odasında kullanabileceğin bir sünger var."

"En azından yeri sileyim..." diye itiraz etti Maggie. Hakkını teslim edeyim, inandırıcıydı.

"Saçmalama. Michael yerle de ilgilenebilir. Aldırmaz, değil mi Michael?"

"Evet," dedi Strachan soğuk bir sesle.

Maggie montunu omuzlarından sıyırıp Strachan'a verdi. O koca kütle olmadan, öncekinden de minik görünüyordu,

ama yine de etrafını beden ölçüsüyle çelişen bir enerjiyle dolduruyordu sanki.

Mutfağa girdiğimiz sırada bana bakmadı. Grace çaydanlığa su koyuyordu.

"Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum," dedi Maggie Grace'e. "Hele böyle bir zamanda. Böyle saldırıya uğramışken... senin için korkunç olmalı."

Müdahale zamanım gelmişti. "Grace, senin kendini yormaman lazım. Maggie'yle ben birkaç dakika baş başa kalabiliriz. Değil mi Maggie?"

Maggie bana ters ters baktı. "Şey..."

"Aslında biraz yorgunum," dedi Grace. Gerçekten de solgun görünüyordu. Bitkince gülümsedi. "Maggie'ye eşlik etmen gerçekten sorun değilse David, ben Michael'ın ne yaptığına bir bakıp yatacağım."

Hiç sorun olmadığını söyledim. Maggie onun gidişini izledi, sonra birden omuzları düştü. Bana öfkeyle döndü.

"Mutlu musun şimdi? Sosyal olmaya çalışıyordum sadece!"

Cevap vermek yerine lavaboya gidip bir parça kâğıt havlu kopardım. "Kotuna çorba sıçramış," dedim havluyu uzatırken. Kızgınlıkla kotunu silerken seyrettim. "Büyükannenin adı Campbell olamaz değil mi?"

"Campbell mı? Hayır, o da Cassidy, tıpkı..."

Anlayınca suratı asıldı.

"Öğrenciyken neredeyse sırf bununla beslenirdim," dedim. "Kremalı tavuk çorbası favorimdi. Öyle bir koku asla unutulmaz."

"Tamam, büyükannem yapmadı. Ne olmuş? Önemli olan düşünmek."

Savunması tutarsızdı, ama ikimiz de başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan Grace'in çığlığını işittik. Hemen kori-

dora koştum, Grace açık ön kapıya gözlerini dikmiş, korkuyla kollarını kendi bedenine dolamıştı.

Bir iki saniye sonra Strachan eve girdi.

"Bir şey yokmuş David. Yanlış alarm," dedi kapıyı kapatırken.

Grace gözlerini sildi ve ürkekçe gülümsedi. "Affedersiniz. Neredeyse kendi gölgemden korkuyorum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Strachan gidip karısına sarıldı. "Hayır. Birazdan yanınıza gelirim."

"Aslında biz gidiyorduk," dedim. "Maggie beni otele götürmeyi teklif etti."

Muhabir zoraki bir gülümseme sergiledi. "Evet. Düzenli otobüs seferleri yapıyorum."

Strachan karısını üst kata çıkarıp tekrar aşağı geldiği ve Maggie'nin montunu çamaşır odasından aldığı zaman zarfında hiçbirimiz konuşmadık. Montun üzerinde çorba lekesinin süngerle silindiği yerler daha koyu kırmızı görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Maggie zayıf bir sesle. Dökülen çorbayla kase kırıklarının birbirine karıştığı yere baktı. "Bu pislik için özür dilerim. Karının iyi olduğuna da gerçekten sevindim."

Strachan ona soğuk bir tavırla kafa salladı. Ertesi gün Grace'i kontrol etmek için geleceğimi söyledim ve Maggie'yi dışarı götürdüm. Gece çökmüştü; hızlı adımlarla *Mini*'ye yürüdük; rüzgar bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru üzerimize savururken öne eğilerek ilerliyorduk. Arabanın içi hâlâ sıcaktı; Maggie'nin radyatörün bozuk olduğunu söylediğini geç de olsa hatırladım. Ama kapıyı çarparak kapatıp öfkeyle ona dönerken dert ettiğim son şeydi bu.

"Orada ne yaptığını sanıyordun, söyler misin?"

Maggie montunu çıkarmakla boğuşuyordu, montu arka koltuğa attı. "Hiçbir şey! Söyledim ya, geldim, çünkü..."

"Niye geldiğini biliyorum Maggie. Tanrım, Grace *saldırıya* uğradı! Öldürülebilirdi, sen de böyle bir dolap çevirdin? Sırf adın ön sayfada çıksın diye?"

Vites kolunu zorlayarak çekip arabayı çalıştırırken ağlamak üzereydi. "Tamam, öküzün tekiyim! Ama hiçbir şey olmamış gibi büyükannemin evinde oturamam. Burada bir şeyler oluyor, böyle büyük bir hikâye benim için çok önemli olabilir! Bütün istediğim ikisinden birinin bir iki şey söylemesi."

"Her şey bununla ilgili yani? Sırf mesleki bir fırsat?"

"Hayır, elbette değil! Ben burada doğdum, bu insanları tanıyorum!" Cesaretlenmeye başlıyordu. "Hem bu sabah sen istedin diye sizi yalnız bıraktım, değil mi? Sizi takip edebilirdim, ama etmedim. Bana hiç değilse birazcık güven!"

Ufak, ince suratı ciddiydi. Yaptığı şeyden hâlâ hiç hoşlanmasam da, kendisine inanılmasına olan ihtiyacı gerçek gibi görünüyordu. Ayrıca haklıydı, sabah verdiği sözü tutmuştu. Ne yapacağımı düşünüp taşınırken rüzgar *Mini*'yi sarsıyordu. Ona güvenebilir miydim? *İçgüdülerin ne söylüyor?*

Bu arada içgüdülerime güvenebileceğimi umuyordum tabii.

"Söyleyeceğim şey aramızda kalacak Maggie. Kesinlikle kayıt dışı, tamam mı? İnsanların hayatları tehlikede."

Hemen kafa salladı. "Evet, elbette. Ayrıca Grace'i görmeye gelmemeliydim, biliyorum..."

"Bu sadece Grace'le ilgili değil..." Duraksadım, söylerken bile emin değildim. Ama yakında öğrenilecekti nasılsa. Ortalıkta dolaşıp her şeye burnunu sokmasındansa, ona söylemek daha iyiydi. Yoksa kendine –ya da bir başkasına– zarar verebilirdi.

"Duncan, şu genç polis memuru, dün gece öldürüldü."

Eli ağzına gitti. "Ah, aman Tanrım!" Söylediğim şeyi sin-

dirirken gözlerini ön camdan dışarı dikmişti. "İnanamıyorum. Yani o... Ne haltlar oluyor? Burası *Runa,* Tanrı aşkına, burada böyle şeyler olmaz!"

"Anlaşılan, oluyor. Bu yüzden de artık böyle numaralar çekmemen gerek. Daha şimdiden iki kişi öldürüldü. Bugün öğleden sonra az kalsın üç oluyordu. Bunu yapan her kimse, kime zarar verdiği umurunda değil Maggie."

Yola gelmişti, evet anlamında kafa salladı. "Başka kimse biliyor mu? Yani Duncan'ı?"

"Henüz kimse bilmiyor. Kinross ve birkaç kişi daha bir şeyler olduğunu biliyor sadece. Yakında Brody ile Fraser halka anlatmak zorunda kalacaklar herhalde. Ama açıklanana kadar, bu bilgiyi kendine saklarsan minnettar kalırım."

"Kimseye söylemem. Söz."

Ona inandım. Bir kere, haberi gazetesine ulaştırmasının bir yolu yoktu zaten, ikincisi de afallamış haldeydi. Farlar ilerimizde, yol kenarındaki bir şekli aydınlattığı sırada Maggie hâlâ savaş şoku yaşayan askerlere benziyordu. İlk başta, gıcırdayan silecekler net görünmesini engellese de, figür az sonra fosforlu sarı yağmurluklu, çömelmiş birine dönüştü.

"Bruce kaza yapmış galiba," dedi Maggie.

Arabayı yavaşlatınca onun Bruce olduğunu ben de görebildim; dağ bisikletinin zincirini değiştirirken farların ışığı beyaz yüzüne vuruyordu. Pelerin şeklindeki yağmurluğunun sarı kumaşına çamur bulaşmıştı.

"Buraya kadar bisikletle geldiğini söylemeyeceksin ya?" dedikten sonra fark ettim ki, Bruce hâlâ Strachan'ın evinden dönüş yolunda olmalıydı.

"Öyle. Yolda yanından geçtim. Her tür hava koşulunda dışarıda olmaktan gurur duyuyor. Lanet *amadan.*[1]"

1) *Budala. –çn*

Hakaret içeren Galce bir sözü, anlamadan da bilebiliyordum. Biz yanaşırken Cameron arabanın ışıklarına karşı elini gözüne siper etti, elinde bir ingiliz anahtarı vardı. Maggie camı indirip dışarı sarktı, yağmurdan dolayı suratını buruşturarak seslendi:

"Seni bırakalım mı Bruce?"

Rüzgardan Cameron'ın etrafında çırpınan fosforlu yağmurluk, canlı bir şey gibi sıska bedeninin şeklini aldı, sanki dengesini bozup onu uçuracakmış gibi görünüyordu. Bisikletten düşmesine şaşmamalı diye düşündüm. Donmuş ve sırılsıklam bir haldeydi, ama arabada beni görünce yüz ifadesi sertleşti.

"Ben hallederim."

"Sen bilirsin," diye mırıldandı Maggie. Pencereyi kapatıp arabayı sürdü. "Tanrım, bu adam gerçekten sinirime dokunuyor. Geçen gün, kendisi hakkında bir haber yapmak istediğimi söylediğimde, iyice küstahlaştı. İnsanların ilgisini çeker ya böyle şeyler, hani hem öğretmen hem de erkek hemşire filan, ama sanki pislikmişim de ona böyle bir şey teklif ediyormuşum gibi davrandı. O kadar aldırmazdım da gözlerini göğüslerimden ayıramadı bir türlü. Abazan herif."

Cameron'ın Grace'e karşı hissettikleri, başka kadınlara arzulu bakışlar atmasına engel olmuyormuş demek ki diye düşündüm. Ve sonra başka bir şey fark ettim... beni soluğumu kesecek kadar sarsan bir şey.

Cameron ingiliz anahtarını sol eliyle kullanıyordu.

Dönüp arka pencereden baktım. Ama karanlığa ve yağmura karışıp görünmez olmuştu.

20

"Cameron acayip bir herif. Ama onu katil olarak düşünemiyorum," dedi Brody, çaydanlığı ocağa koyup altını açarken.

Küçük mutfağındaki tertemiz masada oturuyorduk, Brody çay hazırlıyordu. Maggie beni otele bırakmıştı, ama orada sadece Fraser'ı alana kadar kalmıştım. *Range Rover* otelin önüne park edilmişti, Fraser'ı barda bulmayı umuyordum. Ama o odasındaydı; kapıyı çaldığımda açmadan önce gürültüyle burnunu sildiğini işittim. Kapıyı açtı, odası karanlıktı ve yüzü pençe pençe kızarmıştı. Fakat Brody'yle konuşmamız gerektiğini söylediğimde tavrı yine eskisi gibi huysuzdu.

"Odur demiyorum," dedim, eski polis müfettişi gazı yakmak için kullandığı kibriti sallayarak söndürürken. "Fakat ingiliz anahtarını sol eliyle kullanıyordu. Duncan'ı öldüren kişinin de solak olduğunu biliyoruz. Ayrıca Grace'in de sağ yanağına vurulmuştu, yani ona saldıran da solaktı."

Fraser burun kıvırdı. "Birinin Strachan'ın karısına elinin tersiyle vurmadığından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Dahası, şu ana dek bildiklerime göre, onlara saldıranlar iki farklı kişi olabilir. Ama Duncan'a o kadar sert vurulmuştu ki, kafatasında bir delik açılmış ve kırık parçaları içeri girmişti. Elin tersiyle yapılan bir vuruşta bu kadar güç olamaz."

Fraser dudaklarını o kadar bükmüştü ki, bıyıkları iki yandan çenesine değiyordu. "Cameron hıyarın teki, kabul ediyorum. Ama onun gibi bir bücürün Duncan'ın hakkından geldiğini düşünemiyorum."

"Duncan'a arkadan vuruldu. Kendini savunma fırsatı bulamadı," diye hatırlattım. "Cameron'ın Grace'e ilgisini zaten biliyoruz, ayrıca şantaj teorisine uygun bir aday. Öğretmen olduğu için, bir fahişeyle beraber olduğunun bilinmesini istemez. Janice Donaldson onu bununla tehdit ettiyse, kimseye söyleyemesin diye onu öldürmüş olabilir."

Brody demliğe poşet çay attı. "Belki. Ama diyelim ki senin dediğin gibi oldu, o halde nasıl oldu da okuldan çıkıp bu kadar kısa süre içinde, Grace'e saldırdığı yata gitti?"

"Grace'den önce okuldan ayrılmış olabilir, bunun aksini söyleyen bir şey bilmiyoruz. Dağ bisikletiyle Strachan'ın bize bahsettiği o sahil yolundan gitmiş olabilir. Bu havada tehlikeli, ama çaresiz durumdaysa riski göze almış olabilir."

Ağzındaki kapaktan incecik buhar çıkmaya başlarken çaydanlıktan hazin bir ıslık sesi yükseldi. Brody ateşi söndürdü ve demliğe kaynar su ekledi. Sağ elini kullandığını fark ettim.

Saplantılı hale geliyordum.

Üç kupayla demliği masaya getirdi. "Bu mümkün. Fakat şimdilik Cameron'ı unutalım ve elimizde başka ne var bakalım," derken, demliği bir amerikan servisin üzerine koydu ve her birimizin önüne kupalarımız için birer mantar bardak altlığı bıraktı. "Cinayete kurban gitmiş bir fahişenin cesedi bulunuyor, fena halde yanmış. Katil belli ki cesedin bulunmasını umursamamış, ta ki olayın bir cinayet soruşturması kapsamına alındığı bilgisi sızana kadar."

Bunu söylerken Fraser'a bakmadı, ama zaten gerekmezdi.

"Katil paniğe kapılıyor ve bu sefer cesetten kalanlardan ta-

mamen kurtulmaya karar veriyor ve bırakmış olabileceği başka delillerden de. Bu süreçte bir polis memurunu öldürüyor ve bir adli tıp uzmanını öldürmesine de ramak kalıyor." Demliği karıştırdı, sonra kapağı tekrar yerine koydu ve soran gözlerle bize bakıp "Yorum var mı?" dedi.

"Belli ki, piç yangın çıkartmaktan zevk alıyor," dedi Fraser. "Bunlara piromanyak mı ne deniyor."

Ben o kadar emin değildim. "Adada başka kundakçılık yahut yangın olmuş muydu?" diye sordum Brody'ye.

"Bildiğim kadarıyla hayır. En azından ben burada yaşadığım sürece olmadı."

"Peki niye şimdi? Psikolog değilim, ama insanların bir gecede kundakçıya dönüşüvereceklerini sanmam."

"Sadece izlerini silmek için yapmış olamaz mı?" diye öne sürdü Fraser.

"O zaman da niçin Janice Donaldson'ın cesedini gömmek veya bir falezden atmak yerine kulübede bıraktığı sorusuna geri geliyoruz. Öyle yapsa muhtemelen hiçbir zaman bulunmazdı. Burada kaçırdığımız bir şey var," diye ısrar ettim.

"Hiç gerek yokken işleri karmaşık hale getiriyor da olabiliriz," diye karşılık verdi Fraser.

Brody çayları koyarken düşünceli görünüyordu. "Grace'e yapılan saldırıya geri dönelim. Fırsatı değerlendirmiş gibime geliyor. Bence biri yatın iletişim sistemini parçalarken Grace içeri girdi. O her kimse, polis telsizlerini kullanamadığımızı bilen biri olmalı."

"Bu da Cameron'ı eliyor," dedi Fraser, çayına şeker koyarken. "Hiçbirimiz ona söylemedik. Bana sorarsanız, çekekten biri olmalı. Kinross ya da şu diğer sakallı piçlerden biri. Onların hepsi telsizlerimizin çalışmadığını biliyordu. Biz feribottayken, içlerinden biri hızla yata gitmiş olabilir. Biz gelmeden

önce iletişim sistemini parçalamaya ve Strachan'ın karısıyla işi bitirmeye yetecek zamanı vardı."

Fraser ıslak çay kaşığını masaya bırakınca Brody hiçbir şey söylemeden kaşığı alıp lavabonun içine koydu, sonra bir bezle masadaki çay damlalarını sildi.

"Olabilir," dedi tekrar otururken. "Ama içlerinden biri diye varsayamayız, çünkü başka kimlere söylemiş olabileceklerini bilmiyoruz. Ayrıca yatın telsizini kullanmak istediğimizi bilen bir kişi daha olduğunu da unutmayalım."

Ne geleceğini tahmin edebiliyordum. "Strachan'ı mı kastediyorsun?"

Başıyla onayladı. "Kulübeye geldiğinde ondan bunu istemiştin. Aptal biri değil, ikiyle ikiyi toplamıştır."

Brody'nin içgüdülerine saygı duymakla birlikte, söz konusu Strachan olduğunda, düşmanlığın yargılarını gölgelediğini düşünmeye başlıyordum. Strachan'ın Duncan'ın cesedine verdiği tepkiyi görmüştüm. Şok geçiriyormuş numarası yapsa bile, insanın kendi isteğiyle birdenbire kusabileceğini sanmıyordum, ne kadar iyi bir aktör olursa olsun.

Belli ki Fraser da şüphelerimi paylaşıyordu. "İmkansız. İçinde bulunduğu durumu hepimiz gördük. Adam darmadağın olmuştu. Hem ne demeye kendi karısına saldırıp sonra da yardım bulmak için koşturacakmış ki? Anlamlı görünmüyor."

"Şüpheleri kendisinden uzaklaştırmak istiyorsa anlamlı," dedi Brody sakince. Sonra omuzlarını silkti. "Ama haklı olabilirsiniz. Kendini emniyete almak için yatın iletişim sistemini tahrip eden tamamen başka biri de olabilir. Ben sadece şu aşamada kimseyi eleyemeyeceğimizi düşünüyorum, hepsi o."

Fark ettim ki haklıydı. Zaten Duncan çok fazla şey sorgusuz sualsiz kabul edildiğinden ölmüştü.

"Ben hâlâ yatın telsizini imha etmekle ne kazanıldığını anlamış değilim," dedim. "Anakarayla bağlantı kurabilsek bile, hava düzelene kadar yardıma kimse gelemez ki. O zaman amaç ne?"

Brody çayından içti ve kupasını dikkatle altlığın üzerine koydu. "Zaman kazanmak olabilir. Anakaradakilerin hâlâ tek bildiği bir ay önceki bir cinayet. Önemli, ama ölüm kalım meselesi değil. Temas kuramayışımız da onları çok fazla endişelendirmiyordur, çünkü telefonların ve telsizlerin çalışmadığını biliyorlar. Şayet bir polis memurunun öldürüldüğünü öğrenirlerse, hava koşullarının izin verdiği an kalkmaya hazır bir helikopter ayarlarlar. Ama şu şartlarda, harekete geçmek için havanın düzelmesini bekleyeceklerdir. Böylece, hiçbir iletişim aracımız olmadığı sürece, katil daha kimse onu aramaya başlamadan adadan kaçmanın yolunu bulacak."

"Nereye? Teknesi olsa bile, çok ücra bir yer burası."

Brody gülümsedi. "Bu sizi kandırmasın. Biri ortadan kaybolmak isterse, iki yüz elli kilometre boyunca adalar ve sahil şeridi var. Sonra Britanya anakarası, Norveç, Faroe Adaları ve İzlanda, hepsi yakın mesafeler içinde."

"Yani sence katil kaçmayı mı planlıyor?"

Köpeği gelip kafasını dizine yaslayınca Brody onu sevgiyle okşadı. "Mümkündür diyorum. Burada daha fazla kalamayacağını biliyor."

"Peki bu konuda ne yapacağız?" diye sordu Fraser.

Brody omuz silkti. "Sırtımızı kollayacağız. Ve havanın düzelmesini umacağız."

Moral bozucu bir düşünceydi.

Kısa süre sonra üçümüz otele gitmek için *Range Rover*'la yola çıktık. Sabahtan beri bir şey yememiştik, pek iştahımız olmasa da yemek zorundaydık. Dönüş yolunda tekrar liman-

dan ve köyün içinden geçtiğimiz sırada yağmur dinmişti, ama fırtına hiçbir hafifleme belirtisi göstermiyordu. Otele giden dik tepede ilerlerken adada hâlâ elektrik kesikti ve arabanın farlarının ışığında karanlık sokaklar ürpertici biçimde ıssız görünüyordu.

Ancak arabadan indiğimiz zamandı ki, içeride bir karmaşa yaşandığını fark ettik. Brody kaşlarını çattı, sanki bir koku almış gibi çenesi yukarı kalktı.

"Bir şey oluyor."

Küçük bar tıklım tıklımdı, girişin etrafında toplanmış insanlar antreye doluşuyordu. Geldiğimiz duyulunca kafalar bize döndü, konuşmalar birden kesildi.

"Gene ne oluyor?" diye mırıldadı Fraser.

Kapı girişinde ayakta duran kalabalıkta hafif bir dalgalanma oldu, barın içindeki bir harekete karşılık olarak kımıldandılar. Bir an sonra Kinross belirdi, iri kıyım Guthrie de hemen arkasındaydı.

Kinross'un buz kırığı bakışları Fraser'la beni sıyırıp geçti ve Brody'nin üzerinde sabitlendi.

"Bazı cevaplar istiyoruz."

Olup biten başka şeyler yüzünden, Brody'nin açıklama sözü verdiğini unutmuştum. Dikleşmeye başlayan Fraser'ın omuzları saldırgan bir biçimde kabardı, ama Brody araya girerek "Evet, sanırım istiyorsunuz," dedi. "Bize sadece bir dakika verin olur mu?"

Kinross tartışmaya meyilli görünüyordu. Sonra tamam anlamında kısaca başını salladı. "İki dakika olsun."

O ve Guthrie tekrar bara girdiler. Fraser, Brody'ye döndü ve öfkeyle göğsüne parmağını dürterek "Sen artık lanet bir polis müfettişi değilsin!" dedi. "Sana daha önce söyledim, onlara bir şey söylemeye yetkin yok!"

Brody sesini yükseltmeden "Bilmeye hakları var," dedi.

Fraser'ın yüzü kararmıştı. Duncan'ın ölümünün şoku –ve belki hissettiği suçluluk– gün boyu iyice artmıştı. Şimdi Fraser bu hisleri boşaltacak bir yer arıyordu.

"Bir polis memuru öldürüldü! Bildiğim kadarıyla bu adadaki hiç kimsenin hiçbir şeye *hakkı* yok!"

"Zaten iki kişi öldü. Sırf sen uyarmadığın için bir başkasının daha öldürülmesi riskini göze almak mı istiyorsun?"

"Haklı," dedim. Polisin bilgi sakladığı, bunun sonucunda da insanların öldüğü bir durumu daha önce yaşamıştım. "Neyle uğraştığımızı onlara anlatmak zorundasın. Yoksa başka hayatları da riske atmış olursun."

Fraser bunu zihninde tartıyor gibi görünse de pes etmiyordu. "Ben burada oylama yapmıyorum! Emir gelmeden hiç kimseye hiçbir şey söylemiyorum ve siz de söylemeyeceksiniz!"

"Öyle mi diyorsun?" Brody'nin çenesinde bir kas seğirdi, ama onun dışında hiçbir heyecan belirtisi göstermedi. "Emekli olmanın güzel tarafı formalitelerle uğraşmak zorunda olmamak."

Brody bara yönelirken Fraser onu kolundan yakaladı. "Oraya gitmeyeceksin!"

"Ne yapacaksın? Beni tutuklayacak mısın?"

Çavuşa küçümseyerek baktı. Fraser önce bakışlarını kaçırdı, sonra elini çekti.

"Ben bu işe karışmıyorum," diye mırıldadı.

"Karışma o zaman," dedi Brody ve yürüyüp gitti.

Fraser'ı antrede ayakta dikilir halde bırakıp ben de onunla gittim. Bardaki tıkış tıkış kalabalığın içinden güçlükle yol bularak ilerledik. Biz girerken insanlar ayaklarını sürterek biraz açıldılar, mırıltılar yerini iğne atsan duyulur bir sessizliğe

bıraktı. Zaten küçük olan bar için bu kadar büyük bir kalabalık çok fazlaydı. Ellen tezgahın arkasında iki ayağı bir pabuca girmiş halde servis yapıyordu. Cameron gözüme çarptı, temizlenmişti ve bir köşede tek başına duruyordu. Bisikletten düştükten sonra yola devam etmeyi başarmıştı belli ki, ama bana bakışı önceki kadar soğuktu. Maggie de oradaydı, aralarında Kinross'la Guthrie'nin de olduğu bir grup insanla beraberdi, yüzünde beklenti ifadesi vardı.

Fakat onlar dışında çoğu insanı tanımıyordum. Strachan ortalıkta gözükmüyordu, gerçi bu pek şaşırtıcı da değildi. Toplantıdan haberi olsaydı bile, Grace'i tek başına bırakıp gelmek istemezdi.

Bu sefer ortalığı sakinleştirmek için ona ihtiyacımız olmamasını umdum.

Brody şöminenin olduğu yere gitti ve sakince odada göz gezdirdi.

"Neler olduğunu merak ettiğinizi biliyorum," dedi, sesini çaba harcamadan duyurabiliyordu. "Bu öğleden sonra Grace Strachan'ın saldırıya uğradığını eminim artık hepiniz biliyorsunuzdur. Ve çoğunuz, polisin, Beinn Tuiridh yakınında eski bir kulübede bulunan cesedi şüpheli ölüm saydığını da duymuşsunuzdur."

Bir süre durdu, odada göz gezdirdi. Fraser'ın bara girmiş olduğunu fark ettim. Kapıda durmuş asık suratla dinliyordu.

"Bilmediğiniz ise dün gece görev başında bir polisin öldürüldüğü. Onu öldüren kişi halkevini ve polikliniği ateşe veren kişi ve Dr. Hunter da az kalsın poliklinikte ölüyordu."

Söyledikleri üzerine bir gürültü koptu. Brody sessiz olun dercesine elini kaldırdı, ama dikkate alan olmadı. Şaşkınlık ve itiraz içeren öfkeli bağırışlar işitiliyordu. Ellen'ın tezgahın arkasında gergin olduğunu görebiliyordum ve kendimi de

acaba hata mı ediyoruz diye düşünürken buldum. Sonra diğer tüm sesleri bastıran bangır bangır bir ses duyuldu.

"Herkes sessiz olsun! *SUSUN* dedim!"

Yaygara kesildi. Bağıran Kinross'tu. Takip eden sessizlikte feribot kaptanı karşıdan Brody'ye dikmişti gözlerini.

"Katilin adalı biri olduğunu mu söylüyorsun? İçimizden biri mi?"

Brody de ona gözünü kırpmadan bakıyordu. "Aynen öyle söylüyorum."

Git gide yükselen memnuniyetsiz bağırtılar oldu. Ama Kinross tekrar sesini yükseltince hepsi kesildi.

"Hayır." Kafasını vurgulu bir şekilde iki yana salladı. "Bu imkânsız."

"Senin kadar benim de hoşuma gitmiyor. Ama gerçek şu ki, bu adada yaşayan biri iki kişiyi öldürdü ve birine de saldırdı."

Kinross kollarını kavuşturdu. "Tamam, ama o içimizden biri değil. Burada bir katil olsa sence tanımaz mıydık?"

'Tabii ya," diyen fısıltılar ve hemfikir olunduğunu belirten mırıldanmalar geldi. Brody git gide yükselen sesler arasından kendi sesini duyurmaya çalışırken Maggie insanların arasından sıkışa sıkışa ön tarafa geldi. Sanki basın konferansı varmışçasına kayıt cihazınının düğmesine bastı.

"Kulübede bulunan ceset. Kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

Brody durdu. Ne kadarını söylemesi gerektiğine karar vermeye çalıştığını biliyordum.

"Resmi olarak kimliği henüz teşhis edilmedi. Ama Stornoway'li kayıp bir fahişe olabileceğini sanıyoruz."

Brody konuşurken ben Cameron'a bakıyordum. Ama bu bilgi onun için bir şey ifade ediyorduysa bile bunu hiç belli

etmedi. Ve şimdi başka insanlar da bağıra bağıra kendi sorularını yöneltiyorlardı.

"Lewis'li bir kaşar burada ne halt ediyormuş?" diye bağırdı Karen Tait. Sözcükler ağzında yuvarlanmaya başlamıştı bile.

Guthrie sırıttı. "Tahmin et bakalım."

Kimse gülmedi. İri kıyım Guthrie'nin sırıtışı da ağır ağır silindi. Ama ben başka bir tepkiyle daha fazla ilgileniyordum. Kinross'un oğlu Kevin ölen kadından bahsedilince yerinden sıçramıştı. Dudakları şaşkınlıktan 'o' şeklinde yuvarlanmıştı, kendisini seyrettiğimi fark edip hemen bakışlarını kaçırdı.

Diğer herkesin dikkati hâlâ Brody'nin üzerindeydi. "Hava şartları elverdiği an polis buraya ekip gönderecek. Sizlerden, geldiklerinde onlarla işbirliği yapmanızı istiyorum. O zamana kadar, hepinizin yardımına ihtiyacımız var. Kulübe artık suç mahalli, o yüzden lütfen oraya gitmeyin. Olay yeri inceleme ekibi kulübeye gittiğinde, yanlış ipuçlarının peşine düşmek istemez. Merak edeceğinizi biliyorum, ama lütfen oradan uzak durun. Ve eğer içinizden biri bir şeyler bildiğini düşünüyorsa, şurada duran Çavuş Fraser'a söylesin."

Gayriihtiyari bütün gözler Fraser'a çevrildi. Biraz şaşırmış gibiydi, sonra bakışlara karşılık verirken gövdesini belli belirsiz dikleştirdi, omuzlarını yükseltti. Brody bu zekice yaklaşımıyla hem Fraser'a özsaygısını kısmen geri kazandırmış, hem de ada sakinlerine Runa'da halihazırda bir polis bulunduğunu hatırlatmış oluyordu.

Toplantı burada sona erecek sandım, ama Cameron öyle düşünmüyordu. Epeyce uzakta olmasına rağmen o hatip sesi küçük odayı doldurdu.

"Bu arada, bizlerin öylece bekleyip kendimize hakim olmamız mı gerekiyor?" Bacakları gergin, kollarını göğsünde

kavuşturmuş halde ayakta duruyordu. Kayıt cihazını kendisine doğru uzatan Maggie'ye kibirli bir tiksintiyle bir bakış attı.

"Maalesef anakaradan ekip gelene kadar yapabileceğimiz fazla bir şey yok," diye yanıtladı Brody.

"Bize adada serbestçe dolaşan bir katil olduğunu söylüyor, aslında içimizden birini suçluyorsun, sonra da sakin sakin hiçbir şey yapmayın mı diyorsun?" Cameron inanılır gibi değil dercesine burnundan soludu. "O zaman, her şeyden önce ben..."

"Kes sesini Bruce," dedi Kinross, ona bakma zahmetine bile girmeden.

Cameron'ın yanakları kızardı. "Kusura bakma Iain, ama bence..."

"Burada kimse senin fikrini merak etmiyor."

"Affedersin ama sen kendini..."

Kinross'un birden kendisine çevrilen buz gibi bakışıyla karşılaşan Cameron bocalayarak sustu. Ağzını kapatırken âdem elması aşağı yukarı hareket etti, söylemek üzere olduğu her ne idiyse yutmuştu. Onun için neredeyse üzüntü duydum. Son günlerde öğretmenin gururu çeşitli şekillerde epey darbe almıştı.

Fakat şu an kimsenin ona dikkat ettiği yoktu. Birdenbire yine alçak sesli konuşmalar baş gösterdi, insanlar başka taraflara dönmüş az önce duydukları haberi tartışıyordu. Maggie kayıt cihazını indirdi ve bana sıkıntılı bir bakış atıp bardan çıktı.

Kevin Kinross'un durduğu tarafa baktım. Ama anlaşılan delikanlı da bir ara sessizce çıkmıştı.

Toplantının ardından insanların bir kısmı bardan çıkınca boş

bir masa bulduk; Fraser kendisiyle bana malt, Brody'ye de domates suyu ısmarlamakta ısrar etmişti.

Kadehini kaldırdı. "Duncan'a. Ve onu öldüren piçe, *Gonnadh ort!*"

"Ah, acısını çekecek elbette," dedi Brody yumuşak bir tonla.

Ağırbaşlılıkla kadeh kaldırdık. Ardından onlara, öldürülen kadının Stornoway'li bir fahişe olduğu haberine Kevin Kinross'un verdiği tepkiyi anlattım. Belki daha önce bozum olmasının acısını hâlâ yaşadığından, Fraser ciddiye almadan "Sadece fahişe lafından heyecanlanmış da olabilir," dedi. "Öyle bir suratla herhalde hâlâ bakirdir."

"Öyle olsa bile yine de araştırmaya değer," dedi Brody dalgın bir edayla. "Yarın destek ekibi hâlâ gelmemiş olursa belki onunla bir konuşuruz."

Fraser asık suratla kadehine bakıyordu. "Dilerim gelmiş olur."

Ben de öyle diye düşündüm. *Ben de öyle.*

Kısa bir süre sonra izinlerini istedim. Hâlâ yemek yememiş ve bitkinliğin ve boş mideme inen alkolün de etkisiyle sersemlemiştim. Geçen kırk sekiz saatte cereyan eden olaylar birdenbire sanki üzerime çökmüştü. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Ben çıkarken, tezgahın arkasından müşterilere bakan Ellen beklenmedik kalabalığın talepleriyle baş etmeye çabalıyordu. Beni gördüğünü sanmıyordum, ama merdivenleri çıkmaya başladığım sırada arkamdan seslendi.

"David?" Telaşla bar tezgahının arkasından çıktı. "Çok özür dilerim, sana yiyecek bir şeyler getirme fırsatı bulamadım."

"Sorun değil. Biraz uyuyacağım."

"Yukarıya bir şeyler getirmemi ister misin? Çorba veya bir sandviç? Andrew benim yerime barla ilgileniyor."

"Gerek yok, gerçekten."

Üstümüzdeki sahanlıktan bir gıcırtı geldi. Kafamızı kaldırınca Anna'yı gördük. Gecelikleydi, uykudan yüzü solgun ve gözleri sulanmıştı.

Yanımıza inerken Ellen "Sana aşağıya inme dememiş miydim?" diyerek azarladı onu.

"Kötü bir rüya gördüm. Rüzgar bayanı alıp götürdü."

"Hangi bayanı canım?"

"Bilmiyorum," dedi Anna mızmızlanarak.

Ellen onu kucakladı. "Sadece bir rüyaydı, geçti. Geçen gün sana yolladığı çikolata için Dr. Hunter'a teşekkür ettin mi?"

Anna düşündü, sonra kafasını iki yana salladı.

"O halde şimdi et."

"Ama onu yedim artık."

Ellen kızının başının üstünden gözlerini bana çevirdi, gülümsemesini zaptederek "Yine de teşekkür edebilirsin," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Böyle daha iyi. Hadi bakalım küçük hanım. Yatağına geri dön."

Küçük kız zaten yarı yarıya uyuyordu. Annesinin bacaklarına kendini bıraktı. "Yürüyemem."

"Ben de seni taşıyamam. Çok ağırsın."

Anna kafasını hafifçe kaldırıp uykulu gözlerle bana baktı. "O taşıyabilir."

"Hayır, taşıyamaz hanımefendi. Bir kolu rahatsız."

"Sorun yok. Taşıyabilirim," dedim. Ellen kolumdaki askıya şüpheyle baktı. "Seve seve. Gerçekten."

"Anna'yı kucaklayıp kaldırdım. Saçları temiz temiz şam-

puan kokuyordu. Sokulup başını omuzuma yasladı, kendi kızım da öyle yapardı. Kucağımdaki küçük bedeni, aynı anda hem üzüntü verici hem de rahatlatıcıydı.

Ellen önde ben arkada, iki küçük özel odanın olduğu çatı katına gittik. Ellen çarşafı açtı, ben de Anna'yı yatağa yatırdım, bu esnada küçük kız hiç uyanmadı. Annesi üstünü tekrar örter ve saçlarını okşarken bekledim, sonra sessizce çıkıp merdivenlerden inmeye başladık.

Benim katıma vardığımızda Ellen durdu, eli ahşap tırabzandayken bana baktı. Anlayışlı bakışları endişeliydi.

"İyi misin?" diye sordu.

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Gülümsedim.

"İyiyim."

Israr etmemesi gerektiğini biliyordu. Son bir kez iyi geceler dileyip tekrar bara indi. Odama girip elbiselerimle yatağa çöktüm. Giysilerimdeki duman kokusunu hâlâ alabiliyordum, ama hazırlanıp yatağa girmek eziyet gibi geldi. Anna'nın hayali ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatsam onu neredeyse Alice'miş gibi düşünebilirdim. Öylece oturup ölen ailemi düşündüm ve rüzgarın uğultusunu dinledim. O an Jenny'yi arayabilmeyi her zamankinden çok diledim.

Ama bu da elimden bir şey gelmeyen sorunlardan biriydi.

Kapım tıklatıldığında birden gözümü açtım. Uyuklamaya başladığımı fark ettim. Saatime baktım, dokuzu geçiyordu.

"Bir saniye."

Gözlerimi ovuşturdum, sonra kapıya gittim. Gelenin Ellen olabileceğini düşündüm, herhalde sonunda beni doyurmaya karar vermişti. Ama kapıyı açınca koridorda Maggie Cassidy'nin dikildiğini gördüm.

Elindeki tepside bir kase çorba ve iki büyük parça ev yapımı ekmek vardı. "Ellen, madem yukarı gidiyorsun bunu da götürmek zorundasın dedi. Bir şeyler yemen lazımmış."

Tepsiyi alıp Maggie girsin diye yana çekildim. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi, ama tereddütle. "Yine çorba. Ne gündü ama, ha?"

"Hiç değilse bu sefer yere düşürmedin."

Tepsiyi komodinin üzerine bıraktım. Kendimizi oda ortamında baş başa bulmamızdan ötürü aramızda bir gariplik vardı. Odanın büyük kısmını kaplayan yatağa ikimiz de hiç bakmasak da varlığının farkındaydık. Maggie odadaki tek sandalyeye oturdu, ben de pencere kenarına yaslandım.

"Berbat görünüyorsun," dedi sonunda.

"Böyle söyleyince kendimi çok daha iyi hissettim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Tepsiyi işaret etti. "Buyur, başlayabilirsin bir yandan."

"Önemli değil."

"Soğutursan Ellen beni öldürür."

Tartışacak mecalim yoktu. Açlık hissetmeyecek kadar yorgundum, ama ilk kaşığı alınca durum değişti. Birdenbire açlıktan midem kazınmaya başladı.

"Ne toplantıydı ama," dedi Maggie, ben ekmekten iri bir parça koparırken. "Bir an Iain Kinross, Cameron'a yumruğu indirecek sandım. Ama insanın her istediği olmuyor, ha?"

"Buraya sırf bunu konuşmaya gelmedin, değil mi?"

"Hayır." Sandalyenin kenarıyla oynuyordu. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Sana hiçbir şey söyleyemem, biliyorsun."

"Tek bir soru, hepsi o kadar."

"Maggie..."

İşaret parmağını kaldırdı. "Sadece bir tane. Ve kesinlikle kayıt dışı."

"Teybin nerede?"

"Tanrım, amma şüphecisin." Çantasına elini atıp kayıt cihazını çıkardı. "Kapalı. Gördün mü?"

Tekrar çantasına tıkıştırdı. İçimi çektim.

"Pekala, tek bir soru. Ama söz vermiyorum."

"Bütün istediğim bu," dedi. Gergin görünüyordu. "Brody, ölen kadının Stornoway'li bir fahişe olduğunu söyledi. Adını biliyor musun?"

"Yapma Maggie, sana bunu söyleyemem."

"Adını sormuyorum. Sadece bilip bilmediğini söyle."

Ne gibi bir tuzak olduğunu anlamaya çalıştım. Ama ayrıntı vermediğim sürece yanıtlamanın bir zararı olmazdı.

"Resmen değil."

"Ama kimliğine ilişkin oldukça iyi bir fikrin var, değil mi?"

Suskunluğum soruyu yanıtladı. Maggie dudağını ısırdı.

"Adı... Janice olamaz, değil mi?"

Bunun doğru olduğunu yüzümden açıkça anlamıştı herhalde. Tepsiyi kenara ittim, iştahım kaçmıştı.

"Neye dayanarak böyle söyledin?"

"Üzgünüm, kaynağımı açıklayamam."

"Bu bir oyun değil Maggie! Eğer bir şey biliyorsan polise söylemek zorundasın."

"Çavuş Fraser'a mı yani? Olur, tabii, kesin öyle yaparım."

"Andrew Brody'ye söyle o zaman! Burada bir gazete haberinden başka şeyler tehlikede, insanların hayatlarıyla oynuyorsun!"

"İşimi yapıyorum!" diyerek o da bana parladı.

"Ya biri daha öldürülürse, o zaman ne olacak? Biri daha gitti deyip skora ilave mi edeceksin?"

Söylediğim etkili olmuştu. Maggie gözlerini kaçırdı.

"Kendinin de Runa'lı olduğunu sen söyledin," diye sıkıştırmaya devam ettim. "Burada ne olduğu umurunda değil mi?"

"Hem de nasıl umurumda!"

"O zaman bana o ismi nereden öğrendiğini söyle."

Çatışan duygular içinde olduğunu görebiliyordum. "Bak, göründüğü gibi değil. Bunu bana söyleyen kişi... Aramızda kalacaktı. Hem onun başını belaya sokmak da istemiyorum. Onun hiçbir ilgisi yok."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"*Biliyorum* işte." Saatine baktı, ardından ayağa kalktı. "Bak, gitmem gerek. Hata yaptım. Buraya hiç gelmemeliydim."

"Ama geldin. Şimdi öylece çekip gidemezsin."

Maggie'nin yüzünden hâlâ kararsız olduğu okunuyordu, ama kafasını hayır anlamında salladı.

"Bana yarına kadar izin ver. Polis hâlâ bulamamış olursa bile, söz veriyorum, ya sana ya da Brody'ye söyleyeceğim. Ama önce bir düşünmem gerek."

"Bunu yapma Maggie."

Ama kapıya yönelmişti bile.

"Yarın, söz." Küçük, utangaç bir gülümsemeyle "İyi geceler," dedi.

O gittikten sonra yatakta oturup, Maggie'nin ölen kadının adının Janice olduğunu nasıl olup da bildiğini merak ettim. Ben sadece Brody'yle Fraser'a söylemiştim ve aksi eski polis müfettişinin veya çavuşun Maggie'ye güvenip ismi söylediklerini düşünemiyordum.

Çözmeye çalıştım, ama net düşünemeyecek kadar yorgundum. Ayrıca bu gece yapabileceğim bir şey yoktu zaten.

Çorba soğumuştu, ama artık aç da değildim. Giysilerimi çıkardım ve üzerimdeki duman kokusunu olabildiğince gidermek için elimi yüzümü yıkadım. Otelin jeneratörünün sıcak bir duşa imkân verip vermediğini herhalde yarın görürdüm artık, şimdiyse bütün istediğim uyumaktı.

Bu sefer başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Sadece bir kez, geceyarısından hemen önce sıçrayarak ve nefes nefese uyandım; rüyamda hem birini kovalıyordum hem de biri tarafından takip ediliyordum. Ama nereye doğru koştuğumu da kimden kaçtığımı da hatırlayamadım. Geriye tek kalan, ne kadar hızlı koşarsam koşayım bir şey fark etmeyeceği hissini hâlâ yaşıyor olmamdı.

Karanlık odada yattığım yerde, kalp atışlarımın yavaş yavaş normale dönmesini dinledim. Sanki rüzgarın sesi önceki kadar kötü değil gibiydi, tekrar uykuya dalarken kendimi içimde uyanan ürkek iyimserliğe bıraktım... belki rüzgar zayıflamıştı ve nihayet yarın polis adaya gelebilirdi.

Oysa iyimserliğe kapılmamam gerektiğini bilmeliydim. Zira Runa'nın kendisi gibi hava da en kötüsünü sona saklıyordu.

21

Sabahın üçü ölü zamandır. Vücut fiziksel ve zihinsel açıdan en olumsuz şartlarındadır. Savunmasının en zayıf olduğu, sabaha ulaşma umudunun en uzak gibi göründüğü zamandır bu. En kötü hayallerin kaçınılmaz, en karanlık korkuların gerçekleşmek üzere gibi geldiği zamandır. Genellikle bir ruh durumundan ibarettir ve biyoritimde dip noktasıdır, şafağın ilk ışımasıyla birlikte bu durumdan çıkarız.

Genellikle.

Bilinçsiz halden yüzeye istemeye istemeye çıktım; bir kez tamamen uyandıktan sonra bir daha uyumanın zor olacağını biliyordum. Ama tabii böyle düşündüğüm an artık çok geçti. Saate bakarken yatağın yayları altımda gıcırdadı. *Üçü yeni geçmiş.* Etrafımda otelin geceleri ortaya çıkan sessizliğini hissedebiliyordum. Bina hafifçe sarsılır ve dururken, artritli yaşlı bir adam gibi tekinsiz gıcırtı ve iniltiler çıkarıyordu. Dışarıda rüzgar tüm şiddetiyle devam ediyordu. Gözlerimi tavana dikmiş yatarken uykum açılıyordu, ama nedenini bilmiyordum. Derken neyin farklı olduğunu algıladım.

Tavanı görebiliyordum.

Oda karanlık değildi. Perdeden içeriye belli belirsiz bir ışıltı geliyordu. İlk düşüncem, bunun otelin önündeki sokak lambasının ışığı olduğuydu, herhalde elektrikler gelmişti.

Birden içime bir ferahlık yayıldı; artık elektrik varsa, belki telefonlar da çalışıyordu.

Ama daha bunu düşünürken, pencereden gelen ışığın sabit olmadığını fark ettim. Enerjik, titrek bir karakterdeydi, o an hissettiğim ferahlık hissi yok oldu.

Hızla pencereye gidip perdeyi açtım. Yağmur durmuştu, ama sokak lambası sönük ve karanlıktı, rüzgarda dalları olmayan bir ağaç gibi titriyordu. Gördüğüm ışık limandan geliyordu; evlerin ıslak damlarından yansıyan soluk ve nahoş, sarı bir ışıktı ve her saniye parlaklığı artıyordu.

Bir şey yanıyordu.

Çabucak giysilerimi giyerken yaralı omuzum kendini hatırlatınca acıyla yüzümü buruşturdum. Hızla koridora çıkıp Fraser'ın kapısını yumrukladım.

"*Fraser!* Uyan!"

Cevap gelmedi. Eğer beklediğim gibi, suçluluk hissini bastırmak ve Duncan'ın ölümüne kederlenmek için bütün gece barda kaldıysa, onu uyandırmak imkânsızdı.

Onu bırakıp merdivenlerden aşağıya koştum. Ellen'ın koşuşturmalardan dolayı uyanmış olmasını bekliyordum, ama ortalıkta yoktu. Dışarı koştuğum an az kalsın rüzgar paltomu üzerimden söküp alacaktı, kolumun üzerinden sıkıca tutmaya uğraştım. İleride, tepenin eteklerinde, evlerinden çıkan, kapıları yumruklayan insanlar vardı, koştura koştura limana doğru giderlerken birbirlerine acele etmelerini söylüyorlardı.

Otelin arka tarafındaki patikadan geçerken Ellen'ın eski *Beetle*'ının orada olmadığını fark ettim. Alevlerin ne olduğuna bakmak için gittiğini tahmin ettim, ama bunu düşünecek fazla vakit yoktu. Şimdi gökyüzündeki parıltı daha şiddetliydi, yağmurla cilalanmış caddeyi aydınlatıyordu. Belki de feribot yanıyordur diye geçti aklımdan, ama rıhtıma ulaştığımda

feribotun iskelede demirli ve güvenli bir halde olduğunu gördüm, sahilden gelen dans eden ışık üzerine vuruyordu.

Yangın çekekteydi.

Guthrie'nin enkaz haldeki balıkçı teknesi alevler içindeydi. Kıç tarafı alevler yutmuştu bile, güvertesindeki ufak kaptan köşkü de şiddetle yanıyordu. Yarısı olmayan gövdeyi yılankavi bir zarafetle saran alevler, sürekli şekil değiştiren simsiyah dumanların arkasına saklıyordu tekneyi. Telaşla koşturan, kovaları kapıp alevlerin gürültüsü üzerinden birbirlerine seslenen insanlar görülüyordu. Guthrie hummalı bir şekilde böğürerek talimatlar veriyordu. Atölyeden elinde ağır bir yangın söndürücüyle çıkan Kinross'u gördüm, alevlere göze alabildiği kadar yaklaşırken ısıdan korunmak için sırtını kamburlaştırıyordu.

Omuzumda bir el hissettim. Dönüp bakınca Brody'yi gördüm, yüzü alevlerin ışığından sarı görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç bilmiyorum. Fraser nerede?"

"Tahmin et."

Konuşmamız yarım kaldı, ansızın yön değiştiren rüzgarın bize doğru taşıdığı dumanlar yüzünden öksürmeye başlamıştık. Rüzgarın parçaladığı alevler, çılgınca çırpınan bir çarşafa benziyordu. Köydekilerin çoğu orada gibiydi, ya çaresizce seyrediyor ya da yangınla mücadele ediyorlardı. Bir sıra halinde dizilmiş insanlar kovaları elden ele aktarıyor, başka bir yandaysa bir hortumun boş yere yangınla mücadele etmeye çabalayan incecik fıskiyesinden çıkan su ânında gözden kayboluyordu. Tekneyi kurtaramayacakları belli olmuştu, şimdi öncelik yangının yayılmasını önlemekti.

Çekeğin öbür tarafında bir grup seyirciyle beraber dikilen Maggie'nin kolayca tanınan kırmızı montu gözüme ilişti.

Herkesten biraz uzakta tek başına durmuş alevlere gözlerini dikip bakan Cameron'ın avurtları çöküktü, yüzü gölgeliydi. Ellen'a bakındım, ama kalabalığın arasında seçemedim. Limana geldiğini varsaymıştım, ama şimdi düşününce, önce Fraser'ı veya beni uyandırmamış olması garip geldi.

Brody etrafa bakındığımı gördü. "Sorun ne?"

"Ellen'ı gördün mü?"

"Görmedim, niye?"

"Arabası otelde yoktu. Buraya gelmiştir diye düşündüm."

"Anna'yı bırakmazdı," dedi Brody gözlerini kalabalıkta gezdirirken. Sesinde endişe vardı.

Havada aniden baş gösteren gerginliğin ne zaman farkına vardım, şimdi bile hatırlayamıyorum. Topluca yaşanan bir huzursuzluktan kaynaklanan bir dalgalanma gibiydi, alevler kadar hızla yayıldı. Arkamı dönüp tekneye baktım, nedenini bilmesem de bir felaketin yaklaştığı önsezisine kapıldım. Tekne şimdi tamamen alevler içindeydi, gövdesindeki eksik kirişlerin oluşturduğu boşluğa alevler akın ediyordu. Ve sonra birden patlayan rüzgar duman perdesini kaldırınca, içeride hareket eden bir şey belirdi.

Etrafını bir koza gibi saran alevlerin içinden bir kol sanki kadeh kaldırır gibi ağır ağır havaya kalktı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Brody.

Ardından, bir kıvılcım sağanağı ile birlikte güverte çöktü ve o korkunç görüntüyü gizledi.

Kıyamet gibi bir gürültü koptu. İnsanlar bağıra çağıra birbirlerine talimatlar veriyor, biri bir şey yapsın diye haykırıyorlardı. Ama oradaki herkesten daha iyi biliyordum ki, hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Birden bir el omuzumu kavradı, paltomun üzerinden bile acıtacak kadar sıkıydı. Gözlerini benimkilere diken

Brody'nin yüzüne unutulmaz bir ifade nakşolmuştu. Ağzından yalnızca tek bir kelime çıktı, ama yeterliydi.

"Ellen."

Sonra birden, insanlara çarpa çarpa, yanan tekneye doğru koşmaya başladı.

"Brody!" diye bağırdım, arkasından giderken.

Duyduğundan şüpheliyim. Ancak alevler onu geri püskürttüğünde durdu. Onu yakalayıp çekerek uzaklaştırdım. Ateşe o kadar yakındık ki paltolarımızdan buhar yükseliyordu. Eğer tekne şu an çökmüş olsa alevlere yakalanırdık.

"Geri çekil, hadi!"

"Hareket ediyordu!"

"O sadece bir refleksti! Ateş yüzünden, hepsi o!"

Benden sıyrılıp uzaklaştı, sanki içlerine dalmak için bir yol ararmış gibi alevlere dikkatle bakıyordu. Onu tekrar yakaladım.

"O her kimse, öldü! Yapabileceğin bir şey yok!"

Gördüğümüz şey bir yaşam belirtisi değildi. Aslında tam tersiydi... koldaki kirişlerin yüksek ısıda kasılmasının yol açtığı bilinçsiz, mekanik bir hareketti. Bu kadar uzun süredir alevlerin içinde olan birinin hayatta kalması olanaksızdı.

Sözlerimin gerçekliği, çılgınca davranan Brody'ye nihayet etki etti. Onu oradan uzaklaştırmama izin verirken, gördüğü kâbusun etkisindeki biri gibi sendeliyordu. Tekneden geriye kalan da her an çökecek gibiydi. Kurbanın kim olabileceğine dair düşüncelere zihnimi kapatıp, hâlâ alevlere boş yere yangın söndürücü püskürten Kinross'un yanına koştum. Temkinle, alevlere olabildiğince yaklaşırken yüzü vahşi ve öfkeliydi. Yanındaki Guthrie'nin dolgun yüzünden yol yol yaşlar akıyordu... ya duman yüzünden ya da alevlerle birlikte havaya karışan hayali için.

"Cesedi çıkarmamız gerek!"

"Çekil yolumdan!"

Kolunu yakaladım. "Zaten söndüremezsin! Birkaç direk bul! Çabuk!"

Kolunu çekip kurtardı elimden, bir an bana yumruk atacak sandım. Sonra yangını söndürmeye çalışan diğer erkeklere böğürürcesine seslenerek, yakında istiflenmiş halde duran yapı malzemeleri arasından iskele direkleriyle uzun kalasları kapıp getirmelerini söyledi.

Adamlar direkleri kullanarak cesedi alevlerin arasından çekmeye çalışırlarken, kendimi aciz hissederek Brody'nin yanında durup seyrettim sadece. Kısmi bir çökme daha olup kıvılcımlar döne döne gökyüzüne savrulurken, Guthrie'yle bir başka adam geriye sıçradılar. Böyle hoyrat bir şekilde çekilmeye çalışıldıktan sonra cesedin sağlam bir şekilde çıkması imkânsızdı, ama başka seçenek yoktu. Şimdi oradan çıkarılmazsa, bir adli delil kalmışsa bile ateşte yok olacaktı.

Dahası, yangın kendi kendine sönene kadar öylece beklemek düşünülemezdi zaten.

Brody'nin yüzü bitkindi. *Ellen olamaz* diye düşündüm kendi kendime, korkunç bir boşluk hissederek. Ellen'ın nerede olabileceğini, arabasının yerinde olmamasının başka bir sebebini düşünmeye çalıştım. Fakat bu da daha beter soruları getirdi aklıma. *Yüce Tanrım, ya Anna? O nerede?*

Bakmak için otele geri gitmem gerektiğini biliyordum, ama bulabileceklerimden korkuyordum. Çekeğin öbür tarafında Maggie'nin parlak kırmızı montu gözüme ilişti. Onu görünce öfkem tekrar kabardı. Benden sakladığı şey belki bu olayı önleyemezdi, ama yine de mesleğinin arkasına saklandığı yeterdi artık.

Yanan teknenin etrafından çekeğin öbür tarafına yürür-

ken karşıdan gelenle az daha çarpışacaktım.

Ellen'dı.

Anna'yı omuzunda taşıyordu. Küçük kız alevlere gözlerini dikmiş yarı yarıya uyur haldeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Ellen, arkamdaki alevlere bakarak.

Daha yanıt veremeden Brody koşarak geldi.

"Tanrıya şükür iyisin!"

Ellen'a sarılacak gibiydi, ama durdu, birdenbire utanmıştı. Ellen şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Niye iyi olmayacağım ki? Rose Cassidy'nin evindeydim. Hem siz niye bana öyle bakıyorsunuz? Neler oluyor?"

"Maggie'nin büyükannesinin evinde miydin?" diye sordum, soyadından tanıyarak. Bilinçaltımda karanlık ve huzursuz edici bir kıpırdanma başlıyordu.

"Evet, düşmüş, komşularından biri gelip beni aldı. Rose, Bruce Cameron'a bayılmaz pek," diye ekledi alaycı bir şekilde. Kaşlarının arası kaygıyla kırıştı. "Zavallı kadının derdi bu kadar değil. Maggie evden çıkmış, hâlâ dönmemiş."

Önsezim git gide güçleniyordu. "Onu demin gördüm. Şuradaydı," dedim etrafa bakınarak.

Cameron ortalıktan kaybolmuştu, ama Maggie hâlâ onu son gördüğüm yerde duruyordu, Karen Tait ve bir grup ada sakiniyle, yanan tekneyi seyrediyordu. Sırtı dönüktü, ama büyük gelen montu içinde o olduğu kesindi. Hâlâ adlandıramadığım bir endişeyle o tarafa yöneldim.

"Maggie?" dedim.

Ama tam o anda teknenin önünden bir bağrış yükseldi. "İşte. Çıkardık onu."

O yana bakınca adamların ateşten hâlâ yanmakta olan bir şeyi çıkarmayı başardıklarını gördüm. Kinross'la diğerleri kararmış nesneyi direklerle dürttüler, alevlerden daha da uzağa

sürüklemeye çalışıyorlardı. Neredeyse bir kütüğe benziyordu, duman tüten yüzeyini hâlâ alevler yalıyordu.

Ama kütük değildi.

Maggie bana döndüğünde oraya gitmek üzere hareketlenmiştim ve bir anda şoktan olduğum yere mıhlandım.

Kırmızı kapüşonunun altından göz göze geldiğim yüz Maggie'ninki değildi. Boş ve anlamaz bir ifadeyle bakan yeniyetme bir kıza aitti.

Mary Tait. Penceremden gördüğüm o kız.

22

Alevlerin arasından çıkarılan şeyi gördüklerinde herkes sus pus oldu, çekeğe ürpertici bir sessizlik çöktü. İnsanların büyülenmiş gibi kalakalmış halleri az sonra sona erdi. Dört bir yanımda yeni bir yaygara patlak verdi, insanlar ya o manzaradan uzaklaşır yahut daha iyi bakmak için yaklaşırlarken itişip kakıştılar.

Fakat ben hâlâ Maggie'nin montunu giyen Karen Tait'in kızını görmenin şokunu atlatmaya çabalıyordum. Çünkü montun Maggie'nin *olduğu* çok açıktı. Dikkat çekici kırmızı mont muhabirin üstünde kocaman dururdu, ama Mary Tait çok daha iri bir kızdı. Mont ne kadar büyük olsa da onun yapılı bedeni için çok küçük kalıyordu.

Mary'nin annesi Karen Tait dönmüş bana dik dik bakıyordu ki, Brody yanıma geldi.

"Sorun ne?" diye sordu.

Sesim güçlükle çıktı. "Bu Maggie'nin montu."

"Yalan söylüyor!" diye diklendi Karen Tait, sarhoştu. Ama suçlamasının tonunda doğruyu söylemediğini düşündüren bir tizlik vardı.

Kinross yangın yerindeki gruptan ayrılmış, insanları itekleyerek bize doğru gelmeye çalışıyordu. Oğlu da peşindeydi, alevlerin zalim ışığı akneli yüzündeki çukurlukları gölgelen-

dirip iyice vurguluyordu. Kevin'i görünce Mary'nin yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi, ama karşılık alamadı. Babasının gittiği yeri gören delikanlı geride kalıp kalabalığın arasına sıvışınca, Mary'nin gülümsemesi silindi.

Kinross'un üstü başı dumandan kararmıştı ve leş gibi kokuyordu; cesedi ateşten sürükleyip çıkarmakta kullandığı kömürleşmiş direği hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Öksürdü ve yere isli bir topak balgam tükürdü.

"Cesedi çıkardık, istediğin gibi." Bakışlarını benden Karen Tait'e çevirdi. "Neler oluyor?"

"Sorun bunlar, Mary'ye hırsız diyorlar!" diye bağırdı Tait.

Brody suçlamaya tepki vermedi. "Mary'nin üzerindeki Maggie'nin montu."

Tait'in yüzü çarpıldı. "Yalan! Ona inanma!"

Ama Kinross kızın giydiği montu tanımış, dikkatle bakıyordu. O ve Maggie'nin feribotta birbirlerine nasıl takıldıklarını hatırladım. Tanık olduğum, gerçek bir yakınlıktı. Kinross gözlerini yangını söndürmeye çalışan diğerlerinin olduğu yere çevirdi; adamlar yangından çıkardıkları içten içe yanmakta olan cesedin başına toplanmış bakıyorlardı. O zaman Kinross'un benim de kurmuş olduğum bağlantıyı kurduğunu gördüm.

"Maggie nerede?" diye sordu sertçe.

Kimseden yanıt gelmedi. Kinross'un yüz ifadesindeki bir şey sanki birden silindi. Bakışları hızla tekrar Karen Tait'e çevrildi.

Maggie için ben de korkuyordum, ama bunu göz ardı etmeye çalışarak "Bunun için zamanımız yok şu an," dedim çabucak. "Burada emniyeti sağlamamız ve cesedi güvenli bir yere götürmemiz gerek."

Brody başıyla onayladı. "Haklı Iain. Bu bekleyebilir. Her-

kesi buradan uzaklaştırmalıyız. Yardım eder misin?"

Kinross karşılık vermedi. Hâlâ Karen Tait'e dik dik bakıyordu, ama kadın bakışlarını kaçırıyordu. Kinross işaret parmağını ona doğru salladı.

"İşimiz bitmedi," diye uyardı. Sonra arkasını döndü ve çekeğin boşaltılması için bağırarak talimatlar vermeye başladı.

Kinross'la bir avuç adam insanları güderek uzaklaştırırken, ben de Brody'yi Karen Tait'le kızına dikkat etmesi için bırakarak cesedin olduğu yere doğru kalabalığı yararak ilerledim. Çekeğin kirli beton zemininde kömürleşmiş ve bükülmüş halde yatan cesedin görüntüsü hem acıklı hem de dehşet vericiydi. Yanında yağmur bir gölcük oluşturmuştu ve yanan teknenin düşürdüğü ışık altında, benzin suyun üzerinde sönük bir gökkuşağı gibi parlıyordu. Pişmiş etten kıvrımlı filizler gibi buhar yükseliyor, yayılan sıcaklık hâlâ hissedilebiliyordu... fırında çok uzun süre bırakılmış iri bir et parçası gibiydi. Ağzı sanki ızdırap ifadesi gibi gerilip açılmıştı. Bunun hayal ürünü olduğunu biliyordum, ateşte kasılıp kısalan kirişlerin kaçınılmaz bir etkisiydi, ama nedense o görüntüden kurtulamıyordum.

Lütfen, yanılıyor olayım.

Bir grup insanı çekekten uzaklaştıran Guthrie yanımdan geçerken ona dönüp "Örtmek için naylon ya da muşamba var mı?" diye sordum.

Beni işitmediğini ya da duymazdan geldiğini sandım, ama bir iki dakika sonra, elinde çıkınlanmış halde bir parça kirli brandayla geri geldi. Bana uzatarak "İşte," dedi.

Şiddetli rüzgarda tek kolumla çıkını zahmetle açmaya başladım. Ne şaşırtıcı ki, Guthrie yardıma geldi. Biz rüzgarda çırpınan brandayla boğuşurken gölgeler arasından bir figür belirdi. Alevlerin titreşen ışığı altında onun Cameron ol-

duğunu gördüm. Gözlerini yerdeki cesetten ayıramıyordu.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı. Yutkunurken âdem elması yukarı çıkıp indi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Her zamanki gösterişli laflarından eser yoktu, acaba neyin tehlikede olduğunu daha yeni yeni mi fark ediyor diye geçti içimden. Ben teklifini kabul edebilirdim, ama Guthrie fırsat bırakmadı.

"Her zamanki gibi, bir bok yapamazsın," diye gürledi küçümseyerek. "Sence burada bir bandaj işe yarar mı?"

Cameron yumruk yemiş gibi göründü. Tek kelime etmeden dönüp, diğerleriyle birlikte çekekten uzaklaştı. Başka zaman olsa onun için üzülebilirdim, ama o an daha acil meseleler söz konusuydu.

Cesedin ne yapılacağına eninde sonunda karar verilmesi gerekecekti, ama şimdi üzeri örtülmeliydi. Brandayı açtığımızda Guthrie sormadan bana yardım etti ve kararmış cesedin üzerine yaymaya başladık.

"Sence kim?" diye sordu.

Belki hayalimde canlandırmıştım, ama sesinde neredeyse bir korku belirtisi işittiğimi düşündüm. Brandayı indirip cesedin üzerine örttüğümüz sırada kafamı iki yana sallamakla yetindim.

Ama göğsümdeki sıkışma bana Maggie'nin ön sayfa haberini nihayet bulduğunu söylüyordu.

Yangın artık kendi kendine sönmek üzereydi. Bir zamanlar tekne olan şey, şimdi kızgın küller ve korlardan oluşan bir yığındı. Hâlâ üzerinde ara ara alevlenmeler oluyor, bunlar rüzgarın etkisiyle kısa süreliğine canlı kalsalar da, hem kendi hiddetlerine hem de adalıların çabalarına yenik düşüp hızla sönüyorlardı. Çekeğin girişine Fraser son olarak kullandık-

tan sonra kalan emniyet şeridi çekilmişti, tam olarak yetmemesi acıklı bir görüntü oluşturuyordu. İki direğe bağlanan ve canlıymış gibi rüzgarda ritmik sesler çıkaran şerit, sembolik bir engelden fazlası değildi.

Ada sakinlerinin çoğu evlerine gitmişti. Brody, Ellen'dan otele geri döndüğünde Fraser'ı uyandırmasını istemişti. Kısa süre sonra çavuş olay yerine geldi, mahcup ve darmadağın bir haldeydi. Onu uyandırmak için daha çok uğraşmış olmam gerektiği yönünde bir şeyler mırıldandı, ama hiç kimse onun şikayetlerini ya da mazeretlerini dinleyecek havada değildi.

Sonunda, cesedi atölyeye götürmeye karar verdik. Zira olay yeri inceleme ekibinin ne zaman geleceğini öğrenme imkânımız hâlâ yoktu ve bir suç mahallinin hiç dokunulmadan bırakılması kuralı da bu vakada pek geçerli görünmüyordu. Zaten düzinelerce insan çekeğin çevresine üşüşmüştü bir kere ve hırpalanarak yangından çıkarılmasından sonra, artık cesedin bozulmaması gibi bir endişenin anlamı kalmamıştı. Daha sonra cesedi incelemem gerekecekti, ama bu arada yapabileceğimiz en iyi şey güvenli bir yerde tutulmasıydı.

Tanınmayacak kadar kötü yanmış olmasına rağmen sanırım artık hiç kimsenin onun kim olduğuna dair şüphesi kalmamıştı. Maggie hâlâ ortaya çıkmamıştı, ayrıca bütün kusurlarına rağmen büyükannesini o şekilde bırakıp gitmezdi. Guthrie ile Kinross bir brandayı sedye gibi kullanarak cesedi içeri taşıdılar ve atölyenin arka tarafında bir yere bıraktılar. Israrlar karşısında doğruca eve gitmeyi kabul eden Guthrie'nin yüzü hüzünlüydü. Ama Kinross gitmeyi kesinlikle reddetti.

Acınacak halde bekleyen Karen Tait'le kızını çenesiyle göstererek "Karen'ın ne diyeceğini duymadan gitmem," açıklamasında bulundu.

Brody karşı çıkmadı, nedenini bildiğimi sanıyordum. Tait, Brody'den veya Fraser'dan gelen baskıdan etkilenmeyebilirdi, ama Kinross'unki bambaşka bir durumdu. Tait'in yakınıydı ve bence kadın ona karşı gelemezdi.

Anneyle kız, o öğleden sonra adamların iskambil oynadıkları masada oturuyorlardı, cesedin bulunduğu yer görüş alanlarının dışındaydı. Mary'nin yüzü o gece sokakta kafasını kaldırıp pencereme baktığı zamanki aynı boş ifadeyi taşıyordu. Maggie'nin montunu üstünden çıkarmaya ikna edilmişti. Bir çöp torbası içinde polis *Range Rover*'ının bagajına koyulan mont böylece ortadan kaldırılmıştı. Cepleri boştu, üzerinde kan izi yoktu, herhangi bir yeri de hasarlı değildi, fakat yine de ipucu olabilecek deliller için adli tıbbın incelemesi gerekecekti. Belki benim hayal gücümün ürünüydü ama kızı montu çıkarırken seyrettiğimde sanki mont parlaklığını biraz yitirmiş, canlı kırmızısı solmaya ve eskimeye başlamıştı.

Kinross, Mary'ye kendi ağır muşambasını verdi. Görünüşe bakılırsa soğuğa aldırmıyordu, kızın muşambayı giymesine neredeyse müşfik bir tavırla yardım etti. Ama annesine dik dik bakarken yüzünde şefkatten eser yoktu.

Karen Tait kararlı bir biçimde önündeki masanın sigara yanıklarıyla dolu formikasından gözlerini ayırmıyor, herhangi birimize bakmayı reddediyordu. Brody kadının karşısındaki sandalyeye oturduğu sırada fark ettim ki, Fraser artık Brody'nin kontrolü eline almasına itiraz etmiyordu. Emekli polis yorgun görünse de, konuşmasında yorgunluk belirtisi yoktu.

"Pekala Karen. Mary montu nereden buldu?"

Tait yanıt vermedi.

"Hadi ama, hepimiz onun Maggie'ye ait olduğunu biliyoruz. Peki Mary'nin üstünde ne arıyordu?"

"Sana söyledim, mont onun," dedi Tait monoton bir ses-

le, sonra birdenbire Kinross elini masaya indirince ürküp geriye kaçtı.

"Yalan söyleme! Hepimiz onu Maggie'nin giydiğini görüyorduk!"

"Sakin ol," diye homurdandı Fraser. Fakat Brody kafasını hafifçe iki yana sallayınca vazgeçti.

"Yangından çıkardığımız şeyi gördün Karen!" Kinross'un sesi kısmen ikaz eden, kısmen rica eden bir tondaydı. "Tanrı aşkına bize Mary'nin montu nereden bulduğunu söyle!"

"Mont onun Iain, gerçekten!"

"*Sakın bana yalan söyleme!*"

Tait'in direnci aniden kırıldı. "Bilmiyorum! Sadece bu gece gördüm! Yemin ederim, gerçek bu! Montu bulmuş olmalı."

"Nerede?"

"Nereden bileyim? Mary'nin durumunu biliyorsun, adada dolaşıp duruyor. Her yerde bulmuş olabilir!"

"Tanrım, Karen," dedi Kinross bezginlikle.

"Bu iyi bir mont! Benim alabileceğimden daha iyi! Değerlendirmeyip atacağımı mı sanıyorsun? Ayrıca bana öyle bakma Iain Kinross! Eve uğramak istediğin gecelerde Mary'nin dışarıda olmasından kaygılanmazsın hiç!"

Kinross, Tait'e karşı bir harekette bulunacaktı, ama Brody kolunu uzatıp onu engelledi.

"Sakin ol. Montu nereden bulduğunu öğrenmemiz gerek." Tekrar Tait'e döndü. "Mary ne zaman dışarı çıktı?"

Tait asık suratla omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Ben otelden döndüğümde evde yoktu."

"Saat kaçtı?"

"On bir buçuk... on iki."

"Peki ne zaman eve geldi?"

"Nereden bileyim? Uyuyordum."

"Peki onu tekrar ne zaman gördün?" diye sordu Brody sabırla.

Tait asabi bir edayla iç çekti. "Yangın yüzünden çıkan kargaşa beni uyandırana kadar görmedim."

"O zaman mont üzerinde miydi?"

"Evet, söylemiştim ya!"

Brody kadına karşı bir küçümseme hissediyorduysa bile dikkatini kıza çevirdiğinde böyle bir tavrı hiç yoktu.

"Merhaba Mary. Beni tanıyorsun, değil mi?"

Kız Brody'ye ne dediğini anlamadan baktı, sonra oynadığı küçük el fenerine geri döndü. Bir çocuğa ait plastik ve parlak renkli bir fenerdi. Uçuşan birkaç tutam saç yüzüne düşmüştü, ama hiç farkında değilmiş gibi fenerin ışığını yüzüne tutuyor, açıp kapıyordu.

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi Kinross. Sözcüklerine rağmen ses tonu nezaketsiz değildi. "Nereden bulduğunu muhtemelen kendisi de hatırlamıyordur."

"Denemekten zarar gelmez. Mary? Bana bak Mary."

Brody şefkatle konuşuyordu. Sonunda kız onu fark etmiş göründü. Ona gülümsedi.

"Güzel bir mont Mary."

Hiçbir tepki gelmedi. Sonra birden utangaç bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

"Güzel." Sesi küçük bir kızınki gibi yumuşaktı.

"Evet, çok güzel. Nereden buldun?"

"O benim."

"Biliyorum. Ama nereden aldığını söyleyebilir misin?"

"Adamdan."

Brody'nin kaskatı kesildiğini görmekten ziyade hissettim. "Hangi adam? Burada mı şimdi?"

Kız güldü. "Hayır!"

"Kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"*Adam* işte."

Bunu sanki çok belli bir şeymiş gibi söylemişti.

"Bu adam... Sana montu nerede verdiğini söyleyebilir misin?"

"Bana onu *vermedi ki.*"

"Yani sen mi buldun?"

Dalgın dalgın, evet anlamında kafa salladı. "Koşarak gittikleri zaman. Bütün o gürültüden sonra."

"Kimler koşuyordu? Ne gürültüsü Mary?"

Ama kızı kaybetmişti. Brody bir süre daha denediyse de, Mary'nin bize bütün söyleyeceğinin bu kadar olduğu aşikardı. Brody, Fraser'dan onları evlerine götürüp hemen geri dönmesini istedi. Kinross da gitti, ama gitmeden önce atölyenin arka tarafında Guthrie'yle birlikte cesedi bıraktıkları yere son bir kez baktı.

"Başını hep belaya sokardı," dedi kederle. Sonra dışarı çıktı, arkasından atölyenin kapısı kendiliğinden gürültüyle kapandı.

Ölüm perisi rüzgar, her zamankinden daha yüksek sesle feryat ediyordu. Tekrar başlayan yağmur oluklu demirden çatıya gürültüyle çarpıyor, atölyenin jeneratörünün patırtısını neredeyse bastırıyordu. Brody ve ben cesedin yanına gittik. Brandayla örtülü halde beton zeminde yatarken ilkçağlardaki lahitlere benziyordu.

"Sence o mu?" diye sordu Brody.

Ona o gece daha erken saatlerde Maggie'nin odama gelişini ve Janice Donaldson'ın ilk adını bildiğini, ama bu bilgiyi kimden aldığını söylemediğini anlattım. Odamdan çıkarken bana düşünceli bir şekilde gülümseyişini hatırladım. *Yarın, söz.* Ne var ki, Maggie için yarın olmayacaktı.

Kafamla evetledim. "Sence?"

Brody iç çekti. "Evet. Ama daha emin olabilir miyiz bakalım." Bana baktı. "Hazır mısın?"

Dürüst cevap 'hayır' olurdu. Tanıdığınız biriyse, asla hazır olamazsınız. Sevdiğiniz biriyse. Ama sadece evet anlamında başımı salladım ve brandayı sıyırdım. Fazla pişmiş et kokusu taşıyan bir sıcak hava esintisi karşıladı beni. Kokulara nasıl tepki verdiğimiz büyük ölçüde şartlara bağlıdır. Kokunun kaynağını bildiğimiz göz önüne alınırsa, buradaki mide bulandırıcı bir şekilde uygunsuzdu.

Cesedin yanına çömeldim. Ateşten dolayı büzüldüğünden, acıma duygusu uyandıracak kadar küçük görünüyordu. Bütün giysileri yanıp kül olmuştu, yumuşak dokunun büyük kısmı da öyle. Alevlerden dolayı bükülmüş ve eğrilmişti; karamelize olmuş kemikler ve tendonlar görünüyordu, kol ve bacaklar karakteristik boksör duruşu şeklinde yukarı çekilmişti.

Berbat biçimde tanıdık hale gelen bir görüntüydü.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu Brody.

Maggie'nin haşarı sırıtışı canlandı zihnimde. Neredeyse öfkeli bir şekilde o görüntüyü sildim. *Zihnini bölümlere ayır. Bu, iş. Diğer meseleleri sonraya sakla.*

"Bir kadın. Kafatası bir erkeğe ait olamayacak kadar küçük." Kararmış et parçaları altından görünen pürüzsüz kafatası kemiğine bakarken derin bir nefes aldım. "Aynı zamanda, çene sivri ve alınla kaş yükseltisi de yumuşak hatlı. Bir erkeğinki ise daha sert hatlı ve belirgin olur. Bir de boy var."

Yanmış kas dokusunun altından görünen kalça kemiğini işaret ederken, yaptığımız şeyin berbat derecede mahremiyete girmek olduğunun farkındaydım.

"Ceset bu kadar kısaldıktan sonra boyunu söylemek zor, ama uyluğun boyuna bakarak bir kadın için bile çok kısa bi-

ri olduğunu söyleyebiliriz. 1,50 boyunda, belki biraz daha kısa. Kesinlikle daha uzun olamaz."

"Çocuk olabilir mi?"

"Hayır, kesinlikle yetişkin." Sessiz bir çığlık halinde açılmış ağzın içine baktım. "Yirmi yaş dişleri çıkmış. Yani en az on sekiz on dokuz yaşında. Muhtemelen daha büyük."

"Maggie kaç yaşındaydı? Yirmi üç yirmi dört filan mı?"

"Sanırım o civarda."

Brody içini çekti. "Doğru boy, doğru yaş, doğru cinsiyet. Şüphelenecek fazla bir şey yok, değil mi?"

Konuşmakta zorlandım. "Yok."

Bunu itiraf etmek, durumu nedense daha da kötüleştirmişti, sanki bir biçimde Maggie'yi hüsrana uğratmışım gibi. Fakat şimdi hayali düşüncelerin bir anlamı yoktu. Devam etmek için kendimi zorladım.

"Önemi var mı bilmiyorum ama, yandığı sırada üzerinde en azından kısmen kıyafetleri varmış." Leğen kemikleri arasındaki kömürleşmiş ete gömülü, kararmış bir metal diski işaret ettim. Küçük bir madeni para kadardı. "Bu pantolon düğmesi. Kumaş kül olmuş, ama düğme eriyip ete yapışmış. Düğmeye bakarak, kot pantolon giydiğini tahmin ediyorum."

Tıpkı son gördüğümde Maggie'nin giydiği gibi.

Brody dudaklarını büzdü. "O halde muhtemelen tecavüze uğramadı. Bu da bir şeydir sanırım."

Makul bir varsayımdı. Pek az tecavüzcü, kurbanını öldürmeden önce ona kot pantolonunu tekrar giydirme zahmetine girer. Hele öldürdükten sonra böyle bir şey hiç olmaz.

"Ölüm sebebiyle ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Şey, görebildiğim kadarıyla kafatasında travma yok. Kafatası, iç basıncıyla patlamadan önce ceset yangından çıkarıldığı için durum biraz basitleşiyor. Gerek Janice Donald-

son'da gerekse Duncan'da olduğunun aksine, herhangi bir kafa hasarı belirtisi yok. O kadar sert darbe almamış olması da mümkün sanırım, gerçi..."

Cümlemi tamamlamadan, daha yakından bakmak için eğildim. Ateş boğazın derisini ve kaslarını soymuştu, yanık kıkırdak ve tendon açığa çıkmıştı. Boğazı dikkatle inceledim, sonra aynı şeyi kol ve bacaklara, son olarak da gövdeye yaptım. Yumuşak doku belirtilerin gizlenmesine yetecek kadar kömürleşmişti, ama tamamını da saklayamıyordu.

"Ne o?" diye sordu Brody hemen.

Boğazı işaret ettim. "Şurayı görüyor musun? Boğazın sol tarafındaki tendon kopmuş. İki ucu da ısının etkisiyle kısalıp birbirlerinden uzaklaşmış."

"Kopmuş mu, kesilmiş gibi mi yani?" diye sordu, görmek için öne eğilirken.

"Kesinlikle kesilmiş. Ateş sonunda zaten kopmalarına neden olabilir, ama burada uçlar bunun için fazla temiz."

"Yani biri boğazını mı kesmiş?"

"Gerçek anlamda bir inceleme yapmadan emin olamam, ama öyle görünüyor. Sivri alet yarasına benzer başka şeyler de var. Burada, omuzda. Kas lifleri çok kötü yanmış, ama yine de bir yandan bir yana kesilme izini seçebilirsin. Aynı şey göğüs ve karında da var. Röntgenlerini çektiğimde, kaburga kemiklerinde ve muhtemelen diğer kemiklerde de bıçak izleri bulacağım."

"O zaman bıçaklanarak öldürülmüş, öyle mi?" diye sordu Brody.

"Aletin bıçak gibi saplanmasıyla mı yoksa kesilerek mi öldürüldüğünü söylemek yangın yüzünden zor, ama maktule kesici bir silahla saldırıldığı kesin. Hangi tip olduğunu kesin olarak söylemek için, laboratuvarda kemiklerdeki kesikleri incelemem gerek. Ama durum bundan daha karmaşık."

"Nasıl karmaşık?"

"Boynu kırılmış."

Bir yorgunluk dalgası bastırınca gözlerimi ovuşturdum. Gerçi yorgun olsam da olmasam da, gördüklerimden şüphem yoktu.

"Başının açısına bak. Cesedi fazla ellemek istemiyorum, ama açıktaki şu üçüncü ve dördüncü omurlara bak, parçalanmışlar. Ayrıca sol kolla sağ incik de kırık. Yanık dokudan fırlayan kemikleri görebilirsin."

"Tekne yangın sırasında çöktüğünde olmuş olamaz mı veya cesedi dışarı sürüklerken?"

"Öyle olsa bir iki kırık olurdu, bu kadar çok değil. Hem birçoğu basınç altında kırılmış gibi görünüyor, yani bir çarpmanın etkisiyle..."

Durdum.

"Ne var?" diye sordu Brody.

Ama o sırada ben kirli pencereye doğru gidiyordum. Karanlık yüzünden pek bir şey görünmüyordu, ama yanan tekneden çıkan ve artık cansızlaşan alevlerin ışığında, çekeğe tepeden bakan falezin cephesini siyah bir kütle halinde seçebiliyordum.

"Cesedi buraya öyle getirmiş. Onu falezden atmış."

"Emin misin?"

"Bu, kırıkları açıklıyor. Maktule bir bıçakla saldırılmış ve sonra da tepeden aşağıya düşmüş veya atılmış. Ardından katil aşağı gelmiş ve cesedi falezin dibinden çekeğe sürüklemiş.

Brody kafasıyla onayladı. "Limanın ucunda falezin tepesine çıkan basamaklar var. Bir el feneriyle karanlıkta da inip çıkabilirsin, üstelik böylesi aynı yolu köyün içinden geçerek almaktan çok daha hızlı olur. Birinin görme ihtimali de daha az."

Bu, Maggie'nin daha en baştan niye falezin tepesinde ol-

duğunu açıklamıyordu. Ama hiç değilse şimdi, olayın nedenini değilse de nasıl gerçekleştiğini kafamızda canlandırmaya başlıyorduk.

Brody yorgun bir tavırla yüzünü ovuşturdu, eli çenesindeki tıraşı gelmiş, ağarmış sakallarının üzerinden geçerken törpü gibi bir ses işitildi. "Aşağıya uçarken sence yaşıyor muydu?"

"Sanmam. Düşerek ölenlerin el bileklerinde hemen her zaman Colles kırıkları bulunur; kurban kendini durdurmak isteğiyle kollarını uzattığı için olur. Burada böyle bir şey yok. Sadece bir kol kırılmış, o da dirseğin yukarısından, pazu kemiğinden. Buna göre, düştüğünde ya ölüydü ya da bilinci kapalıydı."

Brody atölyenin penceresinden dışarı baktı. Hava hâlâ zifiri karanlıktı. "Bu karanlıkta yukarıda bir şey göremeyiz. Gün ışır ışımaz falezin tepesine çıkıp bir bakarız. Bu arada..."

Dışarıda aniden bir patırtı olunca sözünü yarıda kesti. Bir bağırış işittik, sonra aşikar boğuşma sesleri gelirken yere takırtıyla bir şey düştü. Brody fırlayıp kapıya koştu, ama daha varmadan kapı savrulup açıldı. Fraser yanında birini sürükleyerek içeri girerken, buz gibi bir hava akımı gürleyerek atölyeye hücum etti.

"Bakın, pencereden içeriyi kim gözetliyormuş!" dedi soluk soluğa ve davetsiz misafiri önümüze fırlattı.

Belirsiz figür, tökezleyerek atölyenin ortasına kadar geldi. Solgun ve akne izleriyle kaplı yüzünde şok ve korku ifadesiyle, Kevin Kinross gözlerini bize dikmiş bakıyordu.

23

Delikanlı atölyenin ortasında ayakta duruyor, üzerinden beton zemine sular damlıyordu. Başı önünde titriyordu, kambur duruşuyla acınası bir hali vardı.

"Sana sadece bir kere daha soracağım?" diye ikaz etti Fraser. "Orada ne yapıyordun?"

Kevin cevap vermedi. Cesedi tekrar brandayla örtmüştüm, ama ben bunu yapmadan önce, Fraser içeri sürüklediği sırada Kevin yerde yatan cesedi görmüştü ve sanki yüzüne kızgın buhar gelmiş gibi hızla kafasını çevirmişti.

Fraser ona ters ters bakıyordu. Bu tarz polislik daha çok onun tarzıydı ve otoritesini öne sürmek için bir fırsattı.

"Bak evlat, işbirliği yapmazsan tepeden tırnağa belaya batarsın. Bu senin son şansın. Burası polis şeridi altında, o yüzden söyle, dışarıda ne yapıyordun? Konuşulanları dinlemeye mi çalışıyordun, bu mu?"

Kinross'un oğlu sanki konuşmak üzereymiş gibi yutkundu, ama ses çıkmadı. Brody araya girdi.

"Onunla konuşabilir miyim?"

Şu ana kadar sessiz kalmış, sorgulama işini Fraser'a bırakmıştı. Fakat çavuşun kabadayı tavrının işe yaramadığı aşikardı. Zaten korkudan sinmiş oğlanın gözünü daha da çok korkutuyordu.

Fraser, Brody'ye asabi bir biçimde baktıysa da, başıyla kısa bir tamam işareti yaptı. Brody, Mary Tait'le annesinin daha önce oturdukları masaya gitti ve bir tabure alıp geldi. Tabureyi Kevin'in yanına bıraktı.

"Otursana."

Kendisi de tezgahlardan birinin köşesine tüner gibi oturdu, tarzı Fraser'ın agresif sorgulama tarzından çok daha gevşekti. Kevin tabureye kararsızlıkla baktı.

"İstersen ayakta da durabilirsin," dedi Brody. Kevin önce tereddüt etti, sonra ağır ağır oturdu. "Pekala, bize neler anlatacaksın Kevin?"

Kevin'in iltihaplı akneleri, yüzü solgunlaşınca daha da beter bir görünüm almıştı. "Hiç... hiçbir şey."

Brody sanki ikisi dostça bir sohbet edecekmiş gibi bacak bacak üstüne attı. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi? Senin dışarıda sinsice dolaşmaktan başka bir şey yapmadığından çok eminim. Çavuş Fraser'ı bunu görmezden gelmeye ikna edebileceğimizden de gayet eminim. Yeter ki, bize bunu tam olarak niye yaptığını söyle."

Brody'nin sözleri karşısında Fraser'ın dudakları öfkeyle kenetlenmiş olsa da onu yalancı çıkarmadı.

"Evet Kevin, ne diyorsun?" diye sordu Brody.

Cevap vermekle sessizliğini sürdürmek arasında mücadele eden gencin gerginliği çok belliydi. Sonra gözleri brandayla örtülü cesede kaydı. Sanki sözcükler zorla çıkmaya çalışıyormuş gibi ağzı kıpırdandı.

"Doğru mu? Herkesin dediği?"

Sesi acılıydı.

"Ne diyorlar?"

"Onun..." Brandaya hızla bir kez daha çevrildi gözleri. "Onun Maggie olduğunu."

Brody bir an sustu, sonra cevapladı. "Olabileceğini düşünüyoruz, evet."

Kevin ağlamaya başladı. Onun Maggie etraftayken nasıl davrandığını, kız ona ne zaman selam verse nasıl kızardığını hatırladım. Maggie'ye abayı yakmış olduğunu açıkça görmek acı vericiydi; onun için şimdi daha çok üzüldüm.

Brody elini cebine atıp bir mendil çıkardı. Bir şey söylemeden Kevin'in yanına gidip mendili ona verdi, sonra tezgaha geri döndü.

"Bu konuda bize ne söyleyebilirsin Kevin?"

Genç hıçkırarak ağlıyordu. "Onu ben öldürdüm!"

Bu cümle sanki havayı elektrik akımıyla doldurdu. Ardından gelen sessizlikte, yanık et ve kemiklerin kokusu sanki öncekinden daha keskindi, mazot, talaş ve lehim kokusunu bastırıyordu. Atölyenin duvarları şiddetli fırtınanın saldırısı altında yankı yapıyor, oluklu sac damın üzerine düşen yağmur damlaları raptiyeler gibi takırdıyordu.

"'Onu ben öldürdüm' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Brody, neredeyse kibarca.

Kevin gözlerini sildi. "Çünkü ben olmasam ölmezdi."

"Devam et, dinliyoruz."

Ne var ki, bu noktaya kadar gelmişken Kevin şimdi duraksıyordu. O zaman aklıma, Brody kulübede bulunan cesedin Stornoway'li bir fahişeye ait olduğunu açıkladığında Kevin'in verdiği tepki geldi. Sadece şok olmuş değildi. Afallamıştı. Sanki o an zihninde bir bağlantı kurmuştu. Maggie'nin isimsiz kaynağıyla ilgili sözleri neydi? *Göründüğü gibi değil. Bunu bana söyleyen kişi... Aramızda kalacaktı. Hem onun başını belaya sokmak da istemiyorum. Onun hiçbir ilgisi yok.*

"Maggie'ye ölen kadının ismini sen söyledin, değil mi?" diye sordum.

Brody ve Fraser, ikisi birden bana şaşkınlıkla baktılar, ama Kevin'ın şaşkınlığı yanında onlarınki hiç kalırdı. Kevin sabit gözler ve açık ağızla bana bakıyordu. İnkar etmenin bir yolunu arar gibiydi, ama sonra boyun eğdi. Başıyla evetledi.

"Kadının adını nereden biliyordun Kevin?" diye sordu Brody sorguyu devralarak.

"Emin değildim..."

"Maggie'ye tüyo verecek kadar emindin. Nasıl?"

"Ben bunu... söyleyemem."

"Hücrede zaman geçirmek mi istiyorsun delikanlı?" diyerek Fraser araya girdi. Brody'nin öfkeli bakışına aldırmadan devam etti: "Çünkü konuşmazsan gideceğin yer orası, sana söz verebilirim."

"Kevin'in bunu bildiğinden eminim," dedi Brody. "Ayrıca, Maggie'ye bunu yapan kişiyi korumak istediğini de sanmıyorum. Öyle değil mi Kevin?"

Gencin gözleri gayriihtiyari yine brandaya kaydı. Yüzünden ızdırabı okunuyordu.

"Hadi o zaman Kevin," dedi Brody tatlılıkla. "Söyle bize. Kadının adını nereden öğrendin? Biri mi söyledi? Ya da kadını tanıyan birini mi tanıyorsun? Öyle mi?"

Kinross'un oğlu kafasını öne bıraktı. Mırıldanarak bir şey söyledi, ama hiçbirimiz işitemedik.

"Yüksek sesle konuş!" diye bağırdı Fraser.

Kevin'in başı birden öfkeyle yukarı kalktı. "Babam!"

Sesi atölyeyi çınlattı. Brody'nin yüzünde milim hareket yoktu, ne hissettiği anlaşılmıyordu.

"Niçin baştan başlamıyorsun?"

Kevin kollarını bedenine doladı. "Geçen yazdı. Feribotla Stornoway'e gitmiştik. Babam halletmesi gereken bir iş olduğunu söyledi, o yüzden ben de kasaba merkezine gittim. Bir

film seyredebilirim diye düşündüm veya..."

"Ne seyrettiğinle ilgilenmiyoruz," diye sözünü kesti Fraser. "Sadede gel."

Kevin'in ona bakışı, insana ne de olsa babasının oğlu dedirten cinstendi.

"Otobüs durağının yanından, arka sokaklardan kestirmeden gittim. Civarda evler vardı, yaklaştığımda babamın bir evin önünde dikildiğini gördüm. Tam yanına gidecektim ki, o... o kadın kapıyı açtı. Üstünde sadece kısa bir bornoz vardı. Neredeyse her yeri görünüyordu."

Kevin'in akne izli yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Babamı görünce sırıttı... edepsiz bir gülümsemeyle. Ve sonra babam onunla birlikte eve girdi."

Brody kafasıyla sabırsızca onayladı. "Kadın nasıl görünüyordu peki?"

"Şey... tıpkı bir... bilirsiniz..."

"Fahişe gibi mi?"

Kevin utangaç bir şekilde kafa salladı. Brody'nin halinden, bu yeni gelişmenin hem beklenmedik hem de nahoş olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Kadını tarif edebilir misin?"

Kevin'in parmakları farkında olmadan yüzüne gitti, kan hücum etmiş sivilceleri ovuşturdu. "Bilemiyorum... Koyu renk saçlı. Benden büyük, ama çok değil. Güzel, ama... bakımsız gibi."

"Kısa mıydı, uzun mu?

"Uzun, sanırım. İri. Şişman değil, ama cılız da değil.

Daha sonra ona Janice Donaldson'ı teşhis etmesi için fotoğraflarını gösterebilirdik, ama şu ana kadarki tarifi uyuyordu.

"Peki adını nereden biliyordun?" diye sordu Brody.

Gencin yüzü daha da koyu bir kırmızıya kesti. "Babam içeri girdikten sonra... kapıya gittim. Sırf görmek için. Birkaç zil vardı, ama babamın en üsttekine bastığını görmüştüm. Zilde 'Janice' yazıyordu."

"Baban kendisini gördüğünü öğrendi mi?"

Kevin ürktü. Kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

"Baban onu tekrar görmeye gitti mi?" diye sordu Brody.

"Bilmiyorum... herhalde. Birkaç haftada bir halletmesi gereken bir işi olduğunu söylüyordu, o zaman ben de... ben de nereye gittiğini tahmin ediyordum."

"İşmiş," diye mırıldadı Fraser.

Brody bu müdahaleye aldırmadı. "Peki kadın babanı görmeye geldi mi hiç? Adaya?"

Bu soru da hayır anlamında hızlı bir kafa sallamayla karşılaştı. Fakat daha önce Kinross'un barda Cameron'ı kabaca nasıl susturduğunu hatırladım. O an sadece Cameron'ın işgüzarlığına sinir oldu zannetmiştim, ama şimdi onun toplantıyı sona erdiriş sebebini çok daha tekinsiz bir ışık altında görüyorduk.

Brody yorgun bir edayla burun kemerini ovuşturdu. "Bunların ne kadarını Maggie'ye anlattın?"

"Sadece adını söyledim. Babamın bir... işte o kadınla birlikte olduğunu bilmesini istemedim. Sadece düşündüm ki... muhabir olduğuna göre, kadının kimliğini açıklayan bir haber yazabilirdi. Ona iyilik yaptığımı sanıyordum! Böyle sonuçlanacağını bilmiyordum!"

Brody yeniden ağlamaya başlayan gencin omuzunu sıvazladı. "Bunu biliyoruz evlat."

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu Kevin gözlerini silerken.

"Sadece bir iki soru daha. Mary Tait'in Maggie'nin montunu nasıl almış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Ke-

vin başını eğdi, kimsenin gözlerine bakamıyordu.

"Hayır."

Fazla çabuk cevaplamıştı. Brody ona ifadesiz bir yüzle bakıyordu.

"Marry güzel kız, değil mi Kevin?"

"Bilmem. Galiba."

Brody sonraki soruyu sormadan önce, birkaç saniyelik bir sessizlik oluşmasına izin vererek, Kevin oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanmaya başlayana kadar bekledi.

"Ne zamandır onunla görüşüyorsun?"

"Görüşmüyorum!"

Brody ona sadece bakıyordu. Kevin gözlerini kaçırdı.

"Biz yalnızca... buluşuyoruz. Hiçbir şey yapmıyoruz! Tam olarak değil. Biz hiç... bilirsiniz işte..."

Brody içini çekti. "Peki nerede 'buluşuyorsunuz'?"

Delikanlının utancı insana acı veriyordu. "Bazen feribotta. Karanlıksa kilise harabelerinde. Ya da..."

"Devam et Kevin."

"Bazen de dağda... Çiftlikteki eski kulübede."

Brody şaşırmış görünüyordu. "Yani cesedin bulunduğu yerde mi?"

"Evet, ama o konuda hiçbir şey bilmiyordum. Gerçekten! Çoktandır oraya gitmedik! Yazdan beri!"

"Oraya giden başkası var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok... O yüzden kullanıyorduk zaten. Kimse gitmiyor diye."

Ama biz gittik. Bulduğumuz boş konserve kutuları ve kamp ateşi kalıntıları geldi aklıma. Cinayete kurban giden fahişeyle hiç ilgisi yokmuş, meğer engelli bir kızla yüzü aknelerle kaplı ve hüsrana uğramış bir oğlanın gizlice buluşmalarının kalıntılarıymış.

Fraser'ın küçümsemesi yüzünden apaçık okunuyordu, ama hiç değilse sağduyulu davranıp sesini çıkarmadı. Brody'nin ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Profesyonelliğe uygun bir şekilde, hiç renk vermiyordu.

"Mary dolaşmaya çıktığı zaman oraya mı gidiyor? Seninle buluşmaya?"

"Kevin başını öne eğmiş, ellerine bakarak "Bazen," dedi.

Brody bir an düşündü. "Babanı görmek için uğradığımızda Mary evde miydi?"

Kevin'in biz içeriyi göremeyelim diye kapıyı azıcık aralayarak bakmasının sebebini, o zamana kadar hiç düşünmemiştim. Başını önüne eğdi, sessizliğinden cevabı anlaşılıyordu.

"Peki ya bu gece? Yine buluştunuz mu?"

"Hayır! Ben... nereye gittiğini bilmiyorum! Maggie'yle konuştuktan sonra eve gittim! Gerçekten!"

Yine ağlamak üzere gibi görünüyordu. Brody ona birkaç saniye dikkatle baktı, sonra tamam dercesine kısaca kafasını salladı.

"Eve gitsen iyi olur."

"Bekle bir saniye..." diye itiraz etti Fraser.

Ama Brody ondan önce davranmıştı. "Tamam, tamam. Kevin bize anlattıkları hakkında kimseye bir şey söylemeyecek. Değil mi Kevin?"

Genç ciddi bir tavırla kafa salladı. "Söylemem. Söz." Hızla kapıya gitti, sonra durdu. "Babam Maggie'ye zarar vermez. Ya da başka bir kadına. Başı belaya girsin istemiyorum."

Brody buna karşılık vermedi. Zaten söyleyecek fazla bir şeyi de yoktu. Kevin dışarı çıkarken, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bir an gözümüze ilişti, ardından kapı kendiliğinden kapandı, Kevin gitmişti.

Brody masaya gidip bir sandalye çekerek oturdu. Bitkin görünüyordu. "Tanrım, ne gece."

"Sence çocuğun sessiz kalacağına güvenebilir miyiz?" diye sordu Fraser şüpheyle.

Eski dedektif elini yüzünden geçirdi. "Koşa koşa eve gidip bunu babasına itiraf edeceğini düşünemiyorum, ya sen?"

Fraser buradaki mantığı kabul etmek üzereyken birden dehşete kapıldı. "Tanrım, ya kız? Kinross onun tanık olduğunu biliyor! Tevekkeli değil, biz kızı sorgularken yanımızda kalmaya o kadar hevesliydi!"

Söyledikleri bende soğuk duş etkisi yarattı, oysa Brody endişelenmiş görünmüyordu.

"Mary tehlikede değil. Kinross'un katil olduğunu varsaysak bile, ki öyle olduğunu bilmiyoruz, kızın kendisini suçlu çıkarabilecek bir şey görmediğinden emindir. Kızın tehdit oluşturmadığını biliyor."

Fraser rahatlamıştı. "Peki şimdi ne olacak? Onu tutuklayacak mıyız? Adi herifi kelepçelemek benim için zevk olur!"

Brody sessizdi. "Henüz değil," dedi sonunda. "Kinross'a karşı elimizdeki tek bilgi Janice Donaldson'ı tanıdığı. Bu onu tutuklamak için yeterli değil. Öyle yaparsak elimizi açmış oluruz, üstelik Wallace'ın ekibi buraya gelmeden önce hikâyesini hazırlaması için ona zaman kazandırmış oluruz."

"Ah, hadi ama!" diye bağırdı Fraser. "Oğlunun dediklerini duydun! Ayrıca Duncan'ı da muhtemelen o piç öldürdü! Kıçımızın üstünde öylece oturamayız!"

"Oturalım demedim!" diye aynı sertlikle karşılık verdi Brody, birdenbire öfkelenmişti. Sakinleşmeye çalıştı. "Bak, daha önce de cinayet soruşturmalarında çalıştım. Düşünmeden hareket ediyorsun, katili kaçırtacaksın. İstediğin bu mu?"

"Bir şey yapmak zorundayız," diye diretti Fraser.

"Yapacağız da." Brody brandayla örtülü cesede baktı, düşünüyordu. "David, Maggie'nin cesedinin falezden atıldığını düşünüyor musun hâlâ?"

"Eminim," dedim. "Başka türlü, bütün o kırıkların nasıl olabileceğini anlamak güç."

Saatine baktı. "Bir iki saat sonra hava aydınlanacak. Gün ışır ışımaz hemen yukarı gidip bir bakalım derim. Belki olayla ilgili bir iz buluruz. Bu arada, ikinize önerim otele dönüp biraz uyumaya çalışmanız. Yoğun bir gün bizi bekliyor."

"Ya sen?" diye sordum.

"Ben çok uyumam zaten. Burada kalıp Maggie'ye eşlik edeceğim." Gülümsedi, ama gözlerinden derin bir endişe okunuyordu. "Öldürülmesini engelleyemedim. Onun için şimdi hiç değilse bunu yapabilirim."

"Birimiz seninle kalalım?"

"Beni merak etme," dedi Brody acımasız bir ifadeyle. Tezgahtan bir kol demiri aldı ve ağırlığını test etmek için havaya kaldırdı. "Bana bir şey olmaz."

24

Sabahleyin şafak neredeyse gecenin devamı gibi doğdu. Gün ağarması diye bir şey olmadı. Etrafınızda ağır ağır yayılan belli belirsiz ışımayı fark etmiyordunuz bile, ta ki gecenin sona erdiğini, yerini bulutlu bir alacakaranlığın aldığını ve bunun resmen sabah olduğunu idrak edene kadar.

O gece çekekten ayrıldıktan sonra doğruca odama gidip yatmamış, Fraser'dan beni Maggie'nin büyükannesine götürmesini istemiştim. Daha önce Ellen, yaşlı kadın düştüğü için onun evine gittiğini söylemişti. Kadın için yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmasam da, yine de onu ziyaret etmem gerektiğini hissediyordum.

Maggie'ye bu kadarını borçluydum.

Rose Cassidy civar evlerin çoğu gibi prefabrik bir bungalovda değil, yarı müstakil, küçük bir taş kulübede yaşıyordu. İçinde yaşayan kişinin yaşlı biri olduğunu düşündüren tül perdeleri ve demode görünümüyle köhne bir kulübeydi. Bir tane alt katta ve bir tane de üst katta olmak üzere iki pencereden mum alevlerinin titrek ışığı görülüyordu. *Ölü için mumlar.*

Ev, Maggie'nin büyükannesiyle birlikte gece nöbeti tutmak için toplanmış kadınlarla doluydu. İçeri girince yaşlılığın kokusuyla karşılaştım... yarı yarıya naftalin ve kaynamış

süt kokusu karışımından oluşan o eskilikle. Maggie'nin büyükannesi bir yavru kuş kadar çelimsizdi; parşömen inceliğinde derisinin altından çarpık çurpuk mavi damarlar görünüyordu. Torununun öldüğünü öğrenmişti bile. Henüz ceset resmen teşhis edilmemişti, ama bunu ona söylemek boş yere umutlandırmak olurdu.

Şaşırtıcı biçimde, Fraser Maggie'nin ölümünden önceki saatlerle ilgili olarak yaşlı kadının ne bildiğini öğrenmek için benimle birlikte içeri gelmeye karar vermişti. Kadın Fraser'a titrek bir sesle, torununun heyecanlı göründüğünü söyledi. Fakat nedenini bilmiyordu. İkisine akşam yemeği pişirdikten sonra –diğer evlerin çoğu gibi, fırında tüpgaz kullanıyorlardı– Maggie evden çıkıp otelin barındaki toplantıya gitmiş.

"Geri geldiğinde saat dokuz buçuğu geçmişti," dedi Rose Cassidy, şömine rafı üzerindeki büyük rakamlı bir saati titreyen eliyle işaret ederek. Kızarmış gözleri katarakt yüzünden matlaşmıştı. "Farklı görünüyordu. Sanki aklında bir şey var gibiydi."

Bu, bildiklerimize uyuyordu. Kevin Kinross ona ölen kadının adını söyledikten ve Maggie oteldeki odama uğradıktan sonra olmalıydı.

Ama Kinross'un oğlunun güvenine ihanet edip etmeme konusunda yaşadığı sıkıntının yanı sıra, Maggie'yi rahatsız eden başka bir şey daha vardı. O şey her ne idiyse, büyükannesine söylememişti. Maggie daha sonra, on bir buçuk civarında dışarı çıkarken yaşlı kadın ona nereye gittiğini sormuş. Maggie üst kattaki büyükannesine seslenerek, arabayı alacağını, işle ilgili olarak biriyle buluşacağını, işinin çok uzun sürmeyeceğini söylemiş.

Bir daha geri dönmemiş.

Saat ikide büyükanne bir terslik olduğunu anlamış. Kom-

şusunu uyandırmak için duvarı yumruklarken yataktan düşmüş. Adanın hemşiresi yerine Ellen'ın gönderilmiş olması, Cameron'ın adadaki itibarının derecesine dair bir başka göstergeydi. Gerçi zaten hemşirelik yapabilecek pek fazla kişi yoktu. Düştüğü için ciddi bir sakatlanma yaşamamıştı, ama gördüğüm diğer birçok yaşlı gibi, onun bedeni de yavaş yavaş iflas ediyor ve onu artık istemediği bir yaşama hapsediyordu. Üstelik bir de şimdi torunu kendisinden önce ölmüştü.

Gereğinden uzun bir ömrün zalimliğiydi sanki.

Otele geri döndüğümde saat altıyı geçiyordu. Hâlâ karanlıktı, ama yatmamın bir anlamı yoktu. Sert iskemlede oturup şiddetli fırtınanın iniltisini dinlerken alt katta hareket sesleri duyunca Ellen'ın kalktığını anladım. Hiç bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyordum, uyanmak için kafamı soğuk suyun altına tuttum, sonra da Fraser'ın kapısını çalıp mutfağa indim.

Ellen tam bir kahvaltı hazırlamakta ısrar etti –buharı tüten bir tabak dolusu yumurta, beykın, kızarmış ekmek ve sıcacık, tatlı çay. Açlık hissetmiyordum, ama kahvaltı gelince aç kurt gibi yedim, kollarıma ve bacaklarıma yavaş yavaş tekrar enerjinin aktığını hissettim. Fraser da bir iki dakika sonra aşağıya gelip yanıma oturdu, uykusuzluktan gözlerinin altı torbalanmıştı. Ama hiç değilse bu sabah ayıktı.

"Telsiz hâlâ çalışmıyor," diye homurdandı daha ben sormadan.

Zaten çalışacağını beklemiyordum. İyimserliği de hayal kırıklığını da çoktan geride bırakmıştım. Şu an bütün istediğim bu işin sonunu getirmekti.

Şafak ağarmıştı; biz tekrar çekeğe giderken gökyüzüne aydınlık yayılıyordu. İğrenç bir gün daha başlamıştı. Sahili ve falezleri döven dalgaların serpintileri o kadar yükseklere çıkıyordu ki, rüzgar bunları iç kısımlara kadar taşıyordu. Kin-

ross'un feribotu hâlâ limanda demirliydi, öfkeli denizin üzerinde şiddetle inip kalkıyordu. Neyse ki sahibi bu sabah onu hiçbir yere götüremeyecekti, ne kadar isterse istesin. Feribotun ötesinde görünen beyaz doruklar Stac Ross'un zirvesiyle sanki çarpışıyor ve onun siyah kayalarını parçalayamadıkları için duydukları hüsranla birbirlerine öfkelenip köpürüyormuş gibi görünüyorlardı.

Ve hepsinin üzerinde, rüzgar hükmünü sürüyordu. Dinmek şöyle dursun, fırtına şiddetini arttırmıştı. Vahşi doğasının tüm gücüyle *Range Rover*'ı tokatlıyor ve yağmuru ön cama öyle bir güçle sel gibi savuruyordu ki, silecekler camı temizlemek için âdeta çırpınıyordu. Arabadan inmemizden çekeğe varmamıza kadar bizi epeyce hırpaladı. Yanmış balıkçı teknesinin külleri ve iskelet halinde kalan serenleri bir Viking cenazesinden geriye kalmış gibi görünüyor, gece yaşananları bütün çıplaklığıyla hatırlatıyordu.

Atölyeye girdiğimizde, Brody eski bir araba koltuğunda oturuyordu. Yüzü kapıya dönük, kol demiri de kucağındaydı; soğuğa karşı paltosunun yakasını kaldırmıştı. Maggie'nin branda örtülü cesedi, beton zemin üzerinde çocuk gibi ve acınası görünüyordu.

Fraser ve ben içeri girince Brody bitkin bitkin gülümsedi. "Günaydın."

Bir gecede yaşlanmıştı sanki. Yüzü çökmüş, eti kemiklerin üzerine daha sıkı gerilmişti; gözlerinin ve ağzının çevresinde yeni çizgiler oluşmuştu. Tıraşı gelmiş kır sakallarından ötürü, çenesine kırağı düşmüş gibi görünüyordu.

"Sorun var mı?" diye sordum.

"Hayır, yeterince yaşandı zaten."

Ayağa kalktı, gerinirken eklemleri çatırdadı. Ellen'ın kendisine gönderdiği beykınlı sandviçten bir ısırık alırken beğe-

ni ifadesi olarak hafifçe iç çekti. Yine Ellen'ın gönderdiği termostan ona bir kupa çay koyarken, Maggie'nin büyükannesinden öğrendiklerimizi anlattım.

"Maggie arabayı aldığına göre, gittiği yeri öğrenmek daha kolay olabilir. Arabanın yerinde kaldığını varsayarsak tabii," dedi ben sözümü bitirince. Parmaklarındaki ve ağzındaki kırıntıları eliyle titizlikle süpürdükten sonra kupada kalan çayını da içti ve ayağa kalktı. "Tamamdır, gidip faleze bakalım."

"Peki ya... o?" diye sordu Fraser, tedirgin bir edayla kafasıyla cesedi işaret ederek. "Birimizin göz kulak olması gerekmez mi? Kinross'un bir şey yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı."

"Gönüllü müsün?" diye sordu Brody. Fraser'ın yüzündeki isteksizlik karşısında belli belirsiz gülümseyerek. "Endişelenme. Çekmecelerden birinde bir asma kilit buldum, ayrıca Kinross'un –ya da bir başkasının– güpegündüz bir şey yapma riskine gireceğini düşünemiyorum."

"Ben kalabilirim," diye önerdim.

Brody kafasını iki yana salladı. "Elimizdeki tek adli tıp uzmanı sensin. Yukarıda bir delil varsa, onu görmeni isterim."

"O tür şeyler aslında benim alanım değil."

"Benden veya Fraser'dan çok senin alanın," dedi.

Buna karşı söylenecek bir şey yoktu.

Brody çabucak eve gidip köpeğini kontrol ederken Fraser'la ben de yağ bulaşmış asma kilidi kapıya taktık. Çıkan metalik ses, halkevinde kapalı kaldığım o berbat anlara geri götürdü beni. Birkaç dakika sonra Brody geri dönünce sevindim, artık falezlerin eteğine doğru yola çıkabilirdik.

Falezlerin en yakın noktası çekeğe sadece otuz kırk metre kadar uzaklıktaydı, ama o açık alanı geçerken yağmur bizi acımasızca dövüyordu.

"Göğün dibi mi delindi yahu!" diye bağırdı Fraser, yağmura karşı yürürken sırtını kamburlaştırarak.

Falezlere ulaştığımızda hiç değilse onlar rüzgarı biraz kesti. Çakıllı sahil falezlerin eteğinde bir şerit halinde uzanıyor, arada bir sivri çıkıntı yapmış kaya tabakalarıyla kesintiye uğruyordu. Rüzgara doğru eğilerek sahil boyunca ilerledik, yağmurdan kayganlaşmış çakılları gözlerimizle tararken bastığımız yere dikkat ediyorduk.

Birkaç metre sonra Brody durdu. "İşte."

Sahilden çıkıntı yapmış bir kayayı gösteriyordu. Sel gibi akan yağmurla iyice temizlenmiş olsa da, üzerine yapışmış siyah bir bulaşık vardı. Daha iyi görebilmek için çömeldim. Damarlı ve yırtılmış, topak halinde kanlı bir dokuydu. Etrafındaki çakıllar yerlerinden oynamıştı, ağır bir şeyin çarpmasıyla oluşmuş bir çökme vardı. Sürükleme izlerine benzer izler o noktadan çekeğe doğru gidiyor, çakıllı sahilin bitip daha sert zeminin başladığı yerde kayboluyordu.

Delil torbası yerine kullanmak için otelden buzdolabı poşetleri getirmiştim. Cebimden bir tane aldım ve kanlı doku örneğini kazımak için çakımı kullandım. Eğer yağmur devam ederse, polisin adaya gelmesine kadar kanın büyük kısmını yıkayacak, martılar da geride kalanları yiyip bitireceklerdi.

Brody kafasını kaldırmış, yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki falezin tepesine bakıyordu. "Tepeye kadar basamaklar var, ama üçümüzün de tırmanması anlamsız." Fraser'a döndü. "Senin arabayı alıp bizimle tepede buluşman daha mantıklı."

"Evet, haklısın," diyerek çabucak hemfikir oldu Fraser.

Range Rover'a götürmesi için ona poşeti verip, çakılları çatırdata çatırdata basamaklara doğru gittik. Falezin cephesi boyunca dönerek ilerleyen dik basamakların eski bir tırabzanı

vardı, ama insana pek güven telkin etmiyordu.

Yüzünden yağmuru silerken Brody önce dikkatle merdivene, sonra kolumdaki askıya baktı. "Çıkabileceğinden emin misin?"

Başımla evetledim. Bu noktadan sonra cayacak değildim.

Tırmanmaya başladık. Brody önden gidip hızımı ayarlamama izin verdi. Basamaklar yağmurdan kayganlaşmıştı. Yamaçtaki deniz kuşları birbirine sokulmuş halde dizilmişlerdi, tüyleri rüzgarda dalgalanıyordu. Yukarı çıktıkça rüzgara daha fazla maruz kalıyorduk. Sanki bizi kasten aşağı uçurmak istercesine feryatlar atıyor ve âdeta pataklıyordu.

Tepeye varmamıza bir iki metre kala kırık bir basamakta Brody'nin ayağı kaydı. Geriye, bana doğru gelince tırabzana doğru savruldum. Paslı metalin ağırlığım altında bel verdiğini hissettim ve çok kısa bir an doğruca aşağıdaki boşlukla yüz yüze geldim. Ardından Brody beni paltomun ensesinden yakalayıp tekrar güvenli pozisyona çekti.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese ve beni bıraktı. "İyi misin?"

Evet anlamında kafa sallamakla yetindim, sesimin nasıl çıkacağından emin değildim. Tekrar arkasından giderken nabzım hâlâ küt küt atıyordu. Ama o sırada bir iki metre ilerideki kayanın üzerinde bir şey fark ettim.

"Brody," diye seslendim.

Dönünce ona falezin cephesindeki bir kaya çıkıntısında öbeklenmiş bir başka siyah bulaşığı gösterdim. Örnek almak için ulaşamayacağım kadar uzağımdaydı, ama oraya nasıl gittiğini tahmin edebiliyordum.

Burası Maggie'nin cesedinin aşağıya düşerken kayaya çarptığı noktaydı.

Bir iki dakika sonra falezin tepesine vardık. Çıkar çıkmaz

fırtına bütün kuvvetiyle üzerimize hücum etti. Paltolarımıza paralarcasına saldırıp uçurtma gibi şişirdi, az kalsın falezin kıyısından geriye doğru uçacaktık.

"Aksi şeytan!" diye haykırdı Brody, rüzgara karşı sağlam durmaya çalışarak.

Aşağımızda, falezlerin çevrelediği at nalı şeklindeki Runa limanı gözler önüne seriliydi, sığ suları çalkalanıyordu. Manzara baş döndürücüydü, rüzgarın kırbaçladığı gri deniz ve gökyüzü, bulanık bir ufukta flu bir şekilde birbirlerine kaynamışlardı. Bir iki yalnız martı rüzgara meydan okuyordu; sürüklenmeden hava akımlarını geçmeye boş yere çabalarlarken kederli çığlıklarını işitiyorduk. Kara kesiminde Beinn Tuiridh'in kasvetli yamaçları uzaklarda karaltı gibi görünüyor, yüz metre ilerisinde adanın anıttaşı Bodach Runa, turbalığın ortasında eğri büğrü bir parmak gibi yükseliyordu. Bunun dışında bütün görünen, ağaçsız bozkır ve rüzgarın yatırdığı çimenlerdi. Maggie'nin ya da bir başkasının burada bulunmuş olduğuna dair en ufak bir iz yoktu.

Maggie'nin düştüğünü tahmin ettiğim noktaya giderken yağmur üzerimize saçma gibi yağıyordu. Tam vaktimizi boşa harcadığımızı düşünmeye başlıyordum ki, Brody "Şuraya bak," diyerek işaret etti.

Bir iki metre ilerimizde zemin bozulmuştu. Çimenler yassılmış, topraktan parçalar kopmuştu, daha yakından baktığımda çimenleri top top yapmış yapışkan siyah öbekler gördüm.

Onca yağmura rağmen hâlâ bir sürü vardı.

"Burada öldürülmüş," dedi Brody, incelemek için yere eğilirken yüzündeki yağmuru sildi. "Buradaki kanın miktarına bakılırsa neredeyse bütün kanı akmış olmalı."

Ayağa kalktı, gözleriyle etrafımızdaki toprağı taradı.

"Orada da var. Ve şurada da."

Lekeler falezin kıyısındakinden daha küçüktü ve neredeyse yağmurla silinmişti. Düşme noktasından başlayan bir kan izi oluşturuyorlardı. Ya da daha büyük olasılıkla oraya doğru.

"Kaçıyormuş," dedim. "Maggie falezin kıyısına varmadan önce yaralıymış."

"Merdivenlere ulaşmaya çalışmış olabilir. Ya da sadece körü körüne koşmuştur." Bana baktı. "Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Mary Tait'in söylediklerini mi?" Evet anlamında kafa salladım. *Koşarak gittiler. Bütün o gürültüden sonra.* Belki de Mary'nin gördüğü insanlar koşmuyorlardı. Belki de biri diğerinden kaçıyordu.

Ama nereden gelmişlerdi?

Brody falezin tepesinde dolanıp etrafa bakındı, hayal kırıklığıyla kafasını salladı. "Maggie'nin lanet arabası nerede? Buralarda bir yerde olmalı?"

Ben de falezin tepesini inceliyordum. "Mary'ye montu nereden bulduğunu sorduğunu hatırlıyor musun? Tam olarak ne demişti?"

Brody bana kafası karışmış bir şekilde baktı. "Montu ona bir adamın verdiğini. Niye?"

"Hayır, bir adam dememişti. *Adam* demişti."

"Ee?"

Şu an en fazla elli metre uzağımızdaki anıttaşı işaret ettim. "Bana Bodach Runa'nın Runalı İhtiyar Adam anlamına geldiğini söylemiştin. Belki de kastettiği adam buydu. Mary'nin el feneri vardı. Buraya merdivenleri kullanarak çıkmış olabilir, tıpkı bizim gibi."

Brody anıttaşa gözlerini dikmiş bakarken dediklerimi zihninde tartıyordu. "Hadi bir bakalım."

Polis *Range Rover*'ının yaklaşık dört yüz metre ötede olduğunu görebiliyorduk, biz anıttaşa doğru giderken araba da yoldan kıvrıla kıvrıla bize doğru geliyordu. Yürüdüğümüz yol arada sırada eğimlenip gözden kaybolsa da, Bodach Runa'yı gözden kaçırmak imkânsızdı. Fraser nereye gittiğimizi görüp bizimle orada buluşabilirdi.

Brody engebeli arazide hızlı adımlarla ilerliyordu. Soğuktan ve yağmurdan titrerken omuzum yine ağrımaya başlamıştı, o yüzden Brody'ye yetişmekte çok zorlanıyordum. Bizimle anıttaş arasında, yükselen bir bayır vardı, o yüzden anıttaşın yalnızca üst tarafını görebiliyorduk. Ama yaklaşınca anıttaşın arkasında bir çukurlukta bir şey fark ettim. Yavaş yavaş bir arabanın tavanı göründü.

Maggie'nin eski *Mini*'si.

Anıttaşın hemen ötesindeki bir çukur alana park edilmişti. Rüzgardan kaçmak için arabaya sokulan birkaç koyun, arabanın terk edilmişlik havasını daha da artırıyordu. Brody ve ben çimenli yokuştan kaya kaya oraya doğru giderken koyunlar fırlayıp kaçtı. Çukurluğa uzanan, otlarla kaplı bir yoldan araba motoru sesi geldi, bir iki saniye sonra da *Range Rover* zıplaya zıplaya görüş alanımıza girdi.

Fraser yolun sonuna park edip arabadan indi. "Bu onunki mi?"

"Evet," dedi Brody. "Maggie'nin arabası."

İki kapısı da açıktı, rüzgar estikçe geriye, menteşelerine kadar dayanıyor, hafif hafif sallanıyorlardı. Ön koltuklar yağmurdan sırılsıklamdı, ama renklerini koyulaştıran tek şey yağmur değildi. Kanın sıçraması ve sıvaşmasıyla oluşan lekeler kontrol panelini ve ön camı benek benek yapmıştı, sanki deli bir ressamın sıçrattığı boya gibi.

"Tanrım," diye fısıldadı Brody.

Biraz daha yaklaştık, ama arabanın etrafındaki zemini bozmamak için belli bir mesafeyi koruduk. Brody açık sürücü kapısından içeriye, her tarafa sıçramış kana baktı.

"Kendi olduğu taraftan saldırıya uğramış ve sürünerek ön yolcu koltuğundan kaçmayı başarmış gibi görünüyor. Ne düşünüyorsun, bıçak mı veya balta mı?"

Maggie'yi öldürmekte kullanılan silahı tartışmak gerçekdışı geliyordu, daha bir gece önce bu arabada onun yanında oturuyordum. Ama duygusallaşmamın katilin yakalanmasına faydası olmazdı.

"Bıçak diyorum. Balta sallamak için arabanın içi fazla dar, içeride mutlaka bir yerleri keserdi."

Çukurlukta göz gezdirdim. Geceleyin, araba farlarının konik ışıkları dışında kalan alanlar hiçbir şeyin görülemeyeceği kadar karanlık olmuştur. Mary Tait'in fark edilmeden seyredebileceği... ve dinleyebileceği kadar karanlık.

Dinleyecek çok şeyi olmuştur diye tahayyül ettim.

Fraser arabanın arkasına bakıyordu. "Burada başka tekerlek izleri de var. *Mini*'ninkilere benzemiyor."

Brody öfkeyle dilini şaklattı. Olay yeri inceleme ekibi gelip de izlerin kalıplarını alana kadar ya yağmurun ya da koyun toynaklarının bu izleri altüst etmiş olacağını düşündüğünü biliyordum. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu.

"Büyükannesine biriyle buluşacağını söylemiş. Görünen o ki, burada buluşmuşlar. Herhalde Mary zaten buradaydı ve kargaşayı işitecek kadar yakındaydı." Brody kaşlarını çattı, gözlerini arabaya sabitlemişti. "Montu nasıl aldığını hâlâ anlayamıyorum. Hasarlı ya da kan lekeli değildi, ama Maggie böyle bir gecede nasıl olup da montunu giymiyordu?"

"Belki de montunu Kinross için çıkarmıştır," fikrini ileri sürdü Fraser. "Başka birkaç giysiyle beraber tabii, ne demek

istediğimi anlamışsınızdır. Buraya gelmeleri için başka sebep yok. Sonra da âşıklar tartışmaya filan başladı ve Kinross'un tepesi attı."

"Âşıkların tartışması filan değildi!" diye tersledi Brody. "Maggie hırslı bir genç kadındı; bir feribot kaptanından daha yüksek hedefleri vardı. Ayrıca dün gece buluştuğu kişinin Kinross olduğunu kanıtlayıncaya kadar, aceleci sonuçlar çıkarmayacağım."

Azarlanan Fraser kızardı. Ama söylediği bir şey benim kendi düşünce zincirimi tetikledi.

"Maggie'nin montunu çıkarmış olduğu konusunda muhtemelen haklıydı," dedim. Onlara arabanın radyatörünün son kademe ısıtmada takılı kaldığından bahsettim. "Maggie beni arabasıyla iki kez götürmüş ve ikisinde de montunu çıkarıp arka koltuğa bırakmıştı. Bu, üzerinde niye hiç kan izi olmadığını açıklıyor."

Brody arabanın arka koltuğunu görmeye çalışıyordu. "Olabilir. Arkaya kan pek sıçramamış. Maggie kaçmaya çalışırken kapılar açık kaldıysa, Mary gidip içeriye bakmış olabilir. Ön tarafın kanlı olduğunu gördüyse bile ne olduğunu idrak ettiğinden şüpheliyim."

Arabaya yine fazla yaklaşmadan etrafını dolaşmaya başladı. Diğer tarafa varınca durdu.

"Buraya bakın."

Fraser'la ben ne bulduğunu görmek için yanına gittik. Maggie'nin omuz çantası ön yolcu koltuğunun hizasında arabanın altındaydı, içindekiler çamurlu çimenlere saçılmıştı. Rüzgardan dağılmış kâğıt mendil ve kâğıt parçaları çantanın etrafında toprağa dağılmış haldeydi, çimen yaprakları arasına takılmış ve yağmurdan lapa gibi olmuşlardı.

Maggie'nin makyaj malzemeleri ve yaşarken kullandığı

daha başka nesneler arasında, çamurlu sayfaları tuzağa düşmüş pervaneler gibi çırpınan spiralli bir not defteri vardı.

"Bana bir naylon torba versene," dedi Brody bana.

"Bundan emin misin?" dedi Fraser kararsızca.

Brody verdiğim torbayı açtı. "Maggie bir muhabirdi. Suç mahalli olsun veya olmasın, ya kiminle buluşacağına dair not almışsa... hem zaten bu defter burada uzun süre dayanmaz."

Bastığı yere dikkat ederek arabaya yaklaştı ve açık yolcu kapısının önünde yere çömeldi. Cebinden bir kalem çıkarıp not defterinin spiraline taktı ve defteri dikkatlice kaldırıp torbanın içine bırakıverdi. Durduğum yerden bile sayfaların parçalanmakta olduğunu, üzerlerindeki yazıların okunamayacak haldeki mürekkep lekelerine döndüğünü görebiliyordum.

Brody'nin dudakları hayal kırıklığıyla sımsıkı kenetlenmişti. "Pekala, içindeki her ne ise, artık pek işe yaramaz."

Tekrar doğruluyordu ki, birden durdu.

"Arabanın altında bir şey var." Sesinde yeni bir heyecan işitiliyordu. "Maggie'nin teybine benziyor."

Maggie'nin kayıt cihazını ona buna sürekli sallayıp durduğu gözümün önüne geldi. Birçok modern muhabir gibi, o da not defteriyle kalemden daha çok teybine güveniyordu. O halde, adada olduğu süre içinde kayıt tutmuşsa, ille de yazılı olması gerekmezdi.

Ben bir naylon torba daha çıkarırken Brody sabırsızlığını zar zor frenleyebiliyordu. "Endişelenme, Wallace'a bunun benim kararım olduğunu söylerim," dedi Fraser'a cin gibi bir bakış atarak.

Çavuş bu seferlik tartışmadı. Bunun kadar potansiyel önemi olan –ve zarar görebilir– bir delil ekip gelene kadar burada bırakılamazdı. Elini naylon torbanın içine sokan Brody arabanın altından kayıt cihazını aldı. Ardından kendi

ayak izlerine basa basa tekrar yanımıza geldi, torbayı ters yüz edince çamurlu teyp içinde kaldı.

Daha iyi bakabilelim diye poşedi havaya kaldırdı. Ses kayıt cihazı dijitaldi, benim yangın sırasında kaybettiğime benzer, *Sony*'nin bir modeliydi.

"Bu şeylerde pil ne kadar dayanıyor acaba?" dedi Brody düşünceli bir sesle.

"Yeterince uzun," dedim. "Şu anda kayıt yapıyor."

"Ne?" Gözlerini cihaza dikmişti. "Şaka yapıyorsun."

"Sen konuşmaya başlayınca çalıştı. Sesle harekete geçenlerden olmalı."

Cihazın LCD ekranını inceledi. "Yani Maggie öldürüldüğü sırada çalışıyor olabilir mi?"

"Arabadan düşürüldüğü sırada kazara açılmış değilse, evet."

Üçümüz de bunu düşünürken etrafımızda rüzgarın iniltisi işitiliyordu. Brody düşünceli bir edayla çenesini ovuşturdu, naylon torbadaki küçük, gümüş renkli makineye gözlerini dikmişti. O daha söylemeden, ne diyeceğini biliyordum.

"Dinlemek için nereye basacağım?"

25

Son kaydın bitmesinin ardından ses kaydedici tıslayarak sessizleşti. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Az önce işittiğimiz şeyin anısı zihnimizde hâlâ yankılanıyordu, patlayan bir bomba kadar tahrip ediciydi. Brody makineyi kapattı, sonra gözleri boşluğa sabitlendi, bir heykel kadar kımıltısızdı.

Ona bir şey söylemek istedim, ama ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Rüzgarın salladığı *Range Rover*'ın damına takır takır yağmur yağıyordu. Sıcak arabaya girip, Maggie'nin kayıt cihazını öyle çalıştırmıştık. Yaptığı kayıtların her biri ayrı bir dosya olarak bellekteydi, dosyalar da klasörler içine toplanmıştı. Toplam dört klasör vardı, birinin adı *İş*'ti, ikisi boştu, dördüncüsü de *Günlük* başlığını taşıyordu.

Girişler tarihe göre sıralıydı. On on iki tanesi Maggie'nin Runa'ya gelmesinden sonraki zamanlarda yapılmıştı.

Brody en sonuncusunu seçmişti. Oturum açma zamanına ve tarihine göre, geçen geceyarısından hemen öncesine aitti. Rose Cassidy'nin bize Maggie'nin evden çıktığını söylediği saat civarında.

"Başlıyoruz," demişti Brody ve naylon torbanın üzerinden çal tuşuna basmıştı.

Maggie'nin ölü sesi hoparlörden ürpertici bir şekilde yayılıyordu.

Pekala, önemli an geldi çattı. Ondan iz yok henüz, ama ben birkaç dakika erken geldim. Umarım bütün bunlardan sonra gelir...

"Kimin gelmesini umuyordun? Hadi, bize piçin adını söyle," diye mırıldandı Fraser. Ama Maggie'nin kafasında başka şeyler vardı.

Tanrım, burada ne yapıyorum ben? İlk başta gerçekten heyecanlanmıştım, ama şimdi biraz anlamsız görünüyor. Kevin Kinross bana kadının adını ne halt etmeye söylemek zorundaydı ki? Ben yerel bir gazetede bir yazar bozuntusuyum, araştırmacı gazeteci değilim ya! Hem nereden biliyordu? Hele David Hunter'a çektiğim o aptal numara. "Kurbanın adı Janice mi?" Hakikaten büyük kurnazlık kızım. Şimdi benim bilgi sakladığımı düşünüyor. Ama Kevin'i öylece bu işin ortasına atamam ya. Peki şimdi ne yapacağım?

İşittiğim bir ses beni bir an oraya götürdü... Maggie direksiyonda parmaklarıyla tempo tutuyordu. İçini çekti.

Her şey sırayla. Şu anda kafamı netleştirmem gerek. Yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum, bu kadar uğraştıktan sonra olmaz. Tanrım, bu arabanın içi hâlâ lanet bir fırın gibi... Bir hışırtı işitildi, belli ki montunu çıkarıyordu. *İtiraf etmeliyim ki, biraz ürkmeye başladım. Belki sadece şu diğer mesele yüzündendir, ama aptallık mı ediyorum diye düşünmemek elimde değil. Yani adada serbestçe dolaşan bir katil var, yüce Tanrım! Başka birinin bunu yaptığını duysaydım... Dur bakayım, o neydi?*

Uzun bir sessizlik oldu. Tek ses Maggie'nin hızlı ve gergin bir şekilde soluk akıp vermesiydi.

Amma ürkekleştim. Şimdi bir şey görünmüyor. Işık gibiydi, el feneri sanki. Kayan bir yıldız filandı herhalde. Burası o kadar karanlık ki, yerle gök ayırdedilemiyor. Yine de...

Tok bir ses işitildi.

Aman ne güvenlik bilinci. In cin top oynar bir yere gel, sonra da kapılarını kilitle. Yani ben aslında endişeli değilim. Pek sayılmaz. Adam özel olarak konuşmak istedi işte, ne var bunda? Hem bu adada dedikodu malzemesi olmak ne demek tahmin ettiğim için, onu suçlayamıyorum pek. Ama yine de, bunun iyi bir fikir olduğundan kuşkulanmaya başlıyorum. Değse bari. Ona beş dakika daha veriyorum, gelmezse... Kahretsin!

Nefeslerinin hızlandığını ve düzensizleştiğini duyabiliyorduk.

Yine o ışık çakmasını gördüm. Yıldız kayması falan değil, orada biri var! Tamam, buraya kadar, ben gidiyorum...

Arabanın motoru öksürür gibi bir inilti çıkarıp sustu. Maggie'nin sesi şimdi daha uzaktan geliyordu, herhalde kayıt cihazını bir tarafa atmış, telaş içinde arabayı çalıştırmaya uğraşıyordu.

Hadi, hadi! Yapma böyle ya! İnanamıyorum, çalış be araba, bu kadar boktan bir klişe de olmaz ki! Seni hurda yığını, çalış-sana!

Sakin ol, motoru ambale ediyorsun! Kendimi Maggie'yi teşvik ederken buldum, işe yaramayacağını bilsem de.

Sonra rahatlayarak güldü.

Tanrıya şükür! Farları görüyorum. Geldi. Geç kaldı lanet olası, ama onu affedeceğim! Tekrar güldü, bu seferki daha güçlüydü; gözlerini ve burnunu silerken sesi genizden geliyordu. *Tanrım, ne biçim bir muhabir diye düşünecek! Hadi Mags, kendine hakim ol. Sözümona profesyonel olacaksın. Kahretsin, farları yüzünden bir halt göremiyorum. Şunları bir kapatsan diyorum, ha? Tamamdır, buraya geliyor, şunu ortalıktan kaldıralım...*

Kayıt cihazını gözden uzak bir yere kaldırırken hışırtılar

duyduk. Kapıların kilidinin açıldığını gösteren tok bir ses, ardından da kapının gıcırtıyla açıldığını işittik. Maggie tekrar konuşmaya başladığında sesi canlı ve özgüvenliydi.

Merhaba. Sence saat kaç? Geceyarısı dediğini sanıyordum. Şu farları söndürmeye ne dersin? Hiçbir şey... Ah, özür dilerim, ben... Hey, sen ne... Ah, Tanrım! TANRIM!

Maggie'nin çığlıkları ve yalvarışları hoparlörden tiz tiz gelmeye başlayınca başımı önüme eğdim. Kayıt cihazı görevini eksiksiz yerine getirmiş, her şeyi kaydetmişti. Boğuşmaları sırasında cihaza çarpmaları yüzünden duyulan gümbürtü ve çatırtılar ne kadar yüksek olsa da, Maggie'nin öldürülüşünün korkunç ses kaydını bastıramıyordu.

Çığlık ve mücadele seslerinin karışımı doruğa vardı, ardından ani bir sessizlik oldu. Akan suyun sesine benzer zayıf bir ses işitiliyordu sadece. Rüzgarın ses kaydını dinlemekte olduğumuzu fark ettim. Maggie kısa süren kaçışını gerçekleştirdiği sırada cihaz arabadan düşmüştü. Aktif halde kalması için yeterince yüksek ses olmadığından makine az sonra kapandı. Kısa bir aradan sonra Brody'nin sesi geldi.

Bu şeylerde pil ne kadar dayanıyor acaba?

Cevap veren kendi sesimi dinledim. *Yeterince uzun. Hâlâ kayıt...*

Brody cihazı kapattı.

Üçümüz de birbirimize bakmıyorduk. Sanki Maggie'nin öldürülüşünün kaydını dinlemekle utanç verici bir şeye ortak olmuştuk.

"Piçin adını niye söylemedi ki sanki?" dedi Fraser. Onun sesi bile titriyordu.

Yerimde kıpırdadım. "Söylemesi için sebep yoktu. Kaydı kendi işine yaraması için yapmıştı. Adam her kimse, onun tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. Sadece beklerken geril-

mişti, ama adam gelince gerginliği yok oldu."

"Yanlış anladı değil mi?" dedi Fraser. "O far meselesini. Gözlerini kamaştırmak için açık bıraktı bence, böylece bıçağı olduğunu göremeyecekti, değil mi?"

Brody yorum yapmadan dinlemişti. "Peki araba gelmeden önce gördüğü ışık neydi?"

"Mary Tait," dedim.

Onaylayarak kafa salladı, elini yüzünden geçirince sanki bitkinlik maskesi takmış gibi göründü. "O oyuncak el feneriyle ortalıkta dolanıyordu. Bu kadar berbat bir şekilde trajik olmasa komik olurdu. Maggie zararsız bir kızdan ürküyor, ama bir katile arabasının kapısını açıyor."

"Evet, ama o kimdi yahu?" dedi Fraser düş kırıklığıyla.

Brody'nin dikkati yine kayıt cihazına çevrildi. "Bakalım bunu bize söyleyebilecek bir şeyler var mı burada." Acı acı güldü. "Boğulacaksak büyük denizde boğulalım."

Rüzgar arabayı sarsıyor, yağmuru sanki içeriye sokmak ister gibi arabaya fırlatıyordu. Son dosyayı ilk çalan Brody bu sefer başa gidip sırayla çalmaya başladı. Hoparlörden yine Maggie'nin sesi geldi.

Pekala, bu seferki gelişim beklediğimden daha iyi bir ziyarete dönüşüyor. Keşke büyükannemin internet bağlantısı olsaydı, ömrü uzun olsun ama bilgi çağı ona uğramamış. Haber bürosundan birini bulup şu kendiliğinden yanma mıdır nedir onu bir kontrol ettirmeliyim. Ayrıca, hazır bununla meşgulken David Hunter'ın özgeçmişini de araştır. İlginç şeylerle karşılaşacağımıza bahse girerim. Kıkır kıkır güldüğünü işittik. *Kesin onun özgeçmişinde de vardır bir şeyler. Londra'lı bir uzmanın burada işi ne, hem de başka adam kalmamış gibi Çavuş lanet Neil Fraser'la? Tanrım, bütün o lanet polisler içinden o denk gelmiş. Yine de sanırım Ellen'ın barı için iyi haber, çok kazanacak...*

Fraser'a göz attım. Yüzündeki ifade haşindi.

Beni kulübeden dışarı atarken kolumu resmen çürüttü. Şikayette bulunsam hak etmişti. Gerçi o sıra pek bir şey yapamayacak kadar şoktaydım. Tanrım, o cesedin hali neydi! Keşke daha yakından bakabilseydim. Belki de bu gece oraya bir daha gitmeyi düşünmeliyim. Fraser o saatlerde mutlaka barda olur...

Fraser'ın ensesi kıpkırmızı olmuştu. Sonraki dosyayı çalarken Brody'nin duyguları yüzüne yine hiç yansımıyordu.

Maggie'nin sesi hırçındı, nefes nefeseydi. *Pekala, bu tam bir zaman kaybıydı. Üstelik cesede doğru dürüst bakamadım hâlâ. Bu son komandoculuk oynayışım.* Sesi gülümsediği izlenimini veriyordu. *Ama itiraf etmem lazım, bu iş adrenalinimi iyice yükseltti. İlkokulda saklambaç oynarken altıma işediğimden beri bu kadar korkmamıştım. Tanrım, o genç polis nasıl da üzerime atladı! Adı neydi? Duncan diye sesleniyorlardı galiba. Zeki velet, ama hiç değilse insancıl birine benziyor. Hem aslına bakarsan hoş çocuk. Acaba bekar mı?*

Sonraki iki kayıt, başlıca ailesiyle ve işiyle ilgili düşüncelerinden oluşuyordu. Brody onları atladı, sonunda tanıdık bir isme rastgeldik.

Daha önce bir röportaj yaparım umuduyla Strachan'ın evine gittim. Zayıf bir ihtimaldi. David Hunter da askılı koluyla oradaydı. Gece vakti Runa'da el feneri olmadan dolaşmamak gerektiğini zor yoldan öğrenmiş. Burnundan soluyup devam etti. *Bruce Cameron da oradaydı, her zamanki gibi Strachan'ın karısının etrafında dolanıyordu. Herif tüylerimi ürpertiyor. Strachan'ların ona niye katlandıklarını anlayamıyorum. Her ne kadar kendisinden nefret etmemi gerektirecek kadar güzel olsa da Grace hoş biri. Ama kocası hakkında karara varamadım henüz. Bir an son derece çekici, bir an sonra buz gibi. Aslında hayır demezdim...*

Kayıt, yaramaz gülüşüyle sona eriyordu.

Sonraki kayıt da kişiseldi; kariyer beklentileriyle ilgili kaygılarından söz ediyordu. Brody bir sonraki kayda geçti. Neyle ilgili olduğunu fark edince birden sarsılarak olayı anladım.

Bu öğleden sonra şaşırtıcı bir şey oldu. Büyükanneme giderken kestirme olsun diye otelin arka tarafındaki dar yolu kullanayım dedim; arka kapıdan koşarcasına kimin çıktığını göreyim... Michael Strachan. Selam verdiğimde acayip suçlu göründü. Kim daha çok şaşırdı bilmiyorum, ben mi o mu. O ikisi arasında bir şey olabileceği hayatta aklıma gelmemişti. Yani Ellen çekici bir kadın, ama adam bir tanrıçayla evli yahu! Fakat kesin bir şeyler dönüyor. Belki de büyükannemin ağzını aramalıyım, bakayım bu konuda bir dedikodu çıkmış mı...

Ellen'ın mutfakta ağladığı o gün isimsiz ziyaretçisinin kim olduğu böylece ortaya çıkmıştı. Kayıt tarihi ve saati uyuyordu. Bütün olanlardan sonra buna hiç şaşırmamıştım, ama bu bilgiden hiç hoşnut olmamıştım. Huzursuzca Brody'ye bir bakış attım. Kaşlarının arasında bir çizgi peyda olmuştu, ama sonraki kaydı çalarken hiçbir yorum yapmadı.

Pekala, yaşa ve öğren. Büyük bir sırrı meydana çıkaran deneyimli gazeteciyim diye geçiniyordum, meğer haber bayatmış. Tabii ki büyükannem, çok yaşasın, sırrı tutacağıma dair yemin verdirdi. Neredeyse herkes biliyor galiba, ama hakkında konuşmuyorlar. Başka biri söz konusu olsa sır olarak kalır mıydı diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Buradaki insanlar menfaatleri nerede yatıyor biliyorlar sanırım. Alaycı bir gülüşle güldü. *Aslında bilerek bakarsan hemen anlaşılıyor. Küçük kız Ellen'ın güzel kızıl saçlarını almış, ama bunun haricinde her şeyden, Strachan'ın kızın babası olduğu anlaşılabiliyor...*

Vay canına dedim içimden. Fraser hafif bir ıslık çaldı.

"Demek Strachan karısını aldatıyormuş? Bazı insanlar asla yetinmez."

Brody afallamış görünüyordu, sanki duyduklarına inanamamış gibiydi. Fakat bütün bunlar bana fazlasıyla anlamlı gelmişti. Yanıklarımı tedavi ettiği gece Ellen'ın Anna'nın babasıyla ilgili söyledikleri neydi? *Bir geleceğimiz yoktu diyelim.*

Artık nedenini biliyordum.

Brody'nin yüz hatları sertleşmişti. Ellen onun kızı değildi belki, ama olabilirdi de. Dudakları öfkeden sımsıkı kapalı halde, sonraki dosyayı çalmak için kalın parmağıyla düğmeye bastı.

Maggie'nin sesinden yanlış giden bir şey olduğu hemen anlaşılıyordu.

Tanrım, ne iğrenç bir gündü. Strachan ve karısıyla saldırıdan sonra bir röportaj yapmayı denemek iyi bir fikir gibi gelmişti. Berbat bir iş, ama onlar Batı Adaları'ndaki en göz kamaştırıcı çift ve şimdi bu büyük bir haber. Kaseyi düşürüp her tarafı çorba yaparak ve Strachan'a gözlerimi kırpıştırarak kurnazlık ettiğimi sandım. Sonra o Dr. David lanet Hunter, hazır çorba olduğunu çakmış, yüzüme vuruyor. Tanrım, yer yarılsaydı da içine girseydim.

Bu yetmezmiş gibi, bir de bana genç polis memurunun öldürüldüğünü söyledi. Duncan'ın. Soyadı neydi? Ne korkunç, hatırlayamıyorum. Ne lanet bir muhabirim ben. Gerçekten çok hoş biriydi, feribotta çantamı taşımama yardım etmişti. Beni kulübede yakaladığı o gece bile kibardı. Onu öldürenin kesinlikle bu adada yaşayan biri –Tanrım, tanıdığım biri!– olması imkânsız gibi geliyor. Yani neler oluyor böyle? Artık bunun lafını etmeyi bile istemiyorum...

Ses dosyası birden kesilmişti. Nefeslerimiz arabanın pencerelerini buğulandırmıştı, sanki bir sis denizinin ortasında-

dık. Brody sonraki girişi seçerken, dış dünya yok olmuş olsa fark etmezdik.

"İki tane kaldı."

Bu sefer kayıt cihazında bir terslik olduğunu sandım. Hoparlörden gelen ses ilk başta anlaşılmazdı, ne dendiği belli olmayan karmaşık konuşmalar gibiydi. Toplantıdan önce barda yaptığı bir kaydı dinlediğimizi, ancak Guthrie'nin gürleyen sesinin içki siparişi verdiğini işittiğim zaman anladım. Ara sıra bir söyleşi çalınıyordu kulaklarımıza, sonra Brody'nin sesini işittik. Cihaz odanın diğer ucundan yaptığı konuşmayı kaydetmeye çalışırken, Brody'nin sesi teneke gibi ve uzaktan geliyordu.

Kinross'un katilin ada sakinlerinden biri olduğuna inanmayı hararetle reddedişini, Maggie'nin ölen kadının kimliğini soruşunu ve Cameron'ın kendini gösterme yönündeki başarısız girişimini bir kere daha dinledik. Toplantı dağılırken ses kaydı yine anlaşılmaz hale geldi.

Bittiğinde, iyice buhar dolan arabanın içindeki gerilim dayanılmaz gibiydi. Sonra Brody "Sonuncusu," dedi.

Bu kez Maggie'nin sesi çok daha neşeliydi.

Nihayet iyi haber! Az kalsın o da elimden kaçacaktı ya. Notun orada olduğundan hiç haberim yoktu, montumun cebine çok derine tıkıştırılmıştı. Zamanında bulmasaydım gerçekten iğrenç bir şey olacaktı. Gerçi benimle gece yarısı ve ta Bodach Runa'da buluşmayı niye istediğini bilmiyorum. Adamda bir drama duygusu var, hakkını teslim ederim. O değil de başkası olsa bir daha düşünebilirdim, ama bence karısının uyumasını beklemek istedi. Her halükarda, hiçbir şekilde bu fırsatı kaçıramam. Röportaj için çok uğraştım ve eğer Michael Strachan bunu gizli tutarak yapmak istiyorsa itiraz etmeyeceğim.

Birden canlı ve neşeli bir kahkaha attı.

Büyükannemin en iyi üçüncü kasesini boşu boşuna kırmamış olduğuma memnunum. Tanrım, umarım bana tuzak kurmuyordur. Eğer buluşmaya gelmezse bu gerçek bir hayal kırıklığı olur...

Kayıt burada bitiyordu. Tek ses yağmurun arabanın damını dövmesi ve fırtınanın kederli uğultusuydu. Hiçbir şey söylemeden Brody son kısmı tekrar çaldı.

... eğer Michael Strachan bunu gizli tutarak yapmak istiyorsa itiraz etmeyeceğim...

İlk konuşabilen Fraser oldu. "Yüce Tanrım! *Strachan*'la mı buluşmaya gitmiş?"

"Onu duydun," dedi Brody usulca. Son derece hareketsiz oturuyordu, sanki kıpırdamaya hiç hevesi yokmuş gibi.

"Fakat... Tanrım, hiç anlamı yok ki! Strachan, Maggie Cassidy'yi niçin öldürsün? Ve diğerlerini? Ya *karısına* ne demeli! Ona kendisi saldırmış olamaz?"

"Çaresizken insanlar her şeyi yapar," dedi Brody. Ağır ağır kafasını iki yana salladı. "Ben de bunu beklemiyordum, ama Strachan'ın olması Kinross'tan daha anlamlı. Janice Donaldson'ın, bir müşterisine şantaj yaptığı için öldürülmüş olabileceğini düşünmüştük, peki en iyi hedef kim olurdu? Dul bir feribot kaptanı mı, yoksa yaşadığı toplumun en önemli kişisi olan zengin, evli bir adam mı?"

"Evet ama... öyle bir karısı varken Strachan ne diye Donaldson gibi ucuz bir fahişeyle uğraşsın?"

Brody bezgin bir şekilde omuz silkti. "Bazı erkekler için bayağılık heyecan vericidir. Diğerleri içinse... Bir insanın kaybedecek şeyi çoksa, elinde tutmak için daha çok çaba sarfeder."

Kabul etmek istemiyordum, ama bu dedikleri korkunç bir şekilde mantıklıydı. Önce Janice Donaldson, sonra Dun-

can, Strachan izlerini örtmeye çalışırken öldürülmüşlerdi. Ve her ne kadar Maggie'nin ısrarla onunla röportaj yapmaya çalışması zararsız olsa da, risk almaya hazır olmayan bir katil bunu çok farklı algılardı.

"Notu cebine dün koydu," dedim ağır ağır. "Ben oradayken. Grace'le Maggie'yi benimle bırakıp montu temizlemeye gitmişti."

Grace evde yabancı birini gördüğünü sanmıştı, o olay bile hiç şüphesiz Strachan tarafından tertiplenmişti, böylece karısının dikkatini başka tarafa çekip Maggie'nin montunun cebine alelacele çiziktirdiği notu koyabilecekti. Muhtemelen o not da Maggie'nin çantasındaki diğer şeyler gibi ortalığa saçılarak *Mini*'nin yakınlarında bir yerde bozkırda kaybolmuştu. Yaşadığım şok yerini öfkeye bırakıyordu; Strachan'ın işlediği suçların boyutu karşısında hiddete dönüşüyordu. Kendisine güvenen herkese ihanet etmişti.

Ben dahil.

Range Rover ani rüzgarın hücumuyla sarsıldı. Biz Maggie'nin kayıtlarını dinlerken sanki fırtına daha da kötülemişti.

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Fraser.

Brody araba kazası kurbanlarına özgü ölçülü hareketlerle torpido gözünü yavaşça açtı ve kayıt cihazını içine koydu. Torpido gözünü tekrar kapatıp, klik sesi gelene kadar bastırdı.

"Telsizi denesene."

Fraser önce kendisininkini, sonra arabadaki sabit telsizi denedi. "Hâlâ çalışmıyor."

Sanki zaten bunu bekliyormuş gibi Brody kafasını salladı. "Anakaradan ekip gelmesini artık bekleyemeyiz. Onu gözaltına almamız gerek. Strachan hava açar açmaz adadan kaça-

cak. Bunun için sadece kendi yatı yok, kullanabileceği bir düzine kadar başka tekne var. Hepsini gözleyemeyiz."

"Kesinlikle kaçacağını bilmiyoruz," diye karşılık verdi Fraser, ama kendi de inanmış görünmüyordu.

"Üç kişiyi öldürdü, biri de polis memuru," dedi Brody acımasızca. "Maggie bir tehdit bile değildi, o öyle sandı sadece. Kontrolünü kaybediyor, çaresizlikten saldırganlaşıyor. Ona fırsat verirsek kaçacak. Ya da bir başkasını öldürecek. Böyle bir şey olduğunda sence Wallace sana teşekkür mü eder?"

Fraser gönülsüzce kafa salladı. "Tamam. Evet, haklısın."

Polis çavuşu arabayı çalıştırırken Brody bana döndü. Kayıtları dinlediğinden beri ondan bir şey eksilmişti sanki, ama sebep Strachan'ın katil olduğunun anlaşılması mı yoksa Ellen'ın çocuğunun babası olduğunun açığa çıkması mıydı, emin değildim.

"Ya sen David? Bizimle gelmeni isteyemiyorum, ama gelirsen minnettar kalırım." Gülümser gibi oldu, ağzının bir köşesi seyirdi. "Bulabildiğimiz her yardıma ihtiyacımız var."

Sağlam tek kolla ne kadar yardımcı olacağımdan emin değildim, ama başımla onayladım. Buraya kadar gelmiştim. Şimdi vazgeçmeyecektim.

Strachan yeterince insana zarar vermişti.

Strachan'ın *Saab*'ı da Grace'in *Porsche SUV*'si de evin önünde park halindeydi. Fraser *Range Rover*'ı arabaların arkasına çekti –ikisinin de yolunu tıkadığını fark ettim. Arabadan inerken rüzgar sanki bir şiddet açlığıyla bizi âdeta dövüyordu. Hava daha da soğumuştu, rüzgarla çılgınca dört bir yana savrulan yağmur donacaktı neredeyse. Brody, *Saab*'ın yanında durdu, eğilip lastikleri inceledi. Benim de aynı şeyi gördüğümden emin olmak için bana baktı.

Lastikler kalın tabaka halinde çamurla kaplıydı.

Üçümüz eve yaklaşırken Brody geri çekilip Fraser'ın öne geçmesini sağladı. Karşımızda kale gibi yükselen evin granit duvarları dimdik ve haşin görünümlüydü. Demir kapı tokmağını kavrayan iri yarı çavuş ön kapıyı sanki yıkmak istercesine güm güm çalmaya başladı.

İçeride köpeğin havladığını işitebiliyorduk, ardından kapı açıldı. Grace bize emniyet zincirinin arkasından baktı. Gelenlerin kim olduğunu görünce rahatlayarak gülümsedi.

"Bir saniye."

Zinciri çıkarmak için kapıyı tekrar kapadı. Kapıyı açtı ve içeri girebilmemiz için kenara çekildi.

"Bunun için özür dilerim. Ama dünkü olaydan sonra..."

Yanağındaki çürük her nasılsa güzelliğini daha da vurgulamıştı. Fakat gözlerinin altında gölgeler olduğunu fark ettim, saldırıdan önce yoktu. Dikkati kendisinden başka tarafa saptırmak için bizzat kocasının gerçekleştirdiği bir saldırı.

Strachan'a duyduğum öfkenin sımsıkı bir düğüm gibi kararlılığa dönüştüğünü hissettim.

"Kocan içeride mi?" diye sordu Fraser.

"Hayır, korkarım yok. Yine o gezintilerinden birine çıktı."

"Arabası hâlâ dışarıda."

Grace, Fraser'ın kabalığı karşısında afallamış gibiydi. "Her zaman almaz. Niye, bir terslik mi var?"

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, üzgünüm. Bak, bana neler olduğunu söyler misin? Niçin Michael'la konuşmak istiyorsunuz?"

Fraser soruya aldırmazlıktan geldi. Köpek mutfaktan deli gibi havlamaya devam ediyordu, pençeleriyle kapıyı tırmalıyordu.

"Evi dolaşmamızın sakıncası var mı?"

"Fakat sana burada olmadığını söyledim ya."

"Yine de kendim görmek isterim."

Fraser'ın ses tonu karşısında Grace'in gözleri parladı, bir an için reddedecek sandım. Sonra kızgın bir edayla kafasını arkaya attı.

"Bana yalancı denmesinden hoşlanmam. Ama mecbursan..."

"Ben buraya bakacağım," dedi Brody Fraser'a. "Sen ek binalara bak."

Grace onların gidişini izlerken hâlâ kızgındı, ama aynı zamanda şaşkındı. "David, niçin Michael'ı arıyorlar? Sorun ne?"

Tereddütüm yeterli bir yanıt olmuş olmalıydı ki, ilk kez olarak o an endişeli göründü.

"Olup bitenlerle ilgili değil ya? Cinayetlerle?"

"Bunu söyleyemem. Üzgünüm," dedim, dünyasının yıkılmak üzere olduğu gerçeğinden nefret ederek.

Seslerimizi işittikçe köpek histerikleşiyordu. "Ah, Tanrı aşkına, Oscar sessiz ol!" dedi Grace, sabırsızca mutfak kapısını açıp *golden retriever*'ı tekrar mutfağa soktu ve "Hadi! Dışarı!" dedi.

Grace onu arka kapıya doğru çekerken, yaşanan gerginlikten habersiz köpek kuyruğunu sallıyordu.

Brody alt kata yanıma döndü. Kafasını çabucak iki yana salladı.

"Yok. Grace nerede?"

"Köpeği sakinleştiriyor. Grace korktu. Sanırım burada olmamızın sebebini tahmin etmeye başladı."

Brody iç çekti. "Strachan'ın cevaplaması gereken çok soru var. Kocanın başka bir kadından çocuğu olması şöyle dursun, bir katil olduğunu öğrenmek zaten yeterince kötü." Yüzü acıyla buruştu. "Tanrım, Ellen ne düşünüyordu...?"

"Brody," dedim çabucak, ama çok geçti.

Grace mutfak kapısının eşiğinde donakalmış halde duruyordu.

"Bayan Strachan..." diye söze başladı Brody.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı Grace. Bembeyaz olmuştu.

"Üzgünüm. Böyle duymamalıydın."

"Hayır... Yalan söylüyorsun! Michael yapmaz. *Yapmaz!*"

"Ben çok..."

"Defol! *Defol!*" Bağırmadan çok bir hıçkırık gibiydi.

"Hadi gidelim," dedi Brody usulca.

Onu bu şekilde bırakmak hoşuma gitmiyordu, ama yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey Grace için fark yaratmazdı. Biz dışarı çıkarken, kollarını gövdesine dolamıştı, kusursuz yüzü ızdırabın resmi gibiydi şimdi. Sonra Brody arkamızdan kapıyı kapatınca Grace de görüş alanımızdan çıktı.

"Tanrım. Böyle olsun istemezdim."

"Evet, ama oldu." Anlatılamaz derecede kızgındım. "Fraser'ı bulalım."

Ek binalara giderken paltomun kapüşonunu kafama sıkıca geçirdim. Şimdi hava çok daha soğuktu. Rüzgar sanki bizi geri itmeye çalışıyor, buz gibi sağanaklar halinde yağmuru üzerimize çarpıyordu. Tam biz evin yan tarafından dönerken Fraser ahırdan çıktı.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Brody.

"Kendiniz görseniz daha iyi olur."

Bizi ahıra götürdü. Grace kaybolduğunda Strachan'la beraber ahıra girmiştim. Ya da Grace'in kaybolduğunu sandığım zaman diye hatırlattım kendime. Onun nerede olduğunu Strachan başından beri biliyordu.

Fraser uzak köşede duran, benzinle çalışan bir çim biçme makinesinin olduğu yere gitti. Makinenin arkasında büyük bir benzin bidonu vardı. Kapağı yoktu, sadece önceden kapağa bağlı kopmuş bir plastik şerit vardı.

"Karavanın civarında bulduğumuz kapak bahse girerim bununkidir, değil mi?" dedi Fraser. "Hani Strachan'ın karısının arabasının benzini bitmişti ya. Strachan'ın yangınları başlatmak için hızlandırıcı olarak kullandığı benzinin bundan geldiğine bahse girerim. Tanrım, o piçi bir elime geçirirsem..."

Bidona bakarken Brody'nin çenesi buruştu. "Yatı kontrol edelim."

Yat kilitli değildi. Bıraktığımız gibiydi, unufak edilen haberleşme aksamının parçaları hâlâ yerlerdeydi. Ama Strachan yoktu.

Dalgalar üzerinde inip kalkan kokpitteydik. "Ne cehennemde bu?" diye sordu Fraser vahşice. "Alçak herif bir yerlerde olmalı."

Ama o daha bunu söylerken ben Strachan'ın gideceği tek bir yer olduğunu biliyordum. Brody'ye bakınca aynı şeyin onun da aklına geldiğini gördüm.

Dağdaydı. Höyük mezarlarda.

Fırtına kendi kendini yok ediyordu. Kuzey Kutup Dairesi'nden gürleyerek inmiş, Kuzey Atlantik'ten geçerken cephesi hız ve kuvvet kazanmıştı. İngiltere anakarasına ulaştığı sıra, yapısında var olan öfkeyi büyük ölçüde tüketmiş, kendi sürdürülemez şiddetiyle parçalanmıştı.

Gerçi Runa'da halen doruğundaydı; sanki ufacık adayı denizden söküp almaya azmetmişcesine çılgınca bir coşkunluğa bürünmüştü. Beinn Tuiridh'in çıplak yamaçlarına tır-

mandığımız sırada, rüzgar şiddetini iki katına çıkarmış gibiydi. Isı da baş aşağı inişe geçmişti. Buz gibi yağan yağmur doluya dönmüştü, ayaklarımızın altında kayan ve sıçrayan beyaz taşlar gibiydi, kapüşonuma çakıl taşları gibi yağıyordu.

Dağın eteğine olabildiğince yakın bir noktaya kadar gidip arabayı yolda bırakmış ve tırmanmaya başlamıştık. Ortalık hâlâ aydınlıktı, ama görüş mesafesi düşüktü ve ikindi vakti geçmek üzereydi. Akşam alacasının kararmaya başlamasına bir, en fazla iki saat kalmıştı. Ve bir kez karanlık çöktükten sonra, burada bulunmak tehlikeli olmaktan çıkıp ölümcül bir şeye dönebilirdi.

Harcadığım efora rağmen ellerim, ayaklarım ve yüzüm hissizdi. Soğuk, sakat omuzumu takatimi tüketen durağan bir acıyla yakıyordu. Üstüne üstlük, höyüklerin yeri konusunda da sadece muğlak bir fikrimiz vardı. Tökezleye tökezleye buralara kadar körlemesine geldiğimde geceydi; Strachan'ın yaktığı ateşin ışığını takip etmiştim ve yorgunluk ve acıdan hezeyan halindeydim. Şimdi gün ışığında, dağın yamacı karmakarışık serpiştirilmiş yumrukayalar ve su yollarıyla dolu şaşırtıcı bir görünüm sergiliyordu. Saçılmış gibi duran kayalarla kaplı yamaçları, doğal veya insan yapımı olabilecek oluşumlarla kaplıydı.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim," dedi Brody soluk soluğa. "Ama höyük mezarların fazla uzakta olduğunu sanmam. Fazla zamanımızı almaz kanısındayım. Dosdoğru tırmanırsak, mutlaka ulaşırız."

Ben bundan emin değildim. Yamaç, gevşek taşlar ve dağdan dökülenler yüzünden gizli tehlikelerle doluydu ve patikaya benzer bir şey de yoktu. Rotamızı kendimiz belirlemek zorundaydık, çoğu kez ya tırmanılması ya da etrafından dolaşılması gereken kayalarla karşılaşıyorduk. Beni akşam vak-

ti buraya tek kolla getirmeyi başardığına göre, Strachan belli ki göründüğünden daha güçlüydü.

Ve daha tehlikeli.

Doğruca rüzgara karşı yürüyor ve harcadığımız efor yüzünden neredeyse iki büklüm oluyorduk. Başta birbirimize sokulmuş halde gidiyorduk, ama dik meyil zorluk yaratınca tek sıra haline geçmiştik. Brody azimli bir şekilde ağır ve devamlı ilerliyordu, ama askılı kolum dengemi bozduğundan devam etmek benim için zorlaşıyordu. Fraser kadar değildi tabii. Kilolu ve formsuz olduğundan zorlukla nefes alıyor ve her adımla birlikte daha da gerimizde kalıyordu.

Dinlenmek için ara vermemizi istemeyi düşünüyordum ki, arkamdan bir patırtı geldi. Dönüp bakınca Fraser'ın düştüğünü gördüm. Elleri ve dizleri üstünde geriye kayarken gevşek kayalar etrafına minik bir çığ gibi yığılmıştı. Ağzı açık hızlı hızlı nefes alıyordu, ayağa kalkamayacak kadar bitkindi.

İlerimizde Brody habersizce yola devam ediyordu. "Brody! Bekle!" diye seslendim, rüzgar sözcüklerimi bana geri getirdi.

Hızlı hızlı Fraser'ın yanına indim. Elimi koltukaltına koydum ve onu ayağa kaldırmaya çalıştım. Gülle gibiydi.

"Bana bir dakika ver..." dedi nefesi tıkanarak.

Ama kaç dakika verirsem vereyim fark etmeyeceğini görebiliyordum. Daha fazla devam etmesinin imkânı yoktu. Tekrar yukarıya Brody'ye baktım ve yağan dolunun içinden onu güçlükle gördüm. Sonra aniden patlayan rüzgarla gözlerime buz kırıkları saçılınca, yüzümü çevirdim.

Rüzgar yüzünden beni duyamayacağı için ağzımı kulağına yaklaştırarak "Arabaya dönebilir misin?" diye sordum.

Başıyla evetledi, göğsü inip kalkıyordu.

"Emin misin?"

Sinirli bir şekilde el sallayarak savdı beni. Onu kendi haline bırakıp hızlı hızlı Brody'nin arkasından gittim. Şimdi onu hiç göremiyordum. Yetişmeye çabalarken sık ve düzensiz nefes alıyordum. Başımı eğiyor, doğruca önümdeki zemine bakıyordum, böylece yüzümü rüzgar ısırmasından koruyordum, ama asıl neden, başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olmamdı. Brody gözüme ilişir umuduyla kafamı ne zaman kaldırsam, yamacın ilerisi yağan dolu yüzünden puslu görünüyor, tıpkı parazitli TV ekranlarına benziyordu.

Ayağımın altındaki bir taş kayınca bir dizimin üstüne düştüm. Derin bir nefes aldım, daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim.

"Brody!" diye bağırdım, ama gelen tek yanıt fırtınanın çığlığıydı.

Tekrar güçlükle ayağa kalktım. Burada duramazdım, çünkü rüzgar ve doluya maruz kalıyordum. Devam mı edeceğime yoksa Fraser'ın arkasından aşağıya mı ineceğime karar vermek zorundaydım, tam o anda orada dururken fark ettim ki, etrafımdaki devrik kayalar tuhaf biçimde simetrikti. Brody'ye yetişmeye o kadar odaklanmıştım ki, şimdiye dek çevremdeki manzaraya dikkat etmemiştim.

Höyük mezarların arasında duruyordum.

Fakat Brody'den iz yoktu. Kendi kendime bunları görmeden geçip gitmiş olamaz dedim, gerçi az kalsın ben öyle yapacaktım. Onu görmek için bakınırken, rüzgarın aniden yön değiştirmesiyle, girdap gibi dönen doluda, sanki açılan bir perde gibi bir boşluk meydana geldi. Sadece bir an sürdü, ama bayırın ilerisindeki daha büyük bir taş yapıyı görmeme yetti.

Daha yakından bakmak için ilerlerken, doluyla kaplı bayırda botlarım kayıyor, sırılsıklam turbada izleri çıkıyordu.

Yapı yuvarlak bir taş kulübeye benziyordu, kısmen çökmüştü. Hemen önünde bir kamp ateşinin kalıntıları vardı. Küller soğuktu ve yarı yarıya doluyla örtülmüşlerdi bile, ama onlara bakarken alevlerin sıçradığını gördüm ve kaybolduğum gece, kamp ateşinin ışığı altında beliren kapüşonlu figürü hatırladım. Strachan'ın sözleri aklıma geldi. Broch *düşünmek için iyi bir yer... İki bin yıl önce birinin o tepede bir ateşin yanında oturduğunu düşünmeye bayılıyorum. Geleneği sürdürdüğümü düşünmek hoşuma gidiyor...*

Etrafa bakındım; aslında Fraser veya Brody'yi görmeyi bekliyor değildim, ama yine de umuyordum. Fakat şu an bu yamaçta benden başka kimsecikler olmayabilirdi.

Rüzgara karşı sıkı durarak kulübeye yavaş yavaş yaklaştım. Giriş açık halde önümdeydi. İçeride kimse olup olmadığını algılayabilmek için dikkatle baktım. Bütün gördüğüm karanlıktı. *Gir gitsin.* Dizlerimi bükerek eğilip alçak açıklıktan girdim.

Rüzgar dışarıda kalınca sessizlik etrafıma bir örtü gibi indi. İçerisi zifiri karanlıktı, hava toprak ve eskilik kokusuyla ağırlaşmıştı. Kulübenin içi o kadar dar ve basıktı ki, ayakta dik durduğumda kafam neredeyse tavana değecek gibiydi. Ama üzerime atlayan kimse olmadı. Gözlerim karanlığa alışınca, soğuk taş duvarları ve ayaklarımın altındaki çıplak toprağı seçebildim. Burası her neyse, sanki binlerce yıldır boş ve kullanılmamış gibiydi.

Derken, gözümün ucuyla küçük, soluk bir leke gördüm. İncelemek için eğildim. İç duvardan birkaç taş dökülmüş, duvarda küçük bir boşluk oluşmuştu. İçinde yarısına kadar erimiş bir mum ve etrafında önceden yanmış çok sayıda mumdan kalan, kirli sarı havuzlar halinde eriyip katılaşmış mum artığı vardı.

Strachan'ın saklandığı yeri bulmuştum. Ama Strachan neredeydi?

Tam doğruluyordum ki, girişten gelen gri ışık birden sönükleşti. Arkamda gölgelerden bir suret yükselirken kalbim küt küt atarak hızla o tarafa döndüm.

"Merhaba David," dedi Strachan.

26

Konuşmadım. Zihnim durmuş, beni konuşamaz, hareket edemez halde bırakmıştı. Strachan bir adım ileri çıktı, şimdi girişte karaltı halinde duruyordu.

Yan tarafında bir bıçak tutuyor, arkasından gelen ışık bıçağın ağzına vuruyordu.

"Yolu tekrar bulmayı başardın ha? İlginç bulacağını söylemiştim sana."

Monoton sesi *broch*'un içinde yankılandı. Daha yakına gelmedi, ama benimle çıkış arasında duruyordu. Bıçağa bakmamaya çalıştım. Nefeslerimizin buharı küçük kulübeyi dolduruyordu. Gözleri endişeliydi ve içine çökmüştü, kirli sakalları yüzünün solgunluğuyla zıtlık içinde mavi-siyahtı.

Başını yana eğip dışarıda uluyan rüzgarın sesini dinledi.

"Beinn Tuiridh'in anlamını biliyor musun? Galce'de 'Matem Tepesi' demek. Her zaman çok uygun diye düşünmüşümdür."

Sesi söyleşi tonundaydı, sanki buraya gezintiye gelmiş gibi. Elini taş duvara yasladı. Bıçağı tutan diğer eli aynı konumdaydı.

"Bu kulübe höyükler kadar eski değil. Belki sadece bin yaşında kadar. Adaların her yerinde böyle *broch*lar görürsün. Buraya höyükler yüzünden mi yoksa onlara rağmen mi inşa

edildiği konusunu zihnimde hiçbir zaman netleştiremedim. Bir mezarlıkta gözcü kulesi niye inşa edilsin ki? Ölülere göz kulak olmak için değilse. Ne dersin?"

Ben cevap vermeyince hafifçe gülümsedi. "Hayır, arkeoloji merakı yüzünden buraya geldiğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

Nihayet konuşabildim. "Maggie Cassidy öldü."

Hâlâ duvarın sert taşlarını inceliyordu. "Biliyorum."

"Onu sen mi öldürdün?"

Strachan bir an eli duvarda öylece kaldı. Sonra iç çekerek elini indirdi.

"Evet."

"Ya Duncan'ı? Janice Donaldson'ı?"

Fahişenin adını duyunca şaşırmadı. Sadece kafasıyla onayladı ve içimde kalmış olabilecek son şüphe de o an kayboldu.

"*Niçin?*"

"Ne önemi var? Öldüler zaten. Onları geri getiremezsin."

Ufalmış görünüyordu. Ondan nefret edeceğimi sanıyordum, ama asıl hissettiğim kafa karışıklığıydı.

"Bir *nedenin* olmalı!"

"Anlamazsın."

Gözlerinde delilik izi aradım. Sadece yorgun görünüyorlardı. Ve üzgün.

"Janice Donaldson sana şantaj mı yaptı, bu muydu? Grace'e anlatmakla mı tehdit etti?"

"Grace'i bu işe karıştırma," diye uyardı, sesi birdenbire sertleşmişti.

"O zaman sen anlat."

"Pekala, bana şantaj yapıyordu. Onu düzüyordum ve benim kim olduğumu fark ettiği zaman açgözlülüğe kapıldı.

Ben de onu öldürdüm." Ses tonu kayıtsızdı, sanki bunların hiçbirinin aslında kendisiyle ilgisi yokmuş gibi.

"Peki ya Duncan'la Maggie?"

"Yoluma çıktılar."

"Bu kadar mı? Onları sırf bu yüzden mi öldürdün?"

"Evet, bu kadar! Domuz boğazlar gibi doğradım hepsini, üstelik büyük heyecan duydum! Çünkü ben hasta, sapık piçin tekiyim! Duymak istediğin bu mu?"

Sesi kendini aşağılamayla doluydu. Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak "Şimdi ne olacak?" dedim.

Konuştuğumuz sırada bir yandan da paltonun altından yaralı kolumu yavaş yavaş askıdan çıkartmayı deniyordum. Bunu yapabilsem bile, Strachan'ın bana saldırması halinde fazla şansım olmadığını biliyordum, ama tek elle de hiç şansım yoktu.

Girişten gelen ışık sırtına vuruyor, vücudunun yarısı gölgede kalıyordu. "Pekala, işte soru bu, değil mi?" diye cevap verdi.

"İşleri daha kötü hale getirme," dedim, hiç hissetmediğim bir özgüvenle. "Grace'i düşün."

Bana doğru bir adım attı. "Sana onu bu işe karıştırma dedim!"

İçimden gelen gerileme dürtüsüne karşı koyup kımıldamadım. "Niçin? Ona *saldırdın*! Kendi karına!"

Gözlerinde gerçek bir acı vardı. "Az kalsın beni yakalıyordu. Üçünüz çıkageldiğinizde evdeydim. Gelişinizin nedenini tahmin ettim ve geri geleceğinizi de biliyordum. Yatın telsizini kullanmanızı engellemek ve kendime *düşünmek* için zaman kazandırmak istedim sadece. Fakat lanet köpek benim orada olduğumu biliyordu ve Grace'in kokpite geldiğini işitince, birden... birden dönüp ona elimin tersiyle vurdum. O

kadar sert vurmak istememiştim, ama ben olduğumu görmesine de izin veremezdim!"

"O halde her şeyi sen ayarladın? Onca acıyı ona sen çektirdin?"

"Yapmam gerekeni yaptım!"

Ama sesi utanmış gibiydi. Bir avantaj ele geçirdiğimi sezip üstüne gittim.

"Adadan kaçamayacaksın, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Herhalde öyle." Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Görünce birdenbire buz kestim. "Ama teslim olacak da değilim."

Bıçağı kaldırdı. Yukarıda tuttuğu bıçağa dikkatle bakarken bıçağın gümüş rengi ağzı parlıyordu.

"Buraya neden geldiğimi bilmek ister misin?" diye söze başladı, ama nedeni öğrenemedim.

Birdenbire arkasından kocaman bir suret üzerine atladı. Strachan'ın bıçağı elinden düşünce bir takırtı işitildi ve sonra ben duvara devrildim. Çarpmanın etkisiyle taşlar titrerken omuzuma ağrı saplandı. Strachan'la diğeri yerde boğuşurlarken her şey gölgeler halinde ve karışıktı. Loş ışıkta Brody'nin granit gibi yüz hatlarını seçebildim. Strachan daha genç ve formdaydı, ama yaşlı adam da daha iriydi. Ağırlığını Strachan'ı yere yapıştırmakta kullanarak yüzüne bir yumruk attı. Etlerle kemiklerin bu ilk çarpışmasını Brody tekrar vurunca ikincisi izledi. Üçüncü yumruğu atmadan Strachan gevşemişti bile. Brody'nin durduğunu sandım, ama durmadı. Bütün ağırlığını yumruklarına vererek devam etti.

"Brody!"

Sanki duymamış gibiydi. Strachan artık direnmiyordu, Brody vurmak için yumruğunu bir kez daha kaldırdığında kolunu yakaladım.

"Onu öldüreceksin!"

Silkinip benden kurtuldu. Girişten gelen ışıkta yüzündeki acımasız niyeti okuyabiliyor ve mantıklı düşünemediğini biliyordum. Duvardan destek alıp kendimi iterek Brody'ye doğru atıldım ve kazandığım hızı kullanarak onu hareketsiz yatan Strachan'ın üzerinden devirdim.

Sakat omuzuma alevden bir bıçak gibi ağrı saplandı. Brody beni bir tarafa itmeye çalıştı, ama duyduğum acıdan deliye dönmüştüm. Ben de onu ittim.

"Hayır!"

Bir an için bana da saldıracak sandım, derken öfkesi boşalıp tükenmiş gibi göründü. Öfke nöbeti geçerken nefes nefese kalmış halde duvara yaslandı.

Strachan'ın yanında diz çöktüm. Kan içindeydi ve sersemlemişti, ama yaşıyordu.

"O nasıl?" diye sordu Brody nefesi kesilerek.

"Yaşayacak."

"Alçak herifin hakettiğinden fazla." Ama sözcüklerinde artık enerji kalmamıştı. "Fraser nerede?"

"Arabaya döndü. Tırmanamadı."

Etrafa bakıp bıçağı aradım. Duvarın dibindeydi. Kalan buzdolabı poşetlerinden birini kullanarak elime aldım. Açılır kapanır balıkçı bıçaklarındandı, ağzı on iki on üç santim kadardı. Yeterince büyüktü.

Fakat bıçağa bakarken zihnimin gerisinde bir şey kıpırdandı. *Ne var? Sorun ne?*

Brody elini uzattı. "Ver bende kalsın. Merak etme, onun üzerinde kullanmayacağım," diye ekledi tereddüt ettiğimi görünce.

Bıçağı ona verirken, içimden bir ses ısrarla bir şeyleri gözden kaçırdığımı söylüyordu hâlâ. Brody bıçağı cebine koyarken Strachan'dan bir inilti geldi.

"Onu ayağa kaldırmama yardım et," dedim.

"Kendim kalkabilirim," dedi Strachan zorlukla soluyarak.

Burnu kırılmıştı, o yüzden genizden gelen sesi boşlukta yankılanıyor gibiydi. Yine de yanına gittim. Brody de geldi, ama Strachan'ın kollarını arkasında bükene kadar elinde kelepçe olduğunu görmedim.

"Ne yapıyorsun?"

"Emeklilik hatırası." Kelepçeyi Strachan'ın bileklerine takıp kapattı. "Vatandaş tutuklaması dersin."

"Kaçmaya çalışmayacağım," dedi Strachan hiç direnmeden.

"Zaten kaçamazsın. Hadi, ayağa kalk." Brody onu kabaca çekip ayağa kaldırdı. "Sorun ne Strachan? Masum olduğunu söylemeyecek misin? Kimseyi öldürmediğinde ısrar etmeyecek misin?"

"Fark eder mi?" dedi tekdüze bir tonla.

Brody şaşırmış görünüyordu, sanki onun yenilgiyi bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyormuş gibiydi.

"Hayır." Onu girişe doğru itti. "Dışarı."

Ben de eşikten geçmek için başımı eğip arkalarından gittim, gün ışığına çıkınca gözlerimi kırpıştırdım. Strachan'ı muayene etmek için giderken dondurucu rüzgar nefesimi kesti. Yüzü darmadağın olmuştu. Yüzüne sıvaşan kan ve sümük geçiciydi, ama asıl önemlisi gözlerinden biri o kadar şişmişti ki neredeyse kapanmıştı. Gözünün alt tarafı da yanağına kadar şişti, kırılanın yalnızca burnu olmadığını anladım.

Cebimde mendil var mı diye yokladım ve kanı durdurmaya çalıştım.

"Bırak kanasın," dedi Brody.

Strachan dağılmış yüzüyle gülümsemeye benzer bir şey yaptı. "Her zaman insancılsın ha Brody?"

"Yürüyebilecek misin?" diye sordum.

"Başka seçeneğim var mı?"

Hiçbirimizin yoktu. Kötü durumda olan bir tek Strachan değildi. Tırmanmak ve dövüşmek Brody'yi tüketmişti. Yüzü griydi ve benim de ondan iyi görünmediğimden kuşkulanıyordum. Omuzum yine zonkluyordu ve rüzgar yangında hasar gören paltomdan içeri buzdan bıçaklar gibi girerken titremeye başlamıştım. Üçümüzün de bu korunaksız dağdan hızla kurtulması gerekiyordu.

Brody, Strachan'ı dürtüp "Yürü," dedi.

"Yavaş ol," dedim, Strachan neredeyse düşmek üzereyken.

"Sempatini boşa harcama. Şansı olsaydı seni orada öldürecekti."

Strachan omuzunun üzerinden bana baktı. "Sempati istemiyorum. Ama hiçbir şekilde benden yana tehlikede değildin."

Brody homurdandı. "Ya, tabii. O yüzden bıçağın vardı."

"Buraya kendimi öldürmeye geldim, başkasını değil."

Onu bayırdan aşağıya yönlendirirken "Kendine sakla Strachan," dedi Brody kabaca.

Ama bu işte bir yanlışlık olduğuna, bir şeyi gözden kaçırdığıma dair hissim öncekinden daha kuvvetliydi şimdi. Strachan'dan bir açıklama işitmeyi bekliyordum.

"Anlamıyorum," dedim. "Üç kişiyi öldürdün. Şimdi niye birdenbire kendini öldürmeye karar verdin?"

Yüzündeki perişan ifade samimi gözüküyordu. "Çünkü yeterince insan öldü. Ben sonuncusu olmak istedim."

Brody bir kez daha dürtünce Strachan doluyla örtülü çimenlere dizleri üzerine düştü. "Seni yalancı piç! Ellerindeki bütün o kanla orada durmuş bunları söylüyorsun ha? Tanrım, seni..."

"Brody!" Hemen aralarına girdim.

Brody öfkeden titriyordu, bütün hiddeti dizleri üstünde

önünde duran adama yoğunlaşmıştı. Kendini zorlayarak gevşedi. Geri adım atarken sıkılı yumrukları açıldı.

"Tamam. Ama yok ettiği bütün o hayatlardan sonra onun kendine acımasını dinlediğim zaman... Hem Ellen da..."

"Biliyorum, ama bitti artık. Bırakalım da polis halletsin."

Brody uzun, titrek bir nefes aldı ve başıyla dediklerimi onayladı. Fakat Strachan hâlâ dik dik ona bakıyordu.

"Ellen'a ne olmuş?"

"İnkar etmeye kalkma hiç," dedi Brody acı acı. "Anna'nın babası olduğunu biliyoruz, Tanrı yardımcısı olsun."

Strachan güçlükle ayağa kalktı. Acele ettiği çok açıktı.

"Nasıl öğrendiniz? Kim söyledi?"

Brody ona soğuk soğuk baktı. "Sandığın kadar zeki değilmişsin. Maggie Cassidy ortaya çıkardı. Anlaşılan, adadaki herkes biliyormuş."

Strachan büyük bir şok yaşamış gibi görünüyordu. "Ya Grace? O biliyor mu?"

"Endişelenmen gereken son şey bu. O kadar..."

"*Biliyor mu?*"

Ateşli hali ikimizi de şaşırtmıştı. İçimde korkunç bir sezgi yeşermeye başlarken ona cevap verdim.

"Kazaydı. Kulak misafiri oldu."

Strachan gerçekten şok yaşıyordu. "Köye geri dönmek zorundayız."

Strachan dönüp yürümeye başlarken Brody kolundan kavradı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Strachan silkinip kurtuldu. "Bırak beni geri zekâlı! Tanrım, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok!"

Beni ikna eden öfkesi değil, gözlerinde gördüğüm başka bir şeydi.

Korku.

Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu ve niçin bıçağı gördüğüm zaman zihnimde bir kıvılcım gibi çaktığını birdenbire fark ettim. Strachan'ın sözleriydi: *Domuz boğazlar gibi doğradım hepsini!* Mide bulandırıcı, dikkat dağıtıcı bir imgeydi, özellikle de Maggie'nin yanık bedenindeki berbat kesik izlerini ve arabasının her yanındaki kan lekelerini gördükten sonra. Ama Maggie bıçakla öldürülmüş, gerçek anlamda *doğranmış* olsa da, diğer kurbanların durumu farklıydı. Öyleyse ya Strachan öyle demek istememişti ya da...

Aman Tanrım. Biz ne yaptık...?

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak "Çıkart kelepçeleri," dedim.

Brody bana delirmişim gibi bakıyordu. "Ne? Öyle bir şey..."

"Bunun için vaktimiz yok!" diyerek sözünü kesti Strachan. "Geri dönmek zorundayız! *Hemen!*"

"Haklı. Acele etmeliyiz," dedim.

"Niye, Tanrı aşkına? Ne oldu?" diye sordu Brody, ama bu arada kelepçeyi çıkarıyordu.

"Onları o öldürmedi," dedim, acele etmesini dileyerek. Yaptığımız hatanın büyüklüğü dehşet verici, bas bas bağıran bir açıklıkla belirmeye başlıyordu. "Grace'ti. Strachan sadece onu koruyordu."

"Grace mi?" diye tekrarladı Brody inanamayarak. "*Karısı mı?*"

Strachan'ın dağılmış yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti.

"Grace karım filan değil. O benim kız kardeşim."

27

Range Rover'a geri dönüş yolculuğu bir kâbustu. Dolu yağışı kesilmiş olsa da, dağın yamacı yavaş yavaş eriyen ve bayırı sürtünmesiz bir kayak pistine çeviren beyaz buz topaklarıyla kaplıydı. Hava kararmaya başlamıştı ve yukarı tırmanırken bizi yavaşlatmaya çalışan rüzgar, şimdi arkamızda bizi kovalıyor, inişimizi daha da zorlaştırıyordu.

Sonradan anlamak son derece zalimce bir lükstür. Haklı olduğumuz noktalar vardı, ama yine de korkunç biçimde yanılıyorduk. Polikliniğe gizlice giren, yatın telsizini parçalayan ve Grace'e saldıran Strachan'dı. Adaya geldiğimiz ilk günden itibaren bize sinsice sokulup vakada ilerleyişimizi takip etmiş, hattâ zaman zaman bizi sabote etmişti. Ama bunları kız kardeşini korumak için yapmıştı, kendisini değil. Katil olan o değildi.

Kız kardeşiydi.

Ne kadar çok zaman kaybettiğimizi düşününce berbat hissettim. Sönük de olsa tek umudumu Strachan'ın iki arabanın da anahtarlarını yanına almış olmasına bağladım, dediğine göre niyeti Grace'in Maggie'ye yaptıklarını öğrendikten sonra onu evde tutmaktı. Grace köye gitmek isterse yürümek zorundaydı. Öyle olsa bile, şimdiye dek çoktan gitmiş olmalıydı. Kendi kendime doğruca otele gitmez belki dedim ama

ikna olmadım. Brody'yle ben yanından ayrıldığımız sırada nasıl aklının başından gittiğini görmüştüm. O halin öfkeye dönüşmesi uzun sürmezdi. Cevapsız bütün sorular beklemek zorundaydı. Şu an tek önceliğimiz Grace'ten önce Ellen'la Anna'ya ulaşmaktı.

Tabii zaten çok geç kalmamışsak.

İniş yolunda konuşmadık. Ne zamanımız ne de yeterli nefesimiz vardı. Düzlük sayılabilecek bir noktaya varır varmaz, hafif bir tempoda ve tökezleye tökezleye de olsa koşmaya başladık, efor yüzünden hırıltıyla çıkan nefes seslerimiz hariç sessizdik. Şüphesiz en formda olanımız Strachan'dı, ama bir kolunu böğrüne sıkıca bastırmasından, diğer yara bereleri dışında kaburgalarının da kırılmış olabileceğini düşündüm.

Fraser geldiğimizi görmüştü. Motoru çalışır haldeki *Range Rover*'da bekliyordu ve radyatör de mutluluk verici bir şekilde içeriye sıcak hava basıyordu. Strachan'ın kanlı yüzünü görünce vahşice gülümsedi.

"Biri merdivenlerden düşmüş, ha?"

"Bizi otele götür. Çabuk," dedi Brody nefes nefese, kendini ön yolcu koltuğuna atarken. "Ellen'ı bulmamız gerek."

"Niye ki, ne..."

"Sür şunu!"

Fraser vitese asılır ve kükreyen *Range Rover*'ı köye doğru sürmeye başlarken, hâlâ nefes nefese olan Brody başını arkaya çevirip Strachan'a baktı ve "Konuş!" dedi.

Strachan'ın haşat olmuş yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Kırık burnu yassılmıştı ve neredeyse kapanmış gözünün altında yanağı mosmor ve şişti. Hiç belli etmese de çok ciddi ağrısı olmalıydı.

"Grace hasta. Benim hatam, onun değil," dedi monoton bir tonla. "Dağdan tekrar inmemeyi bu yüzden planlamıştım.

Ben ölürsem, o da artık tehlike olmaktan çıkacaktı."

"İyi de niçin?" diye sordu Brody. "Sen onun ağabeyisin, Tanrı aşkına! Niye bunları yapıyor!"

"*Ağabeyi mi*?" diye bağırdı Fraser, birden direksiyonu kırıp bir virajı alırken hepimiz arabanın bir tarafına savrulduk.

İkisi de cevap vermedi. Strachan kendi yarattığı bir uçuruma gözlerini dikmiş bir adam gibi görünüyordu.

"Çünkü kıskanıyor."

Pencereden çıplak arazinin görüntüsü yıldırım gibi geçti, ama neredeyse fark edilmedi bile. İlk konuşabilen ben oldum.

"Maggie'yi *kıskançlıktan* mı öldürdü?" dedim inanmazca.

Strachan'ın kanlı ağzı gayriihtiyari seyirdi. Arabanın hareketiyle gevşekçe sallanıyor, sağa sola devrilmemek için hiç uğraşmıyordu.

"Kanlar içinde eve geri gelene kadar ne yaptığını bilmiyordum. Maggie benimle görüşmek için evi iki kere aramıştı. Grace ilkine göz yummuş olabilir, ama ikincisine hayır. Beni yolundan çekmek için evde bir yabancı görmüş gibi yaptı ve o zaman Maggie'nin montunun cebine buluşma yerini ve zamanını söyleyen bir not bıraktı. Maggie gelenin ben olduğumu sansın diye arabamı bile aldı."

Demek yabancı gerçekten de dikkat dağıtmak içinmiş diye düşündüm. Tek farkla ki, Grace'in uydurduğu bir şeymiş, Strachan'ın değil.

"Nasıl olduğunu anlamak zorundasınız," dedi Strachan, ilk kez olarak sesinde hafif de olsa bir yalvarma tonu işitiliyordu. "Büyüme çağımızda sadece ikimiz vardık. Annemiz biz küçükken öldü, babamızsa çoğu zaman seyahatte olurdu. Güvenlik görevlileri ve özel öğretmenlerle, gözlerden uzak bir malikanede yaşadık. Birbirimizden başka tanıdığımız yoktu."

"Devam et," dedi Brody.

Strachan başını öne eğdi. Kulübenin küf kokusu hâlâ üzerindeydi, kurumuş ter ve kan kokularına karışıyordu.

"On altı yaşımdayken bir gece sarhoş oldum ve Grace'in odasına gittim. Olanları ayrıntısıyla anlatmayacağım. Yanlıştı ve benim hatamdı. Ama ikimiz de durdurmak istemedik. O an için ... normal gelmişti. Yaşım büyüyünce bu işe bir son vermek istedim, ama o sıra ... Grace hamile kaldı."

"Düşük yaptı," dedim, Strachan'ın bana evinin salonunda anlattıklarını hatırlayarak. Şimdi yıllar önceymiş gibi geliyordu.

"Düşük değildi. Ona kürtaj yaptırtım." Şimdi sesindeki acı kadar utanç da çok belliydi. "Yasadışı kliniklerden biriydi. Komplikasyonlar oldu. Grace az kalsın ölüyordu. Bir daha asla çocuk sahibi olamayacağını söylediklerinde bile bebeğin babasının kim olduğunu itiraf etmedi. Ama o olaydan sonra değişti. Dengesizleşti. Her zaman sahipleniciydi, ama ondan sonra... Babamız öldüğü zaman, aramızdakini bitirmeyi denedim. Grace'e bittiğini ve başka bir kızla görüşmeye başladığımı söyledim. Kabullenir sanıyordum. Ama öyle olmadı. Kızın dairesine gitti ve onu bıçaklayarak öldürdü."

"Tanrım," dedi Fraser. Arabayı yeni bir virajdan savurarak döndürürken ıslak yüzeyde tekerlekler patinaj yaptı. Dolambaçlı yolda göze alabildiği kadar hızlı sürüyordu, ama bana yeterince hızlı gelmiyordu.

Strachan elini yüzünden geçirdi, yaralarının farkında değildi sanki. "Kimse Grace'ten şüphelenmedi, ama o ben yapmadım bile demedi bana. Bir daha hiç kimseyle görüşmemi istemediğini söyledi. Asla."

"Madem tehlikeli olduğunu biliyordun, niçin polisi aramadın?" diye sordum, araba aniden bir çukurdan sarsılarak geçerken destek almak için kapı tutacağını kavrayarak.

"Böylece herkes olanları öğrense miydi?" Strachan kafasını iki yana salladı. "Ölen ölmüştür. Onları geri getiremezsin. Hem Grace'in böyle olması benim hatamdı. Onu terk edemezdim."

Fraser ani bir fren yapınca hepimiz sarsıldık. Yolun ilerisi koyunlarla doluydu. Araba ani frenin etkisiyle hızla öne arkaya gidip gelince yerdeki erimiş buzlar sprey gibi püskürdü, Fraser tüm gücüyle kornaya basarken önümüzdeki koyunlar sağa sola dağıldı. Yünlü gövdeler itişip kakışarak arabanın pencerelerine değecek kadar yaklaştılar, panikle meliyorlardı. Ardından yolumuz açıldı ve tekrar süratle devam ettik.

Strachan bunların farkına varmamıştı bile. "Güney Afrika'dan ayrıldık, hiç kimsenin bizi tanımadığı yerlere giderek dünyayı dolaştık. Herkesin bizi evli varsaydığı yerlere. Aramızdaki... fiziksel ilişkiyi sınırlamayı denedim. Hâlâ başka kadınlarla görüşüyordum. Genel olarak fahişelerle. Müşkülpesent olma lüksüm yoktu." Sesinde apaçık bir kendinden tiksinme vardı. "Ama Grace sadece kıskanç değil, çok da kurnaz. Sanırım her seferinde anladı ve anladığında da..."

Cümleyi tamamlamasına gerek yoktu. Fraser'ın daha hızlı gitmesini diledim. Daha Strachan'ın evine bile varmamıştık. *Çok uzak. Hâlâ çok uzak.*

"Her seferinde başka bir yere taşındık," diye devam etti. "Ve her seferinde Grace biraz daha kötüleşti. O yüzden buraya, Runa'ya geldik. Bu bölgeyi, yabanıllığını seviyorum ve böyle bir adada Grace rahatça hareket edemeyecekti. Burada kendimizi gerçekten bir şeylerin parçası gibi hissetmeye başladık. Adayı geliştirmeyi *gerçekten* istediğimi fark ettim!"

Brody ona küçümseyerek baktı. "Peki, küçük cennetine Janice Donaldson hangi noktada girdi?"

Strachan'ın yüzü acıyla kasılıp öylece kaldı. "Bana şantaj

yaptı. Onunla bir süredir görüşüyordum, ama gerçek adımı söylememiştim. Sonra bir gün Iain Kinross ben oradayken dairesine geldi. Onun müşterilerinden biri olduğunu hiç bilmiyordum. Iain beni görmedi, ama tepkim Janice için ipucu olmuş. Soruşturup kim olduğumu öğrenmiş. Evine bir dahaki gidişimde Grace'e söylemekle tehdit etti. Ona parayı verdim... Tanrım, istediğinden bile fazlasını verdim. Ama yeterli olmadı."

"Bütün bu zaman boyunca onu kız kardeşinin öldürdüğünü biliyor muydun?" diye sordu Brody kaba bir tonla.

"Elbette hayır! Onun Runa'ya geldiğini hiç bilmiyordum! Bir cesedin bulunduğunu duyduğum zaman bile, bunun Grace'le bir ilgisi olduğunu bilmiyordum. Bütün o yakma işi, yangınlar, bu yeni bir şeydi. Grace diğerlerinde sadece bıçak kullanmıştı. Ama polis memuru öldürüldüğünde... kendimi artık daha fazla kandıramazdım."

Duncan'ın cesedini gördüğünde Strachan'ın tepkisi geldi aklıma. Sahiden gerçekmiş. Ama bir ceset görmesinin şoku değildi, kız kardeşinin yeniden öldürmeye başladığını fark etmesinin şokuydu.

"Onu niçin öldürdü?" diye sordu Fraser arkaya dönmeden, sesi çatlaktı. Virajları neredeyse umursamazca alıyor, bizi bir o tarafa bir öteki tarafa savuruyordu.

"Bilmiyorum. Ama geçmişte Grace ne zaman bir... olay yaşasa taşınmıştık. Bu sefer taşınamadık. Ayrıca bir cinayet soruşturması yürütüleceğini fark ettiği zaman, paniklemiş ve kendisini suçlu gösterebilecek her şeyden kurtulmaya çalışmış olmalı... Herhalde Duncan'ı engel olarak gördü, hepsi o."

"Lanet olası bir *engel* olarak mı görmüş?" diye söylendi Fraser, bir virajı daha almak üzere direksiyonu aniden kırarken.

"Sakin ol," diye uyardı onu Brody. Strachan'a tekrar dö-

nerken yüzü kaya gibiydi. "Kaç kişiyi öldürdü?"

Strachan kafasını iki yana salladı. "Kesin bilmiyorum. Bana her zaman söylemez. Bundan önce belki dört ya da beş kişiyi."

Hangisi daha kötüydü bilmiyorum, kız kardeşinin kurbanlarının sayısı mı yoksa Strachan'ın bunların kaydını bile tutamaması mı?

"Bana Ellen'dan bahset?" dedi Brody dişlerini gıcırdatarak.

Strachan gözlerini kapattı. "Ellen bir hataydı. Aramızda her zaman o... *gerginlik* oldu. Ondan kaçmaya çalıştım, Grace'in şüphelenmesini göze alamazdım. Fakat buraya gelmemizden bir iki ay sonra, Ellen'ın Dundee'deki üniversite arkadaşlarını görmeye gideceğini öğrendim. Böylece ben de orada olmak için bir mazeret yarattım. Sadece bir kez oldu, Ellen bunda ısrarlıydı. Hamile olduğunu öğrendiğimde, başka bir yere gitmesi için ona para vermeye çalıştım. Güvenli bir yere gitsin diye. Fakat reddetti. Benden bir kuruş bile almayacağını, çünkü benim evli olduğumu söyledi. Ne ironi ama, değil mi?"

İğneleyici tavrı çabucak geçti.

"Gözüme uyku girmiyordu, Grace öğrenecek olursa yaşanacaklardan korkuyordum ve..."

Sesi zayıflayarak kesildi. İleride evini görebiliyorduk. İki araba da dışarıda duruyordu ve pencerelerde hâlâ ışık vardı. Onları görünce içimde hafif bir umut belirdi.

"Evde mi diye bakalım mı?" diye sordu Fraser.

"Değildir," dedi Strachan emin bir şekilde.

Brody yaklaşmakta olduğumuz eve bakıyordu, ikilemdeydi. Şayet Grace hâlâ evdeyse bu işe hemen bir son verebilirdik. Ama değilse daha da çok vakit kaybetmiş olacaktık.

"Araba yolundaki ne?" diye sordum. Yerde hareketsiz halde

açık sarı bir figür vardı. Ne olduğunu fark edince buz kestim.

Strachan'ın köpeği Oscar'dı bu.

"*Köpeğini* mi öldürmüş? diye bağırdı Fraser. "Ne halt etmeye yaptı ki bunu?"

Kimse yanıt vermedi, ama evi arkamızda bırakırken Strachan'ın yüzü umutsuzdu.

"Daha hızlı," dedi Brody, Fraser'a.

Bir iki dakika sonra önümüzde ilk evler belirdi. Köye girdiğimiz sıra, hava neredeyse kararmıştı. Sokaklarda tekinsiz bir ıssızlık vardı. Fraser otele giden yan yola dalarken neredeyse hiç yavaşlamadı.

Ön kapı açıktı.

Daha araba durmadan Strachan dışarı fırladı. Girişe giden basamakları koşarak çıktı, ama sonra zınk diye durdu, dayaktan darmadağın yüzü birden kireç gibi oldu.

"Aman Tanrım," dedi Brody fısıltı halinde, gözlerini dikmiş içeriye bakarken.

Otel harabeye dönmüştü. Holün her yanı kırık mobilyalarla kaplıydı. Dolaplı saat yere kapaklanmış ve parçalanmıştı, duvardaki ayna kopup yere düşmüş tuzla buz olmuştu. Her şey çıldırmışçasına ve kontrolsüzce tahrip edilmişti, ama Strachan'ı zınk diye durduran bu değildi.

Koridor kanla kaplıydı.

Kanın madeni kokusu içerinin havasını mezbahaya çevirmişti. Kan ahşap döşemelerde göllenmiş, panelli duvarlara sıçrayıp soyut lekeler oluşturmuştu. En yükseğe sıçradığı nokta kapı eşiğinin hemen iç tarafıydı, duvarlarda ise neredeyse tavana kadar fışkırmıştı. Burası saldırının ilk gerçekleştiği yerdi, ama nasıl devam ettiği izlere bakılarak rahatlıkla anlaşılabiliyordu. Kan uzayıp giden bir iz halindeydi: Büyük yuvarlak lekelerle başlıyor, ardından yaralının koridora doğ-

ru sendeleyerek gitmesi sırasında oluşmuş sıvaşmalarla devam ediyordu.

İz bara girip gözden kayboluyordu.

"Ah, hayır..." diye fısıldadı Strachan. "Ah, lütfen, hayır..."

Pek pıhtılaşma olmamasından kanın henüz taze olduğu anlaşılıyordu. Canlı bir bedenden fışkıralı çok uzun zaman geçmemişti. Manzara karşısında Strachan da Brody de donakalmıştı. Kendimi zorlayarak yanlarından geçip hızla holü katederken yerdeki kanlara basmaktan kaçındım. Beyaz kapı pervazında kanlı bir el izi gözüme çarptı, destek almak için biri yapışmıştı. Leke sıvaşık olduğundan elin büyüklüğü anlaşılmıyordu, ama pervazın aşağı kısmındaydı, sanki elin sahibi sürünerek ilerliyormuş gibi.

Ya da bir çocuktu.

İçeride ne olduğunu görmek istemiyordum. Fakat başka seçeneğim yoktu. Bir nefes alarak kendimi hazırlamaya çalıştım ve bara girdim.

İçeride dokunulmadık tek bir şey kalmamıştı. İskemlelerle masalar devrilmiş ve parçalanmıştı, perdelerde bıçak kesikleri vardı, şişeler ve bardaklar paramparçaydı, tam bir deliliğe işaret ediyordu. Hepsinin ortasında Cameron yatıyordu.

Bar tezgahının karşısında yere yığılmış haldeki öğretmenin gevşemiş kolları ve bacakları yanlara açıktı. Giysileri kandan sırılsıklamdı, kan kurumaya henüz başlamıştı. İkinci bir ağız gibi, boğazında geniş bir yarık açılmıştı, sanki fırlak âdem elması dışarı çıkarılmaya çalışılmış gibi soluk borusu boydan boya kesilmişti.

Öğretmenin gözleri şoktan faltaşı gibi açıktı, sanki bunu kendisine Grace'in yaptığına inanamıyordu.

Arkamızda beliren Fraser "Aman Tanrım," diye mırıldadı.

İçerisi alkol ve kan kokusunun mide bulandırıcı bir karı-

şımıyla kaplıydı. Başka bir koku daha vardı, ama afallamış duyumlarım ne olduğunu daha yeni algılamaya başlarken, sessizliği yaran ani bir ses işitildi.

Bir çocuk çığlığı.

Mutfaktan geliyordu. Daha ses kesilmeden Strachan oraya koşmuştu bile. O mutfağın kanatlı kapısından içeri dalarken, Brody'yle ben de hemen arkasındaydık, ama içerideki manzara hepimizi yerimize mıhladı.

Daha önceki tahribat bununla kıyaslanamazdı. Kırılmış tabak çanaklar ayaklarımızın altında çatırdıyordu, dökülmüş yemekler rüzgarın sürüklediği pis kar yığınları gibi yerlere saçılmıştı. Mutfak masası ters dönmüş, sandalyeler kırılmıştı, çam ağacından yapılma yüksek büfe yere devrilmişti. Duvara dayalı eski fırın bile sanki biri onu da devirmeye çalışmış gibi yerinden çekilmişti.

Fakat o anda bunların hiçbiri zihnimize tam olarak kaydolmuyordu.

Ellen gerileyip bir köşeye sinmişti, dehşet içindeydi ve kanayan yaraları vardı, ama sağdı. Savurmaya veya fırlatmaya hazır bir şekilde, ağır bir tencereyi iki eliyle birden o kadar sıkı kavramıştı ki, parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

Ellen'la kapı arasında Grace duruyordu. Anna'yı yakalamış, bir eliyle küçük kızın ağzını kapatırken onu sımsıkı kendine doğru bastırıyordu.

Diğer elindeki mutfak bıçağını kızın boğazına dayamıştı.

"*Geri çekilin, ona yaklaşmayın!*" diye haykırdı Ellen.

Yaklaşmadık. Köye yürüdüğünden Grace'in giysileri çamur lekeleriyle kaplı ve ıslaktı. Kuzguni saçları karışıktı ve rüzgardan dağılmıştı, yüzü şişti ve yol yol gözyaşlarıyla kaplıydı. Ne kadar darmadağın bir halde de olsa hâlâ güzeldi. Ama şimdi deliliği son derece barizdi.

Bariz olan başka bir şey daha vardı. Koridorda ve barda aldığım kokunun ne olduğu burada hemen anlaşılıyordu, insanın genzini tıkayacak kadar yoğundu.

Gaz kokusu.

Duvardan çekilmiş fırına tekrar baktım, sonra da Brody'ye bir bakış attım. Çok hafifçe başını sallayarak anladığını belli etti.

"Tüpler arka tarafta," diye mırıldadı Fraser'a, gözlerini Grace'ten ayırmadan. "Vana vardır. Git de kapat."

Fraser yavaş yavaş geriledi, sonra da koridora çıkıp gözden kayboldu.

"Rose Cassidy'nin evinden döndüğümüzde burada bekliyordu," dedi Ellen hıçkırarak. "Bruce bizimle beraber içeri gelmişti ve onunla konuşmaya çalışınca o... o..."

"Biliyorum," dedi Strachan sakince. Bir adım yaklaştı. "Bıçağı bırak elinden Grace."

Kız kardeşi onun kanlı yüzüne sabit gözlerle bakıyordu. Keman yayı gibi gergin, her an kopacak gibi görünüyordu.

"Michael... Ne oldu sana?"

"Önemli bir şey değil. Bırak kızı."

Anna'dan söz etmesi bir hataydı. Grace'in yüzü birden çirkinleşti.

"*Kızımı* demen gerekmiyor mu?"

Strachan bocalar gibi oldu ama çabuk toparladı. "O sana bir şey yapmadı Grace. Sen Anna'yı her zaman sevmişsindir. Ona zarar vermek istemediğini biliyorum."

"Doğru mu?" Grace ağlıyordu. "Doğru mu? Yalan söylediklerini söyle bana! Lütfen Michael!"

Söyle şunu diye düşündüm. Ona istediğini söyle. Ama Strachan fazla uzun süre tereddüt etmişti. Grace'in yüzü buruştu.

"Hayır!" diye inledi.

"Grace..."

"*Kapa çeneni!*" diye haykırırken boynundaki damarlar fitil fitil dışarı fırladı. "Bu *kaltağı* becerdin, *benim* yerime onu seçtin, ha?"

"Açıklayabilirim Grace," dedi Strachan, ama fırsatı kaybediyordu. Grace'i kaybediyordu.

"*Yalancı!* Bütün o zaman boyunca yalan söyledin! Diğerleri için seni affedebilirdim, ama bu... *Nasıl* yapabildin?"

Artık kendisi ve ağabeyi dışında hiç kimse yokmuş gibiydi. Gaz kokusu git gide artıyordu. Fraser ne halt ediyordu? Brody yavaş yavaş Grace'e yaklaşmaya başladı.

"Bıçağı bırak Grace. Sana hiç kimse..."

"Yaklaşma bana!" diye haykırdı Grace.

Brody geri çekildi. Göğsü inip kalkan Grace bize gözlerini dikti, yüzü çarpılmıştı.

Sessizlik birdenbire metalik bir tangırtıyla bozuldu. Ellen saplı tencereyi elinden bırakmıştı. Tencere yere çarparken çıkan ses şok edici derecede yüksekti. Ellen ağır ağır Grace'e doğru ilerliyordu.

"Ellen yapma!" dedi Strachan, ama sesinde otoriteden çok korku vardı.

Ellen ona aldırmadı. Bütün dikkatini Grace'te toplamıştı.

"İstediğin benim, değil mi? Pekala, ben buradayım. Bana ne istersen yap ama lütfen kızımı incitme."

"Tanrı aşkına Ellen," dedi Brody, ama hiç etkisi olmadı.

Ellen çağırırcasına kollarını açtı. "Pekala, hadi! Ne bekliyorsun?"

Grace yüzünü ona dönmüştü, ağzının bir köşesine kırık bir saat mekanizması gibi bir tik yerleşmişti.

Strachan çaresizce araya girdi. "Bana bak Grace. Boşver onu, o önemli biri değil."

"Sen karışma," diye uyardı Ellen.

Fakat Strachan öne doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. Sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini uzattı.

"Benim için önemli olan tek şey sensin Grace. Bunu biliyorsun. Bırak Anna'yı. Bırak gitsin, sonra biz de bu yerden gideriz. Başka bir yere gider, yeni baştan başlarız. Sadece sen ve ben."

Grace ona o kadar çıplak bir arzuyla bakıyordu ki, müstehcen bir şeyi seyretmek gibiydi.

"Bıçağı bırak," dedi Strachan yumuşakca.

Grace'in gerginliğinin bir kısmı boşalmıştı. Her iki uca da kaymaya hazır o durağan an boyunca, içerideki gaz kokusu daha da ağırlaşmış gibiydi.

Derken Anna o an Grace'in elinden kurtulmak amacıyla çırpındı.

"Anneciğim, acıtıyor..."

Grace avucunu tekrar Anna'nın ağzına yapıştırdı. Deliliği gözlerinde akkorlar gibi parlıyordu.

"Yalan söylememeliydin Michael," dedi ve Anna'nın başını kendine çekti.

"Hayır!" diye haykırdı Strachan ve bıçak hareketlenirken kendini Grace'e doğru attı.

Strachan kız kardeşiyle boğuşurken Brody'yle ben ileri atıldık, ama Ellen ikimizden de hızlıydı. Grace safi hiddetten çığlık atarken Ellen Anna'yı kaptı. Brody'yi Strachan'a yardım etmesi için bırakıp, kızını sımsıkı tutan Ellen'ın yanına koştum.

"Bakayım ona Ellen!"

Bırakmıyordu. Anna'yı kucaklamıştı, ikisi de kan içindeydi ve histerik biçimde ağlıyorlardı. Fakat kanın Ellen'ın ke-

siklerinden geldiğini görebildim, küçük kız yaralı değildi. *Tanrıya şükür.* Tam rahatlayarak gevşemiştim ki, arkamdan Brody'nin sesini işittim.

"David."

Sesi tuhaftı. Grace'i yakalamış, arkasına büktüğü kollarını sımsıkı tutuyordu, ama Grace artık mücadele etmiyordu. İkisi de sabit gözlerle Strachan'a bakıyorlardı. Yakınlarında duran Strachan, başını aşağı eğmiş, hafif şaşkın bir ifadeyle kendisine bakıyordu.

Karnına saplanan bıçağın sapı görünüyordu sadece.

"Michael...?" dedi Grace, cılız bir sesle.

"Bir şey yok," dedi Strachan, ama ardından bacakları tutmaz oldu.

"*Michael!*" diye haykırdı Grace.

Grace, Strachan'a yaklaşmaya çalışırken Brody onu zaptediyordu. Strachan'a yetişmeyi başardım, ağırlığını sağlam omuzuma almaya çalıştım. "Anna'yı dışarı çıkar. Onu bir komşunun evine götür," dedim Ellen'a, Strachan yere çökerken.

"Peki o..."

"Anna'yı götür Ellen."

Buradan iyice uzaklaşmalarını istiyordum. Gaz kokusu o kadar yoğunlaşmıştı ki, midemi bulandırıyordu. Yakınlardaki yan devrilmiş portatif sobaya göz attım, hiç değilse onun hâlâ açık olmadığını görünce rahatladım. Odaya dolan bunca propan gazı varken, en son ihtiyacımız olan şey çıplak ateşti. Fraser'ın niye bu kadar geciktiğini merak ettim yine.

Ben Strachan'ın yanına diz çökerken, Brody'nin hâlâ zaptettiği Grace hıçkırarak ağlıyordu. Strachan'ın yüzü şok edici derecede beyazlaşmıştı.

"Artık kız kardeşimi bırakabilirsin," dedi, sesi acıdan boğuk çıkarak. "Bir yere gitmez."

Tereddüt eden Brody'ye evet anlamında kafa salladım. Bıraktığı an Grace, Strachan'ın yanına yere bıraktı kendini.

"Aman Tanrım, Michael..." Dönüp bana bakarken yüzü ızdırabın resmi gibiydi. "Bir şey yap! *Yardım et* ona!"

Kız kardeşinin elini tutarken gülümsemeye çalıştı. "Merak etme, her şey yoluna girecek. Söz."

"Konuşma," dedim. "Olabildiği kadar kımıldamamaya çalış."

Yarasına baktım. Kötüydü. Bıçak sapına kadar karnına saplanmıştı. İç organlara verdiği hasarı tahmin bile edemiyordum.

"O kadar asık suratla bakma..." dedi bana.

"Sadece bir çizik," dedim hafifçe. "Yere düz yatmana yardım edeceğim. Bıçağı oynatmamaya çalış."

Kan kaybından ölmesini engelleyen tek şey bıçaktı. Olduğu yerde kaldığı sürece, kan kaybını azaltmak için tıpa vazifesi görecekti. Ama fazla uzun süre değil.

Grace şimdi ağabeyinin başını kucağına yatırırken daha usulca ağlıyordu, içindeki şiddet arzusu tamamen boşalmıştı. Seçeneklerimi hızla gözden geçirirken yüzümdeki endişe ifadesini silmeye çalıştım. Fazla seçenek bulunmuyordu. Strachan için gereken şeylerin hiçbiri burada yoktu ve adadaki tek hemşire de diğer odada ölü halde yatıyordu. Strachan'ı buradan en kısa zamanda götüremediğimiz takdirde, ben ne yaparsam yapayım ölecekti.

Fraser telaşla geri gelince, yerlere saçılmış tabak çanak kırıklarıyla dökülen yemeklere basıp patinaj yaptı. Strachan'ı görünce, "Tanrım!" dedi nefes nefese, sonra kendini topladı. "Gaz tüpleri kilitli bir kafesin içinde. Açamadım."

Bu arada Brody, arka kapının önüne devrilip kısmen bloke eden ağır çam büfeyi yerden kaldırmaya çabalamaktaydı.

Ama Fraser'ın dediklerinden sonra büfeyi bırakıp, harabeye dönmüş mutfakta şaşkın bir halde etrafa baktı.

"Kafesin anahtarı her yerde olabilir," dedi umutsuzca.

Ellen'ın anahtarı koyduğu yeri bilseydik bile, işe yaramazdı. Her bir çekmece yerinden çıkarılıp parçalanmıştı, içindekiler de diğer enkazın arasına saçılmıştı. Anahtar her yerde olabilirdi.

Brody de aynı sonuca varmıştı. "Arayacak zamanımız yok. Herkes dışarı çıksın, biz de gazı kesmek için kafesi kıralım."

Strachan'ı kıpırdatmak imkânsızdı, ama gaz yüzünden başka şansımız yoktu. Şu an o kadar yoğundu ki, tadını alabiliyordum. Mutfağın havası kısa süre sonra solunamaz hale gelecekti. Ayrıca propan gazı havadan ağır olduğundan ve Strachan da yerde yattığından, bu onun için daha da kötü bir durumdu.

Başımla çabucak onayladım. "Onu taşımak için masayı kullanabiliriz."

Grace, ağabeyinin başını kucağına yaslamış, hâlâ ağlıyordu. Strachan o ana dek bizi sessizce seyretmekteydi. Mutlaka ızdırap içindeydi, ama olağanüstü bir sakinlik sergiliyordu. Neredeyse huzurluydu.

"Beni burada bırakın," dedi, sesi artık zayıflamıştı.

"Sana sessiz ol dememiş miydim?"

Sırıttı ve bir an için adaya ilk geldiğimde tanıştığım adama benzedi. Grace onun yüzünü okşarken neredeyse hayvanlara özgü kederli bir sesle ağıt yakıyordu.

"Çok üzgünüm, çok üzgünüm..."

"Şışş. Her şey iyi olacak, söz veriyorum."

Fraser'la Brody ağır masayı doğrultmaya çalışıyorlardı. Boyayla yapıştırılmamış olmasını umarak mutfak penceresine gittim. Azıcık bile olsa bir havalandırma hiç yoktan iyi

olurdu. Fakat henüz bir iki adım atmıştım ki, Strachan'ın yerde kap kacak kırıkları arasında duran bir şeyi el yordamıyla bulduğunu gördüm.

"Çık buradan David," dedi, onu kaldırarak.

Ocak çakmağıydı.

Baş parmağını çakma düğmesinin üzerinde hazır tutuyordu. "Kusura bakma ama hiçbir yere gitmiyorum..."

"Bırak onu Michael," dedim, hissetmediğim halde kendimden emin bir tavır sergileyerek. İçeride o kadar çok gaz birikmişti ki, tek bir kıvılcım mutfağı patlatmaya yeterdi. Yakında yerde duran portatif sobaya endişeyle göz attım. Onun da kendi propan tüpü vardı ve büyük tüplerin içinde bulundukları kafes, mutfak duvarının hemen arkasındaydı. Şayet buradaki gaz alev alırsa hepsi patlardı.

"Sanmıyorum..." Strachan'ın solmuş yüzü terden parlıyordu. "Hadi çık dışarı. Hepiniz."

"Aptallığın lüzumu yok," diye tersledi onu Brody.

Strachan çakmağı havaya kaldırdı. "Bir kelime daha edersen, yemin ederim hemen basarım."

"Tanrı aşkına Brody, kapa çeneni!" dedi Fraser.

Strachan kurukafa gibi sırıttı. "İyi tavsiye. Ona kadar sayacağım. Bir..."

"Grace'e ne olacak?" dedim, zaman kazanmaya çalışarak.

"Grace'le ben beraber kalacağız. Değil mi Grace?"

Grace neler olduğunu yeni anlıyormuşcasına gözyaşları arasından gözlerini kırpıştırdı.

"Michael, onunla ne ...?"

Strachan ona gülümsedi. "Güven bana."

Ve sonra, kimsenin müdahale etmesine fırsat bırakmadan karnına saplı bıçağı asılıp çıkardı.

Acıyla haykırdı; yarasından kan fışkırırken Grace'in kolu-

nu sımsıkı kavramıştı. Onlara doğru atıldım, ama beni görüp çakmağı havaya kaldırdı.

"*Çıkın* dışarı! *Hemen!*" diye tısladı kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Ah *Tanrım!*"

"Strachan..."

Brody kolumdan yakalayıp "Hadi," dedi.

Fraser kapıya koşmaya başlamıştı bile. Strachan'ın yattığı yere son bir kez daha baktım; bir eliyle çakmağı havaya kaldırır, diğeriyle kız kardeşinin elini sımsıkı tutarken acıyla dişlerini gıcırdatıyordu. Grace, yüzünde olacakları idrak etmeye başlamasının verdiği bir inanamazlık ifadesiyle bana baktı, konuşmak üzere ağzını açtı ve sonra Brody beni hole doğru çekeledi.

"Hayır, bekle..."

"Koşsana!" diye böğürdü, beni iterek.

Sert adımlarla koridordan geçerken beni de neredeyse sürükleyerek dışarı çıkardı. Fraser *Range Rover*'a ulaşmış, anahtarları bulmak için ceplerini yokluyordu.

"Bırak onu!" diye azarladı Brody durmadan.

En yakındaki evler bile ulaşamayacağımız kadar uzaktı, ama çok daha yakında eski bir taş duvar vardı. Brody beni duvarın arkasına sürükledi, Fraser da bir an sonra kendini yanımıza attı. Nefes nefese bekledik.

Bir şey olmadı.

Otele baktım. Alacakaranlıkta tanıdık ve normaldi, rüzgarda çarpıp duran kapısıyla terk edilmiş bir hali vardı.

"On saniyeden fazla oldu," diye mırıldandı Fraser.

Ayağa kalktım.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedi Brody.

Silkinip ondan kurtuldum. "Ben gidip..." diye söze başlamıştım ki, otel infilak etti.

Ani bir parlamanın ardından gelen bir ses duvarı beni az daha yere düşürecekti. Arduvaz ve tuğla parçaları yağmur gibi yağarken başımı koruyarak eğildim. Patlama sesleri kesilmeye başlayınca tepeye bakmayı göze aldım.

Toz ve duman, otelin etrafında bir tül perde gibi dönüyordu. Otelin çatısı uçmuştu ve başlayan yangının kırık pencerelerden görünen titrek sarı alevleri hızla yayılıyordu.

Otel yanmaya başlarken civar evlerden insanlar koşarak dışarı çıktılar. Durduğum yerden bile ısının şiddetini hissedebiliyordum.

Öfkeyle Brody'ye döndüm. "Onu durdurabilirdim!"

"Hayır, durduramazdın," dedi bitkin bitkin. "Hem durdurabilseydin bile, bıçağı karnından çıkardığı andan beri zaten ölüydü o."

Gözlerimi başka tarafa çevirdim, haklı olduğunu biliyordum. Şimdi otel cehennem gibiydi, ahşap döşeme ve duvarlar yangını çıra gibi besliyordu. İçerideki diğer her şey gibi.

"Ya Grace?" diye sordum.

Gözlerini alevlere dikmiş bakarken Brody'nin yüzü gölgelendi.

"Ne olmuş ona?"

28

İki gün sonra, gökyüzü aydınlandı ve hava açıldı. Brody ile ben onun arabasını limanın yukarısındaki yolda bırakıp Stac Ross'u gören falezin tepesine yürüyerek çıktığımız sıralarda vakit öğlene geliyordu. Kule gibi yükselen siyah kayanın etrafında deniz kuşları süzülüyor, dibine çarpıp parçalanan dalgalardan çok yükseklere tabaka tabaka sular püskürüyordu. Temiz, tuzlu havayı içime çektim, yüzüme vuran güneşin ılıklığının tadını çıkardım.

Eve dönüyordum.

Önceki sabah polis Runa'ya gelmişti. Fırtına sanki kendi yarattığı kaosa nihayet doymuş gibi, otelin yanmasından sonraki saatlerde dinmişti. Henüz gece sona ermeden, otelin enkazından hâlâ dumanlar çıkar ve için için yanarken telefon hatları açılmıştı. Nihayet Wallace'la ve anakarayla haberleşebilecektik. Her ne kadar liman henüz teknelerin giriş çıkışına izin vermeyecek kadar dalgalı olsa da, yirmi dört saat zarfında Runa'ya inecek polis ekiplerinden ilkini taşıyan bir sahil koruma helikopteri falezlerin üzerinden takırtıyla geçtiği sırada gökyüzü henüz aydınlanmaktaydı.

Ada kendini polisin hummalı faaliyetinin tam ortasında bulurken ben de sonunda Jenny'ye telefon edebilmiştim. Zor geçen bir görüşme olmuştu, ama iyi olduğuma dair onu te-

min etmiş, bir ya da iki gün içinde evde olacağıma söz vermiştim. Ada polisle kaynıyordu ve olay yeri inceleme ekibi de gelmişti, ama yine de hemen ayrılamazdım. Bunun tek sebebi katlanmak gereken zorunlu sorgulama ve bilgilendirmeler değildi, aynı zamanda ben de işimin bitmediğini hissediyordum. Otelin enkazından Strachan, Grace ve Cameron'ın cesetlerinin çıkarılması günler, hattâ belki haftalar alacaktı, tabii o da bu yıkıntıdan teşhis edilebilir bir şeylerin kurtarılabileceğini varsayarsak. Ama öte yandan Maggie ile Duncan'ın cesetleri ise üzerlerinde çalışılmayı bekliyordu ve olay yeri inceleme ekibi onları incelerken ben de yardım için hazır bulunmak istiyordum.

Her şeyin yoluna konduğunu görmeden gitmek doğru gelmiyordu.

Artık görmüştüm. Maggie'nin cesedi önceki akşam anakaraya götürülmüş, Duncan'ın cesedi de daha erken saatlerde karavandan alınmıştı. *Maglite*'ı da öyle; delil torbasına konmuş, laboratuvar analizi için hazırdı. Delil olmasının nedeni Duncan'ın kafatasındaki darbe izine uyan bir şekli olması değildi sadece, aynı zamanda olay yeri inceleme ekibi fenerin üzerinde sıcaktan pişmiş haldeki kan izleri ve doku gibi somut şeyler bulmuştu. Emin olmak için test yapılması gerekecekti, ama ben, Grace'in Duncan'ı öldürmek için onun el fenerini kullandığından hiç olmadığı kadar emindim şimdi.

Yapabileceğim kadarını yapmıştım. Artık Runa'da daha fazla kalmam için bir neden yoktu. Birkaç veda görüşmesi yapmam gerektiğini düşündüm; garip bir havada Fraser'la el sıkıştık, sonra Ellen'la Anna'yı görmeye gittim. Şimdilik bir komşularının evinde kalıyorlardı, yaşadıklarından sonra şaşırtıcı biçimde iyi dayanıyorlardı.

"Otel dediğin tuğla ve sıva. Michael'a gelince..." Yanında

oynayan Anna'yı seyrederken Ellen'ın gözleri bulutlandı. "Öldüğü için üzgünüm. Ama ölen bir yana, ben kurtulan için şükrediyorum."

Bir saat içinde bir sahil koruma helikopteri daha gelecek ve polis memurlarından oluşan yükünü boşalttıktan sonra beni Stornoway'e geri götürecekti. Oradan da önce Glasgow'a, ardından Londra'ya uçacak ve bir hafta önce başladığım yolculuğu nihayet tamamlamış olacaktım.

Geç bile kalmıştım.

Yine de beklediğim kadar sevinçli değildim. Jenny'yi görmeye can atıyor olsam da, Brody ile birlikte helikopterin ineceği faleze tırmanırken tuhaf bir şekilde tatsız hissediyordum kendimi. Brody de sessizdi ve düşüncelere dalmıştı. Evindeki boş odada gecelemiş olsam da, anakaradan polis ekiplerinin gelmesinden bu yana onu pek görmemiştim. Eskiden polis müfettişi olsa da artık sivildi ve soruşturmadan nazik bir biçimde dışlanmıştı. Onun için üzüntü duydum. Bütün o yaşananlardan sonra bir tarafa itilmek onun için zor olmuş olmalıydı.

Falezin tepesine vardığımızda dinlendik. Anıttaş Bodach Runa epey uzaktaydı, Runalı İhtiyar Adam kaybettiği çocuğu için yalnız nöbetini hâlâ tutuyordu. Maggie'nin arabasını bulduğumuz çukurluk buradan görünmüyordu, ama zaten Mini oradan götürülmüştü. Parlak kış güneşinde martılar ve sümsük kuşları havada daireler çiziyor ve çığlıklar atıyorlardı. Rüzgar hâlâ sert esiyordu, ama şiddeti öncekine göre azalmıştı ve fırtına sırasında hiç kalkmayacak bir örtü gibi görünen bulutlar dağılmış, yerlerini mavi gökyüzü boyunca sakince kayan yüksek, beyaz kümülüs tutamları almıştı.

Hiç değilse bazı bakımlardan güzel bir gün olacaktı.

"Bu en sevdiğim manzaralardan biri," dedi Brody, dalga-

ların arasından dev bir baca gibi yükselen kayaya bakarak. Rüzgar gri saçlarını dalgalandırıyor, altmış metre aşağıdaki dalgaların hareketini yansıtıyordu sanki. Brody elini uzatıp köpeğinin kafasını okşadı. "Bess'in burada bacaklarını esnetme fırsatı olmadı bir süredir."

Paltomun üzerinden omuzumu ovaladım. Hâlâ ağrıyordu, ama neredeyse alışmıştım. Londra'ya döndüğümde röntgenini çektirip doğru dürüst bakabilecektim.

"Sence şimdi ne olacak? Runa'ya?" diye sordum.

O sıra ada halkı hâlâ şok durumundaydı. Birkaç gün zarfında dört sakinini kaybetmişti, bunlardan biri de başlıca velinimetiydi; ayrıca kurbanların şok edici ölüm şekli yüzünden, trajediyi kabullenmek daha da zorlaşıyordu. Fırtına da limandaki bir balıkçı teknesini batırarak ve Strachan'ın yatının zincirinden çözülmesine neden olarak her şeyin üzerine tuz biber ekmişti. O güzelim yatın enkazı günler sonra bulundu, ama adanın kayıpları içinde bu en önemsiziydi. Kendini toplaması için mücadele etmesini gerektirecek olansa diğer kayıplarıydı.

Brody dudaklarını büktü. "Tanrı bilir. Bir süre idare edebilir. Ama balık çiftliği, yeni işler, yatırım, hepsi bitti artık. Bunlar olmadan ayakta kalabileceğini sanmıyorum."

"Bir başka St. Kilda mı olacak dersin?"

"Birkaç yıl daha olmaz herhalde. Ama eninde sonunda olacağı o." Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Giderlerken köpeklerini boğmayacaklarını umalım."

"Sen kalacak mısın?"

Omuz silkti. "Bakacağız. Gerçi başka bir yere gitmek için bir sebebim de yok ya."

Border collie ayaklarının dibine çökmüştü, kafasını patilerine koymuş, gözleri yukarıda Brody'ye dikkatle bakıyordu.

Brody gülümsedi ve cebinden eski bir tenis topu çıkarıp köpeğin yakalaması için fırlattı. Köpek tırıs tırıs topun arkasından gitti, bacakları artık koşamayacak kadar katılaşmıştı, sonra topu alıp geri getirdi, kuyruğunu sallıyordu.

"Keşke Grace'le konuşma ve bütün bunları niye yaptığını sorabilme şansımız olsaydı," dedim, Brody topu tekrar fırlatırken.

"Strachan'ın dediği gibi, kıskançlıktan. Ve sanırım nefretten. Nefretin ne kadar kuvvetli bir şey olabileceğini bilsen şaşarsın."

"Yine de bu her şeyi açıklamıyor. Mesela niçin Janice Donaldson ve Duncan'ın kafalarına vurdu da Maggie ve Cameron'da bıçak kullandı? Ve Strachan'ın bize anlattığı diğer kurbanlarda?"

"Sanırım bir vesile ve fırsat meselesi. Herhangi bir şeyi gerçekten planladığını sanmıyorum, içinde bir dürtü hissettiği zaman yaptı sadece. Duncan'ın el fenerini herhalde elinin altında buldu ve bence Donaldson'da da benzer bir şey oldu. Ama artık hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Köpek topu getirip tekrar onun ayakları dibine bıraktı. Brody topu alıp fırlattıktan sonra bana hüzünle gülümsedi.

"Her şeyin her zaman cevabı olmaz, ne kadar ararsan ara. Bazen boşvermeyi öğrenmek zorundasın."

"Sanırım öyle."

Paketini çıkarıp bir sigara yaktı, hazla bir nefes çekti. Paketi cebine geri koyarken onu seyrettim.

"Solak olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Pardon?"

"Topu şimdi sol elinle fırlattın."

"Öyle mi? Farkında değilim."

Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. "Birkaç gün önce mut-

fakta sağ elini kullanmıştın. Senle Fraser'a, Duncan'ı öldürenin solak olduğunu söylediğim sırada."

"Ee? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Eesi şu: Niçin o zaman sağ elini, şimdiyse sol elini kullandığını merak ettim sadece."

Dönüp bana baktı, hem meraklanmış hem de biraz kızmıştı. "Buradan nereye varacaksın David?"

Ağzım kurumuştu. "Grace sağ elini kullanıyordu."

Brody bunun üzerine düşündü. "Nereden biliyorsun?"

Anna'yı zaptettiğinde bıçak sağ elindeydi. Seni şimdi görene kadar bunu unutmuştum. Hâlâ uymayan bir şey olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu anlamamıştım. Ayrıca daha önce Grace'i yemek hazırlarken gördüğümde de aynı elini kullanmıştı. Sağ eliydi, sol değil."

"Belki hafızan sana oyun oynuyordur."

Keşke öyle olsaydı. Bir iki saniye kendime böyle ummak için izin bile verdim. Ama öyle olmadığını iyi biliyordum.

"Hayır," dedim, sanki biraz yazıklanarak. "Ama öyle olsa bile, kullandığı boya fırçalarıyla bıçak sapları üzerindeki izlerin hangi elinin parmaklarına ait olduğuna bakabiliriz." Parmak izleri net olmasa bile, açılarından anlaşılabilecek bir şeydir bu.

"İki elini de kullanabiliyordur belki."

"O zaman ikisinden de eşit sayıda buluruz."

Sigarasından uzun bir nefes çekti. "Grace'in halini gördün. Strachan'ın yalan söylediğini ciddi ciddi düşünüyor değilsin ya?"

"Hayır. Grace'in Maggie'yi öldürdüğüne şüphem yok ve buraya gelmelerinden önce Tanrı bilir daha kaç kişiyi öldürdü. Ama Strachan onun Janice Donaldson'la Duncan'ı da öldürdüğünü sadece varsayıyordu. Yanılmış olabilir."

Brody'nin buna gülüp geçmesini, akıl yürütmemdeki ölümcül bir hataya dikkat çekmesini diliyordum hâlâ. Ama o yalnızca içini çekti.

"Burada fazla uzun süre kaldın David. Var olmayan şeyleri arıyorsun."

Bir sonraki sözcüklerimi söyleyebilmek için ağzımı ıslatmam gerekti.

"Duncan'ın kendi el feneriyle öldürüldüğünü nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Öyle olmadı mı? Sen öyle söyledin sanıyordum."

"Hayır, ben bundan asla bahsetmedim. Bundan kuşkulandım, ama kendime sakladım. Olay yeri inceleme ekibi adaya gelene kadar *Maglite* hakkında hiçbir şey söylemedim."

"E o halde onlardan birinden duymuşumdur."

"Ne zaman?"

Sigarası elinde bir hareket yaptı, hafif asabiydi. "Bilmiyorum. Belki dün."

"Feneri daha dün gece alıp götürdüler. Hem laboratuvar testleri yapılmadan onu neyin öldürdüğü kesin olarak bilinemez. Böyle bir durumda hiçbir şey söylemezler."

Brody denizin öbür tarafındaki Stac Ross'un siyah doruğuna bakarken parlak günışığından gözlerini kısıyordu. Altmış metre aşağımızda dalgaların kayalıklara çarpmasını işitebiliyordum.

"Boşver David," dedi yumuşak bir sesle.

Ama boşveremezdim. Kalbim artık o kadar sert atıyordu ki sesini duyabiliyordum.

"Duncan'ı Grace öldürmedi, değil mi? Ya da Janice Donaldson'ı."

Soruya tek yanıt martıların çığlığı ve çok aşağılarda, falez-

lerin dibine çarpan dalga sesleri oldu. *Bir şey söyle. İnkar et.* Ama Brody sanki Bodach Runa'yla aynı taştan yontulmuş gibi duruyordu, sessiz ve affetmez.

Nihayet dilim çözüldü. "Niçin? Niçin yaptın?"

Sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdü, sonra izmariti yerden alıp cebine koydu.

"Rebecca yüzünden."

Adı kavramam bir an sürdü. Kaybolan, kendisinden kopmuş kızı Rebecca. Bulmak için yıllarını verdiği kızı. Onun hakkında söylediği şey şimdi apaçık ve korkunç imasıyla aklıma geliyordu: *O öldü.* Ve birdenbire her şey bir perspektife oturdu.

"Kızını Strachan'ın öldürdüğünü düşünüyordun," dedim. "Ona komplo kurmak amacıyla Janice Donaldson'ı öldürdün."

Gözlerindeki acı, savımı yeterince doğruluyordu. Bir sigara daha alıp yaktıktan sonra cevap verdi.

"O bir kazaydı. Yıllardır Strachan'ın aleyhinde delil toplamaya çalışıyordum. Bu Allah'ın belası adaya taşınmamın tek nedeni, onun yakınlarında olmak istememdi."

Başımızın üzerinden bir martı süzüldü, hava akımlarını yakalarken kanatları eğimleniyordu. Soğuk kış güneşinin altında öylece ayakta dururken içime bir gerçekdışılık dalgası yayıldı, sanki bir asansörde hızla düşer gibiydim.

"Başka ölümler olduğunu *biliyor muydun*?"

Rüzgar sigarasının dumanını sürükleyip götürdü. "Enikonu bir fikrim vardı. Becky'nin öldüğünü düşünmeye başlamıştım zaten. İzini bir noktaya kadar takip etmeyi başarmıştım, ama sonra duruverdi. Böylece onun kaybolmadan önce zengin bir Güney Afrikalıyla görüştüğüne dair söylentiler kulağıma geldiğinde, kurcalamaya başladım. Strachan'ın sık sık

yer değiştirdiğini, farklı ülkelerde yaşadığını, ama oralarda hep kısa sürelerle kaldığını öğrendim. Bunun üzerine, yaşadığı yerlerin gazete arşivlerini taradım. Aynı zamanlarda öldürülen ya da ortadan kaybolan kızların haberlerini buldum. Hepsi değil, ama çok fazlası çakışıyordu. Ve araştırmaya devam ettikçe, Becky'nin de onun kurbanlarından biri olduğuna daha çok kani oldum. Her şey uyuyordu."

"Ve polise haber vermedin? Tanrı aşkına, sen eskiden polis müfettişiydin! Seni dinlerlerdi!"

"Kanıt olmadan dinlemezlerdi. Becky'yi ararken zaten isteyebileceğim kadar yardım istemiştim. Birçok insan benim keçileri kaçırdığımı düşünüyordu. Ayrıca, Strachan'ın karşısına çıksaydım saklanırdı. Ama Rebecca üvey babasının soyadını taşıyordu. Strachan'ın aramızda bağlantı kurması imkânsızdı. Böylece ben de uzun oyunu oynamaya karar verdim ve hata yapacağını umarak buraya geldim."

Dinlerken titriyordum, ama hissettiğim ürpertinin soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

"Peki ne oldu? Beklemekten yoruldun mu?" diye sordum, kendi öfkeme kendim de şaşırarak.

Brody sigarasının külüne bir fiske atıp rüzgarda dağılmaya bıraktı.

"Hayır. Janice Donaldson olayı meydana geldi."

Strachan işim var, görüşmem var diyerek yalan söyleyip Stornoway'e her gittiğinde onu takip ettiğini, Strachan'ın yatla her gidişinde ilk önce kendisi varmak için feribota bindiğini anlatırken, yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. İlk başta Strachan'ın yeni bir kurban seçmeye hazırlandığından endişelenmiş. Ama birlikte vakit geçirdiği kadınlardan hiçbirine bir şey olmayınca, Brody'nin rahatlaması önce şaşkınlığa, ardından hayal kırıklığına dönmüş.

Sonunda, Janice Donaldson'ın Stornoway'de bir gece bir birahaneden çıkmasından sonra kadının yanına gitmiş. Ondan para karşılığı bilgi istemiş; Strachan'ın alışkanlıkları hakkında daha fazla şey öğrenmeyi, belki şiddete eğilimi olduğunu işitmeyi umuyormuş. İlk kez olarak o an düşmana elini göstermiş, hesaplı bir kumar oynamış, ama bu riske değdiği kanaatindeymiş. Donaldson, Brody'nin kim olduğunu bilmiyormuş.

Ya da Brody öyle sanıyormuş.

"Beni tanıdı," dedi Brody. "Donaldson bir süre Glasgow'da yaşamış, Becky'yi aradığım dönemde dikkatini çekmişim. Donaldson Becky'yi tanıyordu. O dönem bilgi verip karşılığında önerdiğim parayı almak niyetindeymiş, ama buna fırsat bulamadan müşteri çıkınca, onun arabasıyla gitmiş. Sokağa geri döndüğünde de ben artık orada değilmişim. O da bana bilgiyi bu sefer satmayı önerdi."

Sigaradan derin bir nefes çektikten sonra üfleyip rüzgara bıraktı.

"Bana Becky'nin fahişe olduğunu söyledi. Hayat tarzına bakınca sanırım bir düzeye dek tahmin ediyordum ama bunu kulaklarımla işitmek, öyle birinden işitmek... Ona ödeme yapmayı reddettiğimde benim kim olduğumu, sorular sorduğumu Strachan'a anlatmakla tehdit etti. Sonra da Rebecca hakkında bir şeyler söylemeye başladı, hiçbir babanın duymak istemeyeceği şeyler. Ben de ona vurdum."

O anı gözünün önüne getirerek elini kaldırdı. Strachan'ı kulübede nasıl kendinden geçerek dövdüğünü hatırladım. Paltonun altındaki askının benim için engel teşkil ettiğinin ve falezin kıyısının yalnızca birkaç metre ötede olduğunun farkındaydım. Uçuruma bakmamak veya Brody'den uzaklaşmamak için bilinçli bir çaba harcamam gerekti.

"Ben her zaman sinirli biriydim," diye devam etti neredeyse nazikçe. "Karım beni bu yüzden terk etti. Bir de içki yüzünden. Ama sinirimi kontrol altında tutabildiğimi sanıyordum. Son zamanlarda çaydan sert bir şey de içmiyorum. Ona sert bile vurmamıştım, ama sarhoştu. Doklardaydık ve o sırtüstü düşerken kafasını bir destek direğine şiddetle çarptı."

O halde sopa filan değildi, ama yine de bir darbe söz konusuydu. "Madem kazaydı, niye teslim olmadın?"

İlk kez gözlerinde öfke vardı. "Ve ben adam öldürmekten hapse yollanırken o katil piç serbestçe dolaşsaydı, öyle mi? Hiç sanmıyorum. Başka bir yolu varken olmazdı."

"Komplo kurmaktan bahsediyorsun."

"Öyle diyebilirsin istersen."

İstemek kelimesinin epey çarpıtılmış bir kullanımıydı bu. Brody ile Janice Donaldson arasında kimse bağ kuramazdı, ama Strachan'ın durumu öyle değildi. Janice, Runa'da ölü bulunduğu takdirde, Strachan'ın onun müşterilerinden biri olduğu ortaya çıktığında –ki Brody bunu sağlayacaktı– o zaman bütün şüpheler ânında Strachan'ın üzerinde toplanacaktı.

Brody için bu hiç yoktan iyiydi.

Dinlerken aklıma başka bir şey gelmişti. Çarpma sonucu Janice Donaldson'ın kafatası aslında kırılmamış, çatlamıştı.

"Ölmemişti, değil mi?"

Brody gözlerini Stac Ross'a dikmişti. "Öldüğünü sanıyordum. Onu arabanın bagajına koymuştum, ama bilseydim feribota onunla binme riskini göze alamazdım. Ancak bagajı burada açıp da kusmuş olduğunu görünce anladım. Ama artık ölmüştü, kesindi."

Evet diye düşündüm, öyle bir yaralanmayla feribot yolculuğundan sağ çıkamazdı. O yaralanma en azından kan kaybı-

na yol açardı ve derhal tıbbi yardım yapılmaksızın, hattâ belki yapılsa bile, ölümle sonuçlanırdı.

Ama ona bu şans tanınmamıştı.

Böylece Brody planladığı gibi devam etti. Kulübeye Strachan'ı suçlu gösterecek deliller koydu: Köpeğinin kılları, bir gece ahırdan aldığı ve polis bulsun diye daha sonra tekrar götürüp ahıra gizlediği, Strachan'ın lastik çizmelerinin tekinin izi. Ardından da cesedi yaktı; amacı sadece kendisiyle bağlantı kurulmasına yol açabilecek izleri yok etmek değil, ama aynı zamanda Janice Donaldson'ın inceleme sonucu anlaşılacağı gibi kulübede ölmediği gerçeğini de saklamaktı. Arabasını bile satıp yerine yenisini almıştı, çünkü ne kadar titizlikle temizlerse temizlesin, bagajda mikroskopik düzeyde delil kalmış olacağını biliyordu. Polis memuru olarak sahip olduğu bütün deneyimi kullanarak her şeyi öngörmeye çalışmıştı.

Ama hayatta olduğu gibi cinayette de böyle bir şey asla mümkün değildir.

Sigarayı içine çekerken avurtları çöktü. "Cesedi başka biri bulsun diye bırakacaktım. Fakat onun orada öylece yattığını bilerek bir ay bekledikten sonra daha fazla dayanamadım. Tanrım, oraya tekrar gidip onu görünce..." Sessizce kafasını iki yana salladı. "Çok fazla benzin kullanmamıştım, yalnızca bedeni tutuşturmak için beceriksiz bir girişim gibi görünmesini sağlayacak kadar. Cesedin tanınmasını, olayın açıkça cinayet olarak görünmesini istiyordum, en önemli nokta buydu. Ama o sırada bütün yapabildiğim polise ihbar etmek ve olay yeri inceleme ekibinin gelip işlerini düzgünce yapmasını ummaktı."

Ne var ki, olay yeri inceleme ekibi yerine sarhoş bir polis çavuşuyla deneyimsiz bir polis memuru bulmuştu karşısında. Bir de beni.

İtirafının kapsamı fiziksel anlamda midemi bulandırmıştı.

Bizi sürekli Strachan'a yönlendirirken hepimizi kullanmış, güvenimizi amacına alet etmişti. Cameron'la Kinross'u şüpheli kabul etmekteki isteksizliği boşuna değilmiş. Yakıcı bir duygu boğazımda düğümlenirken "Ya Duncan?" diye sordum, onu tahrik ettiğimi umursamayacak kadar öfkeliydim. "O neydi, ikincil zarar mı?"

Brody hiç sakınmadan suçlamayı kabul etti. "Bir hata yaptım. Kulübe çöktüğü zaman, oraya bıraktığım bütün deliller de yok oldu. Ceset teşhis edilse bile Strachan'ı suçlayacak yeterince şey olmadığından endişelenmeye başlıyordum. Duncan'ın zeki bir delikanlı olduğunu biliyor, onu tartıyordum. Böylece onu kullanmaya karar verdim."

Kafasını iki yana salladı, kendine kızmıştı.

"Aptal. İşleri karmaşıklaştırmamak gerektiğini bilmeliydim. Ona çok şey anlatmadım, sadece Strachan'la ilgili şüphelerim olduğunu ve birilerinin onun geçmişini araştırması gerektiğini söylemiştim. Önüne bilgi kırıntıları atabileceğimi düşündüm, bırakacaktım bunları kendi buldu sansın. Ama sonra elime yüzüme bulaştırdım. Duncan'a, Strachan'ın Stornoway'de fahişelere gittiğini söyledim."

Brody sigarasının kor halindeki ucunu inceliyordu.

"Sorduğu ilk şey benim nereden bildiğim oldu. Sadece dedikodu olduğunu söyledim, ama bunu destekleyecek bir şey yoktu aslında. Yani Runa'da başka hiç kimse bu konuda bir şey bilmiyordu. Zamanlamam da berbattı, çünkü hemen sonra sen kurbanın büyük bir kasabadan bir fahişe olabileceğini açıkladın. Duncan'ın bunu nereden bildiğimi merak etmeye çoktan başladığını görebiliyordum. Bu riski göze alamazdım."

Evet, fark ettim, alamazdı. Onu en son canlı gördüğümde Duncan'ın dikkatinin niçin dağınık olduğunu şimdi anlıyordum. Belki de şüpheleri daha o zaman bile kök salmaktaydı.

Brody buna izin veremezdi. Kendisinin Strachan'ı gizlice takip ettiğinden, onu yere sermek için bir sebebi olduğundan şüphelenilmesini kaldıramazdı.

Bunun anlamı kendi kızının öldürülmesi hakkında sessiz kalmak olsa bile.

Pişmanlıkla iç çekti. "Ayağına takılan küçük şeylerdir. O lanet *Maglite* gibi. Karavana giderken yanıma bir kol demiri almıştım, ama Duncan ben dışarıdayken fenerimin ışığını görmüş olmalı. Kontrol etmek için dışarı çıktığında üzerine atlayabilirdim, ama o tekrar içeri girene kadar bekledim. Geciktirmek istedim galiba. Beni içeri aldığında el fenerini masaya bırakmıştı, ben de onu alıp Duncan'a vurdum." Omuzlarını silkti. "O an yapılacak tek şey gibi göründü."

Hissettiğim tiksinti öfkemi daha da körükledi. "Yangınlar sadece dikkatleri başka tarafa çekmek içindi, değil mi? Halkevini ve karavanı kundaklaman adli delilleri yok etmek için değildi. Sen sadece bizim öyle olduğunu sanmamızı istedin, böylece Duncan'ın ölümü de arızi görünecekti. Aynı zamanda Strachan'ı da suçlu gösterebilecektin, benzin bidonunun kopmuş kapağını oraya bıraktın ve..."

Birden sustum, bir eksik parça daha yerine otururken gözlerimi Brody'ye diktim.

"Grace'in arabasının benzini bu yüzden bitmişti. Yangınları çıkarmak için kullandığın benzini arabanın deposundan çektin."

"Bir yerden bulmam lazımdı. Strachan'ınkinden alsam uyanabilirdi." Brody'nin ufka bakan gözleri şimdi bana çevrildi. "Haberin olsun, polikliniği ateşe verdiğimde senin hâlâ içeride olduğunun farkında değildim. Hiç ışık yoktu ve elektriklerin kesik olduğunu da düşününce içerisi boş sandım."

"Fark eder miydi?"

Sigarasının külüne fiske attı. "Herhalde etmezdi."

"Tanrım, *yanılıyor* olabileceğini hiç düşünmedin mi? Başka bir şeylerin döndüğünü? Peki ya yatın telsizi parçalanıp Grace saldırıya uğradığında? Kimseyi öldürmediği halde Strachan'ın böyle bir şeyi *niçin* yaptığını hiç merak etmedin mi?"

"Belki *burada* kimseyi öldürmemişti," dedi ve ilk kez olarak sesinde bir kontrolsüzlük işitildi. "Paniğe kapıldığını sandım. Polis insanlara sorular sormaya başlamadan önce adadan kaçmak istediğini düşündüm. Geçmişini eşemelerini istemeyecekti."

"Ama sorun onun geçmişi değildi, öyle değil mi? Kız kardeşininkiydi. Yanlış Strachan'ı seçtin!"

İçini çekti, yine ufka bakmaya başladı. "Öyle."

Bunda korkunç bir ironi vardı. Brody'nin Grace'in ağabeyine komplo kurma girişimleri yüzünden, Grace de diğer herkes gibi Runa'da serbestçe dolaşan bir katil olduğuna inanmıştı. Hattâ kendisinin de az kalsın kurbanlardan biri olacağına inanmıştı. Bunun üzerine durumdan faydalandı: Maggie'yi öldürdü ve cesedini yaktı, böylece Duncan'la Janice Donaldson'ın katilinin bir can daha aldığını düşünmek kolay olacaktı.

Daire tamamlanmıştı.

"Buna değdi mi?" diye sordum sessizce. "Duncan ve diğerleri. Bütün o hayatları yok etmeye değdi mi?"

Sabah rüzgarında, soğuk mavi gökyüzünün arkada fon oluşturduğu Brody'nin keskin hatlı yüzünden şu an hiçbir duygu okunmuyordu.

"Senin de bir kızın vardı. Bunu sen söyle."

Buna verecek cevabım yoktu. Artık hissettiğim öfke tükenmiş, yerini kopkoyu bir kedere bırakmıştı. Tabii öte yandan şu an içinde bulunduğum ürpertici durumun da farkın-

daydım. İlk kez olarak, Brody'nin söndürdüğü izmaritleri nasıl da dikkatle sigara paketine koyduğunu fark ettim. Burada olduğunu gösterecek hiçbir şey bırakmıyordu. İki elimi de kullanabilecek durumda olsaydım bile benden daha iri ve daha güçlüydü. Zaten iki kişiyi öldürmüştü. Üçüncüsünü öldürmekte tereddüt edeceğini sanmıyordum.

Falezin kıyısına göz attım, sadece birkaç metre ilerimizdeydi. *Bugün Runa'dan gideceğin filan yok*, diye düşündüm uyuşmuş bir halde.

Ufukta minik, siyah bir benek belirmişti. Kuş olamayacak kadar hareketsizdi, gökyüzünde asılı duruyor gibi görünüyordu. Sahil güvenlik helikopteri erken geldi diye düşünürken içimden kabaran umut, bir şeyi fark edince hemen söndü. Henüz çok uzaktaydı. Buraya ulaşması on on beş dakikayı bulurdu.

Çok uzun.

Brody de görmüştü. Yaklaşmakta olan beneğe bakarken rüzgar gri saçlarını dalgalandırıyordu. Sigarası neredeyse parmaklarına kadar yanmıştı.

"Ben iyi bir polistim," dedi gelişigüzel. "Koca ve baba olarak berbattım, ama iyi bir polistim. Başlarken iyi ve doğrulardan yanasın, sonra birden kendini nefret ettiğin şeye dönüşmüş buluyorsun. Bu nasıl oluyor?"

Umutsuzca helikoptere bakıyordum. Hiç büyümüş görünmüyordu. Bu kadar uzaktan içindekiler bizi göremezdi. Paltomun altındaki askıdan kolumu çıkarmak için uğraşmaya başladım, gerçi bir yandan da bunun bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum, sakin görünmeye çalışarak.

Ağzında kuru bir gülümseme belirir gibi oldu. "İyi soru."

"Janice Donaldson bir kazaydı. Ve Rebecca'nın başına gelenler de göz önünde bulundurulacaktır."

Brody sigarasından son bir nefes çektikten sonra yere indirip botunun tabanıyla dikkatlice söndürdü ve izmariti pakete, diğerlerinin yanına koydu.

"Hapse girmeyeceğim. Önemi var mı bilmiyorum, ama üzgünüm."

Yüzünü güneşe doğru kaldırdı, bir an için gözlerini kapadı ve sonra eğilip yaşlı köpeğini okşadı.

"Güzel kızım. Burada kal."

Brody doğrulurken gayriihtiyari bir adım geriledim. Ama o bana doğru hareket etmedi. Tersine, telaşsız bir şekilde falezin kıyısına ilerledi.

"Brody...?" dedim, niyetini anlamaya başlayarak. "Brody, yapma!"

Sözcüklerim rüzgarla dağıldı. Brody'nin arkasından fırladım ama o çoktan falezin kıyısına varmıştı. Hiç tereddütsüz boşluğa adımını attı. Bir an için sanki rüzgar onu taşıyormuş gibi havada asılı kaldı. Sonra gözden kayboldu.

Durdum, bir saniye önce orada olduğu boş havaya bakakaldım. Ama artık orada hiçbir şey yoktu. Sadece martıların çığlıkları ve aşağıda kayalara çarpan dalgaların sesi.

Epilog

Yaz geldiğinde, Runa'da yaşanan olaylar belleğin köreltici etkisiyle unutulup geri plana düşmeye başlamıştı. Yaşananlar üzerine sonradan yapılan incelemeler zaten bilinenlerden fazlasını söylememişti. Sonuçta, Strachan'ın dediği gibi, ölüler hâlâ ölüydü ve geride kalanlarımız da hayat meşgalesine geri döndük.

Brody'nin evinde yapılan aramada, Strachan'la ilgili hazırladığı bir dosya bulundu. Derli toplu, iyi bir polis çalışmasıydı, tam Brody'den bekleyebileceğim gibi. Tek eksiği yeterince deşmemiş olmasıydı. Grace'in Strachan'ın karısı olup olmadığını sormak başka hiç kimse gibi Brody'nin aklına da gelmemişti.

Sonunda, bu eksikliğin ölümcül olduğu ortaya çıkmıştı.

Yine de dosya, tüyler ürpertici listesine bakarak kurban sayımı yapmanıza imkân veriyordu, gerçi Brody'nin –Strachan gibi– gözden kaçırdığı daha kaç tane kurban olduğunu bilmek imkânsızdı. Grace'in kurbanlarından bazılarının akıbeti belki hiçbir zaman bilinemeyecekti.

Rebecca Brody'ninki gibi.

Babasının cesedi, kendini falezden atmasından bir hafta sonra bir balıkçı teknesi tarafından denizden çıkarılmıştı. Düşüş ve tuzlu su her ceset gibi onunkinin de şeklini bozmuş

olsa da şüphe edilecek bir şey yoktu. Nihayet zincirin son halkası da düzgünce eklenebilecekti. Brody bundan memnun olurdu diye düşündüm.

Dağınıklıktan her zaman nefret ederdi.

Her şey böyle düzgünce bir sonuca bağlanmadı. Gaz tüplerinin patlamasıyla başlayan tahribatı bardaki alkolün ve jeneratördeki benzinin ateşlediği yangın tamamlamış ve otel yerle bir olmuştu. DNA örneği alınamayacak kadar ateşten zarar görmüş birkaç kömürleşmiş kemik parçasının, bardaki yerlerine bakılarak Cameron'ın olduğuna karar verildi. Ama öldüklerinde Grace ve Michael Strachan mutfakta beraberdiler. Çıkarılan birkaç kireçleşmiş kemik parçasından hangisinin kime ait olduğunu ayırt etmek imkânsızdı.

Ölümde bile Strachan kız kardeşinden kaçamamıştı.

Ne ironiktir ki, en azından şimdilik Runa'nın ekonomisi hâlâ gelişiyor gibi görünüyordu. Bir diğer St. Kilda olmak şöyle dursun, olaylar yüzünden tanınması sayesinde akın akın gazeteciler, arkeologlar ve doğabilimciler geldiği gibi, yeni şöhret olmuş adaya turistler de rağbet ettiler. Bunun ne kadar süreceğini bekleyip görmek gerekirdi, ama Kinross'un feribotuna talep birdenbire son derece arttı. Hattâ yeni bir otel inşa etmekten bile söz ediliyordu, ama işleten Ellen McLeod olmayacaktı.

Ellen'la tekrar Brody'nin intiharı soruşturması sırasında karşılaştım. Hatırladığım o çelik gibi ağırbaşlılıkla davranıyordu, ama gözleri hâlâ gölgeli olsa da bu kez içlerinde bir iyimserlik de okunuyordu. O ve Anna Edinburgh'a taşınmış, otelin sigorta bedeliyle aldığı küçük bir evde yaşıyorlardı. Brody de Strachan da vasiyetlerinde onlara yüklü miktarlar bırakmışlardı, ama Ellen onlardan kalan her şeyi adanın yeniden inşasına katkıda bulunacak bir fona bıraktı. Kanlı pa-

ra olduklarını söyledi, o eski sertliğini hatırlatan bir tonla. O parayla bir ilgisi olmasını istemiyordu.

Fakat Runa'dan gelirken yanlarında getirdikleri bir şey vardı gene de: Brody'nin köpeği. Bunu yapmazlarsa hayvan itlaf edilecekti ve Ellen'ın sözleriyle, sahibinin işlediği suçlar yüzünden yaşlı köpeği cezalandırmak doğru gözükmüyordu.

Brody buna minnettar olurdu diye düşündüm.

Bana gelince, hayatın çabucak tekrar normale dönüvermesi şaşırtıcıydı. Şayet Runa'ya hiç gitmemiş olsaydım, şayet Janice Donaldson'ın ölümü kaza denip dosyası kapatılmış olsaydı, kaç insanın halen hayatta olacağını düşündüğüm günlerim oluyordu hâlâ. Ah, elbette biliyordum, Brody'nin Strachan'a olan zehirli saplantısı onu yeniden denemeye itecekti ve Grace'in deliliği eninde sonunda yeniden yüzeye çıkacaktı. Ama kurbanların sayısı vicdanımda hâlâ ağır bir yüktü.

Bir gece uzanmış bunu düşündüğüm sırada Jenny uyanıp neyim olduğunu sormuştu. Ona anlatmak istedim, adadan beri peşimde olan hayaletlerden kurtulmak istedim. Ama nedense yapamadım.

"Yok bir şey." Onu temin etmek için gülümsemiştim. Ama bir yandan da bir ilişkiyi yıpratan şeyin küçük yalanlar olduğunu biliyordum. "Uyuyamadım sadece."

Geri dönüşümden beri aramız zaten yeterince gergindi. Runa'da olup bitenler, Jenny'nin benim mesleğime duyduğu nefreti güçlendirmeye yaramıştı. Mesleğimin, geçmişle çok fazla bağlantılı olduğunu, kendisinin hiç güven duymadığı bir şekilde beni ölülerime bağladığını düşündüğünü biliyordum. Bunda yanılıyordu –bir keresinde işimi bırakmayı denememin sebebi aileme olanlardı. Ama Jenny ikna olmadı hiç.

"Sen diplomalı bir pratisyen hekimsin David," dedi, yumuşak tartışmalarımızdan biri sırasında. "Pek çok klinikte iş

bulabilirsin. Nerede olduğu umurumda değil."

"Peki yapmak istediğim bu değilse?"

"Eskiden yapıyordun ama! Hem o iş hayatla ilgili, ölümle değil!"

Görüyordum ki, işimin zaten hayatla ilgili olduğunu ona anlatamamıştım. İnsanların hayatlarını nasıl kaybettikleriyle ve o hayatları ellerinden alanlarla ilgili olduğunu. Ve o kişilerin başka birinin hayatını daha almalarının engellenmesine nasıl yardım edebileceğimle ilgili olduğunu.

Ama haftalar ilerledikçe, aramızdaki sürtüşme azaldı. Sıcak günleri ve ılık akşamlarıyla yaz gelince, Runa'daki olaylar hiç olmadığı kadar geride kalmıştı. Geleceğimizle ilgili sorular aynen sürmekle birlikte, dile getirilmemiş ama karşılıklı bir onayla rafa kaldırıldılar. Buna rağmen aramızdaki gerginlik sürüyordu; fırtına toplanmıyordu belki ama ufukta hiç bulut yok da değildi. Bir ay sürecek bir araştırma gezisi için, Tennessee'deki Açık Hava Antropoloji Araştırma Tesisi'ne davet edilmiştim, mesleğimdeki çoğu şeyi orada öğrendiğim 'Ceset Çiftliği' de denilen yere. Sonbaharda başlayacaktı, ama şimdiye dek karar vermeyi ertelemiştim. Tek sebebi, evden uzakta olmamın sorun yaratacak olması değildi, gerçi bu da Jenny'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Asıl mesele, bu yolculuğu yapacağımı söylememin ifade edeceği şeydi. İşim bir parçamdı, ama Jenny de öyleydi. Onu bir keresinde az kalsın kaybediyordum. Buna bir kere daha dayanamazdım.

Ama yine de, oyalanmaya devam ediyor, karar vermek zorunda kalacağım anı erteliyordum.

Derken, bir cumartesi ikindi vaktinde, geçmiş bizi yakaladı.

Jenny'ninkinden daha çok benim giriş katındaki dairemde kalıyorduk, çünkü arka taraftaki küçük verandasına yaz

boyunca bir masayla sandalyeler konacak kadar yer vardı. Sıcak, güneşli bir akşamüstüydü ve bu sefer de biz arkadaşlarımızı mangal partisine davet etmiştik. Gelmelerine daha yarım saat vardı, ama ben ateşi yakmıştım bile. Hazırda soğuk biralar ve havada mangal kömürünün kokusu, haftasonunun tadını çıkarıyorduk. İkimiz için de mangal partilerinin iyi çağrışımları vardı, bize ilk tanışmamızı hatırlatıyorlardı. Telefon çaldığı sırada, Jenny salataları masaya getirmiş, ağzıma bir zeytin koyuyordu.

Elimden maşayla spatulayı bırakmak üzereydim ki "Ben bakarım," dedi. "Pişirme işi sende, bu kadar kolay kurtulamazsın."

İçeri girişini seyrederken gülümsedim. Son zamanlarda sarı saçlarını uzatmıştı, arkadan toplayabiliyordu. Ona çok yakışıyordu. Keyifle biramdan bir yudum aldım ve kömür briketleriyle ilgilenmeye döndüm. Jenny tekrar dışarı geldiğinde briketlere tutuşturucu püskürtüyordum.

"Genç bir kadın seni arıyor," dedi, tek kaşını kaldırarak. "Adının Rebecca Brody olduğunu söyledi."

Ona bakakaldım.

Jenny'ye Brody'nin kızının adını hiç söylememiştim. Bu kadar ayrıntıyı bilmek istemeyeceğini düşünmüştüm ve şimdi aradan geçen onca aydan sonra bu adı onun ağzından işitince nutkum tutuldu.

"Sorun ne?" diye sordu endişelenerek.

"Başka ne dedi?"

"Pek bir şey demedi. Evde olup olmadığını öğrenmek istedi sadece ve uğramak istediğini belirtti. Galiba pek hevesli görünmedim, ama yalnızca birkaç dakika süreceğini söyledi. Baksana, sen iyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

Tereddütle güldüm. "Böyle söylemen tuhaf oldu."

Arayanın kim olduğunu söylediğimde Jenny'nin yüzü asıldı.

"Özür dilerim," dedim açıklamam bittiğinde. "Öldüğünü sanıyordum. Ne istediğini Tanrı bilir. Ya da yaşadığımız yeri nereden öğrendiğini."

Jenny bir an bir şey demedi, sonra oluruna bırakarak iç çekti. "Aldırma, senin hatan değil. Gelmesinin iyi bir nedeni olduğundan eminim."

Koridordan kapı zilinin sesi geldi. Tereddütle Jenny'ye baktım. Gülümsedi ve sonra uzanıp beni öptü.

"Hadi git. Onunla konuşurken seni rahat bırakacağım. İstersen, kalıp bir şeyler yemek ister mi diye sorabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim, içeri gitmeden önce onu öperek.

Jenny'nin durumu bu kadar iyi karşılamasından memnundum, ama Brody'nin kızının evime misafir olmasını istediğimden emin değildim. Merak ettiğimi inkar edemezdim, ama onunla yüz yüze gelecek olmaktan dolayı tuhaf bir gerginlik içindeydim. Babası, kızının öldüğüne inanarak ölmüştü.

Ve bu yüzden beş kişi daha ölmüştü.

Fakat onu bu yüzden suçlayamazsın dedim kendi kendime. *Ona bir şans tanı.* Hiç değilse gelip beni görmek için çaba sarf etmişti. Olanlar yüzünden sorumluluk hissetmese bunu yapmazdı.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Eşikte kızıl saçlı genç bir kadın duruyordu. İnceydi ve yanık tenliydi, siyah güneş gözlükleri takmıştı. Fakat ne gözlüğü ne de giydiği gösterişsiz bol elbise, insanı afallatan bir çekiciliğe sahip olduğu gerçeğini gizleyebiliyordu.

"Merhaba," dedim gülümseyerek.

Onda bana tanıdık gelen bir şey vardı. Ne olduğunu

çıkarmaya çalışıyor, Brody'yle bir benzerlik arıyordum, ama bulamadım. Sonra sürdüğü misk kokusunu alınca gülümsemem yüzümde dondu.

"Merhaba Dr. Hunter," dedi Grace Strachan.

Sanki birdenbire her şey hem yavaşladı hem de iğne ucu kadar keskinleşti. Demek ki, yat zincirlerinden kurtulmuş filan değilmiş diye boşu boşuna düşünecek kadar zamanım oldu, sonra Grace'in eli omuz çantasından bir bıçakla çıkmaya başladı.

Bıçağı görünce içinde bulunduğum şok halinden kurtuldum. Grace üzerime atılırken tepki vermeye yeltendim, ama ne yapsam da çok geç olacaktı. Ağzını elimle yakaladığım bıçak elimin içinde kaydı ve avucumla parmaklarımı kemiğe kadar kesti. Daha bu kesiğin acısını algılayacak zamanım olmadan karnıma saplandı.

Acı duymadım, sadece bir soğukluk hissettim ve şok. Bir de müthiş bir tecavüz hissi. *Bu gerçek değil.* Ama gerçekti. Bağırmak, haykırmak için nefesimi içime çektim ama ancak boğuk bir hırıltı çıkarabildim. Bıçağın sapını kavrayınca, ikimizin de ellerine bulaşan kanımın sıcak, yapışkan ıslaklığını hissettim. Grace bıçağı dışarı çekmeye çalışırken sapı elimden geldiğince sıkı tuttum. Bacaklarım beni taşımaz olurken bile bırakmadım. *Tut. Tut yoksa ölürsün.*

Ve Jenny de.

Grace bıçağı çekmeye çalışırken homurdanıyordu, ben duvardan yere kayarken o da benimle birlikte düştü. Sonra hüsranla son bir kez poflayıp vazgeçti. Tepemde ayağa kalktı, nefes nefeseydi, ağzı çarpılmıştı.

"Gitmeme izin verdi!" dedi tükürürcesine. Yanaklarından aşağıya paralel izler halinde akan gözyaşlarını gördüm. "Kendini öldürdü, ama benim gitmeme izin verdi!"

Bir şey söylemeye çalıştım, ne olursa, ama hiçbir sözcük şekillenmedi. Aşağıdan gördüğüm çirkin ve çarpılmış yüzü bir an daha tepemde asılı kaldı, sonra kayboldu. Kapı eşiği boştu; koşan ayakların git gide uzaklaşan sesi caddede yankılandı.

Karnıma baktım. Bıçağın sapı şok edici bir görüntüyle dışarıdaydı. Gömleğim kandan sırılsıklamdı. Altımda da kan olduğunu hissediyordum, parke zeminde gölleniyordu. *Ayağa kalk. Hareket et.* Ama artık hiç gücüm yoktu.

Bağırmaya çalıştım. Sadece gaklama gibi bir ses çıktı. Şimdi de ortalık kararıyordu. Karanlık ve soğuk olmaya başlamıştı. *Şimdiden mi? Ama daha yaz.* Hâlâ hiç acı duymuyordum, sadece bütün vücuduma yayılan bir hissizlik vardı. Civarda bir sokakta bir dondurma kamyonetinin melodisi havada neşeyle sürükleniyordu. Jenny'nin verandada gezindiğini, bardakların çıngırtısını işitebiliyordum. Cana yakın ve davetkar seslerdi. Hareket etmeye çalışmam gerektiğini biliyordum, ama bunun için çok fazla efor gerekiyordu sanki. Her şey puslanmaya başladı. Bütün hatırlayabildiğim bıçağın çıkmasına izin veremeyeceğimdi. Nedenini artık bilmiyordum.

Tek bildiğim bunun çok önemli olduğuydu.

Teşekkür

Bir devam romanı yazmaya girişmek her yazar için göz korkutucu bir iştir. *Kemiklerin Şifresi* adlı bu kitabın ortaya çıkmasında birçok kişinin yardımları oldu. Shetland Polisi'nden Dedektif Iain Souter hem uzak İskoç adalarında polislik görevini yerine getirmenin güçlükleriyle ilgili paha biçilmez deneyimlerini aktardı hem de ada yaşamına dair bilgiler verdi –teşekkürler Iain. Önceden Dundee Üniversitesi'nde, şimdi de Teesside Üniversitesi Olay Yeri İnceleme Bilimi'nde kıdemli okutman olan Dr. Tim Thompson yanarak ölümler üzerine uzmanlığını cömertçe paylaştı, Tennessee'deki Oak Ridge Ulusal Laboratuvarı'ndan Dr. Arpad Vass sorularımı hiç geciktirmeden cevaplandırdı. Adli tıbba ilişkin sahip olduğum daha başka bilgileri de kurgu-olmayan çeşitli eserlere borçluyum: Dr. Bill Bass ve Jon Jefferson'ın *Death's Acre*'ı; Steven N. Byers'ın *Introduction to Forensic Anthropology*'si; Myriam Nafte'nin *Flesh and Bone*'u ve Jessica Snyder Sachs'in *Corpse*'u. Dış Hebridler'deki kış fırtınaları koşullarıyla ilgili olarak Ulusal Meteoroloji Ofisi'nden Barry Gromett'in danışmanlığına başvurdum, ayrıca Güney Yorkshire Halkı Yangın Güvenliği Ofisi ile Güney Yorkshire Polisi, Kuzey Polis Teşkilatı ve Hemşirelik ve Ebelik Konseyi'nin basın büroları da son derece yardımcı oldular. Gerçeklerle il-

gili ya da başka türden hatalar, yanlışlar varsa, bunlar kesinlikle onlara değil, bana aittir.

Temsilcilerim Mic Cheetham ve Simon Kavanagh'a; Camilla Ferrier, Caroline Hardman ve Marsh Ajans'ın diğer çalışanlarına; editörüm Simon Taylor'la Transworld'deki bütün ekibe ve Amerika editörüm Caitlin Alexander'a teşekkür etmek isterim. Ayrıca video kamerasını kapmakta bu kadar hızlı olduğu için Jeremy Freeston'a, önerileri için Ben Steiner'a, ön okumaları yaptıkları için Kate Hurley ile SCF'e ve hiç eksik etmedikleri destek ve coşkuları için annem Sheila Beckett ve babam Frank Beckett'a da teşekkürlerimi sunarım. Son olarak, zaman zaman acıtıcı olabilen editoryal görüşleri ve hepsinin ötesinde sabrı için eşim Hilary'ye teşekkürler.